

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СЛУЧАЙНА ЖЕНА

Част 2 от „Сестрите Блейк“

Превод от английски: Надежда Розова, 2003

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Книгите ми не биха се радвали на толкова дълъг живот без помощта на много хора. Във връзка с романа „Случайна жена“ най-напред бих искала да благодаря на агента си Ейми Бъркоуър не само за заглавието, но и за постоянната ѝ подкрепа, разбиране и ентузиазъм. Признателна съм и на редакторите си Майкъл Корда и Чък Адамс. Тази книга е много сложна — винаги съм знаела, че ще се получи добре, но невинаги бях наясно как да стане това. Благодарна съм на Майкъл и на Чък за търпението им по време на мъчителните месеци, през които мълчах, и за вярата им, че в крайна сметка ще подреда всички късчета от мозайката.

„Случайна жена“ се занимава с два проблема, за които имах съвсем незначителни познания. Макар да проведох проучване в Интернет и в редица книги, информацията, която получих от първа ръка от двама източници, се оказа от първостепенно значение. Джийн О'Лиъри беше прекрасна и сподели с мен времето и знанията си за травмите, свързани със заболяванията на долната част на гръбначния стълб, и живота в инвалидна количка. Бети Ан Локхарт беше също толкова щедра, компетентна и изобретателна, докато ми разясняваше процеса и проблемите на производството на кленов сироп. И двете схванаха прекрасно нуждите на сюжета ми, за което им изказвам дълбоката си признателност. Ако в книгата има технически грешки, отговорността за тях е само моя. „Случайна жена“ не е наръчник нито за параплегията, нито за производството на кленов сироп. Трябваше да вплета в сюжета сведенията, които ми дадоха Джийн и Бети Ан. Бих искала да вярвам, че техническите грешки, които съм допуснала в процеса на създаване на книгата, се дължат повече на художествената условност, а не на неосведомеността.

Вероятно мнозина от вас знаят за обичта ми към котките. Те често участват в сюжетите ми, защото много добре знам какво означава да имаш котка у дома, но далеч не съм запозната с всички подробности около тези животни. Едно от нещата, които не знам, е

част от „Случайна жена“. Много полезни за доизясняване на тази страна на проблема бяха хората от издателската колегия на списанието на дружеството „Убежище за нашите любимци“. Те откликнаха много сърдечно и подпомогнаха проучванията ми. Благодарна съм и на тях, и на „Убежището“ за прекрасната работа, която вършат. Признателна съм и на редица други хора, които ми разясниха по-дребни проблеми. Знаете кои сте. Уверявам ви, че дълбоко ценя помощта ви, както винаги съм ценила помощта на асистентката си. Благодаря на Уенди Пейдж, която поддържаше ред в професионалния ми живот, за да мога да се съсредоточа върху писането.

Както винаги, признателна съм на децата си: Ерик и Джоди, Андрю, Джереми и Шери, по реда на появата им на бял свят. Независимо дали са близо или далеч, те са устоите на живота ми. А Стийв? Той ме подкрепи за пореден път. Осигури ми необходимата правна информация, седя с мен не една и две вечери и усети емоционалния заряд на сюжета. Докато му разказвах заключителните сцени, в очите му имаше сълзи. Една писателка, жена, съпруга не би могла да мечтае за по-добра оценка на работата си.

Най-накрая изразявам признателността си към всички свои читатели. Не съм убедена, че щях да се докосна до тази история, ако не ме бяхте подтикнали настоятелно да го сторя, но въпреки това писането на книгата беше изключително полезно изживяване за мен. Днес слушаме много за масовата култура, за издателския бизнес, за крайната равностметка. За мен равностметката винаги е била и ще бъде една — моите читатели. Затова благодаря на всеки един от вас.

ПЪРВА ГЛАВА

Само секунди след като се събуди, Мика Смит усети студени тръпки в основата на врата си, които нямаха нищо общо с ледения въздух, нахлуващ през открития прозорец до леглото. Беше на зазоряване. Знаеше това и без да поглежда към будилника през тялото на Хедър, защото виждаше аленото зарево, предхождащо февруарското утро, когато гората е затрупана със сняг.

Тази сутрин заревото беше по-силно, но не то предизвика тревогата му. Затаи дъх, но причината не беше и шум от стаята на момичетата. Знаеше, че те ще спят поне още един час, а дори да бяха будни, нямаше да се измъкнат от леглата, преди да чуят, че той или Хедър са станали.

Не. Звукът, който го накара да застине неподвижен и да не откъсва очи от открития прозорец, идваше от по-далеч. Дори през зимата в гората щъкаха различни животинки, но този звук не беше нито от сърна, нито от бухал, нито от заек. Беше автомобил, движещ се много бавно по залебената алея към малката къща, която Мика беше построил за семейството си.

Скачай от леглото, нареди му тихо вътрешно гласче, но той не помръдна. Продължи да се заслушва, притаил дъх. Не беше една кола, а две. Доближиха още малко и след това спряха. Двигателите им угаснаха.

Направи нещо, отново се обади вътрешният глас, този път по-настойчиво, и Мика си спомни, че пушката е закачена високо над входната врата, за да не могат момичетата да стигат до нея. Но просто не бе в състояние да се раздвижи — не можеше да помръдне. Успя само да обърне глава към Хедър. Тя спеше, без да подозира какво е чул той и какви мисли кръжат в главата му, както си лежи до топлото ѝ тяло.

Докато наблюдаваше един извит кичур от дългата ѝ тъмна коса, който бе щедро посребрен, той чу предпазливото хлопване на вратите на автомобилите — първо на единия, а след това и на втория.

Предположи, че вероятно още врати се отварят внимателно, направлявани от ръце, тренирани в тайни операции.

Между разпилените коси на Хедър се виждаше бялото ѝ рамо. Щеше да го докосне, но се боеше, че ще я събуди, а никак не му се искаше. Когато отвори очи, когато чуе онова, което бе чул и той, когато моментът свърши, животът им щеше да се промени завинаги. Нямаше представа откъде е толкова сигурен, но наистина не изпитваше никакви съмнения. Част от Мика бе очаквала този момент, беше се бояла от него вече четири години и това не се дължеше на суеверието, че щом една жена го е изоставила, тази ще стори същото. Хедър не беше като никоя друга. Тя беше невероятна.

Приближаващите се към къщата стъпки бяха предпазливи и само от време на време проскърцваше някоя ледена коричка, но Мика живееше в горите на Ню Хемпшър, откакто се помнеше, и ушите му бяха привикнали към шумовете. Къщата бе обградена. Реши, че пушката няма да му помогне много срещу петимата или шестима мъже, които предполагаше, че се намират отвън. А и не смяташе, че ще има нужда от барут. Тези хора не възнамеряваха да извършват насилие, но случващото се беше неизбежно.

Разнесе се тихо почукване на входната врата — нямаше да го чуе, ако не беше буден. Започна се. Мика бързо се измъкна изпод дебелата завивка с грациозност, неприсъща на човек с неговия ръст и здраво телосложение. Навлече джинсите си, излезе от спалнята и за броени секунди прекоси коридора и дневната. Не си даде труда да запали лампата, а припряно отвори вратата, за да изпревари второто почукване, макар Пит Дъфи вече да бе вдигнал ръка.

Пит беше заместник на Уилям Джейкъбс — началника на полицията в Лейк Хенри, но бе и приятел на Мика. Най-вероятно поради това бяха избрали точно него за тази мисия. Властите предпочитаха всичко да стане мирно и тихо. Присъствието на Пит, комуто Мика имаше доверие, щеше да помогне за това, но извинителното изражение на полицаея не прогони ужаса на домакина, когато очите му пробягаха покрай приятеля му и се насочиха към другия мъж, застанал точно зад него на верандата. Мика не го познаваше, не познаваше и двете жени, които ги придружаваха. И тримата бяха облечени в джинси и еднакви сини якета, които

несъмнено имаха на гърба инициалите на някой правораздавателен орган.

— Трябва ни Хедър — прошепна Пит извинително и съвсем леко кимна с брадичка към тримата си придружители. — Имат заповед за задържането ѝ.

Мика преглътна. Заповед за арест не беше шега работа.

— За какво?

Другият мъж протегна и двете си ръце. В едната държеше някакъв лист, а в другата — служебната си карта.

— Джим Муни, ФБР. Имам заповед за арест на Хедър Малоун заради опит за бягство от правосъдието.

Мика се замисли върху думите на агента. Обвиненията можеха да бъдат и сериозни, и недотам сериозни. Винаги бе усещал, че Хедър крие миналото си. Когато се бе опитвал да намери отговор на въпроса коя е причината за нейната потайност, проблемите със закона винаги изскачаха като най-лошия възможен сценарий. Сега можеше само да се надява, че не става дума за нищо сериозно, но се боеше, че едва ли леки обвинения биха довели ФБР пред дома му на зазоряване.

— В какво е обвинена? — попита той агента.

— В убийство.

Мика рязко въздъхна — странно, но изпита облекчение. Ако наистина обвинението беше за убийство, несъмнено бе станала някаква грешка.

— Това е невъзможно. Хедър не е способна да извърши убийство.

— Като Хедър Малоун може би. Но разполагаме с доказателства, че истинското ѝ име е Лиса Матлок и че преди петнайсет години е убила един мъж в Калифорния.

— Хедър никога не е била в Калифорния.

— Но Лиса е била — осведоми го агентът. — Израснала е там. Била е в щата допреди петнайсет години, когато умишлено е прегазила човек с колата си. Изчезнала е веднага след това. Вашата Хедър е пристигнала в Лейк Хенри преди четиринайсет години и започнала като готвачка в една закусвалня, точно каквото е работила и Лиса в Калифорния през последните две години преди заминаването си. Лицето на Хедър е копие на това на Лиса — чак до сивите очи и белега в ъгълчето на устата.

— Милиони жени имат сиви очи — възрази Мика и изведнъж усети студения въздух върху голите си гърди, — а белегът ѝ е от катастрофа.

Едва изрекъл думите, осъзна тяхното значение, но агентът го освободи от отговорност:

— Не и от въпросната катастрофа. От нея се е измъкнала невинна, но прегазеният мъж е починал. Минути преди да го блъсне, Лиса се е опитала да го изнудва.

— Да го изнудва ли? — изсумтя Мика, убеден повече от всякога, че е станала грешка. — Не и Хедър. Не ме интересува какво име използва. Тя е мила и внимателна. По-скоро би умряла, отколкото да отнеме нечий живот.

Агентът остана невъзмутим:

— Ако е така, процесът ще го докаже. В момента обаче искам да излезе тук. Или я доведете, или влизаме.

— Не можете да го направите — рече Мика и се изпъна с близо двуметровата си снага. — Това е моят дом.

— Къщата е обградена, така че ако опита да се измъкне отзад, ще я заловим.

Пит се намръщи и се обърна към агента:

— Нали ви казах, че няма да има проблеми, Муни — след това погледна умолително приятеля си. — Законът е на тяхна страна. Нямаме избор.

Мика обаче продължи да спори:

— Цветът на очите и някакъв белег — що за доказателства са това?

— Разполагаме и с отпечатыци — каза агентът.

— От пръсти ли? — изпитателно го изгледа младият мъж.

— Образец от почерка ѝ.

Мика беше чел достатъчно, за да е донякъде наясно със закона.

— Това не са безспорни улики.

— Вие сте предубеден.

— Вие също, мамка му!

Пит застана между двамата. Обърна се към приятеля си и изрече бавно и настойчиво:

— Имат заповед за арестуването ѝ, която им дава право да я отведат. Не ги дразни, Мика.

Внезапно зад тях светна ниската лампа, разположена там, където дневната се отваряше към коридора. До нея стоеше Хедър. Беше навлякла халата си и придържаше реверите прихлупени с една ръка, а с другата се бе облегла на стената. Гледаше към хората на вратата с разширени от ужас очи. Мика се обърна към нея. Очите ѝ бяха не просто сиви, а искряха. Още от самото начало преди толкова много време те го караха да тръпне, както стана и сега, когато приковаха неговите в безмълвна молба.

В отговор той вдигна ръка, за да възпре двете жени, които се бяха запътили към Хедър, и сам се приближи до нея. Пъхна пръсти в косата на тила ѝ, сви длан, за да обхване главата ѝ, и се вгледа в очите ѝ, търсейки някакво признание или вина. Видя единствено страх.

— Казват, че си друг човек — прошепна той. — Сигурно грешат, но искат да отидеш с тях.

— Къде? — попита тя едва чуто.

Не беше първият въпрос, който Мика би задал, ако бе на нейно място. Щеше да попита за кого го вземат и защо трябва да отиде с тях. Ако Хедър наистина нямаше представа на какво се дължи присъствието на агентите тук, би поискала да узнае тъкмо това.

Но тя беше практична, много по-практична от него.

— Не знам — промърмори в отговор той. — Сигурно в кабинета на Уили Джейк — погледна Пит през рамо и запита: — Искат само да я разпитат, нали?

Преди Пит да успее да отвърне, двете жени се приближиха.

— Трябва да я впишем в регистрите — обясни му едната, преди да се обърне към Хедър. — Ако искате да се облечете, ще дойдем с вас.

Очите на Хедър пробягаха по лицата на двете жени, след това се насочиха към Мика. Тя сложи ръка върху гърдите му и зарови пръсти в космите. Винаги правеше така в мигове на страст, защото намираще опора срещу прилива на чувства, но сега искаше да се предпази от обзелата я паника.

— Аз ще я заведа да се облече — каза той, но една от агентките вече бе хванала Хедър за ръката и ѝ четеше правата, както Мика бе виждал да правят десетки пъти по филмите. Моментът щеше да е ужасяващо реален дори и без треперещото тяло на Хедър, притиснато до неговото.

Отчаяно желаше да ѝ помогне и да направи нещо, но съзнаваше безсилието си, затова просто потърси с поглед Пит:

— Някой ще отговаря за това. Допускате грешка.

Полицаят се приближи към него, а двете жени поведоха Хедър по коридора.

— Казах им го. Уили Джейк също. Предишната нощ разговаря с тях часове наред и се опита да им влее малко разум, но те имат заповед. Всичко е законно. Нищо не можем да сторим.

Мика се обърна отново към Хедър, но тя вече бе влязла в спалнята. Когато понечи да тръгне след нея, Муни го стисна за ръката.

— Трябва да останете тук. Тя е арестувана.

— Татко? — разнесе се тихичко гласче от дъното на коридора.

— Боже! — промърмори Мика и се извърна разтревожен. Беше седемгодишната му дъщеря Мелиса. Каза ѝ колкото може по-спокойно, въпреки растящата паника: — Връщай се в леглото, Миси. Още е рано да ставаш.

Но Миси, която беше по-любопитната и по-смелата от двете сестри, зашляпа към него в дългата си розова нощничка. Косата ѝ беше тъмна като неговата и гъста и дълга като тази на Хедър, но много къдрава.

— Защо е дошъл Пит? — попита тя и пхна ръчичка в дланта на баща си. — И кой е този?

Мика разтревожено погледна приятеля си.

— Ами... понякога работи с Пит. Трябва да зададат на Хедър няколко въпроса.

— Какви въпроси?

— Ами... просто въпроси.

— Сега ли?

— След малко.

Мелиса вдигна поглед към него и попита:

— Когато изгрее слънцето ли?

Сигурно така ѝ се струваше разумно. Хедър беше научила момичетата на това, когато бяха съвсем мънички и непрекъснато ги будеха безбожно рано.

— Да.

В очите ѝ проблесна палава искра:

— Бас ловя, че сигурно още спи. Може ли да отида да я погъделичкам?

— Не — каза той и стисна по-здраво ръчичката ѝ. — Тя вече е будна и се облича. Искам да се върнеш в леглото и внимавай сестра ти да не се събуди.

— Тя е будна. Само че се страхува да излезе.

Мика знаеше, че нещата не са толкова прости и че Стар неслучайно се страхува и срамува. Отдавна беше установил, че петгодишното му момиченце притежава странен инстинкт на възрастен човек. Стар със сигурност бе усетила, че нещо не е наред. За страха си имаше основателна причина.

— Тогава се върни и си поиграй с нея. Така ще ѝ помогнеш да се почувства по-добре.

Мелиса се усмихна и пусна ръката му. Бързо отстъпи назад и се прилепи към стената с предизвикателно изражение.

— Миси! — строго каза Мика и ѝ направи знак да се махне, но преди тя да успее да се възпротиви, Хедър се появи от спалнята заедно с двете агентки. Беше облечена в джинси и дебел пуловер, в който тялото ѝ сякаш се губеше. Лицето ѝ също издаваше огромното ѝ отчаяние. Забеляза детето и се закова на място. Очите ѝ срещнаха тези на Мика за един кратък, тревожен миг, след това се върнаха върху момиченцето.

Миси погледна към двете агентки и попита:

— Кой са тези?

— И те са приятелки на Пит — отговори баща ѝ. — Върни се при Стар, Миси. Имам нужда от помощта ти.

Миси остана облегната на стената. Хедър коленичи до нея.

— Татко е прав, миличка — меко каза тя. — Върви при Стар. Тя се нуждае от теб.

Непокорството бе изчезнало от лицето на момиченцето и бе отстъпило място на тревогата. Миси прегърна Хедър през раменете.

— Къде ще ходиш?

— В града.

— Кога ще се върнеш?

— Малко по-късно.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Обещавах ли?

Докато чакаше отговора, от който зависеше собственото му бъдеще и това на детето, Мика забеляза как Хедър преглътна. Но това бе единствената слабост, която си позволи. После каза със същия нежен глас:

— Ще направя всичко възможно да съм у дома, когато се прибереш от училище.

— Ама обещавах ли? — повтори Миси.

— Да — прошепна Хедър. Изправи се и целуна момиченцето по главата. Затвори очи и лицето ѝ придоби болезнено изражение. Сякаш целувката беше малко по-дълга от обикновено или поне на Мика му се стори така. Но нямаше никакво съмнение, че когато се приближи, очите ѝ бяха плунали в сълзи. Озовала се непосредствено до него, тя промълви: — Обади се на Каси.

Каси Бърнс беше една от най-близките ѝ приятелки и освен това бе адвокат.

Мика взе ръцете на Хедър в своите и под широките ръкави на пуловера напипа белезниците, които бяха леденостудени — досущ като кожата ѝ. Вбесен, се извърна към Пит, който повдигна вежди предупредително и кимна към Муни.

— Обади се на Каси — повтори Хедър и вероятно това бяха правилните думи, практичните думи, но не тях очакваше да чуе той от нея. Би искал тя да изрази искреното си недоумение, да настоява, че е станала грешка, да протестира и да твърди, че е невинна, дори да плаче и да заяви на висок глас, че никога през живота си не е чувала името Лиса Матлок, което сигурно беше точно така, уверяваше се Мика. Но Хедър беше практична жена и вероятно при тези обстоятелства, при наличието на законна заповед за арест, както твърдеше Пит, единственото разумно нещо бе да съдействат на властите.

И все пак той намираше белезниците за обидни. Дребничка жена като Хедър нямаше никакви шансове да надвие тримата агенти и всички останали навън, дори и ръцете ѝ да не бяха оковани. Не че на нея изобщо щеше да ѝ хрумне да се противопоставя. През четирите години, откакто бяха заедно, нито веднъж не я бе виждал да се нахвърля върху някого в пристъп на гняв.

Двете агентки я поведоха към вратата, а Мика ги последва с въпроса:

— Къде я водите?

Муни му препречи пътя, докато двете жени изведат Хедър навън.

— В Конкорд. Ще се изправи пред тамошния съдия още тази сутрин. Има нужда от адвокат.

Ще се изправи пред съдията! Погледът на Мика се стрелна към Пит, който обясни:

— Трябва да предадат на съдията заповедта за ареста на бегълката.

— Обвинена ли е в убийство?

— Не, все още не е обвинена в нищо. Ще представят заповедта и ще поискат предаването ѝ на тамошните органи на правосъдието. Хедър може да предпочете да се откаже от изслушването за екстрадиране и да се върне с тях, но е възможно и да се бори срещу него. Не могат да я върнат обратно: не могат да я обвинят в убийство или в нещо друго, докато не се уверят, че обвиненията са законни.

Мика искаше да узнае всички подробности около онова, което му говореше Пит, но трябваше да зададе някои още по-належащи въпроси, а Муни вече си тръгваше. Последва агента навън, изтича бос по стълбите, без да обръща внимание на заледените дървени греди, на снега на алеята и на мразовития въздух, който щипеше полуголото му тяло.

— Идвам с вас — обяви той. Беше съвсем непрактично изявление, тъй като не можеше да вземе момичетата със себе си, нито пък бе възможно те да останат тук самички, но думите му бяха предизвикани от чувствата, а не от логиката.

Муни не му обърна внимание и продължи да крачи. Пит подходи практично:

— Не е разумно да го правиш сега.

Без да сваля очи от Хедър, Мика наблюдаваше как тя хлътва в мрака на микробус, който бе паркиран най-далеч от къщата. В същия момент още двама мъже изникнаха от гората и се пхнаха в него.

Мика хукна и се развика:

— Искam да дойда с нея.

Пит затича редом.

— Няма да ти позволят. По-добре ела по-късно с Каси. Остави ги да се махнат без много сцени. Нека изчезнат, преди да е съмнало. Няма защо да се разчува.

Все още не можеше да мисли в перспектива. Вдигна поглед към небето и видя, че наистина е започнало да просветлява. Пит имаше право. Но когато заместник-шерифът го дръпна за ръкава и се опита да го поведе към къщата, Мика се отскубна и отново побягна. Спря пред затворената врата на микробуса, наведе се и долепи длан до прозореца. Очите му срещнаха тези на Хедър точно когато Муни запали двигателя, а Мика тича редом с микробуса, докато колата набра скорост и той изостана. Изправи се и се загледа в главата, която се бе обърнала и го наблюдаваше. Не отклони поглед, докато автомобилът не зави и не се изгуби в гората.

Отведоха я.

Внезапно Мика усети как студ скована не само тялото, но и душата му. Рязко се извърна и тръгна към къщата. От двете коли, които бе чул по-рано, бе останал само джипът на Пит.

— Ама и ти си един приятел! — промърмори той, докато профучаваше покрай заместник-шерифа.

— По дяволите, Мика, с вързани ръце сме! — извика Пит и го последва. — Имаха заповед за арестуването й.

— Можеше да им кажеш, че това не е редно. Можеше да им кажеш, че грешат.

— Направихме го. Но, за бога, те са от ФБР! Работата вече е в ръцете на федералните. Какво можехме да сторим?

— Да ни се обадите и да ни предупредите.

— И с какво щяхме да ви помогнем? Едва ли щеше да избягаш с нея, все едно си виновен. Това беше единственият начин, Мика.

Той изкачи стъпалата по две наведнъж, тласкан от гнева си.

— Погледни на нещата така — каза Пит. — Първо, те трябва да докажат, че тя е жената, за която я смятат. Да не мислиш, че някой тук ще твърди, че Хедър е друг човек? Няма начин. Значи ще трябва да изкопаят други свидетели. А това ще отнеме известно време, не си ли съгласен?

Мика мислеше, че всякакво време, прекарано далеч от Хедър, е лошо. Искаше да бъде с нея, при това не само заради момичетата. Беше започнал да зависи от нейната благост, от увереността ѝ и... да, дори от нейната практичност. Той се увличаше по детайлите и понякога до такава степен се съсредоточаваше върху подробностите, че не бе способен да обхване всичко в перспектива. А Хедър умееше да

го прави. Тя беше неговият помощник, когато ставаше въпрос за чисто човешките неща. Тя беше и неговият партньор в приготвянето на кленовия сироп, а сезонът вече наближаваше.

Но нея я нямаше. И той сам трябваше да прецени нещата в тяхната цялост. А в този момент това означаваше да се обади на Каси.

Влезе в къщата, затръшна вратата под носа на Пит и веднага забрави за Каси. Миси стърчеше наред дневната със съкрушен вид и макар да не видя Стар, Мика бе сигурен, че е наблизо. Огледа дневната, надзърна под дивана, столовете, квадратната масичка за кафе, която беше измайсторил под наставленията на Хедър, но забеляза по-малката си дъщеря едва когато се обърна и погледна към лавиците за книги от двете страни на входната врата. Беше се сгушила на най-долната полица до купчина списания Нешънъл Географик, които изглеждаха яркожълти до бледозелената ѝ нощничка. Беше свила колене и ги обгръщаше с малките си ръчички. Косата ѝ, тъмна като неговата, но дълга, права и мека, се стелеше по раменете ѝ. Очите ѝ бяха пълни с непоносима болка и разбиране и го наблюдаваха.

Сърцето му се сви. Не че обичаше Стар повече, просто повече се тревожеше за нея. Тя беше по-сериозно дете от Мелиса и бе доста затворена. Миси казваше каквото мисли, а Стар беше по-мълчалива. Тя бе съвсем малка, когато майка ѝ ги напусна — *под напусна разберайте изхвърча от пътя, полетя в клисурата и изгоря в кабината на пикапа си*. Знаеше, че Стар не би могла да помни Марси, но въпреки това бе убеден, че усеща загубата ѝ. Хедър се държеше прекрасно със Стар. Отнасяше се великолепно и към двете момичета. А сега и Хедър ги бе напуснала.

Наведе се и вдигна момиченцето. То го обгърна с ръчички и крачета, докато се изправяше.

Мика не знаеше откъде да започне, затова просто каза:

— Всичко е наред, миличка.

Прекося коридора и я отнесе в детската стая. Положи я върху леглото. Подобно на това на сестра ѝ, то представляваше бъркотия от памучни чаршафи и възглавници — розови на Миси и зелени на Стар, — които също бяха дело на Хедър.

— Всичко ще се оправи. Но сега трябва да ми помогнеш, миличка. Искам двете със сестра ти да се облечете, докато аз се обадя по телефона. След това заедно ще приготвим закуската.

— Значи няма да чакаме мама? — отбеляза детето с уверено тъничко гласче.

— Не, тя ще закуси в града.

— Какво ще закуси?

Той се замисли за секунда:

— Яйца? Вафли? Ако и ние ядем същото, все едно мама е с нас, нали?

— Може би.

— Овесена каша — обяви Миси, застанала наблизко. — Тя й е най-любимата. Сигурна съм, че ще закусва това. Но аз мога да я ям само с много кленова захар.

— Е, имаме колкото си искаме кленова захар, така че няма проблем. Ще помогнеш ли на сестра ти да се облече?

След това Мика забързано пое към кухнята, тласкан от същата тревога от надвисналия проблем, която го бе обзела, когато микробусът на ФБР отведе Хедър. В средата на коридора се обърна кръгом, върна се и влезе в стаята срещу тази на момичетата. Беше я пристроил малко след като Хедър се нанесе в къщата с надеждата тя да бъде спалнята на тяхното дете, но явно се бяха оказали твърде заети с момичетата и с разширяването на бизнеса. Подът на стаята беше зает от кукленото селище, което беше направил за момичетата и което те бяха подредили през няколкото снежни дни напоследък. Наложиха се да прескочи общината и библиотеката, за да стигне до шкафа, след което разбута дрехите и се добра до рафтовете отзад.

Раницата лежеше върху една полица вдясно, където момичетата не можеха да я стигнат, добре скрита зад дрехите и картонените кутии с коледна украса, която бяха свалили неотдавна. Раницата беше мръснокафява, малка и износена. Мика не знаеше дали принадлежи на Хедър или на друг човек. Доколкото му бе известно, бе единственият спомен, който тя бе запазила от времето, преди да дойде в Лейк Хенри.

Смъкна раницата от полицата и размести кутиите, за да запълни празното място. Пъхна я под мишница и без да гадае какво е съдържанието й, прекоси кухнята и отиде в задния коридор. От закрепените на различна височина закачалки висяха всякакви дрехи, шапки, фенери, кирки и лопати, както и навити пластмасови маркучи, които Мика поправяше. Покрай стената бяха подредени различни обувки, притиснати в едно ъгълче от дебелия зимни ботуши, с които

всеки ден се катереха по хълма до кленовете, за да почистят напластените от зимата отпадъци и да проверят централния тръбопровод за поражения в очакване времето за добива на сироп.

Но този път нямаше да ходи до кленовете. Нахлузи най-големите ботуши от купчината, облече якето си и пхна раницата под него. За всеки случай, ако някой го наблюдаваше от гората, взе навит на руло маркуч и излезе. Слезе по задните стълби и пое по добре отъпкания сняг на пътеката, по която често минаваха. Работилницата, където обработваха кленовия сок и получаваха сироп и захар, се намираше на няколко метра от къщата. Представляваше дълга каменна постройка с голям купол, през който излизаше парата от изпарителя, докато варяха кленовия сок.

В момента оттам не излизаше нищо. Не се усещаше сладкият аромат, нямаше никакво очакване. И бараката, и гората бяха студени и притихнали.

Обзет единствено от ужас, Мика се вмъкна вътре и затвори вратата зад себе си. Прекоси основното помещение, премина покрай прострелото се на няколко метра оборудване от неръждаема стомана и влезе в наскоро завършената пристройка, където все още миришеше на прясно дърво. Тази стая беше отчасти кухня с голяма печка, бюфети, лавици и работни маси за добиването на захар от сироп, а отчасти и офис, в който върху бюрото се намираше компютърът на Хедър и картотеката близо до него. Мика остави маркуча върху купчината подобни поправени маркучи до стената в кухненската част на помещението.

Върна се в главната стая и отиде в отдалечения край, където дървеният материал, необходим за процеса на добив на захар, бе подреден на висока и широка купчина. Тези дърва бяха само малка част от количеството, което щяха да използват, когато започне сезонът. Останалото лежеше навън, зад големите двойни врати, през които преминаваше вагонетката и внасяше дървесината по релси, вградени в пода. Застанал до тези врати в задния край на купчината вътре, Мика извади едновременно три дървени пъна. Когато намери доста извито парче, той пхна раницата в купчината, върна обратно въпросното парче, а след него и останалите. Избърса ръце в якето си и излезе от бараката.

Щом се върна в кухнята, позвъни на Каси Бърнс.

Каси рядко спеше до късно. Нужни ѝ бяха само пет часа на нощ, а когато успееше да открадне толкова, беше истинско блаженство. Не би могла да се справя с делата си без тези допълнителни работни часове. Като се добави и фактът, че съпругът и трите ѝ деца бяха превъзходни сънливци, тя можеше да разчита и на късните вечерни, и на ранните утринни часове, за да навакса със служебните си задължения.

Тази сутрин се занимаваше с делата на градчето. Годишните избори бяха минали наскоро и тя бе преизбрана за председател на градския комитет на Лейк Хенри за пети пореден път, което беше доста странно, тъй като беше жена и още не бе навършила трийсет и шест години — и по двата пункта съществено се отличаваше от възрастните мъже, които обикновено управляваха града. Но времената се променяха, а Каси беше изключително дейна личност. Беше родена в градчето, имаше ясни убеждения и действаше решително, а освен това се придържаше към правилната стратегия за опазването на околната среда, която беше основната задача на комитета. Работата ѝ бе свързана преди всичко с гмурците, които долитаха през април, гнездяха и отглеждаха малките си чак до ноември. Вече бяха отлетели, за да зимуват на изток и блажено да ловят риба в морските води, които не замръзваха, без да подозират, че проблемите на Каси в момента не бяха свързани само с тях, а и с човешките същества. Мнозина жители на градчето бяха загрижени за сигурността му и настояваха за още трима полицаи, един джип и подходящо оборудване, с което да се следи непрекъснато обстановката на езерото. За беда тези придобивки изискваха пари. В момента Каси се опитваше да определи точния размер на сумата, за да може убедително да поиска увеличаване на данъка върху недвижимите имоти на общинското събрание в края на март.

Телефонът иззвъня. Погледът ѝ се стрелна към часовника и тя вдигна слушалката. Беше шест и половина сутринта. Разговорът едва ли щеше да е приятен.

— Каси на телефона — каза тя тихо.

Гласът отсреща беше нисък и напрегнат:

— Мика е. Арестуваха Хедър. Нуждаем се от помощта ти.

Тя се слиса. Думите Хедър и *арестуваха* някак не се връзваха.

— Какви ги говориш? Кой я арестува?

— ФБР. Твърдят, че е свършено друг човек и че е извършила убийство, преди да се премести тук. Бягство от правосъдието — това е обвинението. По-късно ще предявят и обвинение в убийство. И ще я екстрадират. Сложиха ѝ белезници, Каси. На нея! Пит беше с тях и ме уверяваше, че всичко било съвсем законно.

За секунди Каси остана безмълвна. Хедър Малоун беше нейна приятелка. Бяха заедно предишния ден, само преди дванайсетина часа. Хедър беше последният човек в града, когото би заподозряла в проблеми със закона. Но не можеше да пренебрегне тревогата на Мика — особено ако и местната полиция бе замесена.

Тя изтласка на заден план собствените си мисли и работата, която вършеше в момента, и се пресегна за куфарчето си.

— Може и да е законно, но това не означава, че обвиненията са основателни. Познавам Хедър — изправи се и угаси настолната лампа върху бюрото. — Къде я отведоха?

— В Конкорд, струва ми се. Казаха, че тази сутрин ще има изслушване.

— Не и преди да отида да я представлявам — заяви Каси с известно възмущение. — Нека да разбере със сигурност къде са я отвели, след това двамата с теб ще отидем там. Ела да ме вземеш след петнайсет минути.

— Добре.

Петнайсет минути не бяха достатъчни за Мика да сложи в ред живота си. Двамата с Хедър живееха като семейство от доста дълго време и не му се бе налагало да се притеснява кой ще се погрижи за момичетата преди и след училище. В сегашното затруднено положение в съзнанието му се появи само едно име, само едно лице на човек, който щеше да помогне. От всички хора, които двамата с Хедър наричаха свои приятели, към този изпитваха най-силно доверие.

ВТОРА ГЛАВА

Попи Блейк беше будна от известно време и лежеше на една страна, обърната към прозорците. Ако някой надникнеше в стаята, сигурно щеше да си помисли, че тя наблюдава как зората се промъква над езерото, защото гледката наистина караше човек да притаи дъх. Снегът лежеше недокоснат върху дебелия повече от четирийсет сантиметра лед. Неясните силуети на високите ели и борове се извисяваха към небето от островчетата, с които бе осеяно езерото, и от брега отвъд тях на изток. С настъпването на деня между клоните на дърветата започна да се процежда светлина и оттам заструи нежно жълтеникаво сияние. През всеки друг сезон, когато кленовете, брезите и буковете имаха листа, светлината не би могла да проникне между клоните. Но през зимата, когато имаше най-голяма нужда от слънце, то наистина блещукаше.

Попи не забелязваше гледката. Мислите ѝ се намираха далеч оттам, на едно мечтано място, където човек може да заличи грешките на миналото и да започне наново. На онова място тя не бе сама в леглото. Къщата ѝ също не беше само на едно ниво, нито пък стаята, която би могла да служи за детска, беше пълна с уреди, с чиято помощ поддържаше силна горната част на тялото си, а долната пазеше от атрофия. В това мечтано кътче до леглото нямаше инвалидна количка.

Краката на Попи бяха неподвижни. Така беше вече дванайсет години след онази катастрофа със снегомобила. През тези дванайсет години тя бе научила всичко за живота на болен от параплегия, а най-важният урок гласеше, че не може да върне времето назад и да поправи нещата. Можеше да живее що-годе задоволително само ако ги приемеше такива, каквито са.

Но въпреки това си позволяваше да помечтае от време на време. Тази сутрин си фантазираше за един мъж, когото бе срещала само няколко пъти. Беше висок около метър и осемдесет, имаше рижа коса, сини очи и сексапилен баритон, който бе чувала много повече пъти, отколкото бе виждала на живо притежателя му. Обаждаше ѝ се редовно

— поне го правеше преди, докато упоритите ѝ откази най-накрая не го накараха да се откаже. Но нима имаше друг избор? Не можеше да започне връзка с него от инвалидната количка. И той очевидно бе съгласен с това, защото не ѝ се бе обаждал вече цял месец.

В този момент иззвъня телефонът до леглото ѝ — единствена линия, отделена от сложната система в съседната стая, която Попи използваше в работата си. Тя обслужваше частната телефонна централа на Лейк Хенри и на няколко съседни градчета и прекарваше по-голямата част от деня пред огромното табло с копчета, като пренасочваше разговори от едно място на друго, приемаше съобщения за жителите на градчето, бърбеше си с хората, които звъняха, и предаваше информация. Телефонът до леглото беше личната ѝ линия и макар приятелите и близките ѝ да я използваха доста често, никога не се обаждаха толкова рано. Още нямаше седем сутринта. А това бе причина за тревога.

За секундите, които ѝ бяха необходими да избути възглавниците, да се обърне и да вдигне слушалката, в мислите ѝ се зародиха страшните опасения, че майка ѝ е болна. Но изписаният на екранчето номер не беше от Флорида, където Мейда прекарваше януари, февруари и март. Беше местен номер. Телефонът на Хедър.

— Ей? — възкликна Попи отчасти като поздрав, отчасти като въпрос, чудейки се за причината приятелката ѝ да звъни толкова рано, след като бяха прекарвали заедно предишната вечер. Но от другата страна не беше Хедър. Гласът беше разтревожен и плътен:

— Мика е. Имаме проблем — следващите му думи ѝ прозвучаха неразбираемо — просто не откри в тях никакъв смисъл, докато той не каза: — Някой трябва да заведе момичетата на училище. Можеш ли да го направиш? Тревожа се за Стар.

Попи си представи малкото момиченце с дълга копринена коса около бледото лице с тъмносини очи. Обичаше и двете дъщери на Мика, но имаше слабост към Стар.

— Разбира се, че мога — объркана, отвърна тя. — Обаче Хедър не е друг човек. Какви ги говориш?

— Аз нищо не казвам, ФБР го твърди.

— Че е убила човек? Не ми се вярва. Приятелки сме, откакто дойде в града. Преживя с мен катастрофата и бе безкрайно самопожертвователна, всеотдайна и изпълнена с разбиране.

Утешаваше ме и ми помагаше. Хедър не би могла да убие човек даже и да поиска.

— И аз така им казах, но мен не ме бръснат. Ще бъда при теб след пет минути, става ли?

— Ще ви чакам на вратата.

И наистина го направи. Попи беше минималистка. Не отдаваше значение на модните дрехи или на грима — и това бе отдавна, още отпреди катастрофата. Бунтарките не се контят и перчат, както сигурно биха искали майките им. По онова време ѝ доставяше огромна радост да се противопоставя на Мейда по този начин. Сега не бунтарският дух, а и прагматизмът я държеше настрана от подобни неща. Отделяше време само за да увие краката си и да ги напъха в ботуши от овнешка кожа, за да не измръзнат, без да усети.

Остана на верандата, загърната в дебелия си кожух, и прокара пръсти през късичката си коса, докато наблюдаваше как се приближават фаровете на пикапа на Мика. Пътят беше тесен, но павиран, и бе едно от завоеванията на Попи, когато малко след инцидента родителите ѝ бяха отделили парче от собствената си земя, за да ѝ построят къща. Беше се възпротивила на пряка връзка между своята къща и тяхната, понеже имаше нужда да запази поне някаква привидна независимост, и вместо това бе предпочела по-дългия път, който излизаше направо на улицата. Бяха го павирали, за да намалят опасностите при лошо време. Снегът, навалял преди три дни, беше разчистен и под него се бе показал паважът, грижливо посипан с пясък. Но тази сутрин дори върху тези участъци се бе образувала тънка ледена корица.

Рампата от верандата беше построена под съвсем лек наклон, но въпреки това отдолу бяха монтирани нагреватели, които позволяваха на Попи да слиза, без да се бои, че може да се подхлъзне. Слезе по рампата и когато пикапът спря, вече бе стигнала до него.

Мика веднага излезе. Беше висок и едър, гологлав, както ходеше често, но тъмната му коса бе гъста и по-дълга, отколкото бе обичайно дори за провинцията, така че вероятно тя му топлеше. Носеше избелели джинси, работни ботуши и карирано вълнено яке, което се разтвори и отдолу се показа ватирана блуза, докато той с едри крачки отиде до пътническата врата и изведе момичетата. И двечките бяха облечени с ярки кожухчета и носеха малки ранички.

— В раниците им има обяд — каза Мика на Попи. — Хедър им направи сандвичи още снощи. Винаги ги приготвя предишната вечер... винаги... е подготвена... — думите му заглъхнаха и той изведнъж помръкна, сякаш онова, което някога бе невинно и достойно за възхищение, вече не бе такова.

Явно искаше да намекне, че Хедър е очаквала да се случи нещо подобно, но според Попи това не беше вярно. Тя подкани Мика, като посочи с брадичка към пътя:

— Ти върви. Опитай се да оправиш нещата.

След това пое раничката, която Миси ѝ подаде и като по-голяма се намести зад инвалидната количка, за да я бутне. Попи протегна ръка към Стар, която стоеше притисната към баща си и изглеждаше много нещастна. Наложиха се да потупа скута си, преди детето да дойде при нея.

— Много съм ти благодарен — промърмори Мика. За миг погледна слисано момичетата, от което стана ясно, че едва сега започва да осъзнава последствията.

— Те са добре — увери го Попи. Той ги погледна още веднъж и се върна в пикапа. Попи взе Стар в скута си още преди автомобилът да потегли, а след това заяви: — Е, справихме се с тази част от щафетата.

— Какво е щафета? — попита Миси.

— Това е пръчка, която прилича на увито на руло списание. Използва се в лекоатлетическите състезания, когато един човек пробягва своята част и предава щафетата на друг, който продължава, и така нататък. Бутни ме горе, Миси — въртеше колелото с една ръка, а с другата държеше Стар. Привела се бе напред, за да погледне по-малкото момиченце. — Закусихте ли?

— Щяхме, обаче няхаме време — отговори Миси отзад.

— Татко забрави — додаде Стар.

— Той има много грижи сега — каза Попи, — но аз имам само вас двете и освен това вие харесвате кухнята ми.

Тя притисна по-силно Стар, докато се изкачваха по рампата, влязоха в къщата и се запътиха към кухнята. Всичко вътре бе разположено по-ниско и беше по-достъпно, отколкото в обикновена кухня — като се започне от плотовете и шкафовете и се стигне до мивката, печката и въртящите се масички, пръснати навсякъде. За

Попи това беше необходимост, но момичетата го възприемаха като игра.

Младата жена умираше да научи повече неща за Хедър, защото положението беше много необичайно. Но не можеше да попита момичетата. Трябваше да изглежда безгрижна.

Затова се постара да се държи, както обикновено, докато пяха вафли в тостера, мажеше ги с масло и ги заливаше със сироп от реколтата на Мика от предишната пролет, бърбореше с момичетата за училище, за зимата и за приближаващите празници на снега. Миси също бърбореше, но Стар остана смълчана близо до Попи.

— Добре ли си? — меко питаше Попи малкото момиченце от време на време и винаги получаваше в отговор по едно кимване, макар и мрачно. Не бе нужно да си кой знае какъв умник, за да се сетиш, че Стар се тревожи за Хедър.

Тя ще е добре — искаше да каже Попи. — Ще се върне. Станала е грешка. Баща ти ще се погрижи за всичко.

Само че не каза нищо, защото нищо не знаеше. И това я измъчваше. Гордееше се, че е животрептящият пулс на Лейк Хенри, но не бе усетила приближаването на тази буря. Питаше се дали изобщо някой го е усетил.

Колкото повече се тревожеше, толкова повече нарастваше раздразнението ѝ, защото мислите ѝ отиваха отвъд простия факт на арестуването на приятелката ѝ. Твърдо вярваше, че Хедър е невинна по отправените ѝ обвинения. Но някой я бе нарочил. Ако ставаше дума, за която и да е друга жена, Попи би се зачудила дали някой подъл жител на градчето не ѝ бе завидял заради това, че всички я бяха приели лесно, но тук ставаше дума за Хедър. Всички харесваха Хедър. Още повече харесваха Мика, който — макар и доста саможив, беше местен, човек от тяхната среда. Хедър би била защитена, дори само защото е част от живота на Мика.

Попи се съмняваше, че предателството е дело на вътрешен човек, защото имаше твърде много други възможности. Преди три месеца в Лейк Хенри се бе разразил медиен скандал, в центъра, на който стоеше сестрата на Попи, и журналистите бяха плъзнали из цялото градче. Бе готова да се обзаложи, че в дъното на внезапно появилия се проблем е замесен някой от тази гилдия.

Но не можеше да го сподели с момичетата. Затова внимателно изми сиропата от ръцете и устничките им, помогна им пак да облекат кожухчетата си и навлече своя. Щом се озоваха отново навън, Попи им позволи да стъпят до нея на асансьорчето, което ги качи в чисто новия „Блейзър“. Майка ѝ бе настояла да ѝ го купи преди началото на зимата. Беше червен като мак^[1] и беше пригоден за нуждите ѝ. Когато трите се озоваха в колата, тя търпеливо обясни за какво служат копчетата на момичетата и им позволи да приберат повдигащата платформа. След това насочи вниманието си единствено към тях, провери дали са си сложили коланите, откара ги до училището и ги прегърна на изпроводяк.

Щом те влязоха в сградата, тя грабна клетъчния си телефон и набра номера на Джон Киплинг. Макар да бе роден и отрасъл в Лейк Хенри, Джон бе прекарал по-голяма част от живота си извън градчето. Като се има предвид, че го бе напуснал петнайсетгодишен и че беше с десет години по-възрастен от Попи, тя не би могла да го познава оттогава. Бяха се сблизихи едва през трите години, откакто се бе върнал. А преди шест седмици станаха и роднини, защото в първия ден от новата година Джон се бе оженил за сестрата на Попи — Лили.

Но тя не го търсеше в качеството му нито на приятел, нито на зет. Звънеше му, защото той беше редакторът на местния вестник, а тя имаше проблем.

Тъй като бе едва осем и половина, се опита да го открие най-напред в къщичката на брега на езерото, която Лили бе наследила от баба им — Силия Сейнт Мари. Къщата беше по-малка от тази на Джон, която се намиреше по-надолу по брега, но имаше история. Затова Джон се бе пренесъл там и двамата с Лили се канеха да я поразширят, след като приключи сезонът на захарта. Мика бе избран да свърши тази работа, затова Джон имаше още по-голям стимул да помогне да разберат какво се е случило с нежната му половинка.

Никой не вдигна телефона. Попи предположи, че Джон или закусва в кафенето на Чарли, или вече е отишъл на работа.

Най-напред мина покрай кафенето. То представляваше весела гледка със снежните калпаци на червените облицовъчни дъски както на магазина, така и на долепеното до него кафене. От широкия тухлен комин се кълбеше пушек и в колата ѝ проникна ароматът на бекон и бреза.

Махна на тримата мъже, които разговаряха отпред, а дъхът им излизаше като бяла пара на фона на тъмните им вълнени якета с вдигнати яки, в които се гушеха, но нямаше и следа от автомобила „Тахо“ на Джон. След по-малко от минута го забеляза до пощата, пред жълтата викторианска къща, която се издигаше досами девствената заледена повърхност на езерото. В тази жълта викторианска постройка се помещаваше редакцията на вестника.

Ако беше лято, есен или пролет, може би щеше да спре и да поговори с Джон лице в лице близо до върбите. Но сега беше зима и й бе много трудно да влиза и да излиза от автомобила по заледените пътища, още повече ако не са почистени. Освен това искаше да се прибере у дома, при телефонната си централа. Ето защо просто набра номера на Лейк Нюз, докато минаваше покрай сградата.

— Киплинг на телефона — обади се Джон с разсеян глас, който подсказваше, че се е заровил в Уолстрийт Джърнъл, Ню Йорк Таймс или Уошингтън Пост.

— Попи е — каза тя и премина направо на въпроса: — Чу ли какво става?

— Здравей, миличка — тутакси грейна той. — Не. Какво става?

— Не си чул никакви новини?

— Ами спяхме до късно — призна Джон малко стеснително. — Всъщност тъкмо влизам.

Попи усети как я пробужда завист, като си представи причината двамата с Лили да спят до късно. Това никак не подобри настроението й.

— И не са ти звънели по телефона? — малко хапливо го попита.

— Трябва да знаеш това по-добре от мен.

— Джон!

— Не, не са ми звънели — отвърна й предпазливо. — Кажи ми какво съм пропуснал.

— Хедър — обяви тя и даде воля на възмущението си от положението по принцип и на нуждата да обвини някого. — Пропуснал си Хедър — разказа му нещата в основни линии и заяви: — Питам се как е възможно нещо подобно да се случи в едно свободно общество, защото Хедър е последният човек, когото бих обвинила, в каквото и да е, камо ли във фалшива самоличност и в убийство. Но някой го е сторил. Затова карам — вече се движеше по пътя, който

опасваше езерото, без никакви други коли наоколо, само с тонове сняг, голи дървета и множество въпроси — и си мисля за това кой може да е канарчето. Никой от града не би изпортил Хедър, защото всички я обичат, а ако не обичат нея, харесват Мика, а дори и да не е така, не биха предали някого от нас, понеже ще ги е страх, че останалите ще отмъстят. Затова си мисля, че трябва да е някой от онези отворковци, които бяха в града през есента, по време на цялата бъркотия, които осигуриха на Лили нежеланите петнайсет минути слава и които са твои приятели...

— Не са ми приятели — прекъсна я Джон, — но спри за малко и се успокой. Какво се е случило с Хедър?

Попи намали скоростта, когато сърна пресече пътя, и се загледа в потрепващата ѝ бяла опашка, докато прескочи една пряспа и се стрелна между дърветата.

— Арестувана е от ФБР. Не знам почти нищо друго. Мика мина набързо, остави момичетата при мен и отиде да вземе Каси. Щяха да тръгнат след федералните. Не знам къде...

— В Конкорд. Федералните ходят във федералните съдилища, а най-близкият съд е в Конкорд.

Попи отново подкара с пълна скорост, здраво стиснала волана с ръце, макар пътят да бе прекрасно почистен.

— Федералният съд значи — произнесе тя на глас. — Хедър във федералния съд. Нещо не се връзва.

— Защото допускаш, че е невинна.

— А ти не смяташ ли така? Помисли си за всяка своя среща с нея. Някога да ти се е струвало, че крие тъмно минало?

— Не, но това се дължи на факта, че не я считам за патологична лъжкиня. Ако е такава обаче, има голяма вероятност да е способна да заблуждава хората. Няма да повярваш колко убедителни могат да бъдат патологичните лъжци.

Попи настръхна.

— Хедър е напълно откровена. Хората ѝ имат доверие. Питай Чарли. Той умее да открива добрите хора. Трябваше му по-малко от година, за да изкара Хедър от кухнята и да ѝ повери управлението на ресторанта. По дяволите, Кип, той оставя всичко на нея, когато двамата с Анет заминат някъде с децата, а на практика тя дори вече не работи за него! Щеше ли да постъпва така, ако смяташе, че е лъжкиня?

Насочи автомобила си надясно, когато срещу нея изникна голям стар пикап. Беше пощаджията Натаниъл Рой на път за работа. Нат носеше очила и беше на седемдесет и пет години, но виждаше достатъчно добре, за да разпознае колата на Попи, и бе достатъчно пъргав, за да присветне с фаровете, ако искаше да я накара да спре фактът, че просто ѝ махна и подмина, означаваше, че и той не бе чул нищо за Хедър.

— Попи, няма нужда да ми държиш проповеди — каза Джон. — Съгласен съм с теб. Но ние не я познаваме, откакто се помним.

— Същото се отнася и за теб, и за Лили — изтъкна тя. — И двамата отсъствахте дълги години.

— Но ние сме родени тук.

— И си готов да обвиниш Хедър, защото тя не е?

— Попи! Попи — примоли се Джон, — не я обвинявам в нищо. Просто изтъквам един факт, което ще сторят и други хора.

Тя понечи да поспори, но съзнаваше, че той има право.

— Добре, тогава да продължим нататък. Можеш ли да позвъниш тук-там? Да откриеш къде е? Опитай се да го направиш дискретно. Не искам да се повтори отново онази история. Обвиненията срещу Лили не бяха верни, но в резултат двама души изгубиха работата си, един апартамент в Бостън се опразни и настъпи истински медиен цирк.

— Вследствие на което — отбеляза Джон — тя се влюби в мен.

— Обаче Хедър вече обича Мика — мило му напомни Попи. — Обича и момичетата. Няма нужда от никаква криза, за да се осъзнае. Не, наистина, защо някой би ѝ причинил подобно нещо? Не мога да си представя, че има дори един враг в града. И докато разпитваш, искам да разбера на кого му се е сторило, че я е разпознал. Докато се опитваше да реабилитираш доброто име на Лили през октомври, ти унижи няколко доста важни клечки от пресата. Допускаш ли, че някой от тях просто се опитва да си отмъсти?

— Не биха посмели.

Попи се изсмя отсечено:

— Ама и тримата са все още на работа.

— Да, но на по-ниски постове и под строго наблюдение, а освен това аз нали съм още тук. Знаят, че няма да ми мигне окото да ги посоча с пръст, ако се опитат да нарочат някого тук без причина.

— Обаче някой го е направил. Виж дали няма да разбереш кой, докато си в Конкорд. Ти си разследващ репортер. Най-добре от всичко умееш да разлайваш кучетата.

— Да, обаче при това положение може да се окаже нож с две остриета. Нали не искаш да шумим много? Най-добре да караме кротко. Ако задаваш много въпроси, хората започват да си мислят, че криеш нещо. Затова нека се съсредоточим върху онова, което ще се случи днес в Конкорд. Ще се обадя тук-там и ще ти звънна, щом науча нещо.

Попи затвори. След секунди прекоси каменната стена, която ограждаше Блейк Орчардс, гордостта на майка й. Камъните на стената наподобяваха буци сняг, високи до пояса, а табелката беше покрита с още от пухкавата бяла материя. Ако завиеше навътре и изминеше около осемстотин метра по чакълестия път между ниските ябълкови дръвчета, които без листа изглеждаха още по-малки, щеше да стигне до къщата на майка си, а след това — до работилницата за ябълково вино. Но и двете бяха зазимени.

Вместо това тя остана на главния път, който се изкачваше по хълма, отдалечаваеше се от езерото, а после отново поемаше към него. Зави по своята алея и продължи по нея чак до езерото. Когато стигна пред дома си, бързо извади инвалидната си количка от „Блейзър“-а и влезе вътре до таблото с десетки копчета по него. Нямаше търпение да научи новините. Джон едва ли би се обадил толкова скоро, но онова, което очакваше с нетърпение, беше обаждането на Мика.

Дори прегърбен и облегнат на стената, Мика беше по-висок от почти всички във фоайето на съда, а те представляваха доста пъстра тълпа. Адвокатите се отличаваха от останалите с костюмите си, някои от които бяха виждали и по-добри дни. Хората около тях бяха най-различни и по възраст — от бременно момиче до белокос старец, и по облекло — от колежанската небрежност до селската непретенциозност, от манчестърския трикотажа до планинския стил на Санборнтън и солта на земята от Клермонт. Общото между всички тези хора беше нещастният им вид.

Мика споделяше с тях това чувство. Не искаше да е тук. Трябваше да е при кленовете заедно с Хедър и да проверява

централния тръбопровод за повреди, възникнали в последния момент. Да, можеше да го направи и сам, но щеше да му е приятно да го стори с нея.

Ала нямаше избор. Каси му бе казала да чака тук и той чакаше, пъхнал юмруци дълбоко в джобовете на фланеленото си яке, долепил стъпалото на единия си обут в ботуш крак до стената, смръщил вежди и стиснал челюсти. Искаше да вземе Хедър и да се прибере у дома. Само това. Да вземе Хедър и да се прибере у дома.

След като престоя сякаш цяла вечност в коридора, заобиколен отвсякъде от жуженето на приглушените разговори, Каси най-сетне излезе от някаква стая в дъното на коридора. Дългокрака, облечена във вълнени панталони, блейзър, копринена блуза и шал и с буйната си къдрава руса коса, тя изпъкваше на общия фон, но ускореното туптене на сърцето на Мика нямаше нищо общо с красивата ѝ външност. Уважаваше Каси, но към нея го привличаше само юридическият ѝ опит.

Той се изправи, отдаден единствено на мисълта за Хедър.

Каси не каза нищо, когато стигна до него, а само му направи знак да я последва. Завиха в дъното на коридора. Там тя почука тихо на една врата с матово стъкло в горната част и завъртя топката на бравата.

Мика очакваше вътре да намери Хедър, но вместо това се озова пред вехто празно бюро и два очукани метални стола.

— Къде е тя? — попита той.

— Явно още не е пристигнала — отвърна Каси и сложи куфарчето си върху бюрото. — Ето каква е работата. След малко ще има изслушване. Това не е истинско представяне на обвинението, а само изслушване пред съдията, по време на което федералните връчват заповедта за арест, а нашата заповед е заради бягство от правосъдието. Няма да се налага Хедър да казва каквото и да било.

Тя замълча, когато вратата отново се отвори.

Мика усети как всичко у него се преобръща. Хедър пристъпи вътре, придружавана от пазач, който ѝ направи знак да влезе. Беше призрачно бледа и още по-уплашена, отколкото бе вкъщи. Сребристите ѝ очи намериха неговите и ги приковаха, сякаш търсеха опора.

Отначало той не помръдна. За секунда се замисли за миналото на Хедър, за което не знаеше нищо, за раничката, която беше скрил, и за думите на федералния агент: *Разполагаме с доказателства, че името*

й е Лиса Матлок и че преди петнайсет години е извършила убийство в Калифорния. Ако Хедър криеше от него подобно нещо, това би обяснило страха в очите й.

Но страхът й би бил оправдан и ако беше невинна по отправените обвинения и се чувстваше притисната от нещо, с което не е по силите й да се справи.

Мика се съсредоточи върху втората хипотеза. Хедър едва бе прекрачила прага, когато той прекоси стаята, грабна я в прегръдките си и притисна лицето й до гърдите си. Не искаше да гледа плувналите й в сълзи очи, но усещаше как тялото й трепери, а това го разстройваше не по-малко. Неговата Хедър винаги бе била спокойна и уравновесена. Винаги се бе държала смело и естествено, доколкото това изобщо бе възможно за пришълец в консервативно градче като Лейк Хенри.

Спомни си, че точно това си бе помислил при първата им среща. Беше есен. Сезонът на кленовия сироп бе отминал и той се бе отдал на дърводелството. Чарли го бе наел да постави прозорци в кафенето, за да открие изглед към брезовата горичка. Докато работеше, трябваше често през деня да влиза и да излиза от кухнята. Хедър работеше там: отначало миеше съдовете, а след това помагаше в приготвянето на храната. Не говореше много. И сега не бе особено разговорлива, но и самият Мика не бе от приказливите. Спомняше си, че тогава тя бе мълчалива и дори стеснителна, но някак уверена в себе си. Явно се чувстваше добре с работата си, беше спокойна и със сигурност не приличаше на жена, която бяга и крие нещо.

Пазачът излезе от стаята, затвори вратата и ги остави насаме с Каси.

Мика прошепна в косата на Хедър първото, което му дойде наум:

— Закуси ли?

Тя поклати глава и прошепна:

— Предложиха ми, но не можех да ям.

Той я притисна към себе си още малко, след това допря устни до ухото й:

— Откъде ни сполетя това?

Тя безмълвно сви рамене.

— Да не си се карала с някого в града?

Още един отрицателен жест.

— Чувала ли си някога за тази жена?

Хедър се разплака. Мика не знаеше дали това означава *да* или *не*, но погледна отчаяно Каси.

— Тя не е този човек. Какво ще правим?

Каси се бе дръпнала до другия край на малката стаичка, за да ги остави за малко насаме. Сега се приближи. Приятелски докосна рамото на Хедър, но не каза нищо. След малко леко го стисна, за да я накара да вдигне глава.

— Трябва да ти задам този въпрос, мила — каза Каси, — защото няма да съм в състояние да ти помогна като адвокат, ако не го сторя. Ти ли си Лиса Матлок?

— Аз съм Хедър Малоун — отвърна жената с плувнали в сълзи очи.

— Е, получи отговор — тросна се Мика. — А сега какво?

Каси продължи да изучава лицето на Хедър. След ненужно дълго време според Мика, което го раздразни още повече, адвокатката въздъхна и заяви:

— Сега ще се борим.

Отговорът ѝ сложи край на раздразнението му и той попита:

— Как?

— След малко ще се явим на изслушването и ще оспорим процедурата. Това в основни линии означава, че ще обявим Хедър за невинна по повдигнатите обвинения и няма да искаме отлагане на екстрадирането.

Хедър възкликна уплашено. Мика облече в думи причината за страха ѝ:

— Екстрадиране ли?

— Ако отхвърлим иска — обясни Каси, — незабавно ще я отведат в Калифорния, за да отговаря по повдигнатите от тях обвинения.

— Това няма ли да означава признание, че тя е Лиса Матлок?

— Не. Това ще означава, че даваме възможност на съда там да го докаже заедно с останалите обвинения.

— Но тъй като тя не е Лиса Матлок, обвиненията са безпочвени.

— Така е, но едно е какво мислим ти и аз и какво твърди тя, а очевидно съвсем друго е какво смятат хората в Калифорния.

— Е, те грешат. Искам тези обвинения да бъдат свалени.

Каси тъжно се усмихна:

— Ако беше толкова лесно, щях да остана почти без работа. Системата на наказателното ни правораздаване действа по доста заобиколни пътища.

— Човек е невинен до доказване на противното — напомни й Мика.

Каси доста се поколеба, преди да поклати глава и да отговори:

— Невинаги.

Думите ѝ събудиха в душата на Мика опасението, че проблемите им едва сега започват.

* * *

В момента нямаше разговори, които Попи трябваше да обслужи, което бе нещо типично за зимна сутрин в Лейк Хенри. През останалите сезони, когато времето беше хубаво, хората излизаха навън и правеха каквото им скимне. Но през дъждовните, снежните и най-вече през студените дни предпочитаха да си остават у дома и не се налагаше тя да записва съобщения. Четяха вестниците, разчистваха масата след закуска, цепеха дърва, отстраняваха ледените висулки от стрехите, а ако не правеха това, се настройваха да се заемат с някаква работа по типичния за жителите на Лейк Хенри спокоен и безгрижен начин.

Попи разпали огъня в каменната камина, приготви си каничка кафе и се настани на стола си, загледана в езерото, като през цялото време се чудеше къде ли е Хедър в момента и какво прави, при това съвсем не само от любопитство. Тя имаше и други приятели, които познаваше доста преди Хедър, но нея харесваше най-много. Почувства я странно близка още на първата им среща. Попи беше второкурсничка в държавния университет, а Хедър, която прекарваше цялата си работна седмица, затворена в кафенето на Чарли, обожаваше мероприятията на открито. В края на всяка седмица групата отиваше да се катери в планините и макар Попи да имаше много повече общи неща със студентите, най-вече разговаряше с Хедър.

Сега, като се замислеше, откриваше, че е говорила предимно тя. Хедър беше добър слушател, а Попи, която се чувстваше някак ограничена в градчето и най-вече от семейството си, имаше нужда от

отдушник. След това стана катастрофата и по време на целия кошмар на възстановяването ѝ Хедър беше неотлъчно до нея. Сякаш знаеше какво трябва да прави, без да се налага да ѝ казват. Не ѝ предлагаше милосърдието си, нито пък покровителствени слова за утеха. Просто се опитваше да ѝ внуши, че трябва да приеме случилото се и да продължи напред. Този спокоен подход бе донесъл облекчение на Попи.

В момента размишляваше за тази мълчаливост: за това, че Хедър по-скоро слушаше, отколкото говореше. Каквато и да бе причината, тя не се коренеше единствено в характера на приятелката ѝ. В този момент на таблото зад нея светна лампичка. Попи прогони тревожните мисли, сложи слушалките си, натисна съответното копче и обяви:

— Библиотеката на Лейк Хенри.

— Лийла Хигинс, ако обичате — каза непознат женски глас.

— Съжалявам, в сряда библиотеката отваря едва на обяд. Кой се обажда?

— Казвам се Айлин Милър от Уошингтън Поуст. Научих, че Хедър Малоун е работела в библиотеката, и исках да чуя мнението на госпожа Хигинс за нея.

Попи беше смаяна, но не и неподготвена. По отношение на медиите бе преминала през всички кръгове на ада предишната есен. Затова отвърна:

— Знаете ли какво, ако ми оставите номера си, ще го предам на госпожа Хигинс, когато библиотеката отвори.

— С кого разговарям?

— Със службата за предаване на съобщения.

— Имате ли домашния телефонен номер на госпожа Хигинс?

— Да направим така — мило предложи Попи, — дайте ми вашия домашен телефон и аз ще го предам на госпожа Хигинс.

Последва пауза, а след това великодушното:

— О, не бих искала да я карам да плаща. Ще се радвам да ѝ позвъня аз.

— Не се и съмнявам — отвърна Попи.

Последва още една пауза, след това Айлин Милър студено рече:

— Може да ми се обади в службата.

Попи записа името и телефона на жената, прекъсна връзката, след което набра някакъв номер.

— Полицейско управление — изръмжаха отсреща.

— Уили Джейк, аз съм. Какво знаеш за Хедър?

Мъжът замълча, след това изпитателно попита:

— А ти какво знаеш?

— Само, че е била арестувана. Как можа да допуснеш да се случи?

— Не съм допуснал нищо да се случи — гласеше възмутеният отговор. — Аз съм местен служител. Не мога да контролирам федералните.

— Разполагат ли с доказателства, че Хедър е друг човек?

— Знаеш, че не мога да ти кажа. Но щях ли да им позволя да я арестуват, ако не беше така?

— Какви са доказателствата?

Последва въздишка и след това — отговорът:

— Не мога да ти разкрия това, защото не бива да вземам страна по делото. Но ще ти кажа, че всички улики бяха косвени. Няколко стари снимки на жена, която може и да е приличала на Хедър, сведения за някакъв белег, сравняване на почерка — доста несигурни неща. Но ти повтарям, Попи, тук става дума за федералните. Постарах се да ги разубедя, но в крайна сметка те направиха каквото искаха. Нищо не може да спре тези приятелчета, когато си наумят нещо, а освен това имаха и писмена заповед... — той завърши с едно провлачено: — Яснооо?

Частната линия на Попи светна и на екранчето се появи номерът на Джон.

— Добре, Уили Джейк, разбрах какво искаш да ми кажеш. Трябва да затварям — тя прекъсна разговора и натисна мигащия бутон: — Провървя ли ти?

— Намира се в сградата на федералния съд в Конкорд. Изслушването тече в момента.

— Какво изслушване?

— За заповедта за арест. Не знам нищо повече. Научих това от един стар приятел, който е съдебен репортер за Монитор. Не можеше да говори повече, защото бързаше да влезе в залата.

— Помоли ли го да бъде дискретен?

— О, да — каза Джон с мрачно възмущение. — Той тутакси отхвърли идеята.

— Защо? Хедър не е известна личност!

— Обаче онзи тип, в чието убийство е обвинена Лиса Матлок, е известен. Или по-скоро е бил известен. Баща му е бил сенатор от Калифорния по онова време, партията му се е готвела да го издигне за поста вицепрезидент, което е станало три седмици след смъртта на сина му, като изборът му се дължи отчасти на съчувствие към загубата му. Диченца изгубил изборите и повече не се кандидатира за Сената, но все още е важна клечка в щата и случаят не е забравен.

Попи разсъждаваше бързо:

— Да не би да смяташ, че нашата Хедър е човек, който би се замесил с политик? Аз не мисля. Тя е доста затворена, стеснителна и твърде земна. Съжалявам, Джон, но нещо не се връзва.

— Ей, само ти казвам какво научих от приятеля си. Случаят е бил много шумял по онова време. Предполагам, че и сега ще привлече сериозно внимание. Лично заминавам за там. Арманд ще иска статия за вестника, а най-добрият начин да разберем какво става е да получим информация от първа ръка.

— По-добре разбери защо се случва — помоли го Попи. — Защо се случва на Хедър.

— Ще се опитам. Ще ти звънна, когато се върна.

Попи не искаше да го задържа. Ако някой щеше да се отнесе безпристрастно с Хедър, това беше Джон. Затова просто добави едно: *Моля те* — и затвори.

Свали слушалките от главата си, взе чашата с кафето си и се загледа към езерото. Опитва да си представи как ли се чувства Хедър. Питаше се дали е объркана, или е скована от страх, или усещането е напълно различно. Пробва да си представи Хедър в килия в Конкорд, но не можеше да създаде правдоподобен образ. Хедър винаги изглеждаше толкова... мила. Дължеше се отчасти на белега. Беше съвсем малък, около сантиметър, и се извиваше леко нагоре от ъгълчето на устата ѝ — вечната оптимистична усмивка.

Подобни белези придават характерно излъчване на притежателите си. Много хора имаха подобни.

На таблото светна друго копче — отново беше частната линия на Попи. Този път номерът беше на книжарницата на Мариан Хърси. Попи надяна слушалките и натисна копчето:

— Здравсти.

— Какво става? — попита Мариан. Тя беше една от петте жени, които се събираха на вечеря в дома на Попи всеки вторник. Официално те бяха Комитетът по гостоприемство на Лейк Хенри, а неофициално бяха добри приятелки, които си споделяха новините и се забавляваха. — Тъкмо се канех да отида на работа и седнах с кафето и поничката си пред телевизора с надеждата да хвана някой писател по сутрешното токшоу, когато най-неочаквано съобщиха новините от Конкорд. Знаеш ли какво казаха за Хедър?

— По телевизията ли? О, боже! Какво?

— Че умишлено е прегазила с колата си сина на бившия сенатор Диченца, след това е избягала от местопрестъплението, докато наскоро някакъв следовател не получил следа от човек, който е бил тук миналата есен. Ти какво знаеш?

— Не много повече от теб. Отивам да гледам. Ще ти звънна по-късно.

Попи завъртя количката си, насочи дистанционното към телевизора и го пусна. Запревърта каналите и не след дълго попадна на шапката на новинарска емисия. Тъй като цялата история едва сега започваше, явно бе уцелила различен канал от този, който бе гледала Мариан. Това не беше добър знак.

Репортерът едва бе започнал да говори, когато частната ѝ линия отново светна.

— Зигрид е — долетя глас от другата страна. — Гледаш ли?

Зигрид Дън беше друг член на групата, която се събираше във вторник. Денем работеше на плетачна машина и телевизорът ѝ често беше включен през цялото време.

— Тъкмо го пуснах — каза Попи.

— За какво говорят тези?

— Чакай да чуя.

Попи увеличи звука.

„Ново важно развитие на разследването на убийството на Робърт Диченца, извършено преди петнайсет години в Калифорния. Диченца, който бил двайсет и пет годишен, тъкмо си тръгвал от политическо мероприятие за набиране на средства за кампанията на

баща си, тогава сенатор от същия щат. Колата, която го ударила, била управлявана от осемнайсетгодишната Лиса Матлок — според някои източници тя му отправила сериозни заплахи по-рано същата вечер. ФБР твърди, че през последните четиринайсет години Лиса Матлок е живяла в Ню Хемпшър под името Хедър Малоун. Била е задържана рано тази сутрин в дома си в Лейк Хенри. Предала се е без съпротива и е била отведена във федералния съд в Конкорд. Току-що завърши изслушването, по време на което адвокатката на госпожа Малоун официално оспори процедурата. Това означава, че тя ще се бори срещу екстрадирането. Тъй като то е щатски проблем, федералните процедури са прекратени и делото е в ръцете на прокурора на Ню Хемпшър. Хедър Малоун ще бъде откарана във Върховния съд в Уест Иймс за предварително гледане по-късно днес.

Новините от Конкорд за вас предаде Брайън Андерсън от Девети канал“

— Спомняш ли си да си чувала за това убийство? — попита Попи приятелката си.

— Не, но преди петнайсет години бях с Корпуса на мира в Африка, така че няма как да съм чула. Наистина ли става дума за нашата Хедър? — невярващо запита Зигрид.

Попи беше не по-малко объркана от нея.

— Да, арестувана е нашата Хедър, но тя не е способна да извърши подобно нещо — замълча и се замисли за установилото се разбирателство между нея и Хедър, за чувството, че двете усещат неща, които другите хора не могат. — Нали?

— Не, категорично не. Ние познаваме Хедър. Не прекарваме вечерите във вторник в разговори за времето. Говорим си за лични и дори за интимни неща. Не би могла да крие от нас подобно нещо.

Попи се опита да си припомни истории, които Хедър им е разказала за детството си, но не можа да се сети за нито една. Хедър винаги предпочиташе да слуша по време на сбирките им. Слушаше и

задаваше въпроси — проникателни въпроси, които винаги караха останалите да говорят повече.

— Всъщност ние не знаем за нея толкова много — тихо отбелязатя. — Но съм сигурна, че Хедър не може да упражни насилие.

— Просто някой е замислил нещо недобро — горчиво отбелязат Зигрид. — Някой от пресата сигурно е вбесен заради миналата есен. Око за око.

— Джон не мисли така.

— Според новините човек, който е бил тук миналата есен, се е обадил на следователите. Добре, възможно е Джон да е прав. Може и да не е отмъщение. Но някой се е взирал в неща, в които не е трябвало да се вторачва.

— Стига, Зигрид. Те просто са оглеждали тълпата. Хедър беше една от многото.

— Всъщност не е така — поправи я Зигрид. — Тя не се навърташе там, когато бяха дошли с камерите. Миси имаше шарка. Помниш ли?

Сега, като ѝ го споменаха, действително си спомни. Наистина през онази седмица Хедър бе излизала от къщи само за да отиде до педиатъра и до магазина. Попи лично я бе осведомявала за всяко събитие, което беше пропуснала.

Но някой не бе пропуснал толкова неща, колкото Хедър. Някой бе зърнал едно лице, бе си въобразил, че вижда прилика, и беше запратил в ада живота на една чудесна жена. Попи искаше да узнае кой е този човек.

---

[1] Името Попи в превод от английски означава мак. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Застанал до коженото канапе, което заемаше по-голямата част от дневната в къщата му в Ню Джърси, Грифин Хюс притискаше телефонната слушалка към ухото си. Разговаряше с Прентис Хейдън, един от най-влиятелните членове на Сената на Съединените щати, който вече бе осемдесетгодишен и се бе оттеглил във фермата си във Вирджиния. Грифин пишеше анонимно биографията му и се бе натъкнал на нещо интересно.

— Не искам да се споменава за това — настояваше Хейдън.

— Но то е част от вашата история — меко настоя Грифин. Не бе възможно да се държи по друг начин с мъж на възрастта и със заслугите на Хейдън, още повече с човек, когото уважава, а той наистина почиташе сенатора. Просто имаха различия относно това каква част от живота му трябва да излезе на показ. — Никой няма да престане да ви уважава, защото имате извънбрачно дете. Вие сте поели пълната отговорност за него. Дали сте му всичко, което сте осигурили и на останалите си деца. Те знаят ли за него?

— Семейството ми знае, но широката общественост — не. Аз не съм човек от твоето поколение, Грифин. Не мога да навирам този факт под носа на съвременниците си, а нали точно такива хора ще четат тази книга — дъртаци като мен.

— Точно тук грешите, господине — предупреди го Грифин. — Цяло едно по-младо поколение иска да разбере как...

— ... е било едно време ли? — прекъсна го Хейдън. — Да, навремето не говорехме за тези неща. Разговаряхме за почтени дискусии и за джентълменски споразумения. Ние бяхме цивилизовани хора. Защо, не мога да се сетя...

Грифин слушаше спомените му, но ги бе чувал и преди. Безцелно взе дистанционното на телевизора, завъртя го в ръката си, натисна копчето, но му бе нужно известно време, преди да намери нещо интересно. Беше нова любопитна история от Конкорд, Ню Хемпшър. Като внимаваше да вмъква по едно аха на подходящите места, той се

заслуша в новините с все по-нарастващ интерес — до такава степен, че явно неволно бе пропуснал едно от утвърдителните изсумтявания.

— Грифин? — повика го Хейдън.

— Да, господине — отвърна младият мъж.

— Помислих, че връзката е прекъснала. Човек не може да разчита на проклетите клетъчни телефони както на нормалните.

— Да ви звънна ли по-късно днес, сенатор Хейдън? Или може би утре?

— Да, добре, но не искам да се споменава за този проблем. Няма да променя мнението си.

— Ще поговорим утре — каза Грифин. Затвори телефона и продължи да гледа телевизия, попаднал в плен на някаква нездрава омая, която продължи да го държи и когато смени канала. Докато слушаше един след друг репортажите на живо от Конкорд, той се люшкаше между неверието и удивлението. Щом свърши и последният видеоматериал, който показваше Хедър на път за съда в Уест Иймс и обещавахе да осведоми зрителите за последните новини по-късно, Грифин беше направо бесен.

Изключи телевизора, захвърли дистанционното и се пресегна към телефона. Набра номера на брат си и докато телефонът звънеше, отиде до прозореца и се загледа в движението в Принстън. Днес нямаше много коли, но гледката го очароваше дори и през зимата. Мислите му политнаха към Лейк Хенри. Не беше ходил там от месец.

Докато изчакваше да се включи телефонният секретар на брат му, Грифин се чудеше дали онзи плъх Ранди не е в градчето в момента, след това изключи и набра номера на клетъчния му телефон.

— Ехо!

— Къде си? — попита Грифин направо.

— В момента ли? На няколко пресечки от работата си.

Значи не беше в Лейк Хенри. Беше във Вашингтон, слава богу, но то не бе достатъчно, за да успокои брат му.

— Гледах по телевизията онзи случай с Хедър Малоун. Опитвах да се сетя откъде е тръгнало всичко и това, което ми хрумна, никак не ми се понрави. Кажи ми, че не си бил ти, Ранди.

Рандъл Хюс, по-големият с две години брат на Грифин, звучеше доволен от себе си:

— Ще ти подсказва малко. На път съм за офиса, където ще дам първото от многото си интервюта днес.

— Кажи, че не си бил ти — повтори Грифин, вече напрегнат и през зъби, но дори и Ранди да бе усетил гнева му, това не повлия на доброто му настроение.

— Разбира се, че бях аз. Не е ли чудесно? Боже, не е ли страхотно?

— По дяволите, Ранди! Онзи ден в офиса ти просто разсъждавах на глас. Само изтъкнах приликата. Споменах, че познавам човек, който прилича малко на снимката на стената ти. Не съм казал, че е тя.

— Точно така, а аз поех по следата — гордо заяви Рандъл. — Направо е невероятно. Искам да кажа, лицето ѝ е пред погледа на работещите в този офис вече петнайсет години и пред моя през последните петнайсет месеца, а тъкмо собственият ми брат ми посочва следата. Точно така става в подобни случаи. Можеш да си блъскаш главата колкото щеш, но нещо съвсем неочаквано те насочва в правилната посока.

— Наникъде не съм те насочвал — настоя Грифин в желанието си да заличи цялата история или поне собственото си участие в нея. — Само подметнах, че има някаква прилика. Знаеш ли колко хора по света приличат на мен? Или дори на теб? Кога за последен път те попитаха дали не си роднина на Редфорд? На мен ми се случи отново миналата седмица. Просто челюстта ни е квадратна като неговата и затова все ни подпитват, но въпросът няма никакво значение. Никой не смята, че наистина имаме връзка с този човек. Същото стана и с мен. Видях снимката, която ми напомни за едно момиче. Да съм споменава, че е в този град?

— Не е нужно да си гений, за да се досетиш. Нали тъкмо се бе върнал оттам. Всичките ти излияния тогава бяха свързани с онова градче.

Това се дължеше на факта, че Грифин се бе върнал у дома, влюбен в Попи Блейк. Имаше нужда да сподели с някого за нея, затова изобщо не спря в Принстън, а подкара направо към Вашингтон. Двамата с Ранди бяха най-малките от петимата братя Хюс и си споделяха за момичета още откакто бяха съответно на десет и на дванайсет години, но досега брат му не го бе издал пред никого.

Грифин бе очаквал същата дискретност и в този случай. Чувстваше се предаден.

— Ти не разбираш, Ранди. Това са добри хора. Не можеш да постъпваш така със свестните хора.

— Ей! — предупреди го Рандъл и внезапно му прозвуча точно като полицай, какъвто винаги бе искал да бъде. — Не знам каква е тя сега, но законът си е закон. Преди петнайсет години тази млада дама е отишла да се поразходи. Крайно време е Бюрото да я хване.

— Но може да не е била тя!

— Няма начин, братко. Дори и да си е направила пластична операция, за да не разпознаем лицето ѝ, дори и да е махнала онзи малък белег, имаме образец от почерка ѝ. Всичко стана толкова лесно, че още не мога да повярвам. Само преди две седмици бях там, а тя работеше в малката местна библиотека. Попитах за някаква книга, но я нямаха. Помолих я да ми напише името на най-близката книжарница и — хоп! Почеркът ѝ съвпадна напълно с образците, които взехме от гимназията ѝ. Пипнахме я! — тържествуващо обяви той. — Държим я в ръцете си.

— Негодник!

Последва пауза, след това възмутеният въпрос:

— Ама какво ти става?

— Не бих си отворил устата, ако смятах, че ще постъпиш по този начин.

Ранди се почувства обиден:

— Грифин, тя е убила човек!

— Така се твърди, ако тя е онази жена. Но трябваше ли да ме използваш?

— Не съм те използвал. Ти просто каза нещо, което ме накара да се замисля. Тръгнах по следата, проведох разследване, разрових нещата, отидох в онова малко градче и я закопчах! Изобщо какво общо има това с теб? Нали престана да ходиш там? Изгуби интерес.

Вероятно в очите на Ранди нещата изглеждаха точно така, но Грифин не беше изгубил интерес към Попи. Ни най-малко. Беше заинтригуван от нея още откакто за пръв път позвъни в Лейк Хенри, защото искаше да напише статия за сестра ѝ Лили, а Попи бе отговорила на телефона на шефа на полицията. Смелост. Това бе първото му впечатление за нея. Несъмнено не ѝ липсваше кураж.

Аз съм писател на свободна практика и подготвям материал за правото на уединение за сп. „Венити феър“ — бе й казал той миналия септември. Интересува ме най-вече какво се случва, когато нечие право на личен живот бъде нарушено. Струва ми се, че случаят с Лили Блейк е тъкмо по темата. Лейк Хенри е родният ѝ град. Вероятно хората там имат мнение за онова, което ѝ се случва.

Точно така е, по дяволите! — разпалено му бе отвърнала Попи и той се бе почувствал въодушевен. Допадаше му честността ѝ. Харесваше му лоялността ѝ. Колкото повече се инатеше тя, толкова повече упорстваше той. И това не беше само игра, не се дължеше на любовта към преследването, която е движеща сила за журналистите на свободна практика. Беше усетил как нещо дълбоко у него се разтапя, когато я видя за пръв път на инвалидния ѝ стол. Проклетото нещо беше с олекотена конструкция — много майсторска изработка — и беше тюркоазнозелено. Тюркоазно. Дори само това и късата ѝ тъмна коса издаваха съвсем ясно каква е същността ѝ.

Дълго трябваше да я увещава, преди тя да му позволи да я изведе на вечеря, но прекараха страхотно — разговаряха цели три часа.

Поне той бе решил, че са прекарали страхотно. Но когато се бе опитал да уговори следваща среща, тя се бе противопоставила. Оставяше телефонния секретар да отговаря на обажданията му, а когато най-сетне успя да се свърже с нея, заяви, че той имал нужда от друга жена.

*Знаеше какво си мисли тя. И нима можеше да бъде другояче? Беше му го изстреляла право в лицето с първите думи, които произнесе, когато застана пред него: *Не мога да тичам. Не мога да ходя на ски или на разходка в планината. Не мога да работя в гората, за което са ме обучавали, защото количката не се движи по неравна повърхност. Не мога да танцувам. Не мога да карам кола, освен ако не е специално оборудвана. Не мога да бера ябълки или да работя на пресата за ябълково вино. Дори не мога да стоя права под душа.**

Той разбра, че тя не беше мислила за тези неща от дванайсет години. Сега го бе направила заради интереса, който бе проявил към нея и който я бе сварил неподготвена. Трябваше ѝ време.

Затова Грифин ѝ даде време. Беше се отбил малко след това, преструвайки се, че просто минава през града, и остана само броени часове, а на всеки няколко седмици ѝ изпращаше картичка от мястото,

където се намираше. Но сега не ѝ се бе обаждал от месец. Това не означаваше, че бе стоял със скръстени ръце. Беше стигнал до крайности, включително и до подкупи, за да узнае всичко възможно за Попи.

Едно от нещата, които бе разбрал от самото начало, бе, че двете с Хедър Малоун са много близки приятелки. Хедър тъкмо излизаше от магазина в деня, когато двамата с Попи се бяха насочили да обядват в кафенето. Хедър бе спряла само колкото да се запознае с Грифин и да размени няколко думи с Попи, но те бяха интимни като между жени, които са близки. Грифин беше абсолютно сигурен: ако Попи научеше, че той е човекът, който бе подшушнал информацията на полицията, никога нямаше да му проговори.

— Заради нея ли е? — попита Ранди.

Разбира се, че беше заради нея.

— Нали каза, че тя не иска да се обвързва — възрази брат му. — Ако това се е променило, трябваше да ми съобщиш.

Грифин не знаеше дали се е променило или не, но не възнамеряваше да го споделя с Ранди. Имаше си гордост. Освен това хранеше надежди, които брат му можеше да унищожи за миг.

— Ако кажеш на някого, на когото и да е, че аз съм те насочил по следата, свършено е с теб!

— Ау, това вече е заплаха!

— Особено като идва от брат ти. Мога да те смеля на кайма пред семейството. Трябва само да си отворя устата за Синди. Прекарваш часове да следиш непознати, но не успя да намериш собствената ни сестра!

Няколко минути тишина бяха последвани от тихото:

— Това беше удар под пояса, Грифин.

— Няма я вече седем години, изпрати мама в гроба, татко направо се поболя, а семейните събирания се превърнаха в такъв кошмар, че вече никой не иска да ходи.

— Не офейка заради мен, а заради брат ни Джеймс.

— А ние знаехме ли? — попита Грифин на глас, както бе правил неведнъж наум. — Огледахме ли нещата от всички страни? Можехме ли да го предотвратим?

— Нашето семейство си има призраци. Всяко семейство има.

Грифин отказа да се примири с подобна констатация.

— Синди не е призрак. Тя е жива и е някъде там. Ако беше положил и наполовина толкова усилия, колкото да съсипеш живота на една святна жена, щяхме да успеем да си я върнем.

— Хей! — внезапно рече Ранди с тон, който предвещаваеше буря. — Влизам в гаража под сградата. Тук няма връзка. Ще се чуем по-късно.

Линията прекъсна. Не че Грифин имаше какво да добави. Мислеше за срещата си с Хедър през онзи октомврийски ден четири месеца по-рано. Беше разтревожена за едно от децата си и носеше някакво лекарство. Изражението на лицето на Попи, докато двете разговаряха, свидетелстваше за уважение и привързаност. Попи никога не би се сприятелила с убийца.

* * *

На Попи страшно ѝ се искаше да бъде в съда в Уест Иймс. И тя като Джон би предпочела да види със собствените си очи какво става. Но още повече желаше Хедър да я забележи и да разбере, че е загрижена за нея. Същото се отнасяше и за съдията или който там решаваше съдбата на приятелката ѝ. Този човек трябваше да види, че Хедър има приятели, които ѝ вярват и я обичат.

Но Попи остана в Лейк Хенри. Първо, защото Мика и Хедър бяха в Уест Иймс и тя бе длъжна да остане близо до момичетата. Второ, защото макар съдът да бе достъпен за инвалиди, тя нямаше представа какво ще е положението с паркирането при всичкия този сняг и лед. И, трето, много хора от града щяха да отидат.

Освен това имаше да свърши доста работа. Към средата на сутринта вече почти всички телефонни линии по таблото ѝ светеха. В някои случаи ѝ се обаждаха съграждани, които искаха да потвърдят новината, и тогава Попи просто повтаряше известните ѝ факти. В други случаи звъняха от медиите, а тя знаеше точно какво трябва да каже и на тях. Предизвикателството при тези разговори бе да успее да остане съдържана и учтива. Но с всеки следващ диалог, при всеки следващ представител на пресата, който се опитваше да надуши нещо гнило около Хедър, търпението ѝ все повече се изчерпваше.

Но най-трудни бяха разговорите като този със сестра й Роуз, защото в тях се вмъкваха предположения, а те повдигаха въпроси, които нямаха отговори.

— Ами ако я задържат в затвора? — попита Роуз. — Какво ще прави Мика тогава?

— Няма да я задържат — отвърна Попи. — Не е извършила нищо нередно.

— Но могат да го направят, Попи. И какво ще стане тогава с Мика?

— Тя ще се върне у дома.

— А ако не се върне?

— Ще се върне.

— А ако я задържат за известно време?

— Моля те, Роуз!

Но сестра й упорстваше:

— Дали Мика е разтревожен?

— Разбира се. Та той обича Хедър.

— Забрави за любовта. Мисли за момичетата. Кой ще се грижи за тях, ако Хедър отиде в затвора? Кой ще му помага в производството на кленов сироп?

Стомахът на Попи се сви на топка. Често ставаше така по време на разговорите ѝ с Роуз, която много лесно се паникьосваше. Роуз беше най-малката от трите сестри — „цветята на Блейк“, както бяха известни в градчето. Лили беше най-голямата, вглъбена, чувствителна и съсредоточена. Попи беше бунтарката и бе много по-непосредствена от останалите. А Роуз? Тя беше като клонинг на майка им, което значи, че виждаше най-лошото във всяка ситуация.

За нещастие Попи се справяше по-лесно със страха от връхлитаща ги катастрофа, когато идваше от страна на Мейда, отколкото ако го проявяваше сестра ѝ.

— Защо толкова си се заинатила за това? — попита тя. — Хедър няма да отиде в затвора.

— Заинатила съм се — отвърна Роуз, — защото знам неща, които не са ти известни. Арт даде на Хедър всякакви делови идеи, които тя успя да приложи на практика. — Арт беше съпругът на Роуз, а семейството му притежаваше местната текстилна фабрика. — Нов изпарител, нов етикет за бутилките, нови сметки. А сега Мика, който

разшири бизнеса си, защото смяташе, че Хедър ще му помага, внезапно остава съвсем сам. Метеоролозите предричат слънчеви дни. Ако времето се затопли, сокът ще потече след две седмици. Всичко става в най-неподходящия момент.

— Роуз!

— Как можа да се случи това?

— Не знам — промърмори Попи, затвори телефона и продължи да размишлява върху въпросите, които бе повдигнала сестра ѝ.

Грифин сгреши, като не си събра багажа и не тръгна веднага след разговора с брат си, защото така направи още по-голяма грешка — отново пусна телевизора. След броени секунди отново попадна на новини за случая. Малко по-късно водещият даде думата на репортер от мястото на събитието и Грифин просто не успя да се откъсне от екрана.

„Лейк Хенри се съживява — казваше репортерът. — В ерата на забързания начин на живот, често подчинен на машините, градчето е истински атавизъм. Населението му е малко над хиляда и седемстотин души, хората се познават помежду си и се бранят взаимно. Лейк Хенри е разположен на брега на езеро със същото име в централната част на Ню Хемпшър и е точно мястото, приятели, където човек мечтае да избяга. Тук не е възможно да се заблудиш и да завиеш неправилно по лабиринта от улици, защото има само една главна улица, която преминава през центъра на града и обикаля около езерото. О, извинете... — насочи микрофона към един минувач. — ... извинете, бихте ли ми казали...“

Мъжът го подмина, без да изслуша молбата му. Репортерът невъзмутимо продължи разказа си:

„Зад мен виждате полицейското управление, църквата и библиотеката. В тези три здания се извършва цялата делова дейност, която е част от градския живот.“

Грифин беше влизал в тези сгради и му стана приятно да ги зърне отново. И трите бяха дървени, боядисано в бяло и с черни капаци на прозорците. Полицейското управление представляваше ниска и дълга постройка, библиотеката беше висока и представителна,

а църквата бе на няколко нива и имаше остър връх, който се извисяваше над дърветата.

„Секретарят на градската корпорация и архиварят работят извън сградата на полицейския участък — обясни репортерът. — Библиотеката дава под наем последния си етаж на градския комитет на Лейк Хенри, а в мазето на църквата се помещава историческото дружество. Комитетът между другото се занимава и с проблемите на околната среда, тъй като те имат огромно значение за местните хора, и е двигателят на обществения живот в градчето. Когато става дума за решаване на други въпроси, Лейк Хенри е едно от последните места в щата, където се свикват общоградски събрания. Управлявани от законно избран председател на градския съвет, жителите на Лейк Хенри се събират в църквата две вечери през март, за да решат посредством гласуване някои проблеми от предстоящата година.“

Грифин знаеше всичко това. Но тъй като беше отраснал в Манхатън, сега тези факти го очароваха не по-малко, отколкото през есента, когато ги чу за пръв път.

„Пощата се намира в тази тухлена сграда от другата страна на улицата — съобщи репортерът и камерата я показва в близък план. — Жълтата къща във викториански стил отзад е редакцията на местния вестник. Но ако искате да попаднете в сърцето на градчето, трябва да пресечете улицата вдясно от мен. — Камерата се премести към червена табела. — Това е универсалният магазин, който от поколения е собственост на семейство Оуенс. Оттук всички жители на градчето си купуват продукти, лекарства, вестници, поздравителни картички и подаръци. В момента за магазина се грижат Чарли Оуенс и съпругата му Анет, подпомагани от петте си деца, работещи на смени. Те са разширили и променили магазина, за да бъдат в крак с времето. Кафенето продължава да предлага закуска целодневно, но в солената пита вече има и гъби, и сирене чедар; хлябът е домашно приготвен, пухкав и пълен с полезни добавки като житни кълнове и ядки, а сандвичите за обяд се поднасят върху багети с резенчета авокадо и бобови филизи. Извинете... — опита да спре друг минувач, този път жена. Тя също го подмина, а той все така невъзмутимо се усмихна към камерата и продължи: — Но някои неща в кафенето никога не се променят. Основната част от помещението е разположена покрай печка с дърва, както е било по времето на дядото на Чарли, когато магазинът

е представлявал само една стаичка. Местните хора обичат да седат около печката, да разговарят за времето и да си разменят последните новини. Особено през зимата — добави той и вдигна яката около страните си, които вече бяха почервенели.“

В Ню Хемпшър беше студено, но това не обезсърчи Грифин. За пръв път видя Лейк Хенри през есента, когато от двете страни на пътя избуяваха всякакви багри, а във въздуха ухаеше на сладко ябълково вино. По време на последното му пътуване дотам беше валял сняг. Макар да бе потиснат, защото връзката му с Попи не напредваше, снегът му хареса. Дори и сега се усмихна, когато го видя на екрана.

Репортерът продължи разказа си и от устата му излезе кълбо бяла пара:

„Научих, че времето днес е типично за сезона. Но освен студа, който се усеща във въздуха, има и още нещо — покоят и красотата на едно усамотено градче в Нова Англия. Да стоиш в Лейк Хенри е все едно да си в сцена на „Къриър и Ийвс“^[1]. Огледайте се — демонстрира той — и все още ще видите коледната украса и венците. Тихо е и студът щипе. Дори някъде наблизко да има магистрала, не можете да я чуете. А снегът е бял даже сега, три дни след като е навалял. Това е рядко пиршество за сетивата на онези от нас, които са свикнали да живеят в града.“

Репортерът докосна слушалката на ухото си, намръщи се и каза:

„Съобщиха ми, че имаме нов събеседник. Докато очакваме вести от Върховния съд в Уест Иймс за съдбата на Хедър Малоун, имаме връзка с Рандъл Хюс, агента от ФБР, който възобнови случая. Връщаме се в студиото, Ан-Мари.“

Усмивката изчезна от устните на Грифин. Той бавно се изпъна. Ан-Мари беше красива жена, но неговата напрегнатост нямаше нищо общо с нея, а с появата на брат му — на живо и разобличително — по телевизията. Ужасен, впери поглед в екрана.

„За онези, които се включват сега — обяви водещата от студиото, — Рандъл Хюс е служител на Отдела за нерешени случаи на ФБР. Агент Хюс, минали са петнайсет години от убийството на Робърт Диченца, а ФБР не е преставало да издирва Лиса Матлок. Вие сте човекът, който я е открил. Бихте ли ни разказали как се случи?“

— Не я открих сам — скромно отвърна агентът. — Разкритието, че Хедър Малоун е Лиса Матлок, е дело на съвместните усилия на

ФБР, прокуратурата на Калифорния и полицейското управление в Лейк Хенри.

— Какво ви дава основания да смятате, че Хедър Малоун е Лиса Матлок?

— Боя се, че в момента не мога да отговоря на този въпрос.

— Какво ви отведе в Лейк Хенри?

— Едно подсказване. Така се решават повечето подобни случаи.“

— Подсказване ли? — кресна Грифин към екрана. — Не беше никакво подсказване! Беше грешка, а ти най-безскрупулно се възползва от нея!

Ан-Мари спокойно каза:

„Научихме, че това подсказване е дошло от страна на представител на пресата, посетил Лейк Хенри по повод на скандала, в който бяха въвлечени жена от градчето и кардинал Франк Розети от Бостън. Вярно ли е?“

Ранди се забави, преди да отговори на този въпрос. Прояви благоразумието да отговори просто с едно:

„— Да.

— Може ли да се заключи, че този представител на пресата я е разпознал?

— Не. — Отново последва пауза. — Но той направи забележка, която предизвика ново разследване и то ни отведе към госпожа Малоун.“

Грифин направо закипя от ярост.

„— Каква беше тази забележка? — попита Ан-Мари.

— Нямам право да коментирам това за момента.“

Водещата остана невъзмутима:

„— Може ли да се твърди, че ако не беше скандалът с Розети, случаят Диченца щеше да остане нерешен?

— Не — категорично заяви Ранди. — Щеше да се появи нещо друго. Миналото не може да се крие вечно, рано или късно престъпникът се издава. Отделът за нерешени случаи трябва да следи за подобни възможности и да ги проверява, когато се открият.

— Можете ли да ни обясните как Хедър Малоун — Лиса Матлок, ако обвиненията са верни — е стигнала до Ню Хемпшър от Калифорния, без да бъде заловена?

— Не, не бих могъл.

— Научихме, че живее с вдовец на име Мика Смит и се грижи за двете му малки дъщери.

— Така смята и Бюрото.

— Мика Смит заподозрян ли е в съучастие?

— Не мога да коментирам.

— Свързахте ли се със семейство Диченца?

— Проведох кратък разговор с представител на семейството. Те са доволни, че е възможно да има развитие по делото.

— Вярвате ли, че Хедър Малоун ще бъде върната в Калифорния и ще бъде образуван процес?

— Вярвам, че справедливостта ще възтържествува.“

Грифин предсещаше, че краят на интервюто приближава, и се опита да прецени щетите, когато Ан-Мари благодари на брат му със заучена усмивка и отново се обърна към камерата:

„— Това са последните новости по случая. Очакваме включване от Уест Иймс, Ню Хемпшър, където в момента се провежда съдебно изслушване, което ще реши непосредствената участ на Хедър Малоун...“

Грифин изключи телевизора и прокара ръка през косата си. Хюс беше често срещано фамилно име. Ако Попи беше гледала предаването, може би не бе направила връзката.

Много ти се иска!, горчиво си помисли той. Косата на Ранди беше тъмнокестенява и изглеждаше различно според светлината, но челюстта беше онова, което незабавно изтъкваше родствената им връзка. Не можеха да се отърват от тази квадратна челюст. Като свържеше името и челюстта и добавеше към това времето на посещенията на Грифин в градчето, Попи щеше да разбере всичко. Имаше пъргав ум. Беше го разбрал по време на телефонните им разговори около скандала със сестра ѝ. Не остави без отговор нито една от забележките му. Доколкото можеше да прецени, тя вече се бе досетила кой е човекът, подшушнал съмненията си на представителите на закона.

Едно бързо обаждане по телефона щеше да му разкрие как стоят нещата, а и бездруго имаше време само за това. Изоставаше с биографията на Хейдън. Крайният срок приближаваше. Чакаше го доста работа.

Но никак не му се искаше да узнае какво е научила Попи само с един разговор по телефона. Докато събираше листовите си, пръснати върху масичката за кафе, Грифин реши, че ще е много по-добре да отиде и лично да се защити.

* * *

Попи пропусна интервюто с Рандъл Хюс. Не чу името му и не видя лицето му, защото по това време разговаряше по телефона със сестра си Лили. Макар Лили да бе две години по-възрастна от нея, Попи винаги я бе покровителствала, защото сестра ѝ ужасно заекваше. Напоследък дефектът ѝ бе отслабнал и нещата се бяха развили добре за нея. Тя не само се бе влюбила, но и в момента, докато разговаряше със сестра си, се връщаше с колата си от Портсмут, където преподаваше музика в една частна гимназия. Беше едно от трите места, които бе успяла да спечели, след като загуби работата си в Бостън предишната есен. Ако към това се добавеше и бракът ѝ с Джон, Лили определено я бе изпреварила.

Това не означаваше, че Попи бе престанала да се чувства отговорна за нея. Лили беше преживяла много труден период. Сега Хедър без всякаква причина се бе превърнала в горещата новина, точно както се бе случило с Лили, и тя имаше пълното право да бъде разстроена.

— Като повторение на филма е — каза сестра ѝ сред прашенето от лошата връзка по мобилния телефон. — Хедър е единственото, за което предават местните станции. Разбирам, че се намирам в Ню Хемпшър и че тук се излъчват предимно местните новини, но с какви конкретни факти разполагат? Досега не съм чула никакви, Попи. Поне не и такива, които да звучат смислено на познатите на Хедър. Звъняха ли от пресата?

— Тук ли? Не. Джон беше прав. Те знаят как се чувстваме, затова ни избягват. Вивиан Ебът се обади преди малко. — Вивиан беше секретарка на градския съвет и имаше добър изглед от прозорците на общината. — Каза, че виждала два екипа, които снимат в градчето, но били от щата, а не национални. Може би националните няма да дръзнат.

— А може и просто още да не са пристигнали — рече Лили разтревожено. — Говори ли с Мика?

— Обади ми се по време на обедната почивка. Каза, че Каси се опитва да разбере с какви доказателства разполага прокуратурата, но те я карали да подава молби за всичко, а това отнема дни. Хедър е отчаяна. Той също е съсипан.

— Момичетата знаят ли какво става?

— Директорът на училището твърди, че не знаят — Попи беше разговаряла с него два пъти. — Но това може да се промени, щом удари звънецът и децата излязат на улицата. Чакай малко, Лили. Някой търси Джон — натисна друго копче с надпис „Лейк Нюз“.

— Чарли е — заяви гневен глас отсреща. — Кип няма ли го?

— В Конкорд е.

— Боже, надявам се да оправи нещата с онези там. Само преди пет минути по телевизията съобщиха, че Мика може да е съучастник.

— Съучастник ли? — извика Попи. — Но в какво? Няма никакво престъпление.

— Кажи го на федералните! Или по-добре сам да го направя — каза Чарли и затвори.

Попи се върна към разговора си с Лили, като благоразумно не й спомена за последните новини на Чарли, защото и бездруго беше достатъчно разстроена.

— Ако не беше предишната есен...

— Не, Лили — прекъсна я Попи. — Ти не си виновна.

Лили беше несправедливо обвинена в романтична връзка с църковен служител и цялата история се бе превърнала в истински скандал, отразяван по националната телевизия благодарение на един особено безскрупулен репортер.

— Тогава нещата не бяха в твоята власт.

— Може и да е така, но знам как се чувства Хедър в момента. Мама обаждала ли се е? — попита тя след кратка пауза, която показваше, че колкото и да се бяха подобрили отношенията помежду им, Лили все още изпитва дълбоко вкоренен страх от Мейда.

— Още не.

— Ще се обади. Няма да е на себе си. Замина след сватбата с мисълта, че миналото е останало з-з-зад гърба ни — замълча, а после прозвуча премереното твърдение: — Ще се притесни, че историята с

мен отново ще се раздуха — внезапно избухна: — Е, не ми пука, дори да е така! Не бих пропуснала възможността пак да поставя на мястото им някои от онези журналисти.

Попи погледна към вратата, докато приятелките ѝ Зигрид и Мариан влизаха.

— Какво стана? — провикна се тя.

И двете си бяха тръгнали от работа по-рано, за да отидат в съда, а сега изглеждаха слисани.

— На половината път дотам ни се обади Каси — обясни Зигрид, взе дистанционното от бюрото на Попи и го насочи към телевизора. — Каза ни да си останем у дома, защото никой нямало да ни забележи там, най-малко Хедър. Била ужасна навалица.

— С хора от града ли? — попита Попи едновременно с пускането на телевизора.

Този път отговори Мариан:

— Блъсканица. Далси Хюит дори се появила с цяла тълпа от хребета — деца, братовчеди, каквито се сетиш. Децата обожават Хедър, защото тя им чете в библиотеката. Но Каси твърди, че има страшно много журналисти. Боже, виж този кадър! Господи!

— Какво става? — попита Лили в ухото на Попи.

— Струва ми се — каза сестра ѝ и обърна количката си, за да може да вижда телевизора, — че всички стоят пред съда.

— Изслушването тече в момента — обади се и Зигрид. — Чакат резултата.

— Чакат резултата — повтори Попи.

— Горката Хедър! — отбеляза Лили. — Каси не може ли да призове някой свидетел, който да каже, че тя изобщо не е била в Калифорния по време на убийството?

— Кого например? Каси не е имала време да потърси такъв човек. Ако федералните са били в дома на Мика към шест, цялата работа е станала за по-малко от осем часа. Какво казва? — попита тя Мариан.

— Че ако обявят гаранция, ще е висока — провикна се Мариан от поста си пред телевизора.

— Ако има гаранция, ще е висока — повтори отново Попи.

— Гаранция ли! — възкликна Лили. — Но тя не е направила нищо!

— Заради опасността да избяга — обясни Мариан.

— Заради опасността да избяга — повтори пак Попи за сестра си.

— Къде е била Хедър, преди да дойде в Лейк Хенри? — попита Лили.

Попи смътно си спомни нещо за северозападната част на страната. Или за западната?

— В Айдахо, струва ми се. Дали пък не беше Илинойс?

— Струва ти се?!

— Никога не е имало значение. Хедър си е Хедър.

— Има ли близки, на които трябва да се обадим?

Попи не се бе замисляла за семейството на Хедър, както и върху факта, че тя е живяла другаде. Винаги бе приемала приятелката си каквато е, а не каквато е била, защото самата Попи живееше по този начин. Не се връщаше в миналото. Не би могла да го прави и да се събужда сутрин с усмивка.

А Хедър? Тя толкова лесно се бе приобщила към хората в Лейк Хенри, че всички я смятаха едва ли не за местна жителка.

— И да има семейство някъде, не го е споменавала пред нас — каза тя на Лили. — Никой никога не я е посещавал.

— Това не означава, че няма близки — гласът на сестра ѝ потрепери, защото връзката се бе влошила.

— Мика сигурно знае. Ако е трябвало да позвъни на някого, вероятно вече го е направил от съда.

— Мога ли... направя... да помогна? Попи попълни празните места.

— Не, в момента никой от нас не може да стори нищо. Каси казва, че това е само процедурен въпрос. Лили, започвам да те губя, а цялото табло свети. Най-добре да затварям. — Заслуша се, но не чу никакъв отговор. — Лили?

Връзката със сестра ѝ беше прекъснала.

— Съобщиха ли нещо? — попита тя двете жени, застанали нащрек пред телевизора.

— Чакаме — отвърна Зигрид.

Тъй като не знаеше какво друго да направи, Попи включи следващия разговор.

[1] Наречена така по имената на своите създатели: Натаниъл Къриър (1813–1888) и Джеймс Ийвс (1824–1895), това е фирма, отпечатала първите литографии, запечатали за поколенията събитията, хората и нравите на XIX век в Америка. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Грифин караше сиво порше. Но най-ценното му притежание беше Джи Пи Ес системата, която беше монтирал предната година. Тъй като обичаше да шофира и непрекъснато беше зад волана, докато обикаляше пътищата и проследяваше нишките на разни истории, с течение на времето се бе губил неведнъж. Но вече край на това. Сега трябваше само да изпише мястото, където иска да отиде, и сексапилен женски глас започваше да му дава инструкции, които се появяваха и на екрана в колата му.

Беше избрал точно този глас сред няколкото други възможности, защото така не се чувстваше толкова самотен. Наричаше въображаемата жена Сейдж и си я представяше като босонога и добросърдечна сирена, земна и близка. Но това беше, преди да срещне Попи. Сега, докато разговаряше със Сейдж, си представяше Попи.

В действителност, ако отиваше направо в Лейк Хенри, нямаше да има нужда изобщо да се консултира със Сейдж. Знаеше пътя наизуст, защото срещу всяко реално пътуване дотам стояха поне десет въображаеми, които бе направил в мислите си.

Но сега отиваше към друг град в Ню Хемпшър — Уест Иймс. Беше следил развитието на делото по радиото, докато пътуваше на север от Ню Джърси, и смяташе, че ще успее да пристигне навреме за изслушването.

Клетъчният му телефон извъня. На екрана се изписа номер, който се бе опитвал да набере час по-рано.

— Здравсти, Дънкан. Какво откри?

Дънкан Клейс му беше стар приятел от колежа, който в момента беше репортер в Сан Франциско Дейли.

— Лиса Матлок е родена и отраснала в Сакраменто — каза той с глас, който подсказваше, че чете от бележките си. — Майката напуснала семейството, когато момичето било на пет години. Отгледал я баща ѝ. Години преди това лежал в затвора заради влизане с взлом.

По време на убийството на Роб Диченца е работел като разносвач на поръчки в един ресторант. Живеели са доста скромно.

Грифин вече знаеше какво е било финансовото положение на семейството. Научи го от един разговор, който беше провел малко след като бе преминал по моста „Тапан Зий“. Сега, по време на разговора си с Дънкан, търсеше подробности, които можеха да докажат или да отрекат връзката на цялата история с Хедър Малоун.

— Бащата жив ли е?

— Не, починал от инфаркт две години след изчезването на Лиса. Федералните държали под око гроба му в продължение на месеци, но тя не се появила.

— А майката?

— И тя. Нито когато той умрял, нито когато момичето изчезнало. От ФБР нямат представа къде е — както тогава, така и сега.

— Има ли братя или сестри?

— Не.

— Други роднини?

— Леля от страна на бащата, федералните я държали под денонощно наблюдение в продължение на седмици след смъртта на Диченца и подслушвали телефона ѝ. Направили го още веднъж, когато починал бащата. Ако Лиса е установила контакт с нея, те не са успели да го разберат.

— Лиса имала ли е приятели?

— Баща ѝ твърди, че е имала по времето, когато е изчезнала, но никой от тях не го е признал открито и не ѝ е помогнал. Според баща ѝ някой е стигнал до тях преди това.

— Някой от семейство Диченца ли?

— Вероятно. Роб не си е поплювал особено. Сменял е момиче след момиче. Явно е харесвал младички и невинни.

— А каква е била връзката между Роб и Лиса? — попита Грифин.

— Първоначално семейство Диченца отричали да е имало някаква връзка. Но след убийството приятелите на Диченца свидетелствали, че Лиса и Роб са се скарали през онази нощ, което означава, че са се познавали. Когато започнало да се споменава за сексуална връзка, семейството променило версията и започнало да говори за изнудване. Твърдели, че Роб излизал един-два пъти с

момичето и възнамерявал да скъса с нея, но Лиса искала пари, за да си държи устата затворена.

— За какво? — попита Грифин. — Какво толкова е могла да научи за една-две срещи, та да трябва да мълчи?

— Била е дъщеря на бивш затворник и е била бедна, а това не е типът момиче, който родителите му биха одобрили. Понеже семейството се намирало в центъра на общественото внимание с издигането на кандидатурата на бащата за вицепрезидент, тя можела да изнудва Роб за пари. Фамилията много държала на имиджа си. Ама наистина много.

Грифин знаеше това. Беше публична тайна, а и още един негов източник му го бе напомнил само двайсетина минути по-рано.

— Значи според общественото мнение тя е гонела парите?

— Общественото мнение, подхранвано от семейството. Тя изчезнала, което понамирисва на вина, и колкото повече продължавало това, толкова повече се влошавали нещата. Кандидатурата на Чарлс Диченца за поста вицепрезидент била издигната три седмици след смъртта на сина му и партийните функционери издоили цялото възможно състрадание от страна на обществеността. Ако Лиса се бе появила внезапно по онова време, сигурно са щели да я убият с камъни.

— Отбивката ви е след километър и половина — предупреди го Сейдж. — Моля, завийте наляво след отклонението.

Грифин се престрой в съответното платно.

— Откъде изрови всичко това? — попита приятеля си.

— От архива на вестника.

— Има ли и друго?

— Бих могъл да потърся. Не ми даде много време.

— Намери още.

— Нещо по-конкретно или всичко?

Грифин не бе наясно. Когато предприе пътуването, проведе само един разговор с надеждата да получи малко обща информация. Но той го отведе към втори. Дънкан беше третият човек, с когото разговаряше. Грифин предполагаше, че журналистическият му инстинкт се обажда и непрекъснато поддържа любопитството му. Но освен това, колкото повече научеше, толкова повече щеше да може да предложи, когато пристигне в Лейк Хенри. Затова каза на Дънкан:

— Всякакви подробности и колкото снимки на Лиса Матлок можеш да намериш. Прати ми ги до поискване в пощата в Лейк Хенри. Направи го и сме квит.

Няколко години преди това, докато пишеше един от задълбочените си материали като журналист на свободна практика, с които беше известен, Грифин се беше натъкнал на ценна следа за една съпътстваща история. Предостави информацията на Дънкан, който имаше нужда от нея. В резултат кариерата на приятеля му бързо потръгна и той се бе заклел, че ако може да направи нещо за Грифин, трябва само да му го поиска.

В момента Грифин се възползваше точно от това. Когато стигна до отбивката, той прекъсна разговора. Пое по отклонението и зави наляво.

— Продължете направо осем километра — каза Сейдж.

Той погледна към монитора, когато направи завоя, и се опита да прецени какво би могло да го забави. Искаше да пристигне в съда преди края на цялата процедура, но този път не беше магистрала. Платната наистина бяха широки, но само по едно в двете посоки. Тези осем километра можеха като нищо да му отнемат петнайсетина минути.

Пресегна се към телефона, за да се обади на Попи, но размисли, ориентира се към нещо с повече изгледи за успех и набра друг номер. Беше телефонният номер на Ралф Хаскинс, стар семеен приятел, чиито умения като частен детектив се бяха оказали безценни за бащата на Грифин през годините. Ралф винаги се радваше да поговори с някого от семейството. Освен това беше съвсем наясно със събитията в Ню Хемпшър, така че не се наложи Грифин да му разказва нещо или да му дава обяснения, когато го помоли да събере всички сведения за Лиса Матлок, до които успее да се докопа. Рандъл сигурно имаше доклади, но неговите канали бяха публични, а от гордост и още повече от раздражение Грифин искаше да надмине брат си в това дело. Ралф беше най-голямата му надежда. Той работеше зад кулисите, между редовете и в сянка. Разполагаше с впечатляваща мрежа от информатори и имаше начини да се добере до недостъпни за други хора сведения. Грифин знаеше, че дори най-незначителният факт от някой медицински картон, училищно досие, сметка за телефон или кредитна карта може да предложи разрешение на загадката.

Ралф не бе успял да открие сестра му Синди, но тя го познаваше и знаеше как действа той, което ѝ помагаше да мисли с един ход напред. Може би неуспехът му в този случай бе причината за горещото му желание да помогне сега.

Грифин го остави да си върши работата и потърси местните радиостанции. След малко слушаше тези, които се ловяха най-ясно, и непрекъснато ги сменяше. Така разбра, че предварителното изслушване все още не е приключило.

Когато не след дълго пристигна в Уест Иймс, съвсем лесно откри съда. Беше красива сграда, която приличаше на църква, но едва ли човек би могъл да я сбърка с цялата тълпа, струпана на стълбите. Забеляза няколко екипа местни репортери, а докато търсеше място да паркира, още екипи се засуетиха, за да заемат местата си на отсрещния тротоар.

Паркира поршето в странична уличка и студът го прониза, когато излезе навън. Навлече кожата си и притича покрай няколко малки къщички, от чиито стрехи висяха ледени висулки, към две високи преспи разчистен сняг в центъра на града. Стигна до съда тъкмо когато хората вътре отвориха тежките гранитно сиви двойни врати и се изсипаха навън.

Не видя Хедър. Нито Мика или Каси. Хората, които излизаха, изглеждаха ядосани, а това не беше добър знак за човек, който се надява цялата работа да приключи още тук.

Със стаен в сърцето ужас Грифин се насочи към най-близкия телевизионен екип и застана близо до озвучителя. Само след минута кореспондентката се измъкна от навалищата, сложи слушалката, която ѝ подадоха, взе микрофона и погледна към камерата в очакване да ѝ дадат знак.

— Изглеждаш чудесно, Амбър — провикна се Грифин.

Амбър Ебът го погледна учудено, след това се усмихна.

— Ти също, Гриф. Материал ли готвиш?

— Не знам. Може би. Какво стана?

Амбър отново погледна към камерата и оправи яката на елегантното си вълнено палто, за да не се допира до брадичката ѝ.

— Задържат я без гаранция за трийсет дни.

Сърцето на Грифин се сви.

— Задържат я?

— Докато чакат заповедта от губернатора на Калифорния. — Амбър получи знак и заговори пред камерата: — Да, Филип, предварителното изслушване тук, в Уест Иймс, приключи...

Грифин се отдръпна и се запромъква през тълпата, която бе оградила плътно сградата. Част от него го подтикваше да се скрие, защото смяташе, че всички ще го разпознаят като предателя, но по-силната му половинка настояваше да получи още информация.

Огледа се наоколо за познато лице и с облекчение забеляза как Джон Киплинг с неговата кестенява коса, късо подстригана брада и кожено яке излиза от сградата на съда на яркото зимно слънце. Но облекчението на Грифин изчезна, когато зърна гневното му изражение.

След секунди погледът на Джон срещна неговия. Бяха го забелязали. Нямаше връщане назад.

Грифин с мъка си проправи път през хората по стълбите и му подаде ръка. Почувства облекчение, когато ръкостискането му бе посрещнато добронамерено, и бързо прогони чувството си за вина.

— Как е възможно да я задържат? Та тя е образцов гражданин!

Джон го подкани да слязат по стълбите с движение на брадичката си.

— Каси изложи този довод, но просто нямаше шанс да спечели. Лиса Матлок е изчезнала преди цели петнайсет години. Твърде вероятно е да го направи отново, ако има възможност.

— Значи ти допускаш, че тази жена е Лиса.

— Не аз — поправи го Джон, — а съдията, прокурорът и ФБР. И семейство Диченца — добави сухо. — Чарли Диченца може и да е бил кандидат за вицепрезидент, но все още е боклук. Твърди се, че е пуснал пипалата си тук много преди всички останали и е започнал да върти телефоните. Исква да заловят и да накажат убийцата на сина му. Освен ако някой не бе доказал с ДНК проба, че Хедър не е Лиса, това изслушване имаше предрешен край. Беше свършило още преди да започне. Нямаше никакъв начин да бъде освободена.

— Има ли ДНК проба?

— Не.

— Кое то повдига въпроса защо тя умишлено е прегазила онзи тип. Била е само на осемнайсет години. Била е красива и умна. Била е

приета в Бъркли със стипендия. Звучи ли ти като човек, който има нужда да прибягва до изнудване?

— Не бих казал — отвърна Джон, когато стигнаха до най-долното стъпало. Щом тръгнаха по алеята, той стрелна Грифин с поглед: — Със стипендия ли? Това пишеше ли го във вестниците?

— Не, получих данните от един приятел.

Джон не му отвърна. Щом тълпата оредя, закрачи по-бързо, очевидно потънал в мислите си. Внезапно се закова на място и погледна Грифин отнесено:

— Трябваше да бъдеш там, човече. Съдията почти не слуша, а след това заяви, че ще я задържат за трийсет дни без право на гаранция. Настана пълна тишина — никой не повярва на ушите си, — а след това се разнесе страхотна врява. Не съм сигурен обаче дали Хедър разбра, че хората са на нейна страна. Приставът я изведе, а тя се обърна назад, за да погледне Мика с обляно от сълзи лице — замълча и преглътна. — Никога не съм ставал свидетел на такава болка.

Грифин усети тази болка в тона на Джон и вината го загриза с нова сила. Крепеше го единствено мисълта, че това положение е временно.

— Каси ще я измъкне.

Джон вдигна яка и отново тръгна.

— Да, но на каква цена? Само малка част от всичко са трийсетте дни от живота на Хедър, а също и този на Мика, Миси и Стар. Тя има семейство. Другата страна на нещата са парите. Имаш ли представа колко ще струва това? Добре, Каси няма да вземе хонорар, но разходите й по подобно дело сигурно ще бъдат огромни.

— Тя е невинна — настоя Грифин.

— Е, ще й струва много да го докаже. Не знам как ще се оправят. Мика не разполага с толкова средства.

Но Грифин разполагаше. Можеше да плати сметката на часа. Не че Попи щеше да му позволи да го направи, ако узнаеше истината. Не че Мика би приел. Не биха взели пари от човека, който бе предизвикал цялата бъркотия.

— Мика не би имал парите, особено ако си позволи да провали тазгодишната реколта — продължи Джон. — Взе заеми за новото оборудване и всичко е изчислено: точно колко трябва да печели всяка година, за да успее да ги погаси.

Ако Хедър е в затвора, а той е разтревожен, или ако нещо не се получи — ако дори едно парченце от пъзела не пасне, — чакат го големи неприятности. Сокът ще потече след по-малко от месец, а Хедър ще бъде в затвора. Моментът е крайно неподходящ — спря и изгледа Грифин със странен поглед: — Ти какво търсиш тук?

Грифин спря до него и потърка ръце, за да се стопли.

— Тук ли? Отивах към Лейк Хенри и се отбих.

— Къде се изгуби? Когато разговаряхме последния път, проявяваше интерес към Попи. Да изчезнеш за седмици не говори добре за теб — заяви Джон и отново закрачи.

Грифин го догони и каза:

— Тя не ме насърчи особено.

— Ти бе наясно, че ще стане така и че тя си има своите съображения. Знае ли, че ще идваш?

— Не, мислех да я изненадам.

— Попи не обича изненадите.

— Знам — съгласи се Грифин, — но това е единственият ми шанс да прекрача прага й.

Джон спря пред едно „Тахо“ с надпис „Лейк Нюз“ на вратата.

— Защо точно сега? — попита той и извади ключа от джоба си. — Ако възнамеряваш да пишеш за Хедър, помисли добре. Нали знаеш какво мисли Попи за хората, които печелят пари от чуждото нещастие?

— Несъмнено — отвърна Грифин. — Сама ми го каза през септември. Но не смятам да пиша за Хедър. Не мога. В момента работя над нещо съвсем различно.

— Тогава защо си разпитвал приятелите си за Хедър?

— Ако открия нещо, което може да е от помощ...

— Защо искаш да го направиш?

— Защото според мен Хедър е набедена.

— Смяташ, че е невинна? Само защото е приятелка на Попи?

— Отчасти.

Джон го погледна и настоя:

— Не спирай. Попи ще иска да узнае и останалото.

Грифин замълча. Киплинг не отстъпи и той усети как му прималява отвътре. Значи Джон знаеше. Беше гледал интервюто с Ранди и беше събрал две и две.

Ако отрича, само ще влоши нещата. Затова си призна:

— Да, ще поиска да узнае и останалото, но ще ми бъде много трудно да ѝ го обясня. Не го направих умишлено. Когато споменах за снимката, окачена в кабинета на брат ми, никога не бих предположил, че Ранди ще дойде да души тук.

Погледът на Джон стана още по-безизразен, преди лицето му отново да възвърне учуденото си изражение.

— Рандъл Хюс. Боже, колко бавно загарявам!

След секунда Грифин осъзна какво бе направил. Главата му клюмна с безпомощна въздишка. След малко се изправи и пое дъх. Не знаеше какво според Джон крие от Попи, но осъзна, че е влязъл в капана.

— Сигурно аз загарявам по-бавно и от теб.

Джон изглеждаше толкова ядосан, колкото бе и на излизане от съда:

— Ти си ги довел тук.

— Не — отвърна Грифин. — Просто отбелязах приликата. Ранди е поел нещата оттам нататък.

— Все едно. Попи подозираше, че е човек, който е бил тук през есента. Никак няма да е доволна, че си се оказал ти.

Всъщност Грифин възприе това като добър знак, защото означаваше, че тя изпитва нещо към него.

— Смяташ ли да ѝ кажеш? — попита Джон.

— Вероятно. Не ме бива да пазя тайни — прииска му се да добави: *Както сам се убеди*, но се въздържа. — От друга страна, ако някой от моите хора успее да намери доказателства, че Хедър не е Лиса, ще бъда на чисто — понеже другият мъж не отговори, Грифин запита не толкова уверено: — Не си ли съгласен?

Джон го изгледа продължително още веднъж, поклати глава и отключи колата си.

— Ама че бъркотия — промърмори той и влезе вътре.

Грифин хвана вратата, преди събеседникът му да успее да я затвори.

— Трябва да отседна някъде. Дали някой в града ще ми даде стая под наем?

Най-близкият хотел беше на петдесет минути път с кола от Лейк Хенри. Не искаше да бъде толкова далеч, особено през зимата и в местност, където често валеше сняг. Ако имаше намерение да помогне,

трябваше да се навърта в универсалния магазин и да слуша клюките в пощата. Хората трябваше да го виждат в града достатъчно често, за да могат да свикнат с него. Това беше единственият начин да се добере до вътрешна информация за Хедър, а той имаше нужда от нея. Задълбоченото проучване на изчезването на Лиса беше едната половина от историята, а задълбоченото проучване на Хедър — другата.

Не че той възнамеряваше да пише тази история. Трябваше да завърши книгата си и не разполагаше с време. Но, боже господи, тази тема го въодушевяваше много повече от желанието да засвидетелства почитта си към Прентис Хейдън!

Джон погледна през прозореца и каза:

— Градът ще се затвори за пресата.

— Аз не съм пресата. Аз съм приятел на Попи.

Киплинг гневно го изгледа:

— Още по-зле. Нали знаеш колко закрилнически се отнася Лейк Хенри към Попи? Тя е специална. Много специална. Може да изглежда силна и енергична, но животът ѝ никак не е лек.

— Известно ми е — отвърна Грифин и наистина беше така. Знаеше някои неща за Попи, които едва ли бяха известни дори на зет ѝ, и не ги бе научил нито чрез Ралф Хаскинс, нито чрез някой друг. Беше се заел с въпроса лично.

Джон запали колата, форсира двигателя веднъж, след това отпусна газта и отново форсира. Очите му потърсиха тези на Грифин.

— Чарли Оуенс, собственикът на магазина, нали помниш? Брат му се изнесе преди дванайсет години, но остави къщата си, която някой трябва да наглежда през зимата. Ако искаш да спечелиш червени точки пред Чарли, а те биха ти свършили много добра работа в градчето, можеш да останеш там и да се грижиш за имота — но след това го изгледа преценяващо и каза: — Не. Може би няма да се справиш.

— Защо?

— Ще бъде трудно. Мястото е доста голо. И е посред зима. Кофти работа.

— Мога да се справям с трудностите — заяви Грифин. Доста пъти се бе катерил в Апалачите и бе запознат с живота сред природата. Нима вече не носеше дебели туристически обувки? Освен това щеше

да е много по-добре да разполага с цяла къща, отколкото само с една стая. Така щеше да има място да си устрои кабинет. Чакаше го цяла биография. — Нали има покрив?

— Да.

— Отопление?

— Има печка с дърва.

— Какъв е проблемът тогава?

— Вятърът. Снегът. Достъпът. Литъл Беър е остров. И се намира на около четиристотин метра от сушата.

Грифин Никога не бе живял на остров.

— Как се стига дотам през зимата?

— Пеш или с кола. Щеше да е по-лесно, ако имаше пикап, но с това порше... — Джон го бе забелязал с известна завист при последното посещение на Грифин в града. — Съмнявам се.

Протегна се да затвори вратата, но Грифин я държеше здраво.

— Ще наема пикап. И бездруго смятах да го направя, когато пристигна.

Джон грейна:

— Не е лоша идея. Братовчед ми Бък се опитва да продаде своя. Момичето му тъкмо роди. Можеш да му платиш двойно цената, която иска, и така ще си спечелиш още почитатели в града.

— Решено е — каза Грифин. — Къде да отида?

Бък, братовчедът на Джон, живееше на хребета, което беше местната версия на *другия край на света*. Предвид това, че поршето нямаше да стигне дотам или по-точно нямаше да стигне в пълния си блясък, та хората да се изсипят от домовете си и да поискат парченце от него, Джон предложи на Грифин да го остави в навеса за лодки на местния кей по време на престоя си в градчето. Така Грифин се озова в колата на Джон на път за хребета.

Но когато Попи подмина тахото в центъра на града, бе твърде заета със собствените си мисли, за да го огледа внимателно. Махна в отговор на клаксона на зет си, но изобщо не помисли, че вътре седи още един човек, нито пък имаше време да спре. Мика се бе обадил и я бе помолил да вземе момичетата от училище. Потегли да изпълни

поръката му в мига, в който Ани Джонсън пристигна в дома ѝ, за да поеме телефоните.

Слънцето вече се спускаше зад вечнозелените дървета и тя пришпори блейзъра колкото бе възможно по отново заледряващите се пътища. Вниманието, необходимо ѝ, за да шофира, бе добре дошло, защото я отклони от мислите ѝ, които се лутаха между гневното възмущение, че Хедър е задържана в затвора, и паниката. Не знаеше със сигурност откъде е дошла приятелката ѝ, но бе убедена, че тя е добър човек. Попи искаше да смята, че самата тя е добър човек, но също си имаше минало. Защо това да не важи и за Хедър?

Тази посока на разсъждения никак не ѝ хареса и тя бе довольна, че стигна до училището. Сложи ръкавиците си, които бяха подплатени и бяха с пет пръста, за да може спокойно да управлява инвалидната си количка през зимата, излезе от автомобила и с известни усилия успя да застане на място, където момичетата щяха лесно да я забележат. Не беше единствената, дошла да прибере децата си от училище, но само тя бе имала глупостта да излезе на студа. Другите родители чакаха на топло в пикапите си, докато училищните автобуси се подреждаха отстрани на пътя.

Попи познаваше родителите в тези автомобили, но не погледна към тях. Ако го направеше, щеше да означава покана да разговарят за Хедър, която щеше да се предаде от един отворен прозорец на друг. Вместо това се сгуши в кожуха си, който беше тюркоазнозелен като стола ѝ, придърпа шала около яката, пхна ръце в джобовете и се опита да не трепери. Скоро удари училищният звънец и от вратите на сградата се изсипаха деца, облечени в кожухчета във всички цветове на дъгата, и се пръснаха в различни посоки към домовете си.

Обикновено Хедър стоеше в редицата с другите родители. Макар момичетата да можеха да се приберат с училищния автобус, тя предпочиташе да ги взема лично. Сега вместо нея бе дошла Попи. Каза си, че след като Хедър ще остане в затвора трийсет дни, едва ли това ще е единственият път, когато ще ѝ се наложи да идва — трябваше да го прави до края на този кошмар. Хедър ѝ беше приятелка, но Попи изпитваше отговорност, която се простираше отвъд това.

Миси и Стар излязоха и я избавиха от мислите ѝ. Застанали една до друга и изпълнени с нетърпение, те се втурнаха към редицата автомобили с родители. Почти веднага забелязаха младата жена и се

заковаха на място. Въодушевлението им се изпари. Попи не беше Хедър.

Миси първа тръгна към нея, Стар я последва по-бавно. Докато децата се приближат, Попи осъзна факта, че не само не е Хедър, но не е и родител, терапевт или адвокат. Не знаеше как да им обясни случилото се. Мика може би щеше да знае, но не беше тук. Тя беше сама и нямаше никаква представа какво трябва да каже.

За нещастие, това не бе достатъчно. Въпросите я засипаха веднага щом Миси стигна до нея:

— Къде е Хедър?

Попи загърна разкопчаното кожухче на детето с една ръка и разтвори другата, за да прегърне Стар.

— В Уест Йймс.

— Защо е там? — попита Мелиса.

Каква част от истината да им каже?

— Трябва да свърши някои неща — усмихна се Попи, за да придаде по-небрежно звучене на думите си, и направи знак на Стар да се приближи. — Затова ви прибирам аз.

Но малката продължи да настоява:

— Но тя каза, че ще се върне.

— Кога ви го каза?

— Когато замина сутринта. Но не изглеждаше добре. Май не искаше да ходи никъде.

— Понякога ни се налага да правим неща, които не искаме.

Като например да увъртаме пред децата — помисли си Попи и проплака наум: — *Никак не ме бива в това!* Опитва да се усмихне по-широко и успя да привлече Стар към себе си.

— Мислех, че може да отидем у дома и да си направим сладки с кленова захар.

— В чий дом? — находчиво попита Миси.

— Във вашия — отвърна Попи.

Нейната къща може и да бе по-добре пригодена за човек в инвалидна количка, но не смееше да ги отведе там с всички онези светещи лампички и Ани, която или обсъждаше новините с местните хора, или отклоняваше пресата.

— Татко там ли е? — поинтересува се Мелиса.

Младата жена се престори, че безгрижно се опитва да прецени.

— Струва ми се, че... още не се е прибрал.

— А би трябвало. Нали е нужно да наглежда дърветата!

Стар най-сетне се бе приближила достатъчно. Попи я придърпа по-близо до стола и попита сестра й:

— За какво да ги проверява?

Миси въздъхна и отговори:

— Дали няма паднали, които трябва да нареже. В участъка със захарните кленове. Хедър ще си дойде ли за вечеря?

— Всъщност... едва ли — отново с престорено безгрижие отвърна жената.

— А кога ще се върне?

След десет дни? Двайсет? Трийсет? Как, за бога, да го обясня на едно дете? Никак не ме бива в тези работи!, отново си каза Попи. Започваше да трепери.

— Скоро, надявам се, но вече ми е много студено, Миси. Ако останем тук още минута, няма да мога да мърдам не само десетте пръста на краката си, но и колелата на инвалидния стол. Хайде да се качваме в колата. Искаш ли да ви закарам, Стар?

Долната устна на Стар потрепваше. Тя кимна с изпълнени с тъга очи.

— Тогава помогни на Миси отзад — каза Попи и бутна колелата, за да им помогне да потеглят. Щом се настаниха в автомобила, наду парното, но дори и тогава не стана горещо, което беше показателно за студа навън.

Времето обаче беше последната грижа на младата жена, когато трите потеглиха с колата. Въпросите на Миси просто нямаха край:

— Ами ако Хедър не се прибере и утре сутринта?

— Тогава баща ви ще ви помогне да се пригответе, както направи и днес.

— Ами ако не може? Понякога излиза преди Хедър. Ако не успеем да закусим, както стана днес?

— Закусихте.

Попи спря, включи левия мигач и изчака колите пред нея да завият от улицата на училището и да поемат по пътя към центъра на града.

— Закусихте в моята къща.

— Ще ни приготвиш ли закуска и утре?

Тя се престори, че приема всичко за игра, и каза:

— Ще ви приготвям закуска всеки път, когато поискате.

Стигна до началото на колоната, но трябваше да изчака раздрънкания пикап на Бък Киплинг да премине. Едва бе взела завоя, когато усети малка ръчичка върху рамото си. Беше на Стар, която попита с тъничко гласче:

— Мама заминала ли си е?

— Не, миличка, просто е в Уест Иймс — Попи искаше да каже на момиченцето да си сложи колана, но Стар изглеждаше толкова уплашена, че не можа да се насили да бъде строга. Вместо това подкара още по-внимателно и наведе глава, за да докосне с бузата си ръчичката на детето. — Не е заминала завинаги.

— Ами ако не се върне повече?

— Ще се върне. Тя ви обича.

След минутка Стар се обади отново, но беше по-скоро болезнена въздишка:

— Искам мама.

Попи никога не се бе чувствала толкова безпомощна.

— Знам, че е така, миличка. Сигурна съм.

* * *

Грифин подмина червения блейзър, преди да разбере кой е шофьорът, но така беше по-добре. Все още не беше готов да се изправи пред нея. Трябваше да спре в кафенето на Чарли, за да получи инструкции и да си набави провизии, а след това да кара чак до другия край на езерото. Разполагаше с по-малко от два часа да се добере до Литъл Бър, да отключи къщата, да напаля печката и да включи тока, преди да се е мръкнало. Нямаше време за губене.

Магазинът беше претъпкан с хора, които се връщаха от Уест Иймс, и с други, които искаха да чуят новините. Някои стояха и разговаряха по пътеките в магазина, а други се запътиха към кафенето. Най-многобройна беше скупчената около печката група.

Като внимаваеше да не привлича вниманието върху себе си, Грифин намери Чарли на касата. Бързо му обясни какво иска да

направи. Оуенс се съгласи, макар по-скоро предпазливо, отколкото сърдечно.

— Има ли ключ? — попита Грифин.

— Не, вратата никога не се заключва — поклати глава Чарли.

— Какво трябва да знам?

С ръка върху чекмеджето на касата, собственикът на магазина се позамисли за миг и каза:

— Дървата са на купчина на верандата. Ако трябва да поразръчкаш малко тръбите за водата, използвай длетото за лед. За тока просто натисни бушона.

Всичко това прозвуча твърде лесно за Грифин, който не искаше да насилва късмета си с местните, затова остана само колкото да купи кафе, хляб, яйца, сирене, малко колбаси и една консерва супа. В последния момент взе и шест бири и няколко литра бутилирана вода. Помисли си, че сигурно ще му трябва нещо, с което да разпали огъня, затова най-отгоре в торбите сложи няколко вестника. След това се върна в пикапа на Бък и понеже не беше сигурен, че храната няма да замръзне при непрекъснато понижаващите се температури, ако я остави в каросерията, сложи торбите в кабината. Наложил се няколко пъти да пробва да запали двигателя, но най-сетне потеглил.

Напусна града по пътя, който обикаляше около езерото, и следвайки указанията на Джон, премина покрай отклонения с чудати названия, които водеха към множеството малки заливчета на езерото. Лошото бе, че най-близкият достъп до остров Литъл Беър се намирал възможно най-далеч от града, след множество завои по пътя, който първо се отклонявал от брега на езерото, а после се връщал обратно. И така, вместо да пътува около пет минути, ако караше направо, му бяха нужни цели трийсет и пет. Хубавото бе, че пикапът на Бък се държеше добре на пътя и че щеше да разполага със собствен дом по време на престоя си, да не говорим за червените точки, които щеше да натрупа пред Чарли, когато му останеше време да размисли над този факт.

Пътят за Литъл Беър беше безупречно маркиран със същия добре поддържан знак, който отбелязваше и останалите отбивки в градчето. *Карай чак до края и след това завий надясно по езерото*, гласеше указанието на Джон.

Грифин се бе усъмнил, че ще може да шофира по повърхността на езерото, но Киплинг го бе уверил: *Не се безпокой. Вчера малко се размрази, но днес отново е замръзнало. Непрекъснато минават коли за рибарските къщурки. Тази година още никой не е пропаднал.*

Грифин имаше нужда да се убеди, че ще се справи с предизвикателството, затова изтика всичките си опасения на заден план, особено когато видя, че пътят към Литъл Беър е добре почистен. Зави по него и включи високите фарове, щом навлезе в гъста гора, чиито дървета препречваха пътя на вече бледата дневна светлина.

Няма защо да бързам, помисли и погледна часовника си. Разполагаше с повече от час, за да стигне до къщата и да се установи, фасулска работа!

Когато пътят отпред се проясни и се показа езерото, той се усмихна. Но само след секунди усмивката му се стопи, защото обработената част от пътя свърши и пикапът му неочаквано заседна. Грифин се помоли това да е само временно затруднение, превключи скоростите, даде на заден ход, превключи отново и се опита да форсира и да потегли напред. Придвижи се съвсем малко и след това пак заседна. Но този път, когато се опита да даде на заден, не успя да помръдне дори в тази посока. Колкото и да превключваше и да форсираше и каквато и блестяща тактика да използва, не можеше да помръдне. И четирите гуми на автомобила бяха хлътнали в снега почти догоре, както установи, когато слезе и спортните боти, с които толкова се гордееше, затънаха. Огледа трийсетината метра непочистен сняг отпред и след това отпрати поглед към езерото. Повърхността му беше с около половин метър по-ниска от сушата и бе покрита с не по-малко сняг.

Грифин не искаше да губи време, понеже сенките върху езерото се издължаваха с всяка изминала минута, затова огледа Литъл Беър. Джон му бе казал, че островът се намира на четиристотин метра навътре. Не изглеждаше далеч. Реши, че лесно би могъл да измине разстоянието пеша. Нямаше ръкавици, защото ги беше оставил в Принстън, но ръцете му и друг път бяха измръзвали. Нищо нямаше да му стане.

Нахлупи любимата си износена шапка с емблемата на „Янките“ и излезе от пикапа. Преметна сака си през рамо, лаптопа и куфарчето през другото, взе в ръце торбите с провизиите и тръгна.

Добре че ледът го издържаше. Не скърцаше и не прасчеше, нито пък се движеше и явно наистина бе доста дебел, както твърдеше Джон. Лошата новина беше, че ушите му измръзнаха, а джинсите не го пазеха от снега по-успешно от спортните му боти.

Залязващото слънце го подкани да побърза. Усещаше, че под снега има лед, защото от време на време се подхлъзваше. За щастие беше достатъчно атлетичен, за да пази равновесие.

Дори и температурата да падаше, Грифин не го усещаше. Налагаше му се да вдига крака високо, за да прекрачва преспите, затова много скоро целият плувна в пот. Тази влага контрастираше със снега, който се промъкваше през панталоните му. Но фактът, че му беше топло, не спираше протестите на уморените му бедра. Не беше свикнал да пристъпва по този начин. Не можеше да го прави бързо, особено толкова натоварен. Освен това, макар от брега разстоянието да изглеждаше кратко, сякаш му отне цяла вечност да се добере до къщата, а и оставаше проблемът с ръцете му. Измръзвал беше и друг път, но сега наистина бе страшно.

Решително впери поглед в дърветата отпред и принуди краката си да продължават да се движат. Не можеше дори да види къщата, докато не стигна по-близо и не заобиколи острова, но когато най-сетне пристигна, изпита истинско удоволствие. Хиждата беше направена от дървени трупи и бе наистина очарователна в своята примитивност. Заемаше единствената просека на острова, който не беше по-голям от половин хектар.

Запробива си път към входа. Дървата за огрев наистина бяха натрупани на купчина отляво под верандата, която, макар да имаше навес, не бе попречила на снега да затрупа целия куп.

Обзет от нетърпение да се подслони, да не говорим за желанието да освободи ръцете си, които го боляха ужасно, а дланите му направо горяха, той се опита да отвори входната врата. Тя не поддаде, затова Грифин остави единия кафяв плик върху купчината дърва и опита отново. Едва когато остави и втория хартиен плик и напъна вратата с всички сили, ледената ѝ покривка се пропука. Грабна торбите, вмъкна се вътре и затвори вратата.

Мрак. Студ. И плесен.

За тока само натисни бушона, гласеше лаконичното наставление на Чарли. Да, но трябваше най-напред да го открие в

тъмното.

Грифин остави вещите си и дръпна малките перденца на прозорците. Това поразсея мрака, макар че светлината навън беше доста слаба. Забеляза някакъв ключ на стената, натисна го, но нищо не стана. Опита още няколко копчета, ала най-сетне се досети, че трябва да потърси главния бушон. Реши да звънне на Чарли и извади клетъчния си телефон, но установи, че няма обхват.

Не му стана никак приятно. Без телефон нямаше да може да разговаря с приятели, да получава съобщения по електронната поща или да се свърже с Интернет. Без телефон просто не можеше да работи. Освен ако не поставеше антена. Можеше да го направи и сам, но не тази вечер, не и при бързо падащия мрак.

Притесни се, че само си губи времето, затова се огледа наоколо. Помещението, в което се намираше, беше едновременно дневна и кухня. Запъти се към шкафовете в кухнята, отвори ги един по един, докато не намери свещи, фенер и кибрит. Бързо запали фенера, но това не му донесе особено облекчение. Печката се намираше в нещо като огнище и беше тъмна като хижата и два пъти по-студена.

Дъхна в ръцете си и ги разтърка, за да се стопли, след това отново излезе навън. Почисти снега от купчината дърва, но му трябваше още малко време, преди да успее да отдели няколко дървета от замръзналия куп. Искаше да се запази максимално сух, затова удари няколко дървета, за да ги освободи от натрупания сняг и лед, но нарани палеца си.

Добрата новина беше, че го заболя, което изключваше вероятността да е измръзнал. Лошата новина бе, че го заболя много.

Без да обръща внимание на болката, Грифин внесе вътре колкото успя дърва. Нави на плътно руло няколко вестника, сложи ги в печката, нареди отгоре цепениците, отвори прозорчето и драсна клечка кибрит. Хартията се запали и изгоря, но дървата не прихванаха.

Тъй като вече бе престанал да се поти, той усети как с всяка изминала минута му става все по-студено. Изруга тихичко и започна да цепи един от пъновете с някаква брадва, която беше намерил точно до вратата. Когато се сдоби с достатъчно подпалки, извади дървата, сложи още хартия, после треските и най-отгоре цепениците.

Притаи дъх, което си беше истинско предизвикателство предвид това, че целият трепереше, и загледа как хартията гори и подпалките

най-сетне се разпалват. Не посмя да си поеме дъх, докато един от пъновете не изсъска тихо и не се разпали с пукот.

Въодушевен от мисълта, че огънят ще се разгори и ще стане по-топло, той излезе навън, внесе сака си, извади оттам един пуловер и го уви около ушите си. Взе чифт чорапи, нахлузи ги на ръцете си и отново пое в мрака, за да донесе и останалите си неща от пикапа.

ПЕТА ГЛАВА

Попи беше притеснена, фурната отдавна бе изстинала, ароматът на кленовите сладки започваше да отслабва, чашите от мляко бяха измити и момичетата скоро щяха да поискат да вечерят, което само по себе си не представляваше проблем. С радост щеше да им пригответи вечеря, но те чакаха баща си.

Тя — също, ако не за друго, поне да разбере какво става. Приятелите ѝ бяха започнали да се обаждат тук, но и тя не знаеше много повече от тях. С всеки следващ разговор тревогата на момичетата растеше. След първоначалния порой от въпроси сега просто седяха мълчаливо до инвалидната ѝ количка. Почете им, но те бяха разсеяни и не им беше интересно. Опита се да ги заинтригува с кукленото селище в съседната стая, но скоро и то им омръзна. В момента, притихнали и смълчани, гледаха телевизия. Дори Барни^[1] не можеше да изтръгне от тях усмивка.

Попи едва чу шума от пикапа на Мика, когато децата скочиха и хукнаха към вратата. Остана вътре и го изчака отново да ги прибере. Лицето му беше смъртнобледо, а очите му — толкова тъмни, че тя потръпна. От години не бе виждала тези очи така помръкнали. Пламъчето, което Хедър бе разпалила у тях, бе угаснало.

Момичетата седяха до вратата, наблюдаваха баща си и чакаха.

Попи изви вежди, за да го подкани да говори.

Мика просто поклати глава и се запъти към кухнята.

* * *

Докато стигне до пикапа, прибере останалите си неща и си проправи път обратно към хижата, Грифин ужасно измръзна. Имаше нужда от топлина — и то много силна, — но всичко в хижата беше студено от дълго време и топлината от печката се разпространяваше бавно.

Трябваше да се бори със замръзналите и покрити със сняг връзки и със скованите си пръсти, за да свали ботушите си, след това обу два чифта чорапи и сухи джинси. Навлече пуловера, с който бе загърнал главата си, върху онзи, с който беше облечен, а шапката с емблемата на „Янките“ отново кацна върху главата му. Освети с фенера всяко кътче на хижата, но така и не успя да намери централния бушон, за да пусне тока.

Без електричество разполагаше с около два часа, преди батерията на компютъра му да се изтощи. В дългосрочна перспектива това щеше да се окаже проблем, но на първо време най-голямото му притеснение беше студът.

Затова отново огледа хижата. Този път откри кутия керосин и газена лампа. Запали я и отиде в банята. Беше мъничко помещение с миниатюрна мивка, тоалетна чиния и с душ кабина, която също би била твърде малка, ако имаше какво да я затваря, но на Грифин му беше все едно. Последното му желание в момента бе да си взима душ. Достатъчно трудно бе успял да свали мокрите си джинси и да обуе сухи. Мисълта да се съблече в стая, която изглеждаше и беше студена като хладилник, не му се стори никак привлекателна.

Но с тоалетната нещата стояха иначе. Само дето нямаше вода. Натисна сифона върху казанчето. Нищо. Същото стана и когато се опита да пусне вода в мивката. Отново нищо.

Трябва само да поразръчкаш малко тръбите с длетото за лед от вътрешната страна на вратата, беше му казал Чарли, затова Грифин тръгна да търси въпросното длето. Да, беше си на мястото, точно зад вратата, между брадвата и една лопата. Взе го и се огледа. Да поразръчка малко тръбите ли? Кои тръби?

Тогава му хрумна, че са му скроили номер. Ако Джон не познаваше капаните в хижата на Литъл Беър, Чарли със сигурност ги знаеше. Искане да се провали и да хукне да търси помощ на сушата.

Е, нямаше да им достави това удоволствие. Пусна длетото до вратата, напъха крака в мокрите си ботуши и без да ги завързва, излезе навън и се облекчи върху купчината дърва. Тъкмо се връщаше по стъпките си, когато забеляза генератора ниско долу до задната страна на хижата. Победоносно се запъти към него и го почисти от снега. Провери пропана и маслото — не беше глупак. След това намери пусковата ръчка и я завъртя. Нищо не се случи, затова дръпна отново

втори и трети път. Боеше се, че може да е задавил генератора, затова изчака, но пак не постигна никакъв успех.

Ритна го за собствено удовлетворение и се върна вътре, където печката вече бе започнала да затопля пространството в непосредствена близост. Грифин си каза, че това е добър знак, и понеже изпитваше нужда да държи нещата под контрол, взе една тенджера от кухнята и се залови да затопля супата върху печката.

Тъкмо успя да я притопли, когато осъзна, че тихото драскане, което чува, не идва от съда.

* * *

Попи спря пред дома на Каси на път за вкъщи и свирна с клаксона. Каси притича навън без палто, бързо се вмъкна в колата и затвори вратата.

— Какво става? — тихо попита Попи.

Мълчанието на Мика я бе разтърсило. То подсказваше много по-сериозни проблеми, а не просто случай на объркана самоличност.

Лицето на Каси отразяваше единствено червените светлини на таблото.

— Какво каза Мика?

— Не много. Не беше на себе си, а аз не исках да го притискам в присъствието на момичетата. Би трябвало да е лесно да се докаже коя е Хедър. Намери нещо от детството ѝ — някакъв роднина, свидетелство, ученически бележник, лекар, приятел. Тя даде ли ти някакви имена?

Каси бавно поклати глава.

— Защо не? — попита Попи, разтревожена от този жест не по-малко, отколкото от мълчанието на Мика.

— Не искаше да говори.

— Но защо?

— Не знам. Беше много разстроена. И травмирана от самия арест.

— И аз бих била на нейно място — заяви Попи, защото усещаше паниката, която вероятно бе изпитвала Хедър. — Но тя винаги е подходила практично към нещата. Винаги ги е приемала и е продължавала напред.

— Става нещо много дълбоко у нея.

— Какво? Защо?

— Не знам.

— Но как ще решиш проблема тогава? — настоя Попи. Когато Каси ѝ метна кос поглед, тя се реши да изкаже страха, който я гризеше: — Опитах да си припомня нещо, което знам за Хедър отпреди да дойде тук, но не успях. А ти?

Адвокатката не отвърна.

— Добре — не се отказа Попи. — Но Мика не може да не знае нещо. Ти попита ли го?

— Поне десетина пъти — сопна се Каси. — Питам и двамата. Нарича се алиби и се установява лесно при нормални обстоятелства, но тези не са такива — тя внезапно замълча.

— Какво? — прегракнало попита Попи.

Каси понечи да каже нещо, след това спря и сякаш промени намерението си.

— Може някой в града да знае. Например Чарли. Той я е наел на работа, когато е пристигнала тук. Ще го разпитам още утре сутринта.

Попи беше ужасена:

— Тя крие нещо, нали?

— Не знам.

— Нещо ѝ се е случило, преди да дойде тук.

— Така ли мислиш?

— Да, така мисля, защото не се сещам за нищо друго. Как иначе ще обясниш нежеланието ѝ да говори? Или това, че не ни е казала нищо за живота си?

— И какво може да е станало?

Попи се замисли и промълви:

— Изнасилване. Домашно насилие. Ако е така, сигурно все още се намира в посттравматичен стрес. Или пък е изгубила семейството си по ужасно трагичен начин, например... например... — потърси подходящ образ и продължи: — ... пожар. Преживяването е било толкова ужасно, че е блокирала всичките си спомени. Може пък да е преживяла нещастен случай като моя, само че без парализата. Нали каза, че белегът ѝ е от катастрофа.

Стреснаха се от внезапното почукване по прозореца откъм Каси. Тя изпухтя тихичко и свали стъклото, зад което се показва лицето на

съпруга ѝ Марк.

— Здравей, скъпи — каза тя.

— Часовникът на печката звънна.

— Извади тавата от фурната и я остави върху плота.

— Децата те чакат. Не са те виждали цял ден.

— Знам. Ей сега идвам.

Марк я изгледа скептично, след това се обърна и влезе в къщата.

— Той е страхотен — отбеляза Попи.

Каси вдигна прозореца си и рече:

— Да, но търпението му започва да се изчерпва. И бездруго смяташе, че работя прекалено, а сега и това. По дяволите, Попи, не съм искала подобни случаи, но когато станат, не мога да им обърна гръб! Знам, че имам три деца. Знам също, че най-голямото е само на шест години и че това е много важен период от живота на всички тях. Ето защо се възползвам от факта, че съпругът ми е преподавател по история в гимназията и има за тях повече време от мен. Така е, признавам. Но правя всичко по силите си — въздъхна, после се наведе и прегърна Попи. — Обади ми се, ако научиш нещо, става ли?

Попи не научи нищо ново или полезно, поне не във връзка с Хедър. Хората се бяха прибрали по домовете си, сами вдигаха телефоните си, а малцината, които ѝ се обадиха, ѝ зададоха същите въпроси, за които бяха попитали и Каси. Смайването се превърна в безпомощност. Хората търсеха нещо сигурно, което да реабилитира Хедър. И те се опитваха да намерят алиби.

Тези обаждания само накараха Попи да се почувства още по-зле. Очевидно никой не знаеше за миналото на Хедър повече, отколкото бе известно и на нея. Всички се надяваха, че Мика ще разполага с повече сведения, затова тя опита да му се обади. Но когато той най-сетне вдигна след четвъртото позвъняване, отговорите му бяха съвсем лаконични. Да, нахранил момичетата. Не, не били доволни. Да, звънели от пресата. Не, не бил разговарял с тях. Да, опитвал да си припомни какво му е казвала Хедър за това къде, кога и с кого е била, преди да пристигне в градчето. Не, още не успял да си спомни нищо конкретно.

Попи искаше да знае защо. Искаше да разбере как е възможно мъж, който четири години е живял с една жена, да не е разбрал нищо

за миналото ѝ. Искаше ѝ се да научи за какво са си говорили, когато са оставали насаме.

Но Мика не ѝ предостави тази информация доброволно, а тя не се реши да попита. След това нещо друго отклони вниманието ѝ.

Обади ѝ се Мари-Джоан Суийт, председателката на местния клуб по градинарство, която я уверяваше, че е видяла Грифин Хюс да шофира стария пикап на Бък Киплинг в града. Но всички знаеха, че Мари-Джоан с нейното нежно като теменуга лице и тъничка прошарена коса е късогледа, затова Попи не можеше да разчита на казаното от нея. Ала Лийла Хигинс беше надежден източник на информация. Тя се обади на Попи, за да ѝ съобщи, че е видяла Грифин в универмага, което много лесно можеше да се докаже. Попи позвъни на Чарли.

— Аха — потвърди Оуенс, — той е в града. Това е най-добрата новина в този скапан ден. Ще отседне в хижата на брат ми на Литъл Беър.

Попи не чу последните му думи, защото още разсъждаваше върху първите.

— Защо е дошъл?

— Преследва те — подразни я Чарли, но тя не усети и това. Беше казала на Грифин, че не се интересува от връзка с него. При това неведнъж.

— Най-вероятно преследва историята на Хедър — реши и изля раздразнението си върху събеседника си: — Не мога да повярвам, че си му осигурил място, където да отседне.

— Искаше да остане в града.

— Той е журналист. Ще ни използва.

— Твърди, че работи върху нещо съвсем различно, но ако е решил да души наоколо, най-добре да ми е подръка, та да го наглеждам. Освен това трябва да научим някои неща за Хедър. Може би той ще успее да ги изрови. След като ще ни използва, ние ще направим същото. И ние я владеем тази игра.

— Добре — рече Попи. — Забрави за Грифин. Кажи ми какво знаеш. Ти нае Хедър, когато пристигна в града. Тогава тя осведоми ли те откъде идва?

— От Атланта.

Атланта ли? Никога не бе чувала Хедър да е ходила в Атланта.

— Работела в някакъв ресторант там — съобщи й Чарли, — но само за няколко седмици. Имала нужда от пари.

— За какво?

— За да живее. Да дойде тук.

— Защо точно тук?

— Не знам.

Попи имаше нужда да чуе някаква причина. Това щеше да придаде достоверност на версията на Хедър.

— Защото е малко градче? Заради езерото? Заради гмурците? Защо?

— Не знам.

— Не я ли попита?

— Попи, това беше преди четиринайсет години — повиши тон Чарли. — Може и да съм полюбопитствал в даден момент, но всъщност много повече ме интересуваше дали може да работи като сервитьорка.

— Не провери ли препоръките й, преди да я наемеш на работа?

— Естествено. Собственикът на ресторанта я похвали щедро точно както бих направил и аз, ако ме запитат.

Това върна мислите на Попи към Грифин.

— Той ще те попита. Ще настоява. Може и да работи над нещо друго, но хора като него тъкат на много станове едновременно. Повярвай ми. Ще измъкне от теб неща, които не си подозирал, че знаеш.

— Може пък така да е по-добре, ако успея да се сетя за нещо, което да помогне на Хедър. На мен присъствието на Грифин в Литъл Беър със сигурност ми помага. Толкова е далече, че никак не ми се ходеше там, за да наглеждам къщата.

Думите му най-сетне стигнаха до съзнанието на Попи.

— Грифин е на Литъл Беър? Но нали там е затворено през зимата?

— Аха.

— Сигурно всичко е замръзнало.

— Аха.

— Няма да има вода.

— Не и през този сезон.

Тя сякаш видя усмивката му и внезапно ѝ се стори справедливо, че човек, който разполага с достатъчно пари в банката, за да си навира носа в чуждите работи, се е озовал на студа със съвсем малко удобства. Попи не успя да устои на изкушението да изпита, макар и мимолетно удовлетворение и си позволи също да се усмихне:

— Ах, ти, Чарли!

Червени катерици. Грифин не би разбрал това, ако не беше проследил драскането до едно място точно над главата си, недалеч от печката. Отмести една керемида и хвана две катерици, които точно разкъсваха изолацията. Върху му се посипаха някакви неща, но не всички бяха парченца от изолационния материал. Не изгаряше от желание да установява какви са другите, затова постави керемидата на мястото ѝ по възможно най-бързия начин и се върна до печката.

Чувстваше се осакатен. Не ставаше въпрос само за палеца, който пулсираше от болка, и кокалчетата му, разранени от студа. Цялото тяло го болеше — краката, ръцете, гърбът. Човек убиваше за един горещ душ. По дяволите, готов бе на убийство дори за хладен душ! Забрани си да мисли и за двете неща и замечта — наистина замечта — за спалния чувал, който бе напъхан в дрешника му в Принстън. Беше много модерен и издържаше дори на двайсет градуса под нулата. Макар печката да бе започнала да топли доста добре, всичко в хижата бе до такава степен просмукано от студа, че обстановката не успяваше да се промени много.

Обикновено Грифин прекарваше вечерите у дома пред телевизора, в Интернет и дори в работа върху биографията на Хейдън, но тук не можеше да прави каквото и да е от тези неща. Не можеше и да изтича до кръчмата малко по-надолу по улицата, за да гледа някой мач или да поговори с приятели. Кафенето на Чарли беше най-близкото подобие на кръчма в градчето, но нощем затваряше, а дори да не бе така, едва ли щеше да отърчи дотам. Не и тази вечер, не сред непрогледния мрак, не и в този вятър и в студа навън, какъвто не бе изпитвал през целия си живот. Положението вътре в хижата не беше много по-различно.

Всичко това бе, преди да се сети за пикапа. Да, имаше парно, беше го усетил, докато караше към това забравено от бога място в края

на езерото. Но колата беше затънала в снега и до сутринта сигурно всичко в нея щеше да замръзне, а това правеше нещата много интересни, особено като се вземе предвид, че мобилният му телефон нямаше обхват.

Разбира се, че му бяха устроили капан! Нямаше никакво съмнение. Представяше си, че в града сигурно има хора, които в този момент седят в кафенето на Чарли след работа и се подхилкват при мисълта, че градското момче сигурно трепери от студ в тъмното, без течаща вода, електричество и телефон. Запита се дали и Попи е там, но отхвърли хрумването. Честно казано, не искаше дори да допусне, че затрудненото му положение може да й достави удоволствие.

Освен това беше ужасно изморен, след като бе шофирал седем часа, а после бе газил снега в щипещия студ. Взе възглавниците от дивана, сложи ги на пода близо до печката и донесе одеялата от спалнята — единственото друго помещение в хижата. Излегна се върху възглавниците и се зави, но само след секунди отметна одеялата. И те бяха почти замръзнали. Реши да се уповава единствено на пряката топлина от печката, сви се на кълбо и остави решимостта да го приспи.

* * *

Мика не можеше да заспи. Отдавна минаваше полунощ, но той все още лежеше буден. Леглото му беше твърде празно, а страхът — твърде силен. Изпитваше необходимост да направи нещо полезно, затова обу джинсите си, напъха краката си в ботушите, навлече кожуха, отиде в работилницата и светна лампите. Умишлено не обърна внимание на купчината дърва, където бе скрил раничката на Хедър, а вместо това взе навит на руло маркуч от купчината и започна да го проверява много грижливо за изтънели места. Те лесно можеха да се превърнат в малки дупчици, през които сокът да изтече на снега и да се изгуби. Не можеше да си го позволи. Във всички случаи имаше нужда от сто и шейсет литра сок, за да произведе четирийсет литра сироп. Загубата на сок означаваше загуба на сироп, загубата на сироп означаваше провален бизнес, а бизнесът беше нещото, в което Хедър бе най-добра.

Пусна маркуча и отиде в пристройката. Застана с гръб към кухнята и се обърна към офиса, разгледа книжата върху бюрото ѝ и усети как започва да го обзема паника. Документите бяха разпределени в папки и изрядно подредени, както работеше и умът на Хедър. За разлика от нея, Мика не беше такъв. Знаеше, че в папката с надпис „Проекти“ са скиците за новите етикети, които щяха да използват върху консервите със сироп, а в папката с надпис „Вакуум“ се намираха данните за новата вакуумна система, която бяха монтирали, за да извличат повече сок от дърветата. Производството беше свързано с купища документи, а до последната папка стоеше друга с надпис „Изпарител“, съхраняваща информацията за новия, по-голям изпарител, който бяха закупили и използвали и предишния сезон. Беше много ефективен и те се бяха убедили, че могат да се справят с по-голямо количество сироп, поради което бяха поръчали модерната вакуумна система, новите етикети и бяха издигнали пристройката.

Информацията за всичко това се пазеше в компютъра, клечащ върху бюрото като някакъв грозен трол. Чрез него поддържаха и електронната поща — основната връзка на Хедър с доставчиците и клиентите.

Мика беше майстор с триона, бургията и свредела, но не разбираше нищо от компютри. Това не важеше за Хедър. Хардуер... софтуер... всичко ѝ беше ясно. Познаваше в детайли нещата върху бюрото. А те до едно бяха свързани с бизнеса му. Ако тя не се върнеше скоро, Мика щеше да загази здравата.

Плувна в пот от притеснение и се върна в къщата, но и там всичко му напомняше за присъствието на Хедър. Медните канички висяха в кухнята от една рамка, която тя го бе помолила да закрепи за тавана. Растения цъфтяха по прозорците на парника, който бе устроила зад мивката. Канаетата бяха покрити с покривчици, които тя бе изплела. Наполовина ушити рокли за момичетата в красиви разцветки стояха сгънати до шевната машина.

Не му се искаше да наблюдава повече, затова угаси светлините и се върна в спалнята. Седеше в тъмното и усети как се вцепенява, макар и не от студ. Къщата беше достатъчно топла благодарение на котела, който разпределяше топлината във всички помещения.

Когато се запозна с Хедър, котела го нямаше. Разполагаше с вентилационна система, която провеждаше топлината от печката с

дърва и работеше добре, стига да се поддържа огънят. Тази печка беше причина за постоянни разпри между него и Марси. Тя смяташе, че не е длъжна непрекъснато да се навърта у дома, за да поддържа огъня, не и когато съпругът ѝ все сновеше навътре и навън от къщи през целия ден — и донякъде имаше право. Той наистина винаги беше наблизо. Дори и когато правеше ремонти или пристройки за други хора, работеше недалеч и можеше да се прибира на обяд. А по време на сезона на захарта почти постоянно си беше у дома.

Мика обаче твърдеше, че къщата е нейна грижа. Беше силна и здрава, а и той не я караше да сече дърва, да ги цепи и да ги пренася на ръце до печката. Той вършеше това. От нея се искаше само да слага по някое дърво в огъня, за да го поддържа.

В действителност Мика просто не разбираше защо тя трябва непрекъснато да отсъства от къщи, но го осъзна едва след смъртта ѝ. Раждането на децата не я бе успокоило. Марси качваше момичетата на колата и отиваше да се срещне с приятели, да напазарува или каквото ѝ хрумнеше в съответния ден. Изгаряше от някаква неукротима енергия, която в началото му се стори вълнуваща. Родена и отраснала на хребета, тя беше като ярка светлина, която никога не се задържаше на едно място. Беше се опитал да я последва, но накрая се бе провалил. Бе твърде голям роб на навиците си.

Навици ли? По-скоро необходимост. Наследи захарната плантация от баща си, а сезонът на сока беше съвсем кратък. Трябваше да извлече максимума от всяка минута, не можеше да си позволи да се отпуска. Щом всичко свършеше, когато сиропът беше готов, бутилиран и разпратен в множеството магазини в Нова Англия, които го продаваха през цялата година, трябваше да измисли и други начини за печелене на пари. Френетичната енергия беше лукс, който не можеше да си позволи.

Тъкмо тя бе убила Марси. Никой не го изказа гласно, но беше ясно като бял ден. Караше твърде бързо по заледените пътища. Винаги припираше прекалено, все беше нетърпелива да отиде някъде.

Хедър беше пълната ѝ противоположност със своя спокоен и мек глас, с ясните си сребристи очи и здравия си разум. Тя обичаше да си стои у дома. Харесваше работата по добива на захар. Обичаше и момичетата. Макар и понякога с чувство на вина, Мика смяташе, че тя е много по-добър пример за тях от майка им. Винаги бе имал доверие

на Хедър, когато беше с тях, и никога не се бе притеснявал — нито веднъж, дори и в началото.

Откъм вратата се разнесе лек шум. Обърна се и видя как Стар се вмъква в стаята. Не каза нищо, просто притича до леглото и се облегна на бедрото му.

Докато галеше косата ѝ, той усети как гърлото му се свива. Беше красиво дете — и на външен вид, и по душа — и бе много чувствителна. Нямаше нужда да я пита защо не спи. Тревогите ѝ сигурно не бяха колкото неговите, но в голяма степен бяха същите.

Къде е мама? Защо не е тук? Кога ще се върне? Защо е заминала?

Искаше му се да ѝ каже, че не ги е напуснала, че ще се върне на сутринта. Но не знаеше дали е истина. Почувства се изгубен като Стар, грабна детето в обятията си и го притисна към себе си, докато страшният миг премине. След това я отнесе обратно в леглото ѝ, защото искаше да остане насаме с обърканите си мисли.

* * *

Грифин спа зле. Беше му студено и всичко го болеше. Възглавниците на пода бяха твърде тънки и не можеха да се сравняват със собственото му легло, а дори и някога да успееше да затопли останалата част от хижата, спалнята не му изглеждаше особено удобна. Беше висок около метър и осемдесет и нормално сложен. Братът на Чарли вероятно бе доста по-нисък и със сигурност не бе споделял дома си с жена. В леглото едва имаше място за един човек, камо ли за двама. В действителност почти нищо в хижата не подсказваше женско присъствие. Имаше само най-необходимите неща, обстановката бе спартанска, а и вероятно точно така трябваше да изглежда една хижа наскоро след езерото.

Започна да си внушава това. Казваше си, че си го заслужава. И че все пак дължи всичко на добрината на Чарли.

Заповтаря тази мисъл като заклинание и най-накрая задряма, но се събуди отново два часа по-късно. Вятърът се бе усилил, но го бе събудил не толкова воят му, макар да беше доста зловец, колкото това, че хижата се разтрисаше при всеки негов порив. Сети се за дърветата,

които сигурно също здравата се клатеха, и се запита какво ще стане с него, ако някое от тях падне и го затрупа в хижата, без да може да повика помощ.

Трябваше да отиде до тоалетната, но за нищо на света не би излязъл навън. Затова потисна нуждата си и отново се опита да заспи.

Събуди се посред нощ и сложи още дърва в огъня. След като одеялата се стоплиха, успя да се настани по-удобно и се отпусна в спокойен сън. Пробуди се от утринната светлина, която струеше между кафеникавите перденца.

Добрата новина бе, че вятърът е утихнал. Лошата беше, че в последвалата тишина той чуваше съвсем ясно трополенето на малките крачета, което показваше, че катериците отново са се скупчили около топлината. Опита се да стои възможно най-далеч от тях, стана и колебливо разтри схванатите си мускули, докато започнаха да се затоплят.

Дръпна перденцата и отвън го посрещна гъста мъгла. Виждаше само на четири-пет метра от хижата. Езерото преспокойно можеше да бъде океан, а той да се намира на хиляди километри от брега.

Разтревожен, Грифин се върна до печката. Ботушите му все още бяха влажни. Разтвори ги по-широко и ги премести. След това си свари кафе, за да се съвземе. Щом кипна, го наля в чаша и го изпи, докато си приготвяше бъркани яйца в голям железен тиган. Изяде ги направо от съда, като пристъпваше от крак на крак. После, когато вече нямаше какво да отвлича вниманието му и той не можеше да чака повече, нахлузи ботушите си, излезе навън и хукна към дърветата.

Облекчението си струваше хапещия мраз. Пое си дълбоко дъх, отметна глава, за да погледне високо към елите, и се усмихна на свежия въздух и на удоволствието от физическия комфорт. Отново тръгна към хижата и зърна езерото. Мъглата бе започнала да се вдига и на нейно място се стелеха красиви пластове светлина. Най-отгоре бяха облаците във всички нюанси на сивото, под тях се виждаше брегът в преливащо се сивкаво и зеленикавото на мъха, а след това идваше езерото, чиято покрита със сняг повърхност беше набраздена от нощния вятър.

Облаците се вдигаха буквално пред погледа му. Когато изтъняха достатъчно, за да позволят на слънчевите лъчи да пробият, снегът заблестя, но точно в този момент той чу шум, който го накара да

притаи дъх. Отнякъде — кой знае откъде — се разнесе настойчивият призив на гмурец. Поне той го взе за гмурец. Беше ги чувал по време на посещенията си в Лейк Хенри през октомври и беше зървал няколко в езерото. Сега не виждаше никакви птици върху замръзналата водна повърхност и предположи, че се крият в някакъв незамръзнал участък, но това не намали ефекта. Ако не друго, крясъкът на птиците направи сцената още по-сюрреалистична.

В този момент вече не мислеше, че така му се пада, че трябва да се доказва или да спечели някакъв човек на своя страна. Винаги бе обичал природата, а тук тя беше неземно красива. Както си стоеше, заслушан във втория призив на гмурца, брегът започна да се очертава по-отчетливо. Съзря пикапа си. Малко по-надолу по брега забеляза друга малка хижа, след това втора, трета. Разнесе се ръмженето на двигател или на автоматичен трион — не знаеше кое от двете, но и нямаше значение. Звукът прекрасно хармонираше с мириса на пушек от печката в хижата му.

Гмурецът се премести и престана да крещи. Грифин потрепери от студ, но остана на брега на малкия остров, докато ушите не го заболяха. Когато се върна в хижата, установи, че вътре е приятно топло, и усети прилив на сили.

Реши, че ще успее да се справи. Можеше да намери бушона и да включи тока, можеше да пусне водата, можеше да съживи тази къщурка.

Трябваше само да измъкне пикапа си от снега и да поеме по пътя си.

* * *

Попи се упражнява, докато ръцете и раменете не я заболяха. Застанала с лице към езерото и загледана в мъглата, тя се съсредоточи върху горната част на тялото си, работейки с различни части от сложния спортен уред. Задвижваше педалите на велосипеда с ръце, а той на свой ред караше краката ѝ да извършват най-различни движения. Използваше малката платформа, за да накара долните си крайници да понесат колкото е възможно по-голямо натоварване. Но умишлено избягваше успоредката в другия край на стаята. Този уред

беше идея на физиотерапевта ѝ, а не нейна. Не го искаше тук, просто не виждаше смисъл. Никога повече нямаше да ходи. Беше се примирила с този факт.

Когато приключи, се изкъпа, закуси и отговаря на обаждания достатъчно дълго, за да разбере, че Мика е завел момичетата на училище, Каси не е научила от Чарли нищо повече от това, което бе успяла да узнае Попи предишната вечер, а Грифин е оцелял след нощта, прекарана на Литъл Беър. Беше се появил в универсалния магазин с наранен палец, понеже се опитвал да отдели едно от друго замръзналите дърва, с морава синина, получена, когато се подхлъзнал и се ударил в пикапа, докато пробвал да пхне под гумите брезова кора, за да предизвика триене, и с истории за някакъв гмурец. Според мълвата не се бил отказал да живее там, но дошъл да си купи ръкавици, високи зимни ботуши, топло бельо и да научи тайната за пускането на тока.

Всички в градчето знаеха, че бушоните се намират в малка кутийка зад кухненския шкаф с фъстъченото масло, че гмурците бяха отлетели за през зимата и че Бък Киплинг държеше вериги за гумите под седалката на пикапа си.

Попи се питаше дали някой е казал на Грифин за веригите.

Питаше се и дали някой му беше казал, че няма да има течаща вода, докато не поправят тръбите, а това щеше да стане едва през пролетта.

Питаше се дали ще дойде да я посети.

Тъй като не искаше да си е у дома, когато той го направи, тя запали блейзъра в мига, в който Силия Макензи се появи, за да се заеме с централата. В десет часа вече бе в офиса на Каси в града, а минути след това се бе запътила да посети Хедър в затвора в Уест Иймс.

---

[1] Герой от анимационния сериал „Семейство Флинтстоун“. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Окръжният арест беше схлупена тухлена сграда, която се намираше зад съда. Сърцето на Попи трепетно биеше, когато подкара стола си по добре почистената рампа. Стоеше близо до приятелката си, докато Каси уреждаше да ги пуснат. Претърсиха ги по стандартната процедура, като в този случай се опитаха да открият и опасностите, които можеха да се крият в една инвалидна количка, а Попи едва се стърпя да не извика: *Подозирате не когото трябва! Винаги е така!* Преди дванайсетина години би се обадила незабавно. Сега имаше достатъчно ум в главата, за да държи езика си зад зъбите.

Въведоха ги в малка стаичка, която беше определена за среща на затворниците с адвокатите им. Голите бетонни стени бяха покрити с графити. В единия ъгъл на помещението имаше маса. Каси я дръпна на по-удобно място и разгъна двата сгъваеми стола.

След минути доведоха Хедър. Беше облечена в оранжев гащеризон и по вида ѝ личеше, че почти не е спала. Очите ѝ се разшириха и тя се поколеба, когато зърна Попи. Едва когато младата жена разтвори ръце, Хедър изтича към нея и я прегърна. След малко Попи я пусна и попита:

— Как си?

— Ужасно, ужасно, ужасно! — прошепна приятелката ѝ и се разплака. Когато се опита да скрие лицето си, Попи отново я прегърна. След малко Хедър сама се отдръпна.

— Всичко тук наред ли е? — меко запита Каси.

Изтерзаната жена кимна, изтривайки очи с дланта си. Не седна до масата, а се облегна на стената.

— Къде е Мика? — попита ги уплашено.

— Ще дойде следобед — отвърна Каси. — Искаше да тръгне с нас сега, но аз го помолих да не го прави.

— Защо?

— Защото трябва да си поговорим — ти, аз и Попи. Необходимо е да поговорим за това къде си била, преди да дойдеш в Лейк Хенри.

Реших, че ще се чувстваш по-свободна в отсъствието на Мика. Чарли ни каза за ресторанта в Атланта. Такава информация ни е нужна. В момента помощничката ми е в кантората и се опитва да се свърже със собственика на ресторанта.

— Защо?

— Защото, за да докажем, че ти си Хедър Малоун, ще ни трябват клетвени декларации от хора, които са те познавали преди убийството в Сакраменто. Трябва да се хвана за нещо, Хедър. Моля те, помогни ми!

Жената бавно си пое дъх. Издиша и закри устата си с ръка. За малко изглеждаше така, като че ли всеки момент ще повърне. Преглътна веднъж, след това още веднъж и сякаш възвърна самообладанието си.

Попи се приближи със стола си към нея.

— Какво има? Какво ти е?

Очите на Хедър отново се напълниха със сълзи, но тя не каза нищо.

— Няма значение — рече Попи. — Не ни интересува. Това няма да промени отношението ни към теб. Ще бъдем заедно до края на цялата тази история. Нали за това са приятелите.

— Джон написа ли статия?

Вестникът на Джон — Лейк Нюз, излизаше всеки четвъртък.

— Той също е твой приятел. Статията излага само фактите около арестуването ти. Не се впуска в предположения.

Хедър кимна. С пълни със сълзи и болка очи, попита:

— Как са Миси и Стар?

Попи се почувства отблъсната, облегна се на стола си и каза не толкова меко:

— Чувстват се ужасно. Искат да се върнеш у дома. Убедени са, че си заминала завинаги — точно както Марси.

Хедър пое въздух на пресекулки, но не продума. В последвалата тишина Каси рязко се изправи:

— Това не е честно спрямо тях, Хедър. Те те обичат. Мика също те обича, а ето че изведнъж го сполетява всичко това, и то точно в началото на захарния сезон. Ти си негов партньор в бизнеса, затова не е честно и от тази гледна точка. Не е справедливо и спрямо нас. Ние сме твои приятелки и те обичаме, но този факт няма да ни отведе далеч

в съдебната зала. Сензацията е налице, скъпа. Сега ни трябва факти. Неопровержими факти за това коя си, къде си родена, къде си отраснала и къде си учила.

Хедър се намръщи, преглътна и промърмори:

— Нямахме пари.

— Държавните училища са безплатни — отвърна Каси. — Къде си учила?

Хедър не отговори и тогава Попи запита:

— Къде получи шофьорската си книжка?

— Понякога гледах деца — промълви Хедър.

— В кои семейства?

— Тях отдавна вече ги няма. Баща ми не можеше дълго да се задържи на работа. Нещата се влошиха още повече, когато майка ми ни напусна.

Напусна. Досега Попи смяташе, че жената е мъртва, понеже Хедър никога не бе споменавала за нея. Но *напуснала* означаваше нещо съвсем различно, нещо, което повдигаше множество нови въпроси, а те, от своя страна, правеха мълчанието на приятелката ѝ по този въпрос още по-необяснимо. Бяха говорили за майките си. Попи беше сигурна в това — двете с Хедър насаме, както и заедно с Мариан, Зигрид и Каси. Повечето жени бяха имали проблеми с майките си. Хедър сигурно бе участвала в разговорите или пък останалите са ѝ задавали подобни въпроси. Разбира се, беше възможно човек да участва в разговора и без да споделя личен опит.

— Напуснала ли? — попита Каси.

— Къде е отишла? — намеси се Попи.

— Не знам.

— На колко години беше ти, когато тя си тръгна? — запита Каси. Понеже не получи отговор, продължи: — Значи те е отгледал баща ти. Къде? — тъй като отново мълчанието не бе нарушено, тя я помоли: — Кажи ни, Хедър! Трябва да разбере тези неща. Кажи ми ги и ще те измъкна оттук. Но без тях ръцете ми са вързани.

Приятелката им се сгуши до стената и промълви:

— Не мога.

— Толкова ли е зле? — попита Попи.

Хедър кимна.

— По-зле, отколкото да те върнат в Калифорния и да те съдят за убийство? — подметна Каси, след което я предупреди: — Защото точно това ще стане, миличка, ако не искаш да ми помогнеш.

Жената долепи чело до бетонната стена.

— Не прави така! — примоли се Попи.

— Кажи ни! — присъедини се към нея и Каси.

Хедър се отдели от стената само колкото да притисне слепоочията си с пръсти.

Адвокатката отстъпи назад.

— Проблемът е в това, че ако отказваш да говориш, хората ще си помислят, че си виновна.

Хедър притисна слепоочията си още по-силно. Попи я дръпна за ръката и я подкани:

— Помогни ни, скъпа! Дай ни някаква дата, коя да е. Няма нужда да възкресяваш целия кошмар, ако за това става дума. Просто ни кажи името на един човек, който може да свидетелства, че това си ти, само един човек, едно име, едно място, една дата...

Можеше да продължи, но от това нямаше да има никаква полза, защото Хедър запуши ушите си с ръце.

— Мисля, че свършихме тук — каза Каси категорично.

— Не! — извика Попи и се обърна към нея, но изражението на приятелката ѝ беше неумолимо.

— Питяхме, предумвахме я, убеждавахме я — рече тя достатъчно силно, за да може Хедър да я чуе дори със запушени уши. — Не знам какво повече можем да направим. Хедър разполага с трийсет дни да реши дали иска да посети Калифорния. В края на този срок може би няма да има избор. Ако в заповедта на губернатора има доказателства, на които не можем да се противопоставим, ще я качат на първия самолет за натам, а когато пристигне, ще отиде в затвора, а не в ареста. На съседните легла и в съседните килии ще лежат закоравели престъпници, а не хора, които са задържани за една нощ за шофиране в нетрезво състояние. Калифорнийците не симпатизират на Лиса Матлок. Чарли Диченца иска да се лее кръв. Така че ако Хедър е готова за това — добре. Ако не е, трябва да се вслуша в разума и да започне да говори.

Каси се приближи към вратата и почука силно. След броени секунди тя се отвори и пазачът изведе Хедър.

Докато наблюдаваше как отвеждат приятелката ѝ, Попи се почувства напълно безпомощна. Щом вратата се затвори, тя се обърна към Каси:

— Трябваше да продължим да настояваме. Трябваше да подходим към нещата от личната им страна: че ние петте сме приятелки и че искаме да ѝ помогнем. Ако няма семейство, ние сме единствената ѝ надежда. Трябваше да ѝ го кажем!

— Направихме го, но тя не пожела да ни чуе.

— Но това, което ѝ каза, бе жестоко.

— Ала беше горчивата истина — въздъхна Каси. — Внимателното убеждаване не помогна. Вчера опитах. Да се надяваме, че това ще свърши работа.

След като остави Каси в кантората ѝ, Попи набра телефона на Мейда.

— Здравсти, мамо.

Последва пауза от другата страна в Палм Бийч, след това едно предпазливо:

— Попи? Добре ли си?

— Добре съм — безгрижно отговори младата жена. Това предизвика друга пауза.

— Обикновено не ми се обаждаш. За Хедър ли става дума?

Наистина се отнасяше за Хедър, но Попи можеше да се закълне в живота си, че не знаеше кое бе предизвикало усещането ѝ, че майка ѝ ще може да помогне.

— Обадиха ми се и разбрах, че е в ареста — каза Мейда.

— Скоро ще я освободят. Опитваме се да съберем доказателства, че наистина е жената, за която се представя.

— А така ли е?

Попи изпита леко раздразнение.

— Разбира се, мамо! Защо ме питаш? Тя ми е приятелка. Нали щях да знам, ако беше извършила убийство! Нима нямаше да разбере, ако е направила нещо толкова лошо?

Отново последва мълчание, след което Мейда рече:

— Може би да, а може би не.

— Защо го казваш?

— Ами не знам — въздъхна майка ѝ. — Просто понякога познаваш хората около себе си, а друг път — не.

— Хедър не е коя да е. Тя е приятелка. Нали си наясно какво означава това.

— Невинаги.

Този разговор не помагаше особено на Попи, макар да не бе сигурна какво точно е очаквала от него. Никога не ѝ бе допадало съвършенството, което изискваше Мейда. Точно обратното бе в случая с Хедър: би ѝ допаднала увереността, че тайните ѝ са невинни и чисти.

— Не ми помагаш да се почувствам по-добре — въздъхна Попи.

— Затова ли ми се обади?

Сигурно, макар никога, преди да не го бе правила. Мейда ѝ беше майка, тя принадлежеше към друго поколение и имаше различен подход към живота. Не беше приятелка на Попи, каквото и значение да влага човек в тази дума.

— Ами може би не — каза тя след кратка пауза. — Просто... ми се прииска да ти се обадя.

— Съжалявам, че те разочаровах.

Не беше точно разочарование. Или беше?

— Не си ме разочаровала.

— Обикновено точно така правя с теб и с Лили.

— Не е вярно. Всичко е наред. Вече съм почти пред къщи, мамо. Ще поговорим пак, става ли?

* * *

Малко преди обяд агентите на ФБР се върнаха в дома на Мика. Той беше на хълма при кленовете и изливаше гнева си върху повалените от зимата дървета. С автоматичния си трион нарязва прекършените и мъртви клони, след това го спря и се изправи да си поеме въздух. В този момент шумът от приближаваща се кола се разнесе в тихия и ясен зимен ден. Мика тръгна бързо обратно към къщата, доколкото му позволяваха дебелиите тежки обувки, и се спусна по последното възвишение тъкмо когато двамата агенти вече се оглеждаха около къщата. Този път бяха други, но той знаеше какво искат.

— Имаме заповед за обиск на къщата — каза единият и разгърна някакъв документ, в чиято легалност Мика изобщо не се съмняваше.

Той обмисли възможностите и попита:

— А ако откажа?

— Ще разбием вратата.

— Имам ли право да повикам адвокат?

— А трябва ли ви?

— Не на мен, а на Хедър. Нали ще претърсват нейните неща?

— Нейните *неща* нямат никакви права. Това гласи тази заповед.

Без Каси. Без права. Без избор. Мика се затътри до прага и свали дебелите обувки, с които газеше в снега. Ако не можеше да им попречи, поне щеше да наблюдава какво правят вътре. Не вярваше, че няма да се опитат да подхвърлят някоя улика.

* * *

— Мика, какво знаеш? — попита Попи. Когато се върна, бе попаднала под истински обстрел на обаждания от медиите, които се опитваха да се доберат до неговия заветен телефон, но не сметна за необходимо да му го казва. — Живееш с Хедър от четири години. Със сигурност знаеш нещо.

— Те са тук и претърсват къщата. Уверен съм, че и телефонът се подслушва — ядосано й отвърна той и затвори.

Попи се обади на Каси, която обеща да тръгне към дома на Мика. Позвъниха й няколко местни жители и й зададоха въпроси, чиито отговори не знаеше. След това остави телефона на звукова сигнализация, отиде до прозореца и се взря в езерото. Наглед беше ясно, заледено и чисто като предишния ден. Но от емоционална гледна точка днес й се стори някак по-старо — и това не бе необяснимо. Попи забелязваше същата промяна всяка година в средата на февруари, когато внезапно изпитваше копнеж по пролетта. И не беше единствена. Празниците на снега се провеждаха в края на февруари, за да дадат на жителите на градчето нещо, което да очакват в края на дългата зима, а след тях идваше времето на кленовия сок. Сезонът за добива на захар отбелязваше първата реколта за годината. Идваха дните на все по-

силното слънце, на това хората да разтворят шаловите и да започнат да шляпат в топящия се сняг, на обещанието за настъпващата пролет.

Попи беше готова. Желаше по-топло слънце. Копнееше за трева по земята и цветове по дърветата. Искаше снегът да изчезне. Мечтаеше за гмурците.

След малко се върна при телефоните. Светна лампичката за някакъв разговор, но мислите ѝ бяха другаде. Уплашена за Хедър, разстроена от разговора си с Мейда и уморена да задава въпроси, на които не можеше да отговори, не намери какво по-добро да направи, освен да седне до таблото и докато обядва, да се пита кога ли ще се появи Грифин. Беше учудена, че все още не е идвал. Всеки път, когато чуеше някаква кола по алеята, сърцето ѝ замираще.

Кола на алеята ли? По-точно пикап. При това доста шумен, освен ако Грифин не бе способен да бърника из двигателя, в което тя сериозно се съмняваше, понеже той беше градско чедо от глава до пети. Кола? Пикап, Попи! Пикап.

* * *

Макар нарочно да оглеждаше всичко, докато следобед караше около езерото и през града, тя не забеляза пикапа, а след като пристигна в училището и качи момичетата в блейзъра, грижите ѝ прогониха мисълта за Грифин. Миси бе научила, че Хедър е в ареста, и искаше да знае дали е вярно.

Попи можеше да ругае наум Мика колкото си иска, задето не им беше казал той, но не си позволи да отговори с лъжа на директния въпрос на детето.

— Да, в ареста е.

— Защо? — попита Миси, а големите ѝ тъмни очи изглеждаха направо огромни под дебелата вълнена шапка, която закриваше челото ѝ почти до миглите.

— Защото някой мисли, че е друг човек.

— Не може ли да им каже коя е? — попита момиченцето с безпогрешна логика.

— Може, но трябва доказателства. Каси се опитва да ги намери.

— Какви доказателства?

— Ами например тест по правопис с името й — обясни Попи. — Ако имаш такъв тест в раничката си в момента, от него ще разбера, че Мелиса Смит е била на училище на тази дата през февруари.

Детето издаде напред долната си устна.

— Имам такъв тест. Днес го правихме. Сбъркала съм пет думи.

— Пет от колко? — запита Попи. Например пет от трийсет не беше зле.

— Пет от десет, което е половината — осведоми я момиченцето.

— О! — това беше зле наистина. — Е, сигурно са били трудни.

— Не затова ги сбърках — заяви Миси. — Сбърках, защото Хедър не учи с мен.

Попи погледна към Стар в огледалото за обратно виждане. Лицето й беше наполовина скрито от качулката на кожухчето и се бе обърнала към прозореца.

Младата жена се запита за какво ли си мисли по-малката сестра и рече на Миси:

— Можех аз да ти помогна. Трябваше само да ми кажеш. Щеше да ми е приятно. Аз пиша много правилно.

— Само шестици ли си имала, когато си ходела на училище?

— Не.

— Защо?

— Защото се глезех и не внимавах, а това не беше никак хубаво. Не научих толкова, колкото трябваше или колкото можех да науча, пречех на децата, които внимаваха, носеше ми се славата на палавница и разочаровах родителите си. Да се глезиш в училище не е добра идея, Миси.

Момиченцето явно не хареса отговора й, защото се облегна на седалката и се вторачи в дръжката на вратата.

— Е? — подкани ги Попи. Погледна навреме, за да види лекото повдигане на рамото на Миси, и реши да остави нещата така. — А как мина твойт ден, Стар? — попита, докато прекосяваше града.

Детето не отговори, затова тя пак погледна в огледалото и я повика:

— Стар?

Отново никакъв отговор.

Така продължи и през следващите няколко часа. Попи задаваше въпроси или предлагаше разни работи, но момичетата или свиваха

рамене, или мълчаха. Тя приготви захаросани ябълки и ги заля с тъмния кленов сироп, който беше кехлибарен на цвят и не бе толкова приятен, колкото ранният лек сироп от първата реколта, но пък бе подходящ за целта. Децата ѝ подаваха онова, което не можеше да стигне в кухнята на Хедър, но не подеха никакъв разговор, освен да я попитат кога Мика ще се върне от Уест Иймс.

След това Стар излезе навън — просто стана от масата, където оцветяваше, прекоси коридора и мина през задната врата.

Попи я наблюдаваше смаяно.

— Стар? — повика я тя, но когато детето не спря, обърна количката си и я последва. — Стар, къде отиваш?

Вратата се затвори.

Беше се смрачило и навън бе тъмно и студено. Стар не носеше ботушки, нито елече, а само маратонки, кадифен гащеризон и лек пуловер.

Попи отвори задната врата и видя как момиченцето се катери по заснежения хълм и се изгубва от погледа ѝ.

— Стар, върни се! — извика тя.

Детето не се появи.

— Боже! — промърмори младата жена. — Не бива да излиза, облечена така.

Това беше забележка, типична за Мейда, която идваше сякаш направо от детството на Попи и бе пренебрегвана и тогава от самата нея, както бе сторила току-що Стар. Попи започна да си представя ужасни неща: как Стар се изгубва, как я напада лисица или пък измръзва до смърт в ледения нощен въздух, преди Мика да се е прибрал. А тя не можеше да направи нищо, за да я спре. Не можеше да тръгне след нея, не можеше да изкатери онзи хълм дори през лятото, камо ли в снега.

— Стар, веднага се върни! — викна тя с всичка сила, след това нареди през рамо: — Миси, облечи нещо и иди да видиш къде е!

— Добре е.

— Не е добре! — кресна Попи. — Излезе без палто.

— Отива само до дървото на Хедър.

— Какво дърво на Хедър? Къде е това дърво? Върви след нея, Миси. Аз не мога! — грабна палтото на Мелиса от една ниска

закачалка и ѝ го подаде. — Сложи си ботушите и вземи дрехите на Стар.

Момиченцето взе нещата, които му подаде жената, и потегли.

Попи намери ключа за задната лампа. Застана на вратата и наблюдаваше как Миси се катери нагоре по хълма в светлия лъч и се изгубва в тъмното. След това просто зачака. Представи си как и двете изчезват и се запияват един бог знае къде. Представи си как спасителните екипи претърсват възвишенията в студа и мрака. Представи си всякакви ужасии. Докато седеше безпомощно и очакваше завръщането на децата, тя изпита най-силната ненавист към своя недъг през живота си.

Нямаше представа колко време е минало — една минута или пет. И тогава Миси се появи в края на участъка, осветяван от лампата на задната веранда. За миг Попи си помисли, че е сама. След това видя и Стар отзад и преглътна сълзите си на облекчение. Изгуби битката, когато малката стигна до нея. Грабна детето и се разплака в копринената му коса.

— Никога повече не постъпвай така с мен, Стар Смит! — скара ѝ се тя, хлипайки.

— Дървото на Хедър беше самотно. Искях да знае, че съм тук.

— А аз искам да знам, че ти си тук — изхълца Попи и отново прегърна детето. — Трябва да знам, че си тук, защото не мога да тръгна след теб. Ако нещо се бе случило с теб там горе, не бих могла да ти помогна. Не бих могла, Стар!

* * *

Не бих могла да ти помогна. Тази мисъл преследваше Попи, докато шофираше към дома си. Хрумна ѝ, че не е нейна работа да замества Хедър, след като не е способна да прави нещата, които върши приятелката ѝ. Но се чувстваше отговорна, и то не към Мика, Стар или Миси. Чувстваше се отговорна единствено пред Хедър.

Но предвид ограничените ѝ възможности тези задължения бяха ужасно тежки.

Под бремето на тази мисъл Попи едва сдържаше сълзите си и се чувстваше напълно неспособна за каквото и да било, когато зави по

алеята към дома си. Пое към езерото, докато фаровете ѝ не осветиха стария пикап на Бък Киплинг — сега таратайката на Грифин Хюс. Щом го зърна, усети прилив на гняв.

Рязко натисна спирачките и колата ѝ поднесе. Завъртя по посока на въртенето, овладя го и продължи напред. Подмина пикапа и спря възможно най-близо до къщата. Премести лоста на положението за паркиране и вече бясна, качи количката на асансьорчето и слезе.

Изпита известно облекчение, че вече бе на рампата, когато Грифин слезе от пикапа и стигна до нея. Но то скоро се стопи. Уязвима, както се чувстваше в момента, той беше последният човек, когото искаше да види.

Почти не го удостои с поглед, докато продължи да се придвижва към къщата. Когато той се пресегна да ѝ отвори вратата, тя сърдито го отблъсна, отвори си сама и влезе. Запъти се директно към плота с бутоните и свали ръкавиците, палтото и шапката си, докато Силия Макензи привърши с разговорите.

Силия беше една от жените, чиито услуги използваше Попи. Ани беше ученичка в гимназията и чудесно се справяше в извънучебно време, но Силия я заместваше най-често през деня. Беше от хребета, едва бе навършила четирийсет и две години, а вече имаше внуци. Бърза и търпелива, тя отчаяно се нуждаеше от пари и искаше да се измъкне от лудницата у дома, което я превръщаше в идеалния служител.

Попи подкара количката си към нея и протегна ръка за слушалките:

— Нещо ново?

— Много обаждания от пресата — въздъхна Силия и дръпна стола си настрана, за да направи място на Попи.

— Ти им отказа, нали?

— Разбира се. Обаждаха се и наши хора, за да питат какво знаеш ти.

— А то е нищо — остро каза Попи. Сложи си слушалките и се обърна към пулта. Тъкмо когато имаше нужда нещо да се случи, нито един бутон не светеше.

Силия взе ключовете за колата си от крайчеца на масата и си тръгна.

Грифин влезе и се настани точно срещу Попи.

Тя се съсредоточи върху таблото. Знаеше, че очите ѝ са зачервени и че кожата ѝ сигурно също е поруменяла. Сърцето ѝ препускаше като лудо — чисто и просто от раздразнение.

Той натика ръце в джобовете на джинсите си. Тя забеляза това с периферното си зрение, без да поглежда към него. Освен това установи, че е средно висок, има раздалечени сини очи, чуплива кестенява коса и правилен нос.

Нито едно копче на пулта не светеше.

Победена, бавно вдигна поглед. Но докато очите ѝ срещнат тези на Грифин, вече кипеше от гняв. Защо бе дошъл? Не се ли бе изразила достатъчно ясно? Защо не я оставеше на мира?

Не каза нито дума, само го изгледа ядно. И тогава той има дързостта да отбележи:

— Изглеждаш така, сякаш няма да откажеш услугите на един рицар в лъскави доспехи.

Попи избухна.

— Да не би ти да си този рицар? Съмнявам се. Освен това не бих могла да се кача на кон дори и животът ми да зависеше от това — заяви тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз отговарям на телефонни обаждания. Това умея най-добре. Не мога да се катеря по планини, не мога да газя снега или да карам ски, не мога да танцувам, да тичам и дори да ходя по главната улица и със сигурност не умея да се грижа за деца, което е достатъчна причина никога да нямам такива.

— Затова ли плачеш?

— Затова и заради още милион неща. Имам право, така да знаеш. — Поде с напевен глас: — Попи е светица. Попи винаги се усмихва. Попи никога не проклина съдбата си — гласът ѝ отново възвърна нормалния си тон. — Нищо подобно. Най-добрата ми приятелка е в затвора, децата ѝ се чувстват ужасно нещастни без нея, на мъжа ѝ му предстои най-натоварената седмица за бизнеса му в годината, а аз съм заклещена в този стол и... ръцете ми са мръсни — ядосано ги изгледа. — Мразя ги. Каквото и да правя, винаги имат мазоли и всякога са мръсни, даже и да нося ръкавици. — Пъхна ръце под бедрата си и гневно изгледа Грифин. — Ако нещата стояха другояче, щях да бъда с Мика и с момичетата в гората, но истината е, че не мога да помогна на никого. Точно в този момент ненавиждам инвалидната си количка.

Погледна го право в очите, предизвиквайки го да дръзне да каже някоя покровителствена фраза.

Той помисли малко и попита:

— Искаш ли една целувка?

— Не искам целувка!

Мъжът извади от джоба си увито в целофан бонбонче и ѝ го подаде.

Тя опита да се престори, че още от самото начало е знаела какво има предвид той.

— Казах *не*. И аз си ги купувам от Чарли. Продават целувките по дузина за десет цента.

— Всъщност по десет броя — поправи я Грифин. Прибра бонбончето в джоба си, заобиколи бюрото и отиде в задната част на стаята. Там имаше дълъг диван, срещу който бяха телевизорът и камината, висока до кръста и вградена в каменната стена. В момента вътре гореше тих огън.

В стената беше вградена и ниша за дървата. Той извади една цепеница от купчината, сложи я в огъня и потри ръце.

— Обратният ефект няма да свърши работа — заяви, когато се върна на мястото си.

— Моля?

— Опитваш се да ме отблъснеш, като се самосъжالياваш — заяви Грифин и седна на ръба на бюрото. — Всички имаме моменти, когато се самосъжالياваме.

— А твоите кога са? — попита тя.

— Когато се замисля за сестра си и се запитам защо не можем да я открием — отвърна той. След това започна да хапе долната си устна, обзет от внезапно притеснение. — Всъщност не е вярно: в момента изпитвам съжаление към себе си, защото без всякакъв умисъл споменах пред брат си нещо, което най-вероятно е довело ФБР тук. Ако можех да върна времето назад, бих го направил, защото знам, че ще ме намразиш заради случилото се с Хедър, а това ще означава, че ще изгубя нещо, на което много държа. Но ти вече сигурно го знаеш. Аз бях. Моят брат работи във ФБР. В Отдела за нерешени случаи. След като бях тук през октомври, го посетих в кабинета му и се загледах в снимката на Лиса, която виси на стената. Много ми заприлича на твоята приятелка. Съжالياвам.

Признанието му направо смрази кръвта на Попи. Не беше очаквала подобно нещо, не беше подозирала Грифин.

Той я изненада и тя просто не можеше да намери правилните думи. След малко, напълно съсипана, сведе глава към скръстените си ръце. Внезапно се почувства ужасно изморена. И тъжна. Много тъжна. Не знаеше причината, но беше така.

Положи глава върху ръцете си и отново се заплака. Този път ридаеше тихо и дълбоко, направо със сърцето си — отдушник на толкова много чувства, които единствено сълзите можеха да изразят.

Не вдигна глава. Тя остана да почива върху ръцете ѝ, но не от неудобство, а от болезнено изтощение.

— Мили боже! — прошепна най-сетне и притисна очи към ръката си. — Последните два дни бяха наистина ужасни.

Тъй като Грифин не каза нищо, Попи изтри очите си с ръце, вдигна глава и се осмели да го погледне.

— Какво? — подкани го носово и отпусна ръце. — Няма ли да изръсиш някое остроумие?

Той не само не изръси нещо хапливо, но сините му очи издаваха несигурност.

— Не знам какво да правя. Искан ми се да се приближа и да те прегърна, но не съм сигурен дали искаш.

— Нямам нужда от прегръдка — осведоми го тя язвително, колкото бе възможно за човек, подпухнал от плач.

— Не става дума за нужда, а дали би искала може би.

Нямаше никакво *може би*. Беше минало много време, откакто за последен път я беше прегръщал мъж. И не само мъж, поне не по начина, който би ѝ донесъл така мечтаната утеха. Инвалидната ѝ количка винаги беше пословичният трети и ѝ напомняше за недъга ѝ. Тя си пое дъх дълбоко и пресекливо.

— Добре съм — не можеше да говори за това. — Така. Значи ти си им казал за Хедър.

Беше по-безопасно да се съсредоточи върху последните събития, отколкото върху собствените си желания.

— Не, само споменах на брат си, че една жена ми напомня на Лиса. Той има добър нюх.

— Но не достатъчно добър, за да открие сестра ви.

Грифин стисна устни и поклати глава.

Признанието му накара Попи да се почувства донякъде като победителка.

— Тогава за какво става той? А ти? И защо си тук — това е основният въпрос. Ако търсиш мен, знай, че жената, с която можеше да ти провърви, си отиде преди дванайсет години; а ако търсиш пък някоя скандална история, също не си попаднал на подходящото място. Няма да ти помогна.

— Обърни тази фраза. Смятах, че аз мога да ти помогна.

— Така ли! — това не беше въпрос. Попи не искаше помощта му. — Между другото синината на лицето ти си я бива.

Той опипа охлузването колебливо.

— Имаше известна борба, преди да убедя пикапа кой от нас командва парада.

Ръката му простърга наболата брада. Беше още по-тъмна от кестенявата му коса, която също бе потъмняла в сравнение с есента.

— Палецът ти също изглежда зле. Е, кой спечели битката?

— Аз. Определено аз. Затоплих хижата и включих тока. Не мога да пусна водата, но работя по въпроса.

— Не си прави труда — не успя да устои на изкушението тя. — Има проблем с тръбите. Не могат да се поправят преди пролетта.

— Сериозно ли говориш? — изумено попита Грифин.

— Напълно. Всички го знаят. И още нещо. По това време на годината тук няма гмурци. Чул си свирката на Били Фарауей, която наподобява крясък на гмурец. Той е на седемдесет и пет години и непрекъснато мести рибарската си къщурка — запита се дали Грифин някога е виждал как се лови риба през леда. — Знаеш ли какво е рибарска къщурка?

— Да, но не видях нищо подобно близо до острова.

— Няма как да го видиш, ако е бил скрит зад някой друг остров. Знаеш ли колко острова има в езерото?

— Не, колко? — усмихна се Грифин.

— Трийсет и осем. Трийсет и осем острова в Лейк Хенри, а то не е от най-големите. Ако все още не си срещнал Били, просто почакай. Той сам ще те намери.

— Свирка като зова на гмурец? Сигурна ли си? Стори ми се много истинска. В кафенето на Чарли разказах, че съм чул гмурец, обаче никой нищо не ми каза.

— Няма и да ти каже — рече тя и задържа погледа му, за да схване той какво се опитва да му подметне.

— Аха! Значи са ме оставили да се омотая здравата.

Попи кимна. Помисли си, че с това охлузване на бузата, подутината на палеца, наболата брада и разчорлената си коса той изглежда доста по-неугледно от преди, но му отиваше. Придаваше му по-суров вид. Направи му знак да се дръпне от бюрото, за да го огледа целия. Когато той се подчини, тя каза:

— Хубави ботуши. Хубава жилетка и хубава фланела под дебелата риза. Стопли ли се вече, Грифин?

— Да, благодаря — усмихна се той. — Напълно. Къщата е много удобна.

Отново заобиколи бюрото и се отпусна на дивана.

Попи се обърна, за да го наблюдава. Понрави ѝ се как се движи. Хареса ѝ как изглеждат раменете му, когато постави и двете си ръце върху облегалката на дивана. Харесваше ѝ и усмивката му.

Но точно в този миг усмивката му угасна. Грифин ѝ метна кос поглед и попита:

— Видя ли се с Хедър?

Действителността я отрезви.

— Да. Съсипана е. Ако ти си човекът, който е подсказал на ченгетата, това ме прави отговорна. Дойде през октомври заради мен.

Той изпъна крака и ги скръсти в глезените.

— Можем да си седим тук и да се чудим кой е виновен или да се опитаме да измислим как да решим проблема. Значи трябва да се докаже, че Хедър е Хедър. Тя какво казва по въпроса?

— Не много — отбеляза Попи. — Сякаш просто не е в състояние да говори за това. И не ме питай защо, понеже не знам.

— Това ли те разстрои?

Попи си припомни плачливата сцена, на която беше станал свидетел.

— Обикновено не правя така — оправда се тя.

— Не се и съмнявам.

— Грижех се за момичетата. По-малката, Стар, внезапно излезе и тръгна към гората, а аз не можех да я последвам. Ужасно се уплаших. Отдавна не съм се чувствала толкова безпомощна.

Също и Мика, който беше като вцепенен след посещението си при Хедър! А и разговорът на Попи с майка ѝ! Все още не беше сигурна какво бе искала от Мейда.

— Добре си направила, че си останала при тях — каза Грифин. — Учуден съм, че половината град не е предложил услугите си.

— Направиха го, но момичетата са мои — заяви Попи и побърза да обясни. — Само отчасти. Разбира се, всъщност са на Хедър. — Наложил се обаче да доуточни: — Не по закон, но във всяко друго отношение.

— Защо да не е по закон? — попита Грифин. — Би могла да ги осинови.

— Двамата с Мика не са женени.

— Защо не? Нали са заедно от... колко години?

— От четири — каза Попи. — Хедър никога не е притискала Мика. Нямаше нужда да се жени за него. Никога не е искала момичетата да смятат, че се опитва да ги накара да забравят майка си.

— Ти познаваше ли я?

— Да.

— Каква жена беше тя?

Попи се опита да изкаже положителното:

— Беше много красива. Почина при катастрофа, когато Стар беше на два месеца.

Грифин удивено подсвирна:

— Двамата с Мика бяха ли влюбени?

— Да, поне за малко.

— Докато не се появи Хедър?

— О, не, не е това. Мика не е изневерявал на Марси. Той ѝ бе предан.

— Тогава какъв е бил проблемът в брака им? И не ме гледай така. Усещам, че премълчаваш доста неща.

— Не са чак толкова много — възрази Попи. — Просто Мика отрасна тук, в градчето, а според мен тя винаги е искала нещо повече.

— След като е искала повече, защо се е омъжила за местен?

— Може би защото Мика е висок, тъмнокос и красив. Да, знам, че звучи изтъркано, но е такъв. Освен това е мълчалив, което го прави загадъчен и още по-привлекателен.

— И ти ли го намиращ за привлекателен?

— Не — твърдо отговори тя. — Аз не си падам по мълчаливите, а и не го познавах много добре, преди да дойде Хедър. Доста усилия са нужни, за да опознае човек Мика, да разбере колко е добросърдечен, което означава, че може и да изтръгнеш от мен някаква информация — както правиш в момента, Грифин Хюс, — но от него няма да успееш да измъкнеш нищо.

— В нашия случай става дума за доверие. Ти ми вярваш.

— Моля? — попита тя. — Вярвам ли ти? Нали призна, че ти си насъскал ФБР по следите ни?

— Не, казах, че брат ми е проверил нещо, което съм споменал без всякакъв умисъл, и това е довело до залавянето на Хедър. Доверих ти истината. Нали ми вярваш?

— Не.

— Напротив, дълбоко в себе си вярваш. Мога ли да стигна до Мика? Ще ме приеме ли, ако отида и поискам да поговорим?

— Не и ако знае, че ти си причината за всичко.

— А ако не знае? Ще успея ли да поговоря с него?

— За времето, за гората и за кленовия сок ли? Може би. Но ако му предложиш да пишеш за Хедър, ще те отреже.

Грифин въздъхна и се наведе напред.

— Не мога да пиша за Хедър, защото работя върху нещо друго.

— А какво ти пречи да пишеш две истории едновременно?

Той стана от дивана и се върна до бюрото. Взе писалка и хартия, написа някакво име и телефонен номер и го побутна към нея.

— Прентис Хейдън. Обади му се. Той ще ти каже за крайния срок, който вече приближава със страшна сила.

— Прентис Хейдън ли? — нямаше нужда да обясняват на Попи кой е този човек. Беше легенда в политиката. — Впечатлена съм.

— Недей. Не е избрал първо мен. Имаше други двама, но напуснаха, преди да напишат и дума.

— Много ли е взискателен?

— Много.

— Ако е така, какво правиш тук?

— Очевидно не те пленявам с чара си — изръмжа Грифин и прокара ръка през вече рошавата си кестенява коса. — Добре, тук съм, за да изкупя вината си. Ако не бях аз, това нямаше да се случи. Но поне мога да оправя нещата. Имам контакти из цялата страна.

— От работата си ли?

— Някои са от нея. Някои са от баща ми. Той е корпоративен адвокат, който впоследствие стана директор на една компания. Ползва се със значителна репутация.

Попи знаеше, че Грифин е доста заможен. Беше ѝ го казал през октомври. Сега нещо я подсети и тя попита:

— Нали не става дума за Пайпър Хюс?

— Точно за него.

— Но ти ми каза, че баща ти също се казва Грифин.

— Да, Грифин П. Хюс. „П“ е от Питър, но той винаги е бил очарователно дете, което било родено за водач, затова започнали да го наричат Пайпър, като в приказката за Пайд Пайпър^[1], за да го различават от баща му, който бил първият Грифин.

— А как са наричали този Грифин?

— Грифин. Татко се справяше добре, но в действителност дядо ми е спечелил големите пари.

— С какво се е занимавал?

— Правеше сладкиши. Меденки.

— Майтапиш се! — Попи се усмихна, когато си припомни най-разнообразните видове меденки: с фъстъчено масло, с шоколад и с едрозърнесто брашно. В дома на семейство Блейк меденките отстъпваха само на масленките, а и те бяха най-подходящи за летните излети край езерото. Меденките се консумираха най-вече през зимата.

Грифин също се усмихна в отговор:

— Не бих се шегувал с подобно нещо — взе дистанционното и пусна телевизора. — У дома меденките бяха нещо много сериозно.

— Отдавна не съм яла меденки.

— Не е голяма загуба. Бизнесът беше продаден преди години. След това дядо ми почина и остави на всеки от нас по една солидна сума — той смени канала. — Край със сензационните разкрития.

Усмивката на Попи помръкна.

— Не и за Хедър. Поне не през следващите двацет и девет дни.

— По-малко, ако успеем да изровим нещо. Може да снемат обвиненията.

— А това ни връща към твоите контакти. Добре, Грифин. Каква е цената?

— Един душ.

Тя вдигна очи към тавана в знак на отчаяние.

— Сериозно говоря — настоя той. — Ние, богатите момчета, сме свикнали с топлата вода. А в момента изобщо нямам вода и от теб разбирам, че едва ли скоро ще имам. Знаеш ли колко мърляв се чувствам? Хайде да се споразумеем. Всяка информация за Хедър или за Лиса срещу едно къпане под душа.

Попи ужасено притисна ръка към гърдите си.

— Няма да позволя на непознат мъж да използва банята ми. Все едно да си намериш съквартирант по обява.

— Хората го правят непрекъснато и доколкото ми е известно, се получава. Освен това не съм непознат. Ти ме познаваш — посочи към бележката до ръката ѝ. — Ако имаш нужда от препоръки, обади се на Прентис. Или по-добре на жена му. Живях у тях цял месец.

— А, пощенската картичка от Шарлотсвил.

— Тя ще потвърди, че съм свестен човек.

— Но защо точно у дома? — провикна се Попи. Къпането бе нещо интимно. — Защо тук? Помоли някого другиго за горещ душ.

— Да, та да ми се смеят! И бездруго вече ми се подиграват за гмуреца и за водата. Като нямам вода, значи нямам и тоалетна, а това означава дупка в земята. Бас ловя, че в момента в кафенето на Чарли се обзалагат кога ще се огъна и ще отида в хотела на север.

— Ако не го правят в момента, ще го направят малко по-късно. В четвъртък вечер в задния салон има танци. Музика и сладки приказки. Съветвам те да не ходиш.

— Защо не?

— Защото — поради случилото се с Хедър, тази вечер не е подходяща за новодошли.

— А ти ме караш да ги моля да ме пуснат под душа си! Какво да правя? Хайде, Попи, смили се! Бъди приятелче!

Попи не искаше Грифин да се къпе в къщата ѝ. Наистина не искаше. Но той имаше право. А и нямаше нищо романтично в това да му бъде *приятелче*. Беше безопасно. Бог знае, че имаше опит в това отношение. Беше в приятелски отношения с повечето мъже в града. Защо да не бъде и с Грифин, особено ако така щеше да се добере до информация, която можеше да помогне на Хедър.

— Ако смяташ, че ще ти дам и кърпа, лъжеш се — предупреди го тя. — Това не е обществена къпалия. И няма да ти пера дрехите.

— Не те моля за това. Ще използвам обществената пералня. Там човек може да научи много неща. Дори богаташчетата го знаят.

— Никой от града няма да ти каже нищо — предупреди го тя.

— Ще видим.

* * *

— Никой от града няма да му каже нищо — заяви и Чарли Оуенс.

Двамата със съпругата му седяха в задния офис на универмага заедно с Джон и Лили Киплинг. Четиримата бяха вечеряли в кафенето и сега се бяха разположили пред запалената печка с чаши капучино в ръка и обгърнати от аромата на шоколадовите бисквити, които се печеха под зоркото наблюдение на следващото поколение от семейство Оуенс, преди да отидат в задния салон и да се смесят с останалите.

— Изглежда ми свестен човек, а присъствието му в Литъл Беър ми спестява необходимостта да подкупвам някое от момчетата, за да отиде там. Но вече сме преживявали подобно нещо.

— Попи го харесва — отбеляза Лили.

— Ако я попиташ, ще отрече — подразни я Джон.

— Просто се опитва да се предпази. Разбираемо е.

— Сигурно се бои да не я нарани? — попита Анет. — Да я излъже, а след това да я зарече.

— Като стана дума за лъжа, какво става с Мика? — попита Чарли. — Чувствам се глупаво да знам толкова малко за Хедър, а да я считам толкова близка. Мика е бил много по-близък с нея. Какво знае той?

Камил Савидж не беше сигурна. Тя усещаше, че Хедър има тайни. Сега, подслушвайки разговора от съседния офис, докато оправяше счетоводните книги за изминалата седмица, ѝ се искаше да се обади и да каже, че има много неща, които Мика не знае, и че Грифин Хюс също няма да узнае много дори и да се добере до източника.

Проблемът беше в това, че Хедър се нуждаеше от помощ. Камил не беше сигурна, че Каси е способна да се справи с тази работа. Ако Грифин можеше, трябваше да се замислят по въпроса.

---

[1] Буквално Пъстрият свирец — герой от поемата на Робърт Браунинг (1812–1889) „Пъстрият свирец от Хамелин“. Поради неизпълнено обещание от страна на жителите на едно градче, свирачът на флейта не ги избавя от вредните гризачи, наводнили градчето, а омагьосва децата им с музиката си и ги отвлича незнайно къде. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В петък сутринта Мика разговаря с агентите от ФБР. Те бяха поискали да се срещнат с него и макар да бе последното, което желаше да направи, Каси настоя за съдействието му. Каза му, че ако откаже, само ще подхрани апетита им. Увери го и в това, че тъй като е честен и открит, ще бъде силен свидетел в полза на Хедър.

Срещата се състоя в кабинета на Уили Джейк и Каси беше с него през цялото време, но никое от двете неща не донесе бог знае каква утеха на Мика. Той беше много открит човек. Зададяха ли му въпрос, отговаряше, но ако повтореха въпроса няколко пъти, се вбесяваше. Не обичаше хората да смятат, че не казва истината.

Затова се чувстваше несправедливо обиден, когато след двучасов разпит двамата с Каси най-сетне успяха да тръгнат към ареста. Тя му даде да разбере, че единствената причина да го придружи на тази среща е желанието ѝ да им осигури уединението на стаята за разговори между адвокатите и клиентите им. Пет минути след началото на срещата тя си намери някаква причина да ги остави двамата с Хедър насаме.

Щом вратата се затвори, Мика придърпа Хедър в прегръдките си. Липсваше му ароматът на розмарин от сапуна, който тя използваше у дома, но кожата ѝ беше все така мека. Затвори очи и се опита да мисли само за познатото усещане на притиснатото ѝ до неговото тяло. Толкова много други неща се бяха променили, че той отчаяно се нуждаеше от това.

— Каси ми се сърди — приглушено каза Хедър, притиснала лице до ризата му.

— Аз също. Говори с мен, мила.

Никога досега не бе произнасял тези думи. Не му се бе налагало. Хедър знаеше, без да пита, че той обича яйцата си рохки, предпочита ризите му да са сгънати, а не да висят на закачалка, и различните рекламни листовки да са изхвърлени, преди да се прибере у дома,

както той знаеше, че нейната предпочитана закуска е овесени ядки и горещо кафе.

Той приготвяше великолепно кафе, но подозираше, че дори и да се изложи някой път, тя пак ще се усмихва. Просто беше трогната, че някой се е сетил да направи това за нея.

Поне предполагаше, че то е причината за задоволството ѝ. Защото при него бе точно така. Хедър беше първият човек в живота му, който бе пожелал да го направи щастлив.

Но сега тя не му отговори, а само го притискаше до себе си, като че ли това бе последният им миг заедно. За Мика вероятността двамата да нямат бъдеще не изглеждаше твърде далечна. Винаги бе знаел, че Хедър е имала проблеми в миналото. Но никога не бе допускал нещо толкова сериозно, че тя да не пожелае да го сподели, особено когато става въпрос за обвинение в убийство.

— Кажи ми нещо, миличка — помоли той, — за да мога да проумея цялата бъркотия.

Тя не промълви нито дума.

— Знам, че са ти се случили разни неща — каза той в косата ѝ — тъмна коса със сребърни нишки, които можеха да се дължат и на преживяна травма. — Не съм те питал, защото не исках да ти се сторя подозрителен.

Хедър продължи да мълчи.

— Това никога не е имало значение — продължи той. — Исках само теб.

Не бе допускал, че ще пожелае да има Хедър. Четири години и половина преди това, когато се запозна с нея, беше в траур за съпругата си. Имаше две деца, работеше на две места и не разполагаше с никакво свободно време. Не би трябвало да мисли за жени. И той наистина не изпитваше нищо към Хедър, когато тя за пръв път му предложи да гледа децата, докато той е на работа. Харесваше му. Имаше ѝ доверие. Затова предложението му допадна.

В началото се прибираше през деня, за да провери как са момичетата. Но след това продължи да го прави дори когато бе напълно убеден, че с тях всичко е наред. През лятото и есента, когато се занимаваше с дърводелство, се прибираше у дома да обядва. По време на сезона на кленовия сироп се връщаше за кафе и за да хапне

нещо набързо. Хедър беше тихото и усмихнато присъствие в дома му. Започна да очаква с нетърпение срещите си с нея.

Как от бавачка на децата се превърна в негова любовница? Случи се, след като се целунаха.

Е, не беше просто целувка. Как можеше да спре, след като я бе целунал? Чувството се бе натрупвало у него от седмици — като сладкия сок, който излиза на повърхността на дървото под топлите слънчеви лъчи. Колкото и да си повтаряше, че това не е редно, Мика не можеше да не лежи нощем в леглото си, измъчван от страст, която се засилваше все повече и повече.

Хедър не го бе насърчавала. Дори не го бе докосвала. Не беше поглеждала към гърдите, краката или слабините му, а винаги го гледаше в лицето. Но въздействието на тези сребристи очи бе невероятно.

Един ден, когато трябваше да сварят сока и той работи до късно в работилницата заедно с хората си, тя остана в дома му, за да сложи момичетата да си легнат. По-късно, когато всички вече си бяха тръгнали, тя отиде при него и му помогна да довърши и да почисти. И там, в топлия и сладък въздух, с изпотено и уморено тяло, той ѝ благодари за помощта с една целувка.

Струваше му се съвсем естествено, но просто не бе в състояние да спре. Целуваха се, докосваха се и се разсъблякоха. Той не използва никакви предпазни средства. Не можеше. Искаше да я почувства напълно. Не го интересуваше дали ще забременее. Част от него дори го желаше. Беше толкова влюбен, че не бе в състояние да мисли за нищо друго.

И сега я обичаше. Но мястото, което преди беше преизпълнено с Хедър, в момента бе зейнала бездна. Беше прекарал две нощи сам и изпитваше болка, която не бе усетил дори при смъртта на Марси.

— Непрекъснато ме питат какво знам — процеди той.

— Кой?

— ФБР. Смятат, че съм съучастник.

— В какво?

Мика изпита раздразнение. Не искаше никой да го взема за глупак, най-малко Хедър. Тя знаеше в какво.

— Претърсиха къщата — осведоми я той малко по-остро, но дори споменът за това го ядоса, както бе и по време на самия обиск. —

Обърнаха я с главата надолу. Изпразниха всички шкафове и чекмеджета. Вдигнаха килимите и матраците. Претърсиха и бараката — даже бяха извадили няколко дървета от купчината и той целият изтръпна. — Не откриха нищо, но взеха компютъра.

Хедър се отдръпна и възкликна:

— Но там са всичките ни файлове!

— Подозират, че има и още нещо.

— Не, не, не! Там има само неща, свързани с работата ни.

— Смятат, че има кодирани бележки.

— Мика, там има само делови неща — гневно извика тя. — Нямаат право да го взимат. Тези файлове ти трябват.

— За какво? — изсумтя той. — Не разбирам нищо от тази машинка.

— Камил разбира. Обади ѝ се.

— Какъв е смисълът, след като компютърът е при тях?

Хедър се поизправи, отметна косата си назад и се усмихна леко, но с известно самодоволство. След това прошепна:

— Има копия на файловете. Камил ги прави всеки път, когато дойде да оправя счетоводството. За всеки случай, ако избухне пожар или нещо подобно.

Е, това бе хубаво, но Мика беше убеден, че бизнесът му ще се провали, ако Хедър не се върне скоро у дома.

— Аз съм съвсем сам, миличка — каза той, неспособен да се съдържа повече. — Лежа в тъмното и си задавам всякакви въпроси. През цялото време недоумявам. Не знам повече от останалите. Знам само, че исках да се оженя за теб, но ти не пожела. Исках да имаме деца, но ти — не. Кажи ми защо.

Тя посърна моментално и се превърна в другия човек, когото той не познаваше.

— Казах ти.

Мика бавно поклати глава.

— Не можех... аз не съм... заради Марси — отново опита Хедър.

— Марси е мъртва.

Тя не каза нищо. Той се опита да прочете нещо в погледа ѝ, но тъгата в очите ѝ ужасно го обърка. Тази тъга не принадлежеше на неговата Хедър. Това беше тъгата на друг човек.

Мика объркано се отдръпна. След малко в стаята се върна Каси и двамата си тръгнаха.

Мика изгаряше от тревога по целия път към дома. Все повече се убеждаваше, че Хедър крие нещо важно. Дразнеше се от мисълта, че тя не му вярва достатъчно, за да му каже какво е то.

Спря пред къщата, блъсна вратата на пикапа и заобиколи отзад. Прекоси просеката към работилницата и се насочи право към купчината дърва. спря пред нея. Загледа се към мястото, където беше скрита раничката, сякаш можеше да вижда през дървата. Прокара ръка по тила си, отпусна я безсилно и сви пръсти.

Хедър беше донесла тази раничка със себе си, когато се бе нанесла в дома му. Беше я видял сред нещата ѝ, а след това бе изчезнала. Малко по-късно я бе забелязал случайно, докато вадеше коледната украса от шкафа, а раничката бе паднала от полицата. Бързо я бе върнал на мястото ѝ и оттогава не я бе докосвал. Не искаше да знае какво има в нея.

И все още не искаше. Хиляди пъти се бе обвинявал, че е глупак, но и сега не можеше да се престраши да отвори проклетото нещо.

Завъртя се на токовете на износените си ботуши и тръгна обратно към къщата. За нула време навлече вълнената шапка и ръкавиците, на път за коридора грабна снегоходките и отново излезе навън. спря пред външния навес, за да вземе автоматичния трион, брадвата с дълга дръжка и една шейна. След това се закатери по склона.

* * *

Грифин спря зад пикапа на Мика. Щом угаси двигателя, чу шума на автоматичния трион, който се усили, когато отвори вратата. Ревът се носеше отдалеч, но се чуваше ясно.

Тъй като бе възможно някой друг, а не Мика да работи с него, Грифин се качи по предните стълби, прекоси верандата и почука на вратата. Никой не отговори.

Заобиколи отзад и отново почука, но и този път никой не се обади. След това отиде до работилницата, отвори вратата и надникна вътре. В помещението имаше най-различни уреди, но основният беше голям съд от неръждаема стомана, широк около три метра и дълъг около осем. Задната му част беше по-висока от предната, а целият съд почиваше върху тухлена арка и имаше вратичка от ковано желязо отдолу. Над него имаше качулка, от която до купола се издигаше стоманен комин. Куполът се намираше точно над изпарителя и беше голям почти колкото него.

— Има ли някой? — провикна се Грифин.

Никой не му отговори, затова той бързо се измъкна навън и заобиколи работилницата. До източния край на каменната постройка, близо до голямата двойна врата, се виждаше навес с огромна купчина дърва. На север зад бараката се намираха две големи стоманени цистерни. Друга цистерна, още по-голяма, бе поставена върху платформа по-нагоре по възвишението, а някаква друга машина се виждаше малко по-вдясно. Още по-нататък, почти скрит зад бухналите ели, се забелязваше гараж без врати, а във вътрешността му бе паркиран голям трактор с жълт плуг отпред.

Грифин се запъти нагоре по хълма, откъдето се чуваше шумът на резачката. След като отъпканата пътека свърши, ботушите му затънаха по-дълбоко в снега, но те бяха предназначени точно за тази цел, а и според него шумът на триона не идваше отдалеч. Изкачи се до билото и пред погледа му се появи равно място с голи кленове, чиито клони бяха обсипани със сняг. Наложиха се да завие надясно и да изкачи още едно възвишение, преди да види Мика в далечината. Докато измине половината разстояние, целият плувна в пот и се задъха. Мика вече го беше забелязал и спря резачката.

Ако Грифин беше от плашливите, сигурно щеше да се обърне и да избяга. Мика Смит беше по-висок от него с една глава, лекотата, с която държеше резачката, я караше да изглежда като играчка в ръцете му, а под оранжевата шапка лицето му бе заплашително и мрачно.

Честно казано, Грифин не можеше да се обърне и да избяга дори и да беше от плашливите. С мъка изгази снега през тези последни метри, но успя и се постара да си придаде възможно най-приятен, безгрижен и дружелюбен вид. Когато стигна съвсем близо, подаде ръка на Мика:

— Аз съм Грифин Хюс.

— Знам кой сте — каза мъжът и се обърна към дървото, което беше отсякъл. Стволът лежеше на няколко метра от него сред множество стърготини. Клоните бяха окастрени и нарязани на дълги парчета. Мика рязко включи резачката и продължи да работи върху ствола.

Грифин го наблюдаваше. Мика направи гладък разрез, след това се премести половин метър по-надолу. Дървото беше около трийсет сантиметра в диаметър и според Грифин си бе съвсем здраво. Любопитството му надделя и той заобиколи, за да се изпречи пред погледа на другия мъж. След това се опита да надвика рева на резачката:

— Болно ли беше?

— Не — извика в отговор Мика и направи още един срез.

— Тогава защо го отсякохте? — извика Грифин.

— Заради снега.

Срязва още веднъж, след това се премести нататък.

— Заради снега ли?

Мика отрязва и следващото парче, премести се надолу по ствола и отсече още едно. След това спря резачката, изправи се и неохотно обясни:

— Дървото беше добро. Засадих го преди много време и вече две години вземам сок от него. Гледаше на юг, слънцето го огряваше и имаше широка корона.

После огледа останалите дървета от малката захарна плантация. По клоните на някои все още се виждаха листа, които не бяха окапали, преди да замръзнат.

— Ала короната беше твърде широка. Първият сняг наваля през октомври, бе мокър и тежък, а короната беше напълно разлистена. Стана твърде тежка. — Посочи с брадичка към по-дългите клони, натрупани на купчина близо до ствола. — Най-големият от тези се счупи под тежестта и отнесе почти половината корона. Дървото не произвежда сок без скорбялата, която му дават листата. Няма ли листа, няма скорбяла, няма и сок. Ако бях оставил това дърво, само щеше да краде слънцето на останалите.

Отново включи резачката и се премести на следващия участък от ствола.

Грифин продължи да оглежда горичката от захарни кленове. Те стояха напълно неподвижни — сякаш им беше твърде студено, за да треперят. Бяха засадени на внимателно преценено разстояние един от друг и макар дърветата на неговия остров да бяха предимно иглолистни, единствените вечнозелени тук се намираха встрани от горичката. Ако беше настроен поетично, би казал, че те наблюдават всичко случващо се в нея.

— Защита срещу вятъра — надвика Мика шума от резачката. — Пазят кленовете от северозападния вятър.

Грифин разбра това, но искаше да попита за още много неща. Само че не смееше да насилва късмета си. Инстинктът му подсказваше, че е достатъчно привилегирован да бъде удостоен дори с тези думи на Мика. Затова надвика рева на резачката с въпроса:

— Ще продадете ли дървата?

Мика завърши среза и отговори:

— Не.

— Какво ще правите с тях?

— Ще ги изгоря. Изпарителят гълта повече от три кубика на ден. Ако сезонът е дълъг, ще ми трябват колкото се може повече дърва.

След това продължи да работи.

Грифин забеляза брадвата и се изкуши да я вземе. Беше още момче, когато дядо му го бе научил как да цепи дърва във вилата им в Уайоминг. Беше прекарал най-хубавите си лета там и наистина бе нацепил доста дърва.

Сгрят от този спомен, той взе брадвата. Изпробва тежестта ѝ с облечената си в ръкавица ръка и изпита познато усещане. След това вдигна един от отрязаните вече пънове и го изправи в снега. Разкрачи се, вдигна брадвата и премери с поглед мекото място, където искаше да забие острието. Замахна и разцепи пъна надве.

— Точно така! — дрезгаво се похвали той и очакваше едва ли не да види лицето на белокосия си дядо, озарено от широка усмивка.

Вместо това се слича при вида на разярената физиономия на Мика.

— Само да не ме замъкнеш в съда, ако си отрежеш палеца.

— Няма да го отрежа. Учили са ме как се цепят дърва.

Мъжът изсумтя пренебрежително, включи резачката и се обърна.

Почувствал прилив на сила, Грифин разцепи двете половини на пъна на още две, след това се зае със следващия, с по-следващия... Намери собствен ритъм и започна да се придвижва по ствола на дървото.

Когато Мика привърши с резачката, започна да трупа нацепените пънове върху шейната.

Грифин свърши своята част от работата и понеже не му се спираше, погледна към клоните.

— Те за подпалки ли са?

— Някой друг ден. Хвани поводите — нареди му Смит и направи знак с брадичка към задната част на шейната, където кожените ремъци се влачеха по снега. Грифин ги хвана точно когато Мика затегли.

Би трябвало отзад да му е лесно, защото другият мъж дърпаше. Трябваше просто да придържа ремъците, за да не се изплъзне шейната. Но докато се спуснат по възвишението и стигнат до работилницата, ръцете и бедрата му бяха почти вдървени.

— За какво ти е този трактор, по дяволите? — викна той, когато Мика насочи шейната към желаното място.

— За да улесни работата.

— Тогава защо не го качиш горе?

Мъжът го изглежда студено:

— Защото ми се искаше да се поизпотя малко. Нещо против?

— Не — отвърна Грифин, защото не искаше другият да си помисли, че не може да се справя. — Нищо.

Но работата още не бе приключила. Мика започна да хвърля дървата от шейната върху купчината и Грифин се намеси да му помогне. Смяташе, че мускулната треска е ниска цена за малко спечелено уважение.

Въпреки това бе ужасно изморен, когато Мика се изправи и внимателно се заслуша към пътя.

— Попи — обяви той.

Червеният блейзър се появи точно когато Грифин имаше нужда от прилив на адреналин. Приблужи се по пътя със скърцащи по снега гуми, а след това се скри от поглед, когато зави пред къщата. Тъкмо слагаше последното дърво върху купчината, когато две момиченца изникнаха иззад къщата и на бегом се втурнаха към Мика. Бяха красиви деца — едното малко по-високо от другото. Бяха облечени в

ярки кожухчета и шапки, имаха дълги тъмни коси и големи тъмни очи. Грифин сякаш прочете надежда в тези очи, когато се насочиха към баща си.

Тъй като не искаше да види как тази надежда умира, щом попитат за Хедър, той свали ръкавиците си, махна с ръка и ентусиазирано каза:

— Добре загрях. Благодаря!

Отдалечи се, заобиколи къщата и отиде отпред. Попи вече бе излязла от блейзъра и се бе качила на верандата. Той взе стъпалата по две наведнъж и едва не се строполи върху верандата от умора, но стигна до вратата навреме, за да ѝ отвори.

Попи го изгледа тревожно и влезе. Сетне отвори едно отделение на стола си, извади парче плат и започна да бърше снега от колелата.

— Притесняваш ли Мика? — попита го.

— Не. Само поработихме малко — каза той и извади от джоба си бонбонче. — Искаш ли целувка?

Тя погледна към бонбона и тъкмо се канеше да изрече нещо язвително, когато задната врата се тръшна. Очите ѝ притеснено се стрелнаха натам.

Грифин взе парцала от ръцете ѝ и довърши вместо нея. Отзад се разнесе приглушено шумолене, докато момичетата се събличаха, после тихо топуркане. Най-напред влезе по-малката, а след нея и другата. И двете се заковаха на прага.

— Кой си ти? — попита по-голямата.

— Той е... ами... — опита се да обясни Попи, но колкото и да го умилени неудобството ѝ, младият мъж не можеше да я остави да се измъчва.

— Грифин — представи се той. Сложи парцала върху бедрото си и подаде ръка. Стоеше клекнал, като се надяваше така да направи присъствието си по-малко натрапчиво.

— Това е Миси — представи ги Попи. — А отзад е Стар.

— Миси — повтори Грифин и се престори, че се ръкува с момиченцето, а след това повтори същото със Стар. Така. Значи семейство Смит не обичаха да подават ръка. При Мика го отдаде на враждебност. Но при момичетата най-вероятно се дължеше на предпазливост. Не бяха го виждали преди. За тях той бе един непознат.

Инстинктът му подсказа, че ако успее да спечели благоразположението на момичетата, то ще му помогне и с Попи, затова каза:

— Радвам се да се запознаем. Аз съм приятел на Попи. Преди малко помогнах на баща ви да нацепи дърва.

— Ти захарната помощ ли си? — предпазливо попита Миси.

— Има предвид дали си дошъл да помагаш за захарта — обясни му Попи.

— А, не — отвърна Грифин. — Аз съм просто приятел — усмихна се, но тъй като децата не отвърнаха на усмивката му, бръкна в джоба си, извади оттам няколко бонбончета и с надежда попита: — Искате ли целувка?

Децата впериха поглед в ръката му. Грифин реши, че ако накара по-голямата да го хареса, малката ще я последва, ето защо я подкани:

— Миси?

— Казвам се Мелиса — не отстъпи тя — и в тази къща не се ядат шоколадови бонбони. Ядем бонбони с кленова захар.

— О, не знаех. Може би трябваше да се досетя. Съвсем логично е. Сами ли си правите бонбоните?

— С Хедър — каза момиченцето, сякаш го предизвикваше да пита още.

Но преди да успее да отговори, Стар се измъкна изотзад и се приближи. Погледът ѝ беше прикован в ръката на мъжа.

— Аз обичам шоколад — заяви тя с тъничкото си гласче. — От магазина на Чарли ли са?

— Точно така — отвърна Грифин. — Купувах си такива от един магазин близо до хижата на дядо ми в Уайоминг.

Попи се прокашля. Той я стрелна с поглед.

— Вярно е. Нали не мислиш, че човекът, създал меденките, е живял в небостъргач?

Някой го докосна по ръката.

— Имат ли ядки? — попита Стар и обърна една от целувките в дланта му.

Грифин разгледа внимателно станиолчетата.

— Не, тези нямат.

След това премести бонбоните в другата си ръка и отново бръкна в джоба си. Извади само едно бонбонче, погледна цвета на обвивката

му и с усмивка заяви:

— Ето този има. Знаех си, че имам най-различни. Искаш ли го? Попи ми отказа. Била на диета.

— Тя няма нужда от диета — заяви детето, като по този въпрос прояви забележителен такт. Взе бонбона от дланта му, внимателно го разви и си отхапа. Шоколадът все още се топеше върху предните й зъбки, когато погледна Грифин. — Обичам бонбоните с ядки. Ако дойдеш пак, донеси от тях.

Сетне се обърна и отиде в кухнята. Сигурно и Миси бе отишла там, защото не се виждаше никъде.

— Играеш си с огъня — предупреди го Попи. — Това дете е много уязвимо.

Грифин вдигна парцала, изви въпросително вежди и посочи към жабката на стола. Каза, докато пъхаше парцала вътре:

— Не искам да я нараня и тя го усети. В това отношение децата са като животните. Усещат вибрациите.

— Откъде знаеш?

— Имам дузина племенници и ги наблюдавам. Веднага разбират дали човекът, който влиза в стаята, харесва децата. Ей! — усмихна се той. — Имам нещо и за теб.

— Вече ти казах. Никакви целувки.

— Знам — увери я и се изправи. Беше се облегнал с една ръка на количката на Попи, но въпреки това усети напрежение в бедрата си. Изстена, преди да успее да се овладее.

— О, боже! Май имаш проблем — усмихна се тя.

— Един горещ душ ще оправи всичко — каза Грифин и долепи устни до ухото й. — Получих пакетче от Калифорния. Кога го искаш?

Попи настрои таблото на звукова сигнализация при постъпило обаждане, седна пред камината и прогони от ума си всички други мисли, освен за пакетчето в скута си. Беше го прегледала, но най-силно я заинтригуваха снимките. На тях се виждаше Лиса Матлок на официална фотография по случай завършването на гимназията, след това на любителска снимка от клуба по планинарство, на която главата й бе оградена с маркер, сетне в далечен план, докато сервираше на някаква сватба, а имаше и едно увеличено копие на снимката на шофьорската й книжка.

— Какво мислиш? — попита Грифин и се приближи към нея.

Попи извади най-отгоре снимката от гимназията и я разглежда продължително. С всяка изминала минута тревогата ѝ растеше.

Искаше ѝ се да каже, че няма никаква прилика, че става дума за две съвършено различни жени. Или поне, че са две близначки, но тя въпреки всичко вижда разлика помежду им. Само дето не можеше да каже дори това. Успя да промълви само едно унило:

— Удивително!

— Приличат си.

— Да — потвърди тя и вдигна поглед към Грифин. Тъкмо излизаше изпод душа и наистина изглеждаше много красив. Би продължила да размишлява върху това, ако мислите ѝ не бяха заети с по-сериозен проблем. — Ако това е била снимката на стената на брат ти, мога да разбера защо е привлякла вниманието ти. Приликата е...

— Много голяма. Наистина беше така.

— Но това не означава, че е тя — побърза да каже Попи, при това не просто от упорство. Беше благодарна на Грифин за снимките, защото те обясняваха причината за цялата бъркотия. Ала Хедър беше нейна приятелка. Дори само от лоялност не можеше да каже, че Хедър е Лиса. — Хората си приличат. Няма толкова различни носове, очи и усти. Същото се отнася и за косата.

Смяташе, че петнайсет години по-късно и в косата на Лиса Матлок сигурно има сребърни нишки.

— А усмивката? Точно това привлече вниманието ми, когато бях тук през октомври. Дори да махнем белега, усмивката е същата.

Всъщност, според Попи, очите бяха много по-показателни. Снимката от гимназията беше цветна и на нея очите на момичето излъчваха същото сияние като тези на Хедър.

— Според сведенията успехът ѝ от училище е добър. Същото може да се каже и за препоръките. Нищо чудно, че са ѝ предложили стипендия.

Тя отдели една страница от останалите. Беше медицински доклад от спешното отделение на една болница в Сакраменто, написан осем месеца преди смъртта на Роб Диченца. Сцепеното ъгълче на устата на Лиса Матлок не бе единственото нещо, което се споменаваше в доклада. Имаше данни и за други наранявания по лицето. Лекарят беше отбелязал, че макар пациентката да отрича, най-вероятно става дума за битово насилие.

— Защо не е разследвал случая? — попита Попи, тъй като бе наясно, че Грифин чете през рамото ѝ.

— Не е бил задължен да го прави. Лиса му е казала, че е пълнолетна. Било е лъжа, но той не е знаел. Може би е щял да вземе някакви мерки, ако тя редовно е идвала в болницата с рани от побой, но случаят не е бил такъв. И да е имало други инциденти, явно е ходела в други болници.

— Твоят човек не е ли намерил други данни?

— Още не. Продължава да търси.

Попи отново насочи вниманието си към снимката от гимназията и я сравни с останалите. Белегът се виждаше на всички, освен на снимката от шофьорската книжка.

— Кога е получила шофьорската си книжка?

— Веднага след като е навършила седемнайсет.

— Но рождената ѝ дата тук е през април. Хедър празнува рождения си ден през ноември.

Грифин не каза нищо.

— Мислиш, че Хедър може и да е излъгала — рече Попи, чудейки се сама дали не е така. — Знаем, че Лиса е била способна да излъже, след като не е съобщила на лекаря истинската си възраст. Но всички, които познават Хедър, знаят, че тя никога не лъже.

Телефонното табло иззвъня. Попи завъртя количката и се върна пред него, като пътем остави документите на дивана. Не се учуди, че обаждането е за телефона на Мика. Напоследък всяко четвърто обаждане, на което отговаряше, беше за него.

Вече бе настръхнала, когато вдигна телефона.

— Мика Смит, ако обичате — каза плътен мъжки глас.

— Кой го търси?

— Самюъл Аткинс от Сакраменто Бий.

Гласът му звучеше нехайно, сякаш най-редовно разговаряше с Мика.

— Самюъл Аткинс от Сакраменто Бий — повтори Попи не толкова нехайно. — И смятате, че просто така ще ви свържа с господин Смит?

— С кого разговарям?

— С неговия прессекретар. Той не приема телефонни обаждания и не дава интервюта.

— Готов съм да платя.

— Е, това е нещо ново — каза Попи, — но не означава, че господин Смит ще започне да проституира. Не е чак толкова отчаян, господин Самюъл Аткинс от Сакраменто Бий — заяви тя и натисна копчето с недоволно сумтене. — Този мъж се е обаждал и преди. Използва друго име, но разпознах гласа му — обясни на Грифин.

Пое дълбоко въздух и си заповяда да се успокои. Захвърли слушалките върху таблото и се върна на дивана за пакета, който бе оставила там.

Отново извади снимката от гимназията и потърси нещо, каквото и да е, което не съвпадаше. Ушите на Лиса бяха пробити, също и тези на Хедър. Косата на Лиса беше дълга, тъмна и чуплива — също като на Хедър. Дори предните два зъба на Лиса бяха неравни като тези на Хедър.

— Но ако аз бях на мястото на Лиса и бях толкова умна като нея, не бих ли променила нещо във външния си вид? — попита и вдигна поглед към Грифин. — Искам да кажа, че точно в това се крие основното доказателство, че тези две жени са свършено различни. Би било глупаво да изчезнеш, а сетне да се появиш другаде със съвсем същия външен вид.

— Освен ако това другаде не е последното място на земята, където очакваш да те потърси представител на закона — възрази той. — А ако тя използва ново име, нова шофьорска книжка и нов номер на социалната осигуровка, не би било толкова глупаво. Промяната на всички лични документи е много по-лесна и евтина от една пластична операция. Няколко въпроса на ъгъла на улицата — и веднага ще разбереш къде да отидеш и с кого да се срещнеш, а срещу малка сума всичко може да се уреди.

Попи си представи как Хедър прави нещо подобно. Все още не й се вярваше.

— Имаш ли вече нещо за Хедър? — попита тя.

— Не, но работя по въпроса — усмихна й се той. — Обаче няма да ти дам всичко, с което разполагам, наведнъж, понеже бих искал да си взимам душ поне два пъти седмично. Между другото душът ти е страхотен.

— След като дръпнеш количката ми за баня — нарочно отбеляза Попи.

— Тя е много лека и освен това си струва труда. Богаташките хлапета си падат по просторни душ кабинни.

— А ние, болните от параплегия, се нуждаем от тях, както и от лекарствата си. Ако си надникнал в аптекката, сигурно си видял и тях.

Той се държеше така, сякаш всичко беше нормално. Само че животът ѝ не беше нормален — поне според разбиранията на повечето хора.

— Не съм надничал никъде — осведоми я той. — Не ми се налага. След като си заминах оттук последния път, изкълвах всичко за параплегията. Знам всичко за ежедневните ти лекарства. Те контролират мускулните спазми.

— Изкълвах всичко за параплегията — повтори Попи. — Това ме кара да се чувствам много неудобно.

Хрумна ѝ, че може да се е добрал до медицинския ѝ картон, както бе сторил с този на Лиса. Беше незаконно. Не че имаше нещо против, що се отнася до Лиса. А това, разбира се, я превръщаше в пълна лицемерка.

Затова не поде въпроса с нахлуването в личния ѝ живот, а каза:

— Знаеш ли какво става, ако не си взимам лекарствата? Мускулите ми може да се вържат на възел. Доста е сериозно. Аз съм на трийсет и две години, а всеки ден вземам лекарства. И така трябва да бъде до края на живота ми.

Грифин явно не се впечатли особено:

— Да не би да е много по-различно от диабетиците, които си инжектират инсулин? Извинявай, ангелче, обаче това не ме плаши.

Тя прикова погледа му и каза:

— Не съм ангелче. Мисля, че бях ясна по този въпрос вчера.

— Вчера само ми показва, че и ти понякога изпадаш в самосъжаление, а аз те уверих, че това се случва на всеки. Така че все още не си успяла да ме отблъснеш.

— Добре — примири се Попи. — Ами ако ти кажа, че имам тъмно минало?

— Катастрофата ли имаш предвид?

За секунда тя се запита какво му е известно. Но тъй като нямаше как да разбере, продължи:

— Преди нея. Бях направо невъзможно дете. Бях непокорно зверче. Майка ми ще го потвърди.

— Попи, какво ме интересува каква си била като дете?

— Защото... това е истинската ми същност.

Той се позамисли върху думите ѝ, после каза бавно:

— Не съм съгласен. Според мен хората се променят. Могат да бъдат едни като малки и съвсем други като възрастни. Животът ги принуждава. Случват се разни неща, преживяват нещастия, вземат си поуки и помъдряват. Може би така е станало с теб. Вероятно същото се е случило и с Хедър.

— Тогава смяташ ли, че тя е Лиса? — попита Попи, доволна, че може да отклони разговора от себе си. — Ако е така, значи не си ми никакъв приятел. — Посочи му вратата и нареди: — Върви си! Веднага.

Той хвана пръста ѝ и леко го поклати.

— Не смятам, че е Лиса. Мисля, че е Хедър...

Грифин не довърши изречението си. Всъщност го направи. Но Попи чу последното *в момента*. Той смяташе, че Хедър е Хедър... в момента.

Дръпна пръста си и се приготви да спори. Събра цялата си вярогност, тревога и страх и отвори уста. След това отново я затвори. Погледът ѝ попадна върху снимката на Лиса Матлок от гимназията. Ако не беше убедена в противното, би могла да се закълне, че това е Хедър.

* * *

Мика не умееше да разресва добре. Миси му го заяви направо, когато излезе от ваната, навлече нощницата си и го помоли да ѝ помогне да се срещне. Не беше направил и три движения, когато попадна на снопче заплетена коса и детето изплака от болка.

Последното, което искаше, бе да причинява болка на момичетата. Беше се опитал да ги предпази след смъртта на Марси и сега правеше същото. Можеше да готви. Не му беше трудно. Можеше и да им чете приказки. И това бе лесно. Но с косата нещата стояха различно. А дори и да можеше да им помогне, те искаха Хедър.

Той също. Само че нея я нямаше. Беше в ареста и не го допускаше в живота си, а това му отнемаше възможността да я

измъкне оттам. Зачуди се какво ли крие тя. Съмненията го тормозеха непоносимо. Отначало ѝ се ядоса, а след това изпита вина. Каза си, че сигурно е преживяла ужасни неща. Опита се да прояви разбиране. Ала мразеше да го държат настрани, да стои на тъмно, да се чувства безпомощен.

Имаше нужда да прави нещо, в което беше добър, затова сложи момичетата да спят и застана пред корковата дъска, висяща в кухнята. Там бяха забодени списък с покупките, училищната програма и рисунки на децата, както и различни телефонни номера и бележки, написани с почерка на Хедър. Нямаше представа какво значат поне половината неща.

Но знаеше за какво се отнася списъкът в средата. Там пишеше какво трябва да свърши, преди да потече сокът, за да е готов за варенето. Беше разчистил достатъчно голяма площ от захарната плантация. Сега трябваше да постави маркучите в двайсетте хектара с дървета. През последните няколко години Хедър му бе помагала, но този път...

Стисна зъби и излезе през задната врата. Снегът под краката му беше твърд, но знаеше, че няма да продължи дълго. Скоро щеше да започне да се топи по обяд. Нямаше нужда да проверява в дневника си или да се консултира с барометъра и с прогнозата за времето. Не се налагаше да разчита и на други признаци — като граченето на гарваните или следите от еноти в снега. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Неслучайно беше син на производител на кленов сироп.

Ноци като тази бяха отредени за миене на съдовете, на инструментите и на чеповете. Бяха свършили всичко това през април, когато сокът бе потъмнял и бе престанал да тече. Сега бе нужно да се направи отново: всичко трябваше да се измие в разтвор на белина и да се изплакне три пъти, за да не остане и най-слаб привкус. Чистотата беше от решаващо значение за производството на захарен сироп, ако се целеше първокачествен продукт, а ако целта не бе такава, просто нямаше смисъл човек да се занимава с подобна дейност.

Тъкмо беше включил газовия котлон, за да затопли водата, когато му хрумна нещо ужасно. Ако някое от момичетата сънуваше кошмари, нямаше да може да го чуе. Ако на някое от децата му прилошеше или се уплашеше, а той беше пуснал водата да тече тук, нямаше да чуе

нищо. Разчиташе Хедър да ги наглежда, докато се занимаваше с тази операция.

Реши, че не може да си позволи да не оползотвори времето в миене на съдовете, затова се залови за работа, напълни голямата мивка от неръждаема стомана и сипа точното количество белина.

След това отново обмисли нещата, източи цялата вода, спря газовия котлон и закрачи към къщата.

ОСМА ГЛАВА

Грифин се сепна от дълбокия си съботен сън от ръмженето на някакъв двигател. Убеден, че нещо всеки момент ще се блъсне в стената на хижата, отметна завивките и скочи. Лъч светлина проряза мрака, проникна през пердетата и освети стаята. Той отвори вратата и се загледа във фара. Беше направо ослепителен в здрача преди зазоряване.

— Кой е там? — извика и заслони очи. Когато осъзна, че човекът не може да го чуе заради рева на двигателя, размахаше ръка.

Фарът се отклони настрана, а заедно с това намаля и шумът. В светлината, която се отразяваше от повърхността на езерото, Грифин различи очертанията на един снегомобил. Успя да зърне нещо грамадно зад него, а сетне всичко се загуби зад острова. След секунди двигателят угасна.

Затвори вратата и погледна часовника си. Още нямаше шест сутринта. Дървата в печката бяха изгорели през нощта и в хижата бе студено, но не колкото в първата нощ от престоя му тук. Освен това беше внесъл малко допълнителни дърва, което значеше, че са сухи и готови за употреба. Пъхна няколко цепеници в печката и те скоро пламнаха.

В светлината на огъня Грифин нахлузи панталоните и кожуха си, взе фенера с батерии, които беше купил от магазина на Чарли, и излезе навън. Пътят към езерото вече бе проходим и щом стъпи върху леда, пое по коловоза, оставен от снегомобила и караваната му. Те го отведоха недалеч от края на Литъл Беър. Вдигна фенера.

— Как си? — разнесе се глас на възрастен човек.

Грифин се приближи:

— Вие сигурно сте Били Фарадей.

— Същият.

— Предупредиха ме, че рано или късно ще се появите.

— Идвам само заради празниците на снега. Бях от другата страна на остров Елбоу и ми спореше доста. Но останалите ще направят

бивак там идната седмица. Не виждам защо трябва да си делия мястото с тях. Имаш ли кафе?

— Още не, но мога да приготвя.

— Направи го, докато си оправям къщата. Не се престаравай. Пия го черно.

Грифин се върна в хижата, свари кафе и отнесе навън две големи чаши, от които се издигаше пара. Мъждива слънчева светлина вече се стелеше над езерото. Под бледото алено зарево той видя, че къщата на Били Фарадей е... наистина къща. Беше мъничка, не повече от три и половина на четири и половина метра, бе направена от дърво, имаше ламаринен покрив и комин. Намираше се върху платформа, поставена на плъзгачи, които сега бяха обездвижени и подпрени с тухли.

Докато приближаваше, през единственото малко прозорче заструи слаба светлина. Той отвори вратата. Вътре имаше отрупано със завивки легло, мек стол и печка. По полиците на стените имаше консерви и книги. В една кошница се виждаха банани, а в друга — яйца. Върху печката се мъдреше почернял тиган.

Старецът имаше рошава прошарена коса и космати вежди, а бузите и ръцете му бяха зачервени. Дрехите му бяха вълнени и доста износени, но не прокъсани. Беше клекнал и пъхаше в печката дърва, които вземаше от купчината в съседство.

Затвори вратата на печката и каза:

— Това е най-опасното нещо, от мен да го знаеш. Огънят. Трябва все да го държиш под око.

Грифин му подаде чашата.

— През цялата зима ли сте навън?

— Почти.

— Със свирката, която примамва гмурци?

— Да, със свирката — потвърди старецът и отпи от кафето.

— Ами когато има буря?

— Какво толкова? Имам покрив. Имам храна — той се завъртя на колене, пресегна се към ъгъла и дръпна някаква кука. Отвори се тайна вратичка. — Вземам си свредела и пробивам дупка ето там. Пускам кордата, поставям капана, затварям прозорчето и чакам знаменцето да се поклати, когато нещо клъвне. А междувременно си стоя на топло.

Младият мъж погледна към коша с дървата.

— Тези няма да ви стигнат за дълго.

— Дърварят ще ми достави.

— Кой е дърварят? — заинтересува се Грифин, но понеже Били пренебрегна въпроса му с махване на ръка, попита друго: — Къде живеете през останалото време?

— В града. Имам си лагер на сушата. Там живеем няколко старчета.

— А те къде са сега?

— Във Флорида, но мен не могат да ме закарат там — каза, отпи още една глътка и остави чашата. — Неее! На мен зимата ми е в кръвта.

— Тук ли сте прекарвали целия си живот?

Старецът кимна.

— Да, целия си живот — потвърди и продължи да кима. — Сега идва любимият ми сезон.

— Пролетта ли?

Били сякаш потъна в размисъл.

— Не знам обаче какво стана с нея. Допадаше ми.

— С пролетта ли?

— С Хедър — той погледна раздражено младия мъж. — С Хедър. Ти за кого помисли, че говоря? За кого говорят всички тук? Няма значение дали живееш в езерото като мен. Всичко чуваш. Всички новини. Разбира се, никой не ме пита какво знам аз.

— А вие знаете ли нещо? — привидно небрежно подхвърли Грифин.

Били го изгледа продължително и строго.

— Знам, че не те познавам.

— Аз не съм опасен — вдигна ръце Грифин.

Старецът изсумтя.

— Знам много и за производството на кленов сироп. Как да направя дупка, за да се добера до сока. Как да не загаря съдът. Знам точния момент, в който сместа променя консистенцията си и се получава сиропът.

— Откъде знаете всичко това?

Мъжът се намръщи, след това рязко рече:

— Ох! Няма значение — изви вежди и лицето му просветна. — Искаш ли да видиш как пускам въдицата?

По време на празниците на снега Попи караше „Арктическата котка“. Не беше нейна. Беше собственост на неин приятел, който с радост я вдигаше върху седалката, закопчаваше ѝ коланите и осигуряваше каски за нея и за екипажа ѝ. Попи се чувстваше в безопасност в „котката“. Беше всъдеход с четири големи гуми с дълбоки грайфери, автоматични скорости и багажник, в който можеше да се побере сто и петдесет килограмов товар от храна, напитки или деца. Не можеше да се движи бързо, но това нямаше значение. Попи не изпитваше необходимост да бърза. Бавният и стабилен ход напълно я устройваше.

Днес в багажника имаше двайсет и пет големи пици, запечатани в торбички. Бяха завързани с еластични въжета, а от двете им страни се бяха настанили Миси и Стар, чиито главички бяха наполовина скрити под шлемовете.

Попи вдигна предното стъкло на своя шлем и погледна назад.

— Добре ли сте, момичета?

Двете каски кимнаха.

— Да потегляме ли?

Разнесоха се одобрителни възклицания.

Младата жена им направи знак с вдигнати палци, доколкото бе възможно с дебелите скиорски ръкавици, и изчака. Те вдигнаха своите дебели парчета и се усмихнаха.

Тя искаше да види точно тези усмивки, защото те напълно отсъстваха от лицата им, когато Мика ги остави в дома ѝ сутринта. Момичетата бяха много сънени. Облечени в пижами, кожухчета, шапки и ботуши, те не разбираха защо трябва да ги вдигат по тъмно, ако не е, за да видят Хедър.

— Трябва да работя — обясни Мика, когато Попи отвори вратата, и тя не му възрази. Да, момичетата наистина се нуждаеха от него. Не се знаеше за колко време бе заминала Хедър, а Марси си бе отишла завинаги, така че той беше единственият им близък човек. Но Попи разбираше достатъчно от производството на захар, за да съзнава под какво напрежение се намира той.

Самата тя бе израснала под натиска на сезонните култури, макар в нейния случай да не ставаше дума за кленов сироп, а за ябълки.

Знаеше какво означава да се обераат ябълките и да се предложат на пазара, докато са още свежи, а останалите да минат през пресата за ябълково вино, преди да са се развалили. Производството на сироп не беше много по-различно. Отваряше се малко време, през което трябваше да се свърши много работа. Доходът на семейството зависеше от това.

Производството на ябълково вино беше свързано с последната реколта за годината, а на кленов сироп — с първата. С него цикълът отново започваше. Попи винаги бе харесвала поетичното в този факт.

Но мислите ѝ бяха далеч от поезията, когато пристигна Мика. Самата тя още дремеше, затова пхна момичетата в леглото при себе си. Те натрупаха възглавниците на висока камара, дръпнаха завивката до брадичките си и пуснаха телевизора, а на Попи ѝ стана греховно приятно. Чувстваше се в безопасност в собствения си дом и в присъствието на двете момичета. Чувстваше се полезна. Чувстваше се способна. Прогони мислите за Хедър, които я човъркаха, и се наслади на топлината на двете малки телца, притиснати до нея, и на облекчението, че в този момент децата бяха доволни.

По същия начин усмивките, с които я възнаградиха в „Арктическата котка“, бяха балсам за душата ѝ.

Обърна се напред, пусна стъклото на шлема си и завъртя ключа. Внимаваха да избягва неравностите по каменистия бряг и пое през снега към езерото, където Чарли беше направил подвижна пицария. След като двамата му най-големи синове разтовариха кутиите, тя се върна на брега за още едно зареждане. След пиците дойде ред на напитките, а после — на сандвичите с наденички, хамбургерите, кифлите и различните сосове.

Когато приключиха работа, се отправиха на разузнавателна мисия. Караха бавно, подминаваха други снегомобили, скиори и хора със снегоходки. Малко по-надолу бяха състезанията с автомобили, а след това, на едно открито място, кънкьорите се носеха с вятъра — красиви цветни петна на фона на белия сняг.

Като разгледаха всичко, Попи зави обратно. Момичетата бяха вече достатъчно огладнели, за да си поделят един хотдог и парче пица, а хората започваха да се трупат. На пътя бяха паркирани пикапи, до тях внушително се мъдреха различни снегомобили. Към езерото се стичаха дебело облечени хора с поруменели страни, а докато говореха,

от устите им излизаше пара. Бяха облечени във всички цветове на дъгата и внасяха колорит, като се трупаха пред щандовете с храна, фланелки, кожени шапки и гравирани дървени таблички. Понеже имаше обявена награда, рибарите и зрителите се тълпяха около голямата дъска до журито на риболовното състезание и аплодираха всеки улов, който биваше претеглян, надписван и окачван на показ.

Попи прецени, че ако се съди по предишните години, този път в тълпата явно имаше хора и от други градове. Не се съмняваше, че сред тях се спотайват и представители на пресата, и се опита да ги различи, но успя да зърне единствено Грифин. Яркото слънце придаваше червеникави отблясъци на косата му и понеже той носеше само синя лента, която да пази ушите му, тя привлече вниманието ѝ. Сякаш я виждаше навсякъде. Не искаше да я гледа, но просто нямаше как.

Той срещна погледа ѝ и ѝ махна. Тя му махна в отговор и се върна към разговора си. Празниците на снега бяха обществено събитие. Хората, прекарвали затворени най-суровите зимни месеци, копнееха да излязат на открито, да се срещнат с приятели и да си побъбрят. Разменяха и по някоя клюка — раждане, смърт, развод. Говореха за времето: за снега, който предсказваше прогнозата, за това колко ще се задържи, дали ще стане студено и как ще се отрази на Мика, тъй като сокът трябваше да потече всеки момент. Разбира се, говореха и за Хедър и понеже Попи беше най-близката ѝ приятелка, я обсипваха с въпроси.

Първите няколко въпроса бяха най-безобидни и кръжаха около онова, което Попи питаше сама себе си: *Защо Хедър? Защо толкова внезапно? Защо в Лейк Хенри? Защо сега?*

След това идваха наблюденията, които изглеждаха безобидни, но опипваха почвата: Видяла ли е снимката, която са показали по телевизията? Много прилича на Хедър, нали?

Към обяд въпросите станаха по-сериозни: *Откъде е Хедър? Защо не го знаем? Къде е родена? Къде е отраснала? Сигурно някъде има близки. Ти си нейна приятелка, Попи. Какво знаеш?*

А след това се започна с: *Какво знае Мика? Би трябвало да знае повече от нас. Живее с нея вече няколко години.*

Но като че ли всички бяха най-вече озадачени: *Ние не знаем нищо. Тя живее тук от четиринайсет години, а ни държи в неведение. Как е възможно човек да крие толкова много неща за себе си?*

Грифин се смеси с тълпата и се опита да бъде възможно най-непринуден и естествен. Не му беше трудно. Беше го правил в Аспен, Вейл и Сноумес, както и в Джаксън Хоул. Добре познаваше веселите зимни сцени, а тази тук бе направо очарователна. Може да не беше особено изтънчена, но отвсякъде бликаше искреност. Хората се радваха да се срещат. Усещаше се истинска обич, неподправено въодушевление.

Грифин бе любопитен по природа и умееше да задава въпроси, но сега се стараеше те да бъдат чистосърдечни. Разпитваше за рибарските къщурки, теглени от снегомобили, които сякаш бяха изникнали през нощта, поиска да разбере каква стръв използват рибарите, кой е измислил модела на фланелките в чест на празниците и потърси информация за ски състезанието, което щеше да се проведе на следващия ден. Попита местните жители не се ли боят, че с толкова много хора отгоре ледът може да се пропука. Поинтересува се дали не ги тревожи също фактът, че върху замръзналото езеро има и толкова много автомобили.

Искаше му се да попита за Хедър. Беше любопитен не по-малко от останалите, но понеже бе външен човек — при това представител на медиите, — не посмя да повдигне въпроса. Ала надаваше ухо, когато чуеше местните да обсъждат проблема.

Те винаги го хващаха на местопрестъплението и разговорите секваха.

Успя да измъкне малко от синовете на Чарли, които се грижеха за пицарията. Бяха съответно на шестнайсет и на осемнайсет години и не толкова подозрителни, колкото възрастните, или поне на Грифин му се стори така. Момчетата потвърдиха, че Хедър е работила в кафенето, преди да се премести да живее у Мика, че ги е гледала, докато са били малки, и че когато родителите им заминават на почивка, ѝ поверяват магазина. Попита дали някога им е разказвала нещо за себе си, но те се спогледаха и свиха рамене. Повториха жеста, щом се опита да разбере дали не знаят нещо за тайните ѝ. А когато изказа предположение, че вероятно дори да знаят, едва ли биха му казали, те само се усмихнаха.

Грифин се отдалечи и известно време просто стоя върху снега, за който местните се кълняха, че е достатъчно дебел, за да издържи цяла

армия. Покрай него прелитаха снегомобили. Разхождаха се хора. Някои се приближаваха, привличаха вниманието му и отминаваха.

Попи шареше навсякъде с тежкия си всъдеход и двете момичета отзад. Веднъж срещна погледа ѝ и ѝ махна, но макар да му помаха в отговор, тя не дойде при него. Тук, в града, беше в свои води.

А той, от друга страна, беше персона нон грата.

Постепенно се почувства самотен. В ранния следобед се добра до пикапа си, решен да се върне на Литъл Беър. Чакаше го работа. На острова мобилният телефон нямаше покритие, но в градчето имаше и той вече бе получил три съобщения от Прентис Хейдън.

Наистина го чакаше много работа. И въпреки това пикапът на Бък не се запъти към Литъл Беър. Пое към дома на Мика.

Как е възможно човек да крие толкова много неща за себе си?

Попи не си спомняше кой бе задал този въпрос. Вече започваше да смята, че не е бил само един човек, защото тези думи непрекъснато отекваха в главата ѝ. Независимо къде се намираше — дали на всъдехода в езерото, по време на почивката на чаша горещ шоколад в магазина или отново на езерото, — думите я преследваха.

Обзета от отчаяното желание да избяга и понеже скоро щеше да се стъмни, тя изведе момичетата на последна разходка. Слънцето не беше толкова високо, както час по-рано, но между издължените жълтеникави пръсти, които все още галеха езерото, беше топличко.

— Дръжте се! — провикна се назад. Свали стъклото на каската си и завъртя газта. „Арктическата котка“ отскочи от някаква издуптина на пътя, приземи се върху повърхността на езерото и рязко потегли.

Попи се уплаши от внезапното ускорение, намали и се обърна към децата. Бяха здраво вързани и в безопасност. Направи им знака с вдигнати палци и те ѝ отвърнаха.

Подкара точно покрай щандовете. След това започна да обикаля големите рибарски къщи и да поздравява струпалите се около тях рибари. Миси я подръпна отзад и извика: *Още!*, затова Попи се върна и направи още една обиколка на зигзаг. Радостните възгласи, които се разнесоха от задната седалка, ѝ доставиха удоволствие.

Пое по следата, оставена от другите снегомобили, докато не стигна до една непокътната част на езерото. Неспособна да устои на

изкушението, тя насочи „Арктическата котка“ към девствения сняг и увеличи скоростта. Беше ужасно вълнуващо. Пътят бе чист, въздухът — ясен, светът — съвършен. След няколко минути напълно забрави за недъга си. Въодушевена от този факт, продължи напред под издължаващите се следобедни сенки и докато скоростта се увеличаваше, бягството си струваше. През тези няколко минути изпита невероятно усещане за свобода и забрави не само че не може да ходи, но и за Хедър.

След това нещо я възпря — един спомен — и я прониза остра болка. Бързо намали скоростта и се обърна към момичетата. Бяха добре. Окуражително вдигна палци и те ѝ отвърнаха със същото. Много по-бавно тя направи широк завой и се насочи към града. Колкото повече приближаваха, толкова повече намаляваше скоростта, така че почти пълзеше, когато една каска се чукна в нейната. След секунди Стар положи бузката си върху рамото ѝ. Пресегна се и повдигна стъклото на каската на Попи.

— Ето там рисуват по лицето — каза детето.

Попи остави „Арктическата котка“ на свободен ход и погледна към един навес близо до брега.

— Мили боже! — възкликна тя. — Замалко да забравим. Включи на скорост и се запъти натам. Щом наближиха, изключи двигателя. Двете момичета за нула време свалиха каските си, оставиха ги на задната седалка и изхвърчаха навън.

— Здравей, лельо Попи — извика ѝ някой от редицата момиченца. Беше шестгодишната Рут, най-малката дъщеря на сестра ѝ Роуз, която чакаше реда си. До нея стоеше средната сестра, седемгодишната Ема. Миси и Стар застанаха до тях на секундата. Миси и Ема бяха съученички и приятелки.

Роуз се отдели от групата родители наблизо. Както винаги, беше добре облечена: със синьо-лилавия си кожух и панталони, тъмносиня шапка, ръкавици и ботуши. Щом стигна до Попи, сложи ръка на гърлото си.

— Наблюдавах ви — почти шепнешком каза Роуз. — Не мога да повярвам, че караше толкова бързо.

За момент ѝ прозвуча точно като Мейда. Попи опита да се пребори с чувството си за вина.

— Е, не карах толкова бързо.

— Напротив — уплашено настоя сестра й. — Започна да ускоряваш веднага щом подмина рибарските къщи. Не можех да повярвам на очите си. Всички те видяха, не само аз. А ти продължи да ускоряваш. Само се молах това нещо да не се обърне, да ви захлупи и да ви смаже!

Попи се опита да вземе страха й на подбив:

— Роуз, тези неща не се обръщат. Те са много широки отдолу и се прилепват към земята като ваденки.

— Но ти караше по сняг и лед, не по земя. Щеше да е различно, ако беше сама, но с момичетата!

— Те носеха каски и бяха вързани с коланите.

Роуз погледна към децата, а след това към езерото.

— Не знам дали беше редно да постъпваш така.

— Защо не? — с известно неудобство попита Попи.

Сестра й само махна с ръка.

— Не, Роуз, кажи ми. Защо не?

— Знаеш защо! — Роуз погледна към краката на Попи. — И не е само това — допълни и потупа с ръка „Арктическата котка“. — Знам, че си приятелка на Хедър и че е чудесно от твоя страна да се грижиш за момичетата, понеже Мика има неприятности. Но не се ли нагърбваш с прекалено много неща? Искам да кажа, ами ако беше станало нещо? Ако някоя от тях бе паднала? Щеше ли да можеш да я вдигнеш?

Попи настръхна. Не че преди малко не си бе задавала същите въпроси. Но се почувства унижена, когато ги чу от устата на Роуз, затова предизвикателно заяви:

— Да, щях да ги вдигна.

— Как?

— Като всеки друг — с ръце. Ръцете ми са силни, Роуз. Бас ловя, че са по-силни от твоите.

Сестра й въздъхна:

— Може и да е така. Но падането е само началото. Никога не си била майка и не подозираш колко опасности дебнат децата.

— Слепите жени също имат деца — възпротиви се Попи, защото Роуз я нападаше. — И глухите. Жените с нисък коефициент на интелигентност — също. Да не искаш да кажеш, че съм по-неспособна от тях? Освен това не възнамерявам да имам деца. Рисковете са ми

известни. Както и проблемите. Просто помагам на приятелите си. Ако толкова се тревожиш за Миси и Стар, защо не се включиш и ти?

Съжали за думите си още на минутата, тъй като знаеше какво ще последва. Роуз беше безупречна майка.

И, разбира се, тя въодушевено откликна:

— Всъщност това е страхотна идея. И бездруго Хана ще пренощува у една приятелка — понижи гласа си до шепот и уж нацупено каза: — Можеш ли да повярваш? — сетне продължи: — Решихме, че тези двете ще са много изморени след днешния ден, затова Арт взе няколко филма и смятаме да си купим пица. Ще се радвам Миси и Стар също да дойдат. Смяташ ли, че Мика ще им позволи?

Попи предположи, че Мика ще работи до късно и че няма да има нищо против, ако момичетата отидат някъде. Канеше се да му предложи да останат при нея, но щяха да се чувстват много по-добре при приятелките си. Ема и Рут бяха мили деца, а Попи имаше пълно доверие на Роуз. Невинаги я харесваше, но ѝ имаше доверие.

Разбира се, това означаваше, че ще прекара вечерта в размишления върху думите на сестра си, но какво да се прави!

Грифин изпита дълбоко задоволство. Следобед Мика му бе казал едва няколко думи, но когато се смрачи, централното помещение на работилницата, където бе топло, влажно и леко миришеше на белина, беше пълно с плодовете на труда им. Бяха измили и изплаkali по три пъти неизброимо количество пластмасови маркучи, множество пълни с чепове кофи и десетина съда от неръждаема стомана. Термометри, хидрометри, рефрактометри, цедки и черпаци — Грифин нямаше никаква представа за какво се използват и не възнамеряваше да пита. Струваше му се, че това са празни приказки, за които Мика няма да има търпение. Няколкото реплики, които каза, бяха предназначени по-скоро за самия него.

Нищо, че са мити в края на сезона. Не мога да поема риска, промърмори той веднъж. Друг път рече: Микроорганизмите се размножават зад гърба ти и могат да влошат качеството на сиропа. И още веднъж: Не трябва да спираме да мием. Да мием непрекъснато.

Но любопитството вече гризеше Грифин. Реши, че може да зададе няколко въпроса, докато почистват. Спря, както бършеше голямата стоманена мивка, и посочи една машина недалеч от комина:

— Какво е това?

Мика хвърли поглед натам и се наведе да избърше краката на мивката.

— Апарат за осмоза. Отделя водата от сока още преди да е стигнал до изпарителя. Спестява време и гориво.

— А това? — попита младият мъж и посочи друга машина.

— Филтърна преса. Щом се получи сиропът, изливаме го там. Не бива да остават кристалчета захар, не и във висококачествения сироп. Колкото по-ниско е качеството му, толкова по-ниска е и цената.

— И колко произвеждаш? — Грифин наистина се чудеше за евентуалната печалба.

— Когато сезонът е добър, около четири хиляди и петстотин литра.

— А какво прави сезона добър?

Не искаше да използва точно думата *прави*, но така се получи.

— Първо — поде Мика и клекна, за да избърше пода под мивката, — хубавото лято преди това. Ако дървото получи достатъчно слънце и вода, се развива добре. А доброто дърво дава по-сладък сок. След това ти трябва хубава късна зима и ранна пролет. Сокът тече шест седмици. Но може да спре и на третата. Ясно е, че колкото по-дълго тече, толкова повече печелиш.

— А от какво зависи колко време ще тече?

— От времето. Сокът тече, когато температурата през нощта е под нулата, а през деня — над. Разлика от петнайсет градуса е идеална. Ако е студено или топло през цялото време, сокът няма да тече както трябва. Ако има снежна буря и в плантацията се появи проблем, лошо ти се пише, ако не го оправиш бързо. Може и изобщо да не получиш никакъв сок, ако по някаква причина централният тръбопровод бъде прекъснат. Във всеки случай трябва да свършиш, преди да се появят пъпките, защото след това вкусът на сиропа отива по дяволите.

— И си научил всичко от баща си?

— И от неговия баща, а също и от чичо си.

Мика клекна, вдигна поглед към Грифин и почти се усмихна. Изражението му се смекчи и стана не толкова мрачно и затворено.

— Добивът на кленов сироп винаги е бил семеен бизнес. Преди Гражданската война това е била единствената култура, която не се е обработвала с робски труд, а само от най-близките и от роднините. Всички са помагали — и деца, и възрастни. Майка ми бутилираше и консервираше сироп. Баба ми се грижеше за прехраната на всички. А във времената, когато още е нямало апарати за осмоза или филтърни преси, мъжете са правели всичко на ръка. Когато бях малък, дори не се използваха пластмасови маркучи. Спомням си кофите.

Той замълча и се замисли — явно за нещо приятно, съдейки по изражението му. Но скоро чувството се стопи и на негово място се настани умората.

— Разбира се, не са имали толкова много дървета, колкото аз сега. Няма начин да нося кофи със сок от двайсет хектара гора, а човек не намира лесно помощници, понеже става дума само за четири или най-много шест седмици годишно — рече ядно и продължи да бърше пода. — Младите се стремят към лесните пари от търговия. Затова сега използваме маркучи, а те спестяват много работа. По този начин бизнесът остава семеен. Или поне така би трябвало да бъде. Разчитах на Хедър за това.

Той внезапно замълча.

Грифин си спомни топлотата му отпреди малко. Искаше му се да вярва, че Мика бе смъкнал поне една от защитните си прегради. Ако и част от нея останеше долу, имаше някаква надежда.

— Бих искал да поговорим за това.

Другият мъж му метна изпълнен с пренебрежение поглед.

— Питам се кога ще стигнем до този въпрос — забърса пода за последно.

— Мога да ти помогна. Имам контакти. Мога да се добера до информация, до която другите нямат достъп. Искаш ли да научиш нещо за Лиса? Мога да ти доставя сведения. Кажи ми само някои неща за Хедър — и ще събера информация и за нея.

— И защо ще го правиш?

Грифин не успя да признае вината си. Мика отново беше скрил по-меката страна от характера си. Ако споменеше за Ранди, това щеше да е краят. Затова той каза:

— Заради Попи. Харесвам я. Бих искал да помогна на приятелите й.

Събеседникът му се изправи.

— Тя ли те изпрати тук?

— Не. Не би направила подобно нещо. Опитва се да те предпазва. Не е сигурна, че съм приятел.

— След като тя не е, защо аз да бъда?

— Защото ти давам думата си. Освен това причините не са свързани единствено с Попи — обясни Грифин с приятното усещане, че говори истината. — Идвам от съвсем различно място. Не знам дали съм бил щастливец, или просто съм разглезен, но наистина имам много връзки. Използвам ги за всякакви неща, на които не държа особено. Но за това тук наистина ми пука. Харесвам Лейк Хенри. Харесвам и хората. Лили Блейк наистина се измъчи много през есента, а в момента Хедър е в огромно затруднение.

Мика започна да събира мокрите парцали от цялата стая.

— Имам си Каси.

— Така е, но възможностите на Каси са ограничени. Моите са по-големи.

Мъжът се обърна към него с парцалите в ръце и с потъмнели очи:

— Колко ще ми струва?

— Нищо. Нали това се опитвам да ти обясня. Аз съм ваш приятел. Имам цяла мрежа от връзки. На мен няма да ми струва нищо, така че същото се отнася и за вас. Истината е, че в момента ти си в центъра на нещата. Ти знаеш най-много. Ти можеш да ме насочиш в правилната посока.

Мика изсумтя и се наведе отново.

— Не ми е нужно много — опита се да го предума Грифин. — Рожденото й място би свършило най-добра работа, но ако не го знаеш, името на някой град, на училище или църква също ще е достатъчно.

— Не мога да ти кажа.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога.

С пълни с парцали ръце, Мика се отправи към вратата. Грифин взе якетата и ризите им и го последва.

— Защото не знаеш ли? Когато сте се запознали, сигурно ти е казала къде е била.

Студеният въздух преряза затоплените му дробове.

— Защо да го прави? Вече беше живяла в Лейк Хенри известно време. Защо да я питам за друго място?

— От любопитство например — предположи младият мъж.

— Добре, значи не си я попитал. Но вие сте живели заедно четири години. Все нещо трябва да е споменала или да ти е намекнала.

— Ако го е направила, не съм я разбрал — промърмори Мика и пое по отъпкания сняг на пътеката. Ботушите му скърцаха на всяка крачка.

— А писма? — опита Грифин. — Получава ли писма?

— Непрекъснато. Ние въртим бизнес.

— Имам предвид лични писма. Картички за рождения ден с някаква странна марка?

— Не, обаче не аз прибирам пощата, така че откъде да знам!

— Да не би да подозираш, че е скрила нещо от теб?

— Не! — отсече Мика, отвори задната врата и влезе вътре.

Грифин хвана вратата, преди да се затвори под носа му, и го последва през кухнята до съседното перално помещение.

— Нямаме нужда от цялата ѝ биография, а от едно-единствено нещо. Един факт, който да доказва, че в даден момент те с Лиса Матлок не са били на едно и също място.

Мика натъпка пералнята с кърпи и пусна останалите на пода. След това каза напрегнато:

— Не разполагам дори с едно нещо.

— Да е пътувала някъде? — поде Грифин. — Тържество по случай рождения ден? Подарък за рождения ден?

Другият мъж сипа прах за пране. Блъсна чекмеджето и пусна пералнята.

— Някакъв роднина, който и да е? — продължи Грифин и го последва в кухнята. — Някакво хоби или сън? Сънищата разкриват много.

Мика рязко се извърна към него. Контролираше гласа си, но бе на ръба да избухне.

— Тя не сънуваше. Работеше много и дълго, а през нощта спеше дълбоко.

— За бога, човече, все нещо трябва да знаеш! — изстреля Грифин, за да го притисне още малко с надеждата, че гневът ще даде поне трошица. — Трябва да е била някъде, преди да дойде тук.

И тогава Мика избухна. С блеснали от гняв очи, кресна:

— Дори да е била, не знам къде! Не знам, мамка му! Да не мислиш, че се чувствам добре от това?

Буйният изблик бе последван от мъртва тишина. С периферното си зрение Грифин забеляза някакво движение. Погледна към вратата и видя Попи. Очите ѝ бяха приковани върху Мика. Изглеждаше съвсем съсипана.

Грифин въздъхна и тихо каза:

— Не, предполагам, че не.

Отново погледна към Попи, но тя не сваляше очи от Мика.

— Мисля, че днес свърших достатъчно — рече той и излезе през задната врата.

Попи не си спомняше друг път да е чувала Мика да крещи. Той беше не просто мълчалив, а овладян, затворен и горд мъж. Сигурно много го бе заболяло от признанието, което бе направил току-що.

— Съжалявам — тихо каза тя. — Дори не знаех, че ще идва тук.

С наведена глава, Мика прокара ръка по тила си.

— Какво значение има? Може пък сега да се откаже.

Попи не бе толкова сигурна. Не беше сигурна, че Грифин трябва да го направи. Той имаше контакти, а всички останали бяха с вързани ръце.

— Така ли е? Наистина ли не знаеш нищо? — внимателно попита тя.

Той вдигна глава. Очите му преливаха от болка.

— Не знам нищо — изведнъж се сепна и погледна покрай нея. — Мили боже! Момичетата наблизо ли са?

— Не, оставих ги в града при семейство Уинслоу. Изрисуваха си лицата заедно с Рут и Ема и дори Стар се забавлява. Роуз ги покани на вечеря и да погледат филми. Няма нищо против да останат да преспят у тях, но реших, че първо трябва да те попитам.

Мъжът се обърна и застана до мивката.

— Добре. Там ще им бъде по-хубаво. Мен не ме бива много.

— Не съм съгласна. Хедър също не би била.

Той се обърна, стиснал ръце зад гърба.

— Не мога да направя нищичко, Попи. Не знам нищо. Премислих какво ли не, върнах се назад — вдигна ръце и прокара пръсти през косата си. — Рових, рових, рових и непрекъснато удрям на камък — отчаяно отпусна ръце. — Как е възможно да знам толкова малко? Бяхме много близки! Тя знаеше всичко за мен. Знаеше какво мисля и смятах, че аз знам същото за нея — замълча и я погледна измъчено. — Какъв глупак съм бил! Човек не може просто... да се появи някъде на деветнайсет години и да няма нищо зад гърба си. Защо не я попитам?

— Защото не е имало значение.

— Явно има значение. Как е възможно да не знам нищо?

— Тя не ти е казала.

— Но защо? Аз съм нейният мъж. Защо не е споделила с мен?

— Ако е било толкова лошо... ако се е страхувала...

— От мен ли? Но аз я обичам и тя го знаеше. Освен това как е възможно човек като Хедър да направи нещо лошо? Тя е толкова добра! Търпелива е и изпълнена с разбиране. Щедра е. Откакто я познавам, не е направила нищо лошо, ама нищичко. Не повишава тон на децата. Не ми крещи. У нея няма никаква злост. Как е възможно да е извършила нещо толкова ужасно?

— Не знам — каза Попи, — но ми се иска да знаех.

— И на теб ли не е казвала нищо?

— Не.

Той впери поглед в пода и се замисли. Стисна челюсти. Накрая вдигна очи и попита като осъден:

— Смяташ ли, че тя е Лиса?

— Не — отвърна Попи, — но мисля, че има нещо друго.

— Ако е нещо друго, защо не ни каже?

— Понякога човек просто не може.

— Съжалявам, но това не ми стига.

Попи сплете пръсти. Ръцете ѝ лежаха в скута, върху бедрата, които изглеждаха съвсем нормални под подплатените джинси, но в действителност бяха напълно безполезни. В този момент се почувства безполезна като нозете си.

Ала нямаше кой друг да помогне на Мика. Беше длъжна да опита, затова каза:

— Да предположим, че ѝ се е случило нещо ужасно, нещо толкова отвратително, че сигурно би полудяла, ако продължи да мисли за него, нещо толкова неприятно, че не е била в състояние да се храни, да спи или да мисли за друго.

— Трябваше да ми каже.

— Но как се оправя човек с подобно нещо? Как?

Мика остана безмълвен и напрегнат.

— Просто го прогонва от съзнанието си — продължи тя с убеждението на човек, който знае за какво говори. — Отричаш, че ти се е случило. Не знам какво е преживяла Хедър. Ала знам какво представлява сега и наистина е възплъщение на тези добри неща, които казваш. Тогава как да я корим, че не иска да говори за другото?

Мика не отвърна.

Но Попи отчаяно искаше той да разбере.

— Хедър те обича, Мика. Обича и момичетата. Ако не иска да говори за миналото, вероятно просто не може да си наложи да го направи — самата тя познаваше прекрасно това състояние. — Добре, ти навярно си различен, но не смяташ ли, че е възможно човек, който е преживял нещо страшно, да иска да забрави миналото си и да стане друг, за да оцелее?

* * *

Тази нощ Мика за малко не отвори раничката. В действителност я извади от купчината дърва и опипа закопчалката. Каза си, че вероятно вътре няма нищо, че сигурно е подарък от родителите на Хедър и има сантиментална стойност.

Но това не обясняваше защо тя я държи скрита в шкафа цели четири години, а не я е оставила в чекмеджето. Мика никога не ровеше в нещата ѝ. Чекмеджето на тоалетката щеше да е напълно безопасно място.

Ала ако пазеше раничката поради подобни причини, сигурно щеше да му я покаже. Той можеше да оцени подобно нещо. Нали тъкмо затова бе запазил и работилницата за кленов сироп? Семейството му се занимаваше с този бизнес от поколения. И съхраняването му имаше сантиментална стойност.

Всъщност тук ставаше дума и за нещо повече. Поради способността на Хедър да вижда нещата в по-широка перспектива той извличаше и по-големи печалби. Това важеше с особена сила тази година.

Значи Хедър му бе сторила добро и отварянето на раничката зад гърба ѝ щеше да бъде предателство.

Но това бе безсмислено, не и след като беше в ареста, не и при обвиненията, които ѝ отправяха.

Тогава защо да не я отвори? Да не би да се боеше, че няма да намери нищо? Или че ще намери нещо?

Стигна дори дотам, че се запита какво би било най-лошото, което можеше да се крие вътре. Най-лошото бе да открие документи, доказващи, че Хедър е Лиса. Следващото най-лошо нещо можеше да бъде доказателство за това, че Хедър е омъжена за друг. Това би обяснило нежеланието ѝ да се омъжи за Мика.

Но тогава защо не се бе развела?

Може би онзи тип бе заплашил, че ще я убие. Може би бягството беше единствената ѝ възможност да се спаси от него. Може би това имаше предвид Попи, като му каза, че човек понякога става друг, за да оцелее.

А може би Хедър наистина е Лиса. Ако беше така, тя бе извършила убийство и щеше да отиде в затвора.

Ако тя беше Лиса, Мика все още не бе готов да го узнае. Затова пъкна раничката обратно в скривалището ѝ, натрупа дървата отпред и се махна оттам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Снегът заваля късно през нощта преди неделната сутрин. На разсъмване земята вече бе покрита с близо осемсантиметров снежен килим. Пухкавият и лек сняг изглеждаше от прозореца на Попи като захарен памук, но това ни най-малко не я ободри. След като прекара по-голямата част от нощта в мъчително дремане и будване, тя се събуди като смазана от огромна тежест.

Остана в леглото до по-късно от обикновено. Когато най-сетне стана, взе душ и понеже имаше нужда да подобри настроението си, облече яркозелен анцуг. Разреса косата си с пръсти, включи таблото на централата, но след това реши друго и го изключи. Взе неделния вестник от предната врата и отиде да си направи кафе.

Хвърли поглед на първата страница и с облекчение отбеляза, че не пише нищо за Хедър. После прегледа заглавните страници на всички раздели, за да си избере какво да прочете. Ала когато кафето бе готово, остави вестника настрани и закара количката си до прозореца на всекидневната.

Седеше там и... Просто си седеше и наблюдаваше как още един сантиметър сняг се натрупва върху елите близо до дома ѝ. Снежинки посипаха двойка кардиналчета, които прехвърчаха между дърветата. Мъжката птица беше яркочервена, а на фона на снега дори по-убитата окраска на женската изглеждаше ярка. Долетяха до перваза на прозореца и оставиха следи от малки птичи крачета върху прясно натрупалия сняг, преди да отлетят отново.

Попи извади лосиона от страничния джоб на количката, намаза ръцете си и разсеяно попипа мазолите по тях, докато наблюдаваше играта на други две птички. Питаше се каква ли наслада носи свободата да летиш, да се откъсваш от земята, да се рееш нависоко и да изчезваш, питаше се какво ли би било да започнеш на чисто и отначало, какво ли би било да имаше меки и нежни ръце.

Реши, че сигурно би било чудесно. Би било прекрасно. Проблемът с мечтите бе, че пробуждането от тях е много мъчително.

Поразмишлява върху това известно време и най-накрая включи телефоните, но те не й предложиха спасение. Нито едно копче не светеше. Хората в Лейк Хенри или седяха пред камината и сами вдигаха телефона си, или бяха в църквата, или в планината, където се провеждаха Дните на снега, състезанията по ски, сноуборд и шейни.

Остави телефоните на звукова сигнализация и се върна до прозореца. След малко по алеята се зададе някакъв пикап. Не беше екипът по разчистването с греблата, характерната си маркировка и предупредителното надуване на клаксона. Беше пикапът на Грифин. Придвижваше се внимателно по близо десетсантиметровата снежна покривка, ако се съдеше по парапета на задната веранда, после спря до блейзъра.

Попи не помръдна. Не успяваше да определи какви чувства предизвиква у нея посещението му: не можеше да събуди у себе си нито гняв, нито дори раздразнение, освен ако не беше насочено към малките отломъци очакване, които се бяха промъкнали покрай иначе стабилната ѝ съпротива. Затова просто седеше и слушаше.

Отвори се врата, сетне последва пауза и най-накрая вратата се затвори. Чу го как се катери по покритата със сняг рампа и изведнъж се зачуди дали е донесъл обяд. Малко топла храна от ресторанта на Чарли щеше да ѝ се отрази добре. Там приготвяха страхотно чили. Не би отказала да похапне от него. Ако бе вземал някаква торба от предната седалка, това би могло да обясни паузата.

Той почука. Тя не каза нищо. Грифин почука отново, след това завъртя бравата и се провикна:

— Има ли някой вкъщи?

Зърна я и се усмихна.

— Здравей — вмъкна се вътре и затвори вратата. — Как си?

— Добре съм — отвърна тя. Радваше се да го види, но съжали, като не видя никаква хартиена торба. Наистина не би имала нищо против малко чили от ресторанта на Чарли. — Хубаво си се опаковал.

Той събу ботушите си, избути ги настрани, джинсите му се бяха набрали над дебелиите чорапи. Свали лентата от главата си и я изтупа от снега. След това отметна назад косата си.

— Здравата вали.

— Сигурно е много красиво в планината. Учудена съм, че не си там.

— Бях — каза той, но не помръдна от вратата. — Мислех, че и ти ще отидеш. Вчера явно прекара добре.

— Вчера беше на езерото. Всички прекарват добре там. Но днес са ските и другите спортове — недоволно набърчи тя нос.

— Някога качвала ли си се на ски?

— Тук се научаваме да караме ски още от малки. Правех го непрекъснато.

— Искам да кажа, след инцидента?

Учуди се, че ѝ задава подобен въпрос. Повечето хора не смееха. Но Грифин си беше Грифин и обичаше да разпитва.

— Не — отвърна тя. — Имам... малък проблем.

— Никога ли не си опитвала седящи ски?

Изпита неудобство, каквото беше преживявала само веднъж преди.

— Ти какво знаеш за тях?

— Само, че би трябвало да са нещо забавно.

— А, значи си говорил с хора, които са ги използвали.

— Всъщност да — потвърди той и леко разтвори кожуха си. Отдолу носеше червен пуловер с остро деколте, а от изпъкналостта под него тя заключи, че сигурно е дебело облечен и отдолу.

Така. Значи знаеше и за седящите ски. Не беше сигурна какво изпитва и по отношение на това. Опита се да изпита гняв, задето надничаше в личния ѝ живот, но не ѝ се удаде. Просто зададе неутралния въпрос:

— Значи си разпитвал и за седящите ски, докато си изравял информация за заболяването ми?

Той не трепна. Очите му приковаха нейните без всякакво съжаление.

— Не бих го нарекъл ровене. Просто бях любопитен.

Тя също.

— Какво знаеш за нараняването ми?

— Знам само, че е засегната долната част на гръбначния стълб. *Частично увреждане.*

— Което означава — поде тя, защото искаше да изясни всичко, — че положението ми не е толкова лошо като на други хора; че коремните ми мускули функционират, следователно контролирам някои дейности, които другите болни от параплегия не могат; че

вероятно бих могла да се науча да ходя, макар че едва ли ще го правя гладко или функционално и със сигурност няма да представлявам красива гледка. Някой от града се е разбъбрил. Кой?

— Ако ти кажа, никога няма да му проговориш.

— На него ли? Джон ли беше? Или Чарли? Физиотерапевтът ми? Масажистът?

— Ау, тук има и масажист! Добър ли е?

— Грифин!

Той помирително вдигна ръце.

— Хайде да не се караме. Просто вчера изглеждаше страшно доволна на „Арктическата котка“ и си помислих, че и днес ще правиш нещо подобно в планината. Искаш ли да се повозим на шейна?

— Не.

— На снегомобил?

— Не.

— Заради катастрофата ли?

— Не — отрече тя, но, разбира се, това беше лъжа. Ските и снегомобилите бяха част от живота ѝ през зимата, но не ги бе използвала, откакто бе преживяла нещастния случай преди дванайсет години.

— Страх ли те е? — попита Грифин.

— Защо задълбаваш в това? — въздъхна тя.

— Защото знам, че можеш да правиш тези неща, и искам да ги вършим заедно.

— Казах ти, че не мога — напомни му Попи, но пак не успя да се ядоса, защото не усети никаква злонамереност у него. Беше свестен човек. — Съобщих ти го през есента. Ако си хранел някакви надежди, проблемът си е твой. Гледам на нещата от добрата им страна и правя онова, което ми доставя удоволствие. Имам повече късмет от мнозина други и съм благодарна за това. Чувствам се добре с начина си на живот.

— Хубаво — съгласи се Грифин с донякъде осъдителна усмивка.

— Каза ми всичко това през есента. Тогава сигурно много ми се иска просто да бъда с приятел, защото тук се чувствам като парий. Вчера на езерото никой не искаше да разговаря с мен. Днес в планината беше същото. Затова отидох в ресторанта на Чарли, но там беше почти пусто.

Попи не бе учудена.

— Всички са в планината.

Всъщност ѝ домъчня за него и се почувства благоразположена, сякаш разговаряйки с него, когато никой друг не искаше, правеше добро. Това донякъде оправдаваше присъствието му в дома ѝ.

— Освен една възрастна дама — вметна Грифин и поде разказа си, както стоеше на прага. — Каза ми, че не е от Лейк Хенри, но беше в кафенето на Чарли и както си говорехме, тя отвори раницата си и отвътре се показва едно коте.

— А! — възкликна Попи и си представи сцената. За нея това не беше нищо ново. — Шарлот Бадо — заключи.

Беше си поел дъх, за да продължи да разказва, но го задържа и попита:

— Откъде знаеш?

— Тя обича котки. Ходи там, където очаква да се съберат много хора, а това със сигурност ще стане по-късно в заведението на Чарли. Събира бездомните котки и се опитва да им намери дом. В колата ѝ сигурно има поне шест. — Внезапно една мисъл осени Попи. — Не си го направил!

Огледа подутината под кожуха му. Той беше слаб мъж. Независимо колко дебело бе облечен, подутината беше твърде голяма.

— Не си го направил!

Грифин не отрече и тя изпита прилив на необяснима обич. Но веднага след това дойде предупреждението:

— Ти си градско момче. Някога имал ли си животни у дома — котки, кучета, морски свинчета?

— Не, но това мъниче е толкова сладко!

— Взел си го! Наистина си го направил.

Той гушна малкото същество.

— Да не би да си алергична?

— Не съм.

— Тогава мразиш котките.

— Обичам ги. Имахме много котки, когато бях малка. Просто Шарлот е доста коварна. Смята, че всички могат и трябва да гледат котки, а не е така. Виждала съм я как ги дава на деца от хребета, които не могат да си позволят да ги хранят, камо ли да ги кастрират, и преди

да се усетиш, се пръква едно котило, след това второ, трето и котките-рибари излизат от горите. Някога виждал ли си котка-рибар?

Грифин поклати отрицателно глава.

— Те са големи, диви и подли и освен това са силни и кръвожадни. Изяждат малките котета и навсякъде разпръскват късчета от телцата им. Това е ужасно — и за малките котенца, и за децата, които са направо съкрушени.

Той осъзна за какво става дума и я увери:

— С тази няма да се случи нищо подобно. Тя е домашно коте и вече е кастрирана. Освен това аз съм отговорен човек. Купих всичко необходимо от магазина на Чарли. Няма проблеми.

— Виждам поне два — каза Попи, защото той беше толкова сладък и искрен, че лошата ѝ страна искаше да му докаже, че не се е сетил за това. — Котката обича топлината, а в хижата на Литъл Беър не е никак топло, ако не поддържаш огъня. Следователно ще трябва да я вземаш със себе си, ако смяташ да отсъстваш за по-дълго време и със сигурност, когато отиваш в Принстън, Ню Джърси. А това ни води към втория проблем: котките мразят автомобили.

Той надникна в пазвата си.

— Според мен нямаше нищо против да се повози дотук. Спа почти през цялото време. И все още продължава да спи. Ооо! — развълнувано прошепна Грифин. — Вече се събужда — гласът му скочи една октава по-високо и той каза: — Здравей, миличка.

Попи тъкмо си мислеше, че този мъж е прекрасен, когато зърна туфичка рижи косми на фона на червения му пуловер. Тя също се развълнува и попита:

— Бебенце ли е?

— Не съвсем. Жената твърди, че е на две години, което за котките значи, че е възрастна, но просто е дребничка.

— Дай да я видя.

Грифин прекоси стаята по чорапи и разгърна кожуха си, за да се покаже горната част от телцето на животинчето. Хвана се за стола на Попи и клекна до нея.

Не беше само туфичка рижи косми, цялото коте беше рижо.

— Червенокоска е като теб — със задоволство отбеляза Попи и погали топлатата главичка на котето. Всъщност косата на Грифин бе по-

скоро кестенява, а не рижа, но ѝ бе казал, че прякорът на семейството е *рижите*. — Виж, очите ѝ са затворени. Все още спи.

Малката главичка се извърна при звука на гласа и допира на ръката ѝ, а нослето започна да души. Попи разгледа животното отблизо и възкликна:

— Мили боже!

— Да — потвърди Грифин. — Нима можех да откажа? Явно се е родила зряща, но след това нещо е станало. Стопанинът ѝ не можел да се справя и я зарязал на пътя. Взели я и я лекували, но вече било твърде късно да спасят зрението ѝ. Онази жена с котките я гледала два месеца и би я задържала, ако нямаше толкова много животни.

— Те са се отнасяли зле с това мъниче, така ли?

— Не. Жената каза, че са я приели и дори са я покровителствали. Но това коте има нужда от любящ скут, а жената не се задържа много на едно място.

— Ами ти? — попита го тя.

— Да, когато работя.

Попи остави котето да подуши ръцете ѝ, но не може да устои, взе телцето и го измъкна от кожата на Грифин.

— Здравей, миличко — нежно промълви. Продължи да гали котето, докато то миришеше анцуга ѝ. — Ти си толкова красива малка госпожица, толкова топличка! — котката постави лапичка на рамото на Попи, докато подуши шията, ухото и лицето ѝ. — Какво помириса? А? Тоалетната вода е на Ралф Лорен. Харесва ли ти?

Котето бодна с муцунка бузата ѝ и заизследва едно местенце под ухото ѝ.

— Има добър вкус — каза Грифин толкова мило, че Попи направо остана без думи. Беше съвсем наблизо и изглеждаше толкова внимателен и красив! Да, определено беше красив с чупливата си кестенява коса, сините си очи и наболата брада, която твърдеше, че не е бръснал, откакто се бе къпал в дома ѝ преди два дни.

Докато го гледаше сега, в гърлото ѝ сякаш заседна буца. Мисълта ѝ светкавично се върна към първата им среща: тя беше на инвалидната си количка, а той стоеше отзад в залата за събрания на църквата в центъра на града. Преди това по телефона бе усетила някаква връзка помежду им, която на живо стана още по-силна — по-силна от всичко, което познаваше досега, дори и преди катастрофата. Дали беше

химията на привличането? Не бе поела риска да опита за това ли става дума и ако е така, как ще се държи тялото ѝ. Твърде много се боеше от провал.

И все още беше така. Но нещо вътре у нея се бе размекнало. Може би се дължеше на котката. Нима е възможно човек да не се размекне при вида на красиво сляпо коте?

Животното скочи на пода.

— Чакай! — извика Попи и погледна Грифин. — Хвани я.

— Не, не, нищо ѝ няма.

— Не познава къщата. Може да се нарани.

Котката завъртя глава към тях и тялото ѝ грациозно се изви. След това гордо вдигна глава, изпъна тялото си и седна на задните си лапи, обърната към масите, върху които бе поставено таблото на централата. Носът ѝ леко се бърчеше, а мустачките се насочиха напред. Плавно се изправи на четири крака и се запъти към масите. С удивителна прецизност спря до най-близкия дървен крак, изследва го с носа си, потърка в него главичката, врата и гърба си, а след това и цялото си тяло. После със същата възхитителна точност се премести на другия крак, сетне на следващия и така нататък. След като проучи масите, царствено се запъти към стената.

Попи притаи дъх, защото се боеше, че котето ще се блъсне. Вместо това то се обърна и тръгна покрай стената, сякаш го бе правило цял живот. Отърка се в рамката на входа и с благородна осанка пое по коридора.

— Търси банята — промърмори Грифин и преди Попи да успее да му каже, че котките са като камилите, той се втурна към вратата, нахлузи ботушите си и изхвърча навън.

Младата жена последва животното по коридора точно когато елегантно извитата оранжева опашка изчезна в кухнята, където се разигра същата сцена. Котката проучи всичко. Разхождаше се, душеше, търкаше тялото си. Веднъж дори се изправи на задните си крачета и качи предните на вратичката на шкафа под кухненския плот. Попи се приближи, вдигна я и внимателно я постави върху гранита.

Откъм входната врата отново се разнесе шум — отваряне и затваряне, събуване на ботуши — и след това по коридора се чуха стъпки.

— Тоалетна — обяви Грифин със снежинки в косата. Носеше голяма пластмасова тавичка, в която имаше камъчета за котешка тоалетна.

— Трябва ни храна — каза Попи. Беше пуснала тъничка струя вода от чешмата. Котето беше поставило задните си лапички на ръба на мивката, предните — вътре, а муцунката му се намираше точно под струята.

— Храна — повтори Грифин. Остави товара си на пода и пак излезе навън.

Докато се върне, котето беше скочило обратно на пода и изучаваше колелата на количката на Попи. Тя не искаше да ѝ пречи, затова не помръдна, а само посочи на Грифин купичката, която бе извадила от едно чекмедже. Младият мъж бързо я напълни с котешки бисквити.

— Ммм! — възкликна той, като че ли подмамваше дете. — Пилешко и черен дроб. — Поднесе съда пред муцунката на котето и веднага привлече вниманието му. Огледа се и постави купата в един ъгъл, където нямаше да пречи на никого.

Котето тутакси се озова до храната.

— Как го прави? — удивено попита Попи.

— Души, чува, усеща. Мустачките ѝ служат за антени. Подсказват ѝ, когато се приближи до нещо, а рефлексите ѝ са толкова силни, че може да се ориентира съвсем точно.

Той се обърна, напълни тоалетната на котето със ситни камъчета и въпросително изви вежди към Попи:

— Къде?

Тя му посочи с брадичка към стаята до кухнята, където се намираха пералнята и сушилнята ѝ. Беше по-скоро дълбока ниша, отколкото стая, и имаше същите плъзгащи се врати като в останалата част на къщата, които се отместваха плътно до стената и позволяваха лесното придвижване на инвалидната количка. В този момент имаше предостатъчно място за тоалетната — в ъгъла и встрани от пътеката.

Откъм купата се разнесе хрупане. Докато Грифин наместваше тоалетната, Попи напълни втора купа с вода и я постави до храната. Котето си близна, отново се върна при бисквитите и продължи да хрупа. На всеки няколко хапки то обръщаше главичката си настрани, за

да сдъвче, и на пода се посипаха парченца. То ги помириса, побутна ги с лапичка и ги заряза. Попи нямаше нищо против бъркотията.

След като се нахрани, животинката започна да чисти муцунката си — първо с език, а след това облиза лапичка и се затърка с нея. Започна от муцунката, но постепенно обхвана ушите и очите. Едното ѝ ушенце се наведе напред. Попи тъкмо си мислеше колко нежно е, когато то се върна на мястото си.

Котето обърна главичка. Грифин все още стоеше приведен близо до пералното помещение. Той цъкна с език и почука с пръсти по пода. Котката се приближи. Миризмата му ѝ беше позната, тя отърка в крака му цялото си тяло и отиде до тоалетната.

Грифин се изправи и потърка ръце.

— Така. Сега се чувствам по-добре.

— Сигурно, а най-вероятно и тя — през смях рече Попи. — Е, как се казва?

Той се зачуди.

— Мислих по този въпрос, докато идвах насам. Мъниче ми се стори подходящо, но вече не съм сигурен.

— Не можеш да наричаш това коте мъниче. Обидно е, като се има предвид колко е смела.

— А какво е подходящото име за едно смело момиче?

— Джилиан — каза Попи след кратък размисъл. — Това е силно име.

Само че рижото коте никак не ѝ приличаше на Джилиан.

— Уитни.

И това не ѝ звучеше подходящо.

Разнесе се шумолене в камъчетата, почукване, а след това котето излезе от кутията. Спря за миг на прага на пералното помещение, за да се ориентира. След това вирна опашка и с уверена грация се насочи право към Попи.

— Виктория — заяви жената. — Като за кралска особа. — Животинката скочи в скута ѝ с удивителна точност. — Виктория? — повика я тя.

Котето близна брадичката ѝ и замърка. След това бавно се завъртя в скута ѝ и легна на кълбо с плавното движение на падаща коприна.

— Не можеш да я заведеш на Литъл Беър — реши Попи. — Вече се ориентира тук. Би било жестоко отново да я откъснем от позната за нея обстановка.

— Но тя е моя котка — възпротиви се Грифин.

— Може да остане тук.

— Само ако съм с нея през част от времето.

Попи постави ръката си върху топлото вратле на Виктория и подозрително вдигна поглед. Трябваше да има нещо нечестно и у Грифин. Не можеше да бъде иначе. Не бе възможно да е изтъкан единствено от доброта.

— Какво точно означава *част от времето*?

Той вдигна очи към тавана и спокойно заговори:

— Не означава абсолютно нищо, освен че ме чака много работа, а ти имаш огромно бюро, където има предостатъчно място да си сложи нещата. Имаш топлина и електричество. Освен това имаш и баня. И факс. И покритие за мобилни телефони. Както и предостатъчно телефонни линии, така че мога да използвам една за достъп до Интернет, без да се налага да се моля мобилната ми връзка да не се разпадне. Освен това притежаваш и здрав разум и знаеш, че думите ми не са лишени от смисъл. Имаш и добро сърце. Не се опитвай да го отричаш. Не съм те молил да взимаш тази котка.

Да, наистина не я бе молил за това. Попи си помисли, че настаняването на Виктория в дома ѝ сигурно щеше да озадачи някои хора. Мейда от години я караше да си вземе домашен любимец — само дето тя настояваше за доберман, ротвайлер или немска овчарка, — но Попи непрекъснато отхвърляше идеята за куче пазач. Отказваше да приеме, че има нужда от страж. Роуз често я бе подканяла да вземе някое кутре от котилото на техния лабрадор, но тези животни ставаха много големи. Нямаше как Попи, инвалидната ѝ количка и едно толкова голямо куче да се сместят в банята, за да изкъпе животното, а тя не виждаше смисъл да си взима домашен любимец, за който не може да се грижи сама.

Така стигаме до Шарлот, която се появяваше с пълните си с котки кошници, за да раздава покани за разпродажби на занаятчийски изделия, растения, сладкиши, паради за Деня в памет на загиналите в Междоусобната война, фойерверки за Четвърти юли и пикници за Деня на труда, при това не само в Лейк Хенри. Шарлот беше

регионална институция. Децата се тълпяха около кошниците ѝ, а възрастните я заобикаляха. След като си беше взела котка от нея, сигурно щяха да я помислят за глупачка.

Смешното беше, че тя не се чувстваше като глупачка. Със сигурност не бе надхитрена от Шарлот. Ако някой бе изигран, това беше Грифин. Но Виктория се беше сгушила до коремните ѝ мускули, които наистина усещаха топлината, беше се свила на кълбо в скута ѝ и това идеално я устройваше.

Добре. Попи не беше отишла в планината, защото не искаше да се замисля за нещата, които не може да прави. Ала със сигурност можеше да се грижи за котка. Тази мисъл я накара да се почувства по-добре. По-силна. Сега оставаше да реши какво ще прави с Грифин.

— Къде са нещата ти? — попита тя. — Документите и всичко останало?

— В Литъл Беър — отговори той.

Тя погледна часовника си. Беше почти обяд.

— Ако отидеш да ги вземеш и се отбиеш пътем през Чарли за едно чили — все още не се бе отказала — можеш ли да се върнеш до един?

— Разбира се. Защо?

— Защото ако успееш и ако нямаш нищо против да отговаряш на телефоните, докато работиш, бих могла да отида да видя Хедър. Смяташ ли, че пътищата са добри?

* * *

Пътищата наистина бяха добри, а и Попи все още се чувстваше силна. Беше се нахранила с чили и се радваше на приятното усещане, че Грифин е в дома ѝ. Работеше. В това нямаше нищо лошо. Отговаряше на телефоните. Направо великолепно.

Освен това тя имаше опит в шофирането по снега. Дайте ѝ широко шаси, здрава стоманена основа, самостоятелно задвижване на всяко колело и гуми с голям грайфер — и нямаше никакви проблеми. Когато се добра до центъра на града, първите трактори вече бяха разчистили пътя. Пристигна в Уест Иймс почти без да поднесе.

Чилито вече бе смляно, Грифин ѝ се струваше някъде далеч и тя бе останала насаме с мислите си. За нещастие те бяха същите, които не ѝ бяха позволили да спи, и не искаха да си отидат. А и тя не се опита да ги прогони. Точно това трябваше да обсъди с Хедър.

Не очакваше, че ще трябва да се срещне с нея в голяма зала, пълна с други арестанти и техните близки. Не беше предвидила и тревогата, която изпита, когато видя Хедър редом до тези хора. Но нямаше какво да се прави. Успя да вземе един свободен стол и се настани на празно място до една от стените.

Хедър веднага я забеляза. Огледа се наоколо, приближи се и седна на стола. Облегна лакти на коленете си и се наведе по-близо до приятелката си. Попи направи същото, за да осигури на разговора им известна поверителност.

— Знам — каза тя, защото беше забелязала бързото оглеждане на стаята и разочарованието в очите на Хедър. — Аз не съм Мика. Много съжалявам.

Приятелката ѝ изглеждаше съсипана.

— Допусках, че работи, но, когато ми казаха, че имам посетител, си помислих, че...

— Мие съдовете през целия уикенд. Мисля, че тази седмица смята да поставя чепове и маркучите. Искане да е готов, когато сокът потече. Първата партида винаги е най-добра.

— Трябваше да съм там. Миси и Стар помагат ли му?

— Не. Мисля, че той изпитва необходимост да е сам.

— Но той не може да се справи сам. Е, с това сигурно може. Обади ли се е на Камил за книжата?

— Не знам.

— Тя знае всичко, Попи. Накарай го да ѝ се обади. Кажете ми как са Миси и Стар.

— Бяха с мен вчера. Снощи спаха при Рут и Ема. Днес са в планината с Мариан.

— Сигурно ме мразят.

— Обичат те. Просто не разбират какво става. Затова съм тук. Говори с мен, миличка. Кажете ми какво е станало.

Очите на Хедър станаха безизразни.

— Не, не, не — прошепна Попи и стисна ръцете ѝ. — Не прави така. Това няма да ти помогне. Като се затваряш, нараняваш себе си и

всички останали. Говори! Каж ми! Двете с теб винаги сме умеели да разговаряме. Когато Мика за пръв път те помоли да гледаш децата, ние го обсъдихме, нали помниш? Претеглихме всички доводи, всички *за* и *против*. Решихме, че ако искаш да напреднеш в работата, ще е по-добре да останеш при Чарли, но в действителност ти умираше от желание да се грижиш за момичетата. Нали не си забравила? Веднага го разбрах. А когато между теб и Мика започнаха да припламват искри? Виждах какво изпитваш. И щом се случи, ти ми разказа, защото искаше да знаеш дали е редно, искаше да ти отговоря честно и аз го сторих. Какво ти пречи да ми се довериш сега?

— Няма смисъл — промълви Хедър.

Попи отчаяно прошепна въпроса си:

— Но защо?

— О, Попи, искало ли ти се е да можеш да започнеш живота си отначало: просто да се върнеш назад и да направиш нещата по различен начин?

— През цялото време. Но ти го знаеш. Едно кръгче със снегомобила, само трийсет минути — и всичко се променя. Бих дала всичко да върна тези трийсет минути назад.

— Но не можеш. Можеш само да продължиш напред.

— Винаги си го казвала. И двете смятаме така. Непрекъснато си го повтаряме, защото считаме, че това е единственият начин да оцелеем. Само че може да не е вярно.

— Напротив, вярно е.

— Хедър, ще те съдят за убийство. Независимо дали си Лиса, или не си...

— Не съм Лиса.

— ... ще те върнат в Калифорния и ще те изправят пред съда. Искат възмездие. Може и да си невинна, но ако не дадеш на Каси нещо, за което да се хване, ще те осъдят. И тогава няма да има накъде да продължиш. Просто се перчихме, като твърдахме това. Нищо повече.

— Не съм Лиса — повтори Хедър.

Попи сведе поглед. Взе ръцете на приятелката си и ги стисна.

— Защото е твърде болезнено да си Лиса ли?

Хедър не отговори, затова Попи вдигна поглед и попита отново:

— Може би като Хедър ти е трудно да говориш за случилото се, преди да дойдеш в Лейк Хенри?

— А трудно ли е да бъдеш Попи? — отвърна с въпрос другата жена.

Беше очаквала подобен въпрос. Това бе едно от нещата, които я бяха измъчвали през нощта. Прие възможността да го изкаже гласно, всъщност дори ѝ се зарадва. Въпреки всичко, което се случваше и което тя не разбираше, вярваше, че Хедър ще я изслуша, без да я съди.

Трудно ли е да бъдеш Попи?

— Такава, каквато бях преди ли? Да, трудно е. Онази Попи допусна грешки и от това боли. Боли ме и заради хубавите неща, които са изгубени завинаги.

— Например?

— Духът ѝ, смелостта ѝ, енергията ѝ. Тя беше на педали всеки ден, всеки час. Не знам къде щеше да бъде сега онази Попи: може би в друга част на страната или на света, а може би, въпреки всичко, в Лейк Хенри — там е много забавно. Но тя имаше и труден характер, беше опърничава и глупава и още много неща, които едва ли би допуснала. Ала моето положение е различно от твоето. За мен това е минало. Всички знаят, че съм родена и отраснала тук. Никой не ме преследва с белезници. А и ако ми се случи нещо, никой няма да страда. Аз си нямам Мика, нито Миси и Стар. Те имат нужда от теб.

Цялата разтреперана, Хедър се поизправи на стола. Обгърна тялото си с ръце и се облегна.

— Може би всичко се свежда до наказанието — продължи Попи. — Преживяла си нещо толкова лошо, че нямаш сили да говориш за него. Можеше да се омъжиш за Мика и да имаш свои деца, но ти не пожела. Да не би да се наказваш за онова, което ти се е случило?

Известно време се чуваха само приглушените гласове от другия край на залата. След това Хедър попита:

— А ти не правиш ли същото?

— Да се наказвам ли? Как?

— Като ограничаваш нещата, които правиш.

— Правя каквото искам и се примирявам с нещата, които не мога да върша.

— Но никога ли не ти се иска да опиташ? Да поемеш някакъв риск?

— Например?

Хедър я погледна, сякаш искаше да ѝ каже, че много добре знае какво има предвид.

— С някой мъж например. Не си ли любопитна?

— За какво? — попита Попи отново шепнешком. — За секса? Знам какво е. Имах богат опит преди нещастния случай.

— Това си е за тогава.

— Животът ми е пълноценен. Не ми трябва нищо друго. — За да докаже твърдението си, добави: — Вземи Грифин например, пак е в града.

Очите на Хедър се разшириха.

— Така ли? Кога се е върнал? — въодушевлението ѝ се изпари толкова бързо, колкото бе пламнало. — О! Сигурно иска да пише за мен.

— Не, иска само да помогне. Има връзки, които ние нямаме — за малко да ѝ разкаже за снимките на Лиса, но нещо я възпря. — Освен това ни помага и по друг начин. В момента е у дома и отговаря на обажданията, за да мога да дойда. Но ако ме питаш дали искам да изляза на вечеря с него — не, не искам. Довечера ще съм у дома и ще отговарям на телефоните, утре ще вечерям с Лили и Джон, а след това е вторник и всички ще се съберем у дома.

Разбира се, Хедър нямаше да дойде тази седмица. А може би и през целия месец. В действителност отсъствието ѝ щеше да продължи много по-дълго.

— Обичах нашата група — тихо простена Хедър.

— Тогава ни помогни. Помогни ни!

Жената сякаш се разкъсваше от противоречия. Колебливо попита:

— Докъде се простират връзките на Грифин?

Попи почувства искрица надежда.

— Навсякъде. Има цяла мрежа. Ако искаш да намери някого или пък документи, роднини, той е насреща.

— Но ще има цена. Винаги има цена.

— Той е богат. Няма нужда от пари.

Не можеше да разкрие пред Хедър, че всъщност братът на Грифин я бе издирил, което обясняваше защо той ще им помогне, без да иска пари. Ала сега моментът беше подходящ да ѝ каже за другото.

— Той намери снимки на Лиса. Човек направо се смайва, като ги гледа. Мога да разбера защо някой се е объркал.

Хедър седеше неподвижно. Очите ѝ се бяха разширили и се взираха в тези на Попи, без да мигат. След това си пое дъх и безмълвно изрече три думи. Преди Попи да успее да реагира, преди да е сигурна, че е разбрала правилно тези думи, Хедър стана от стола, прекоси стаята и излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Грифин се забавляваше, докато изпълняваше ролята на телефонен оператор. Самият той неведнъж бе звънял да търси информация за Лейк Хенри и Попи го беше срязвала, така че сега се справяше превъзходно с нейната роля. Обади се от три медии и той се държа любезно, но твърдо. Лейк Хенри нямаше какво да каже по въпроса за Хедър Малоун.

Освен това тези разговори му доставяха удоволствие. Сега, когато заместваше Попи Блейк, хората не го избягваха и не му затваряха телефона. Питаха къде е Попи и кога ще се върне. Питаха кой е и се досещаха прекрасно, щом им кажеше името си. Интересуваха се защо е дошъл, колко време ще остане, излиза ли с Попи, а той им отговаряше добронамерено, защото въпросите не бяха предубедени. От пощаджията Натаниъл Рой, който се обади, защото Попи не беше прибирала пощата си от вторник, научи, че тя редовно чете Нюзуик, Пийпъл и каталога на „Патагония“, което не го учуди, както и Марта Стюард Ливинг^[1], което вече го учуди. От масажиста узна, че прави масаж на цялото ѝ тяло веднъж седмично, обикновено в понеделник следобед, но тази седмица поискала да променят деня, а в случай че го интересувало, процедурата включвала не само обичайния шведски масаж, а и тренировка на рефлексите, хидромасаж и ободрително обтриване на тялото.

Научи, че човекът, който чисти алеята до дома на Попи, пълни и сандъчето ѝ за дърва до камината, че в средното училище е свирила на тромпет напук на майка си, която го намирала за момчешки инструмент и настоявала да свири на флейта, и че всяко лято преплувала езерото на Четвърти юли, което било традиция в градчето.

Узна и това, че не е излизала сериозно с никого след Пери Уокър. Двама души потвърдиха информацията, но не искаха да говорят за Пери и той не настоя. Грифин вече бе понаучил нещичко за него, макар и не от Попи.

Между разговорите включваше компютъра в Интернет. Провери пощата си и откри, че няма нищо спешно, затова се зае с издирването на сестра си. Правеше го често — нещо като занимание в свободното време, пъзел, който непрекъснато се опитваше да подреди. Макар да имаха разлика от седем години, двамата със Синди бяха най-младите в семейството и поради това помежду им съществуваше силна връзка. И Грифин като останалите не бе успял да ѝ попречи да напусне дома им, но преживяваше загубата ѝ по-остро. Освен това беше единственият, на когото тя от време на време изпращаше бележки. Бяха малко и пристигаха рядко, препращаше му ги издателят му и на тях не бе отбелязан адресът на подателя. Винаги имаше пощенска марка от Ню Йорк и пощенски код от място, което е съвсем близо до семейната им къща.

Грифин знаеше, че Синди нарочно постъпва така. Не вярваше нито за миг, че се намира в Ню Йорк, но предполагаше, че има приятели, които ходят там и изпращат пощата ѝ. Тъй като бе невъзможно да я издири по тези бележки, трябваше да се задоволи с утехата на писаното от нея: че е жива и здрава и не взема наркотици.

Той имаше своя теория по този въпрос. Синди беше даровита поетеса. Според някои беше поет с разстроено съзнание, но Грифин изпитваше твърде силна привързаност, за да приеме подобна констатация. Ако не употребяваше наркотици и беше с ясна мисъл, би могла да продава работите си и да припечелва по нещо.

Най-лошото от всичко бе, че тя имаше попечителски фонд. Би могла да разполага с него, можеше да получи всички пари, ако иска, стига да съобщеше местонахождението си на семейството. Фактът, че тя трябваше да се моли за парите си, измъчваше Грифин.

Като се има предвид това, Синди не беше без средства. Би трябвало да пише. Стихове, разкази, каквото и да е. Той вярваше в таланта ѝ.

Ето защо, докато Ралф Хаскинс проверяваше традиционните полицейски канали, Грифин преглеждаше архивите на близо четирийсет списания, които публикуваха творби като нейните. Проучваше имената на публикуваните автори и дори използваше търсачка за собствените си предположения, но нито веднъж не потърси на Синтия Хюс. Не би си послужила с това име, защото Ралф щеше да я хване. Не би използвала и никакви разновидности на Джеймс — брат

им, който ѝ бе давал наркотици. Грифин написа други вероятни псевдоними. Повечето бяха свързани с майка им — Ребека, защото между двете винаги бе имало много противоречиви отношения.

Пробва с Ребека Хюс и с Ребека Ръсел, моминското име на майка им. Елизабет Ръсел беше името на баба им по майчина линия, а Елизабет Кейси бе нейното моминско име. Грифин винаги опитваше и с Хю Пайпър, което беше образувано от името на баща им, както и комбинации от имената на братята им — като Ранди Грифин и Алекса Питърс. В някои дни, когато имаше време, изпробваше и доста други възможности, свързани с детските им спомени.

Днес нямаше толкова време, затова просто провери обичайните имена, получи обичайния отговор *Няма съвпадения* и излезе от мрежата. След това разположи книгата си по пялото бюро и набра номера на Прентис Хейдън. Беше решил да говори с него, все едно е затънал в работа по биографията му. Но Прентис му отне тази възможност, като подхвана разпалена тирада:

— На телефона ми е изписано, че този разговор е от Ню Хемпшър. Трябваше да се сетя по-рано. Значи си там, нали?

— Разбира се — небрежно отвърна Грифин. — Най-добре се пише на тихи местенца.

— Как ли пък не! Там си заради случая Диченца. За кого е статията този път?

— Не подготвям никаква статия. Просто имам познати тук и мястото е много подходящо за писане.

— Като едновременно душиш наоколо — каза сенаторът, но беше по-скоро заинтригуван, отколкото ядосан. — Научи ли нещо интересно? Тук доста се говори за това дело. Подхвърли ми някоя клюка, та да се изфукам и хората да си мислят, че все още съм в час.

— Не разполагам с бог знае какво. Чакаме да разберем какво ще стане, както прави всеки в страната.

— Тук всички гадаят и предположенията не са никак добри. Но това, разбира се, е нелепо. Просто нямат с какво да занимават ленивите си мозъци. Стига да не си губиш времето с това, не съм против. Получи ли информацията, която ти беше нужна, от приятелите ми от армията?

— Да — Грифин му го бе казал още преди няколко седмици. — Включих я в главата за войната. Но все още имам известни

притеснения по другия въпрос.

— Как са нещата там? — нарочно смени темата Прентис. — Градчето красиво ли е?

— Много — в този момент на таблото светна лампичката за друг разговор. — Трябва да затворя, сенаторе. Ще ви звънна пак, става ли?

Прие следващия разговор. Беше местен и той бързо се справи с него. Когато свърши, върна обратно документите на Хейдън в куфарчето си и не изпита угризение, че отлага работата си за друг ден.

Виктория обаче го разочарова. Не искаше да седне в скута му. Тихичко ѝ подсвирна. Обеща ѝ различни лакомства. Примами я със звуци от целувка. Потупа се по бедрата. Веднъж дори я вдигна и я постави в скута си, но тя скочи на земята и се понесе към дивана с вирната опашка. Бавно го заобиколи и той предположи, че все още проучва обстановката. Котката скочи върху възглавниците на дивана, а от мястото си той можеше да вижда само връхчето на опашката ѝ, което се премести по-надолу. След малко спря, изви се и се снижи. Когато Грифин се осмели да надзърне към дивана, котето се бе свило на топка и лежеше в ъгъла точно срещу огъня. Това бе мястото на Попи, ако се съдеше по лекото одеяло, върху което толкова доволно се настаня Виктория.

Мястото на Попи. Котката на Попи. Грифин беше загубил и този път.

Изпита странно задоволство и даде на таблото малко време да започне да мига. Когато то остана тъмно, той намести слушалките на главата си и използва една от линиите, за да проведе личен разговор срещу заплащане с кредитната си карта. Ралф Хаскинс вдигна още след първото позвъняване.

— Неподходящ момент ли улучвам? — попита Грифин.

— Не — отвърна Ралф. — Проучвам нещата, но нямам какво да ти съобщя, иначе щях сам да ти се обадя. Навсякъде стигам до задънена улица.

— Значи си доникъде.

— Нещо такова. Не знам дали хората на сенатора са се задействали наскоро, или заповедта им държи влага още отпреди петнайсет години, но разговарях с познати на Роб и Лиса, а те не искат да кажат нищо. Твърдят, че не си спомнят, че било тъмно и нищо не се

виждало, че били много далеч в нощта, когато Роб е бил убит. Почти същото са съобщили на полицията и тогава.

— Но нали имало свидетели на това, че Лиса заплашвала Роб?

— Имало е. Добрах се до трима и всички разказват сходни истории. Не чули точните думи. Само крясъци и блъскане.

— От страна на Лиса ли?

— Така казват.

Грифин беше смаян.

— След като не са чули какво му говори, как могат да твърдят, че го е изнудвала?

— Семейството му твърди така. Според тях тя го търсела по телефона в дните преди инцидента.

— Това са косвени улики.

— Не, според членовете на фамилията Роб им разказал за разговорите, поне така пише в архивите. Никой от семейството не отговаря на обажданията ми. Ходих в още едно спешно отделение. Някаква клиника близо до Стоктън. Послужила си е с измислено име и платила в брой, но след убийството хората от болницата били сигурни, че Лиса и това момиче са едно и също лице.

— Какво е то? — попита Грифин, но си напомни, че иска твърде много, ако очаква да е използвала името Хедър Малоун.

— Мери Хендрикс — каза Ралф.

— М. Х., а не Х. М. Това съвпадение ли е?

— Не знам, може и да е. Лиса и Мери имат еднаква кръвна група

— А федералните твърдят, че и Хедър е от същата, но не разчитат много на това. Четирийсет процента от американците са от тази кръвна група.

— Защо е ходила в клиниката в Стоктън?

— Заради две счупени ребра.

Грифин тихо изруга и попита:

— Сигурни ли сме, че е дело на Роб?

— Не се е срещала с друг. Когато споменах за второто ѝ посещение в болницата пред хората на Диченца, те ми казаха, че Лиса била патологична лъжкия и неведнъж сама умишлено се наранявала.

— Може и да е вярно — разсъждаваше на глас Грифин. — А е възможно и да означава, че Лиса е имала основателна причина да се страхува за живота си. Много ми се иска да чуя нейната версия.

— На федералните също, а това ми напомня за другата новина. Служител от местния екип на ФБР бил в колежа в един футболен отбор с Роб. Не се изказа кой знае колко ласкаво за момчето. Добре, както и да е. Може да си има лични причини. Или не са му допадали привилегиите и властта на семейство Диченца. Но съвсем открито заяви, че Роб обичал да играе грубо с момчетата. Бил свидетел на грозна случка, когато едно момиче щяло да пострада жестоко, ако момчетата от отбора не го били дръпнали.

— А шефовете му във ФБР знаят ли за това?

— Знаят и му казали да си държи устата затворена.

— И да забрави?

— Не, само да изчака. Кое то може и да е същото.

— Учуден съм, че е споделил с теб.

По тона на Ралф усети, че се усмихва:

— Е, той е второ поколение служител на ФБР, а навремето помогнах на баща му. Знаеш как стават нещата — услуга за услуга.

И тъй като семейството на Грифин беше правило на Ралф услуги за стотици хиляди долари през годините, той не се поколеба да попита:

— А с другия случай? Там има ли нещо?

Усмивката изчезна от тона на Ралф и той унило заговори:

— Нищичко. Много е хитра. Винаги е била умно момиче. Помня как попиваше всяка моя дума, когато идвах у вас. Като се сетя за Муунлайтъринг или за Ремингтън Стийл^[2], все си представям как нашата Синди се заема с нещо подобно, като порасне. — Ралф цъкна самокритично с език. — Тя е умна. Покрива следите си още от самото начало. Не е трудно човек да стане невидим. Трябва му само малко изобретателност. Не бих се учудил, ако през цялото време ме държи под око.

Грифин си помисли за Хедър Малоун с прекрасния ѝ живот в пасторалното градче и отсъствието на минало. Представи си как Синди живее някъде по същия начин.

— Как ще я открием тогава? — запита. Собствените му проучвания удряха на камък.

— Някой трябва да ни подхвърли нещо — каза Ралф. — Винаги става така. Просто трябва да ни провърви и да попаднем на подходящия човек.

Грифин се замисли върху случая на Ранди. Не искаше да чака петнайсет години, за да открие Синди, но в този момент чу, че към къщата се приближава автомобил. Усети как сърцето му затуптява по-бързо при мисълта, че Попи се връща.

— Просто нямам търпение, това е.

— Ще продължавам да търся.

— Благодаря, Ралф.

Затвори и щеше да тръгне към входната врата, ако в този момент не бе светнало копче на таблото. Беше частната линия на Попи. Грифин искаше да ѝ покаже, когато влезе, че напълно владее положението, затова мелодично проговори в слушалката:

— Домът на Попи Блейк.

— Кой се обажда? — обвинително попитаха отсреща.

— А вие коя сте? — запита той на свой ред.

— Сестрата на Попи, Роуз.

— Роуз, Грифин е на телефона.

Бяха се виждали два пъти — веднъж през октомври и веднъж предния ден. И в двата случая беше усетил, че Роуз е фактор, с който трябва да се съобразява. Не би имал нищо против да поговори с нея и да я спечели на своя страна поне до известна степен, но сега не беше моментът. Попи излизаше от блейзъра, чу как вратата се хлопва. А и Роуз не бе в настроение за приказки.

— Попи там ли е? — студено попита тя.

— Не — отвърна той и понеже му говореше с този тон, не възнамеряваше да ѝ каже да изчака, докато сестра ѝ влезе в къщата. Можеше да защитава момичето си. — Искаш ли да ѝ предам съобщение?

— Кажи ѝ, че трябва да разговарям с нея. Благодаря.

Линията прекъсна в момента, когато се отвори вратата, но не чу шума от количката на Попи. Жената, която влезе, остави на пода един сак, свали качулката на кожуха си и се огледа наоколо. Беше с двайсет и няколко години по-възрастна от Попи. Косата ѝ беше къса, тъмна и модерно подстригана, затова изглеждаше добре дори и след като бе стояла притисната от качулката. Погледът ѝ беше мил, а кожата ѝ имаше лек загар. Под кожуха си носеше джинси и високи подплатени ботуши. Ръцете ѝ, които се подадоха от ръкавиците, бяха изящни. Ако

съществуваше живо доказателство за това колко красиво щеше да старее Попи, това беше Мейда Блейк.

* * *

Докато Попи шофираше към дома си, колата ѝ поднесе няколко пъти. Отдаде го първо на снега, а след това на неумелия начин, по който бяха почистили пътя. Но преди да стигне Лейк Хенри, се убеди, че снегът се е слегнал, а пътят е добре опесъчен, което означаваше, че грешките бяха нейни.

Беше разсеяна. Бореше се с връхлитащите я пристъпи на паника, като при всеки следващ увеличаваше скоростта. А след всяко поднасяне на колата намаляваше.

Не се е объркал. Точно това бе казала Хедър. Попи ѝ беше съобщила за снимките на Лиса, които бе издирил Грифин, и за удивителната прилика между нея и лицето от тях. Мога да разбере защо някой се е объркал, бе ѝ прошепнала.

Не се е объркал — това беше казала Хедър само с устни.

Попи опита да се сети за други думи, които да приличат на тези. Непрекъснато си повтаряше, че сигурно не е разчала правилно устните на Хедър. Но все стигаше до едно и също: *Не се е объркал* — и това направо я смая!

Не, не беше смаяна.

Добре де, беше слисана от това огромно признание.

Но изпитваше и други чувства. Беше разочарована. Уплашена. Разтревожена. Объркана. Беше наранена, макар да не разбираше защо. През всичките тези години Хедър не ги бе лъгала. Просто не им бе казала истината.

Е, Попи бе сторила същото. Но това не означаваше, че е лоша — поне ако се вярва на теорията на Грифин, че човек се променя. Той твърдеше, че хората, които са преживели някаква травма, могат да си вземат поука от нея, да поумнеят, да се адаптират. Ако бе вярно, Хедър вече бе добър човек. И ако беше отговорна за смъртта на Роб Диченца, сигурно бе имала основателна причина.

Единствената такава причина, която хрумна на Попи, беше самозащита, а единственият човек, с когото искаше да обсъди това, бе

Грифин. Но щом стигна до наскоро почистения път пред дома си, забеляза на алеята още един автомобил, освен неговия. Там беше и колата на Мейда.

За секунди Попи изреди наум хората, които биха могли да карат колата на майка ѝ, докато тя е във Флорида. Но нещо ѝ подсказваше, че това е самата Мейда. Дължеше се на нещо в тона ѝ онзи ден — нещо различно, колебливо, несигурно.

Докато спираше пред къщата, Попи се почувства неловко по няколко причини. През цялото време се питаше какво ще каже Мейда на Грифин — и обратно, и установи, че каквото и да е то, тя не е готова за него.

Бързо излезе от блейзъра. Рампата беше мокра, но по нея нямаше сняг. Още не се бе изкачила догоре, когато майка ѝ отвори вратата и каза с усмивка насмешливо:

— Бих извикала: *Изненада!*, но просто не е в стила ми.

Като видя усмивката на лицето на майка си, Попи изпита задоволство някак против волята си.

— Но ти не си тук, мамо. Ти си във Флорида.

— О, доскуча ми — небрежно подметна Мейда. — Още повече предвид събитията тук. Затова си стегнах багажа и се прибрах. Но явно някой ме е видял да шофирам през града, защото току-що се е обадила Роуз. Според Грифин звучала доста троснато — махна с ръка и подкани дъщеря си: — Хайде, влизай. Тук е ужасно студено.

— Ти позвъни ли на Роуз?

— Не. Ще почака малко. Най-напред исках да видя теб. Попи, влизай вътре! Ще наистинеш.

Младата жена прекоси верандата и влезе в къщата тъкмо когато Грифин навличаше кожата си. Той просто я попита дискретно:

— Добре ли прекара следобеда?

Добре не беше думата, с която би описала събитията от този следобед, но внезапно ѝ се прииска да престане да мисли за тях и да се захване с майка си.

— Тръгваш ли си? — попита го тя.

— Поканих го да остане на вечеря — каза Мейда, образцова домакиня както винаги, — но той твърди, че имал работа.

Попи усети миризмата на някакво ястие във фурната. Беше познат аромат, който я върна към спомените. Запита се от колко ли

време е тук Мейда.

Грифин сложи синята лента на главата си.

— Двете с майка ти сигурно искате да останете насаме.

Попи тъкмо си мислеше, че никак не е сигурна по този въпрос, когато някакво раздвижване на дивана привлече погледа ѝ. Съвсем беше забравила за Виктория. Но каква приятна изненада беше котето. Седеше върху любимото ѝ одеяло и едновременно извиваше като лък гърба си и протягаше предните си лапички. Изглежда, току-що се събуждаше.

— Запозна ли се с котката ми? — попита Попи Мейда.

— С твоята котка ли? — учуди се Грифин.

Едва изрекъл тези думи, Виктория скочи от дивана и се запъти право към младата жена. Поспря само колкото да се потърка в едно от колелата на стола, след това скочи в скута ѝ. Попи направо се разтопи. Както беше облечена с дебелия яке и ръкавиците, тя прегърна котето, остави признанието на Хедър да се стопи в топлото телце на малкото същество и зарови лице в меката рижка козина. Сякаш усети аромата на собствения си парфюм и на вълненото одеяло.

Разнесе се тихо мъркане. Попи го долови, заровила лице в козината. Неспособна да устои на изкушението, тя вдигна самодоволен поглед към Грифин.

— Добре — каза той, облегал се на стената, докато обуваше ботушите си. — Все пак има граници, в които един мъж може да приеме да го отритват в рамките на деня. Е, дами, оставям трите ви насаме — заяви и излезе.

Попи погали главичката на котето с една ръка, а с другата свали шала си.

— Запозна ли се с Виктория? — попита майка си.

— О, да, тя специално се събуди. И веднага след това заспа. Значи вече е будна. Май се интересува само от теб — усмихна се Мейда. — Както и Грифин, скъпа моя — заключи тя и взе шала от ръката на дъщеря си.

— Грифин се интересува от душа ми, от бюрото и от телефона ми — осведоми я Попи. — Не знам какво ти е казал, но истината е, че никой друг в Лейк Хенри не иска да му помогне в това отношение.

Можеше да си спести тирадата, защото Мейда вече бе стигнала до собствени заключения.

— Струва ми се свестен човек — отбеляза тя. — Държа се много мило по време на случилото се с Лили през есента. Искане ми се да не беше репортер. Но Джон също е журналист, а Лили се чувства добре с него. Щом мога да приема един журналист за зет, защо да не мога да свикна и с втори?

— Хич не си въобразявай — предупреди я Попи и пхна ръкавиците в джоба си. — Не възнамерявам да се омъжвам за Грифин.

Мейда протегна ръка, за да поеме палтото на дъщеря си.

— Знам това, Попи. Ти изобщо не възнамеряваш да се жениш — взе палтото, окачи го на закачалката до вратата и продължи: — Повтаряш го от петгодишна. Дълго време се притеснявах, че двамата с баща ти сме направили нещо, за да те отблъснем от брака. Но по-късно осъзнах, че това се дължи на силната ти обич към него.

Истина беше. Джордж Блейк беше мил, внимателен и старомоден човек в добрия смисъл на думата. Носеше гащеризон, обичаше да готви с пресни продукти: масло, сметана и яйца, и да описва всичко подробно в подвързаната с кожа счетоводна книга. Когато си представеше баща си, Попи усещаше аромата на топло слънце, влажна пръст и узрели ябълки.

А когато си представеше майка си, усещаше напрежение. То помрачаваше всичките й спомени.

— Надушвам известно противоречие — каза тя. — Знаеш, че няма да се женя, а твърдиш, че ще приемеш Грифин за зет.

— Просто си мечтая — отвърна Мейда.

Попи съзнаваше, че я взема на подбив, но й се струваше необичайно от страна на майка й. Мейда беше перфекционистка. Обичаше нещата да стават както трябва. Би очаквала от нея да я подтиква да насърчава Грифин, защото в крайна сметка най-доброто би било да се омъжи за него и да имат деца. Затова Попи се озадачи от факта, че не го прави, и още повече от признанието й, че е готова да се откаже от настояванията си, при това охотно.

— Добре ли си? — попита я тя. Майка й се бе оплаквала от силно главоболие през лятото и есента. Попи не смееше дори да си помисли, че лекарят е поставил някаква ужасна диагноза, която на свой ред е накарала Мейда да се размекне. Въпреки че изглеждаше съвсем здрава.

— Добре съм — потвърди тя.

— Изглеждаш отпочинала и имаш тен. Но никога досега не ти е доскучавало.

Мейда се замисли, което също бе необичайно за нея. Двете никога не бяха изпитвали близост помежду си. Никога не бяха споделяли най-интимните си мисли. Попи се съмняваше, че майка ѝ изобщо прави това с някого. Ала наистина в момента бе замислена и след малко тихо отвърна:

— Тази година е различно. Лили се върна и е омъжена. Искам да бъде щастлива. Роуз се държи строго с Хана, а това ме притеснява, защото... просто така. И ето, аз съм във Флорида и си мисля, че бих могла да съм тук и да отделя малко внимание на Хана. А сега и това с теб и Хедър.

— С мен и Хедър ли? — възрази Попи. — По-скоро с Хедър и Хедър.

— Какво става?

Искаше да ѝ довери последните новини, но просто не можеше. Няма значение дали на мястото на майка ѝ бяха Джон, Лили или Каси. Тя просто затвори кутията на Пандора, в която бяха онези три думички.

— Нищо не става. Хедър ще лежи в ареста, докато онези от Калифорния не съберат достатъчно доказателства, за да я върнат обратно.

— Обратно ли? — попита Мейда.

— Там — поправи се Попи.

— От Калифорния ли е?

— Не искам да говоря за това, мамо — положи ръка върху главата на Виктория, своята съюзничка, и се придвижи до телефонното табло. — Мили боже!

— Какво?

— Грифин е направил списък на всички обаждания в мое отсъствие. Трябва да го използвам по-често.

Дори беше оставил системата на звукова сигнализация, за да може тя да чуе, ако някой позвъни. Беше оставил и собствените си книжа на купчина върху бюрото, а куфарчето му стоеше на пода. Това беше знак на доверие или подкана към Попи да надникне в нещата му.

Тъй като в момента не можеше да реши кое от двете е, тя зави покрай таблото и последва мириса на дафинов лист и свежи подправки

по коридора. Колкото повече доближаваше кухнята, толкова по-силен ставаше ароматът. А щом премина прага, уханието стана направо божествено.

Отвори фурната и надникна вътре. Виктория се размърда колкото да подуши заедно с нея.

— Ааах! — въздъхна Попи със задоволство. — Никой не приготвя задушеното като теб.

— Тук няма нищо прясно — оплака се Мейда, вече звучеше съвсем типично. — Трябваше да взема всичко от фризера или от килера. Сега не е сезонът за червените картофи на Мари-Джоан, така че се наложи да използвам консервирани. Но щом пристигнах, оставих месото в микровълновата да се размразява и всичко беше във фурната още преди да съм разопаковала нещата си.

Попи беше свикнала с грижите на Мейда. Тя все ѝ изпращаше готвена храна, провизии, дрехи, книги и бонбони. Но въпреки това дъщерята беше трогната от усилието, което бе положила сега.

— Нямаше нужда да го правиш.

— Искаше ми се — сериозно отвърна майка ѝ. — Чувствах се самотна там, Попи.

— Но ти имаш толкова много приятели!

— Приятелите не са като моите момичета — Мейда се смути и се извърна към плота. Отвори някаква чанта и започна да подрежда портокали в една дървена купа. — Вие всички сте много добри момичета.

— Е, това изявление си го биваше — изломоти Попи. — Преди известно време едва ли би казала подобно нещо. Никак не ти харесваше работата на Лили.

— Бях уплашена — призна Мейда. Не погледна към дъщеря си, а продължи да подрежда портокалите в купата.

— А сега какво се промени?

Майка ѝ добави портокал към купчината, постави го на едно място, след това го премести, прецени подредбата и каза:

— Не знам. Сигурно е от възрастта ми...

— Но ти си само на петдесет и седем години.

— Почти петдесет и осем — махна последния портокал и още два други и ги пренареди. — Преди не смятах, че съм стара, но ето че

имам три дъщери, които не след дълго ще навършат четирийсет години.

— Аз съм само на трийсет и две.

— Искам да кажа, че и трите пораснахте.

— Това е така от доста време.

— Опитвам се да свикна — майка ѝ вдигна поглед от купата и обясни: — Ако сте възрастни, това означава, че не мога да ви контролирам. Не мога да ви казвам какво да правите. Сами трябва да живеете живота си. Да допускате собствените си грешки.

Ето това вече беше Мейда. Боеше се от грешки. Страхуваше се, че животът ѝ няма да е свършен.

Тя продължи:

— Но това не означава, че не се притеснявам. Напротив, много се притеснявам. Човек не променя принципите, които е следвал цял живот, само за няколко месеца.

— Радвай се, че не си майка на Хедър — вметна Попи и изведнъж я обхвана любопитство. — Ами ако беше на нейно място и бе прочела за всичко това във вестниците? Какво щеше да си помислиш?

— При положение че Хедър не е Лиса ли?

— Да — Попи изпита съвсем леко чувство за вина, но в крайна сметка нали разговаряха хипотетично. Все пак подхвърли един факт: — Майка ѝ ги е напуснала, когато Хедър е била съвсем малка.

Мейда се позамисли, след това попита:

— Що за жена може да направи подобно нещо?

— Не знам. Но да допуснем, че е имала причини. Да кажем, че раздялата е била наложителна. Ти как би се чувствала, ако беше майка на Хедър?

— Изложена на показ — веднага отвърна Мейда. — Уплашена. Разтревожена. Объркана. Щях да се питам какво е сторила, за да я сполети всичко това.

— Щеше ли да отидеш да я посетиш? Да я подкрепиш? Щеше ли да събереш пари, за да подпомогнеш защитата ѝ?

— Това зависи от характера на отношенията им и от причината майката да ги напусне преди години.

— Тук става дума за майка и дъщеря — нетърпеливо настоя Попи. — Щеше ли да я подкрепиш?

Мейда неохотно въздъхна:

— Е, със сигурност би било правилно.

— Но щеше ли да го направиш?

— Трябва да знам истината за стореното от нея.

Попи замалко да се разкреци, защото не желаете да слуша увъртания. Не искаше никакви условия. Искаше отговор. Конкретен отговор. Положителен отговор.

Осъзна, че очакваше Мейда да каже, че ако беше майка на Хедър, щеше да я обича въпреки всичко. Копнееше Мейда перфекционистката да изрази безусловна обич. Това щеше да я накара да се почувства по-добре, че е позвънила на майка си преди няколко дни.

Но явно искаше твърде много и това я разстрои. Испита облекчение, когато Виктория избра точно този момент, за да скочи от скута ѝ и да отиде да похапне.

Мейда също отклони вниманието си:

— Откъде знае, че храната ѝ е там?

— Показахме ѝ преди и тя помни.

Двете мълчаливо загледаха как Виктория се храни. След малко котето отиде до тоалетната си. Не влезе, само помириша ръбчето на съда. Сетне се върна до храната.

— Но как го прави? — удиви се Мейда. — По миризмата ли?

— По миризмата, по памет, с мустаците. Сигурно, понеже е сляпа, останалите ѝ сетива са се изострили.

— Нали е домашна котка?

— Не бих я пуснала навън.

— И Грифин ти я донесе? Колко мило!

— Всъщност не я донесе за мен. Дойде да ми я покаже, а тя май хареса къщата и решихме, че е по-добре да остане тук. Но само докато Грифин си замине.

— Според мен я е донесъл за теб.

— Не е така, повярвай ми.

Мейда продължи, сякаш Попи не бе казала нищо:

— Усещал е, че имаш нужда от домашен любимец.

— Нямам.

— Винаги си се държала прекрасно с нашите котки. Помниш ли онази сивата?

— Да, ние така я и наричахме — Сивушка. Но това беше тогава, мамо. В момента съм доста заета. Непрекъснато снова нанякъде. Имам много задължения и не ми трябва котка.

— Видял е тази и е разбрал, че ще можеш да се грижиш за нея. Знаел е, че ще разбереш по-специалните ѝ нужди.

Последното изказване никак не допадна на Попи.

— И какви са тези по-специални нужди?

— Това коте е сляпо и има нужда от разбиране. Ти знаеш какво означава човек да се нуждае от по-специални грижи.

Младата жена настръхна:

— Коте инвалид за момичето инвалид, така ли?

— Не — внимателно отвърна майка ѝ. — Котето инвалид за едно изпълнено с разбиране момиче. Това имах предвид.

Но Попи просто не можеше да прогони от главата си другата мисъл.

— Коте инвалид за момичето инвалид — повтори тя. Питаше се дали и Грифин не си бе помислил същото и внезапно се вбеси, че Мейда бе насочила вниманието ѝ натам. — Трябваше ли да го казваш?

— Не аз го казах, а ти. Нямах това предвид.

— Аз подредих живота си тук, мамо. Той е пълноценен и хубав. Вече свикнах да съм в инвалидна количка и това отчасти се дължи на факта, че хората тук ме приемат такава и не задават въпроси, нито дори... забелязват. Не знам защо трябва да ми го натякваш.

Обърна количката и се запъти към дневната.

— Не съм го направила, Попи — каза Мейда и побърза да я последва.

— Напротив. Взе един невинен жест от страна на Грифин и го превърна в нещо толкова... толкова жалко, че ме накара да се почувствам саката — рязко направи пълен завой със стола си и застана с лице срещу майка си. — Никой друг не ме кара да се чувствам така. Защо го правиш? Защо не можеш да ме приемеш каквато съм? Защо не се отнасяш към мен като към нормален човек? Това би ми помогнало. Би ми помогнало много!

Попи отново завъртя стола рязко и се отправи към спалнята си. Но след като се озова в тази част на къщата, отиде в стаята с уредите и затвори вратата. Известно време просто седеше, гневно стиснала

челюсти и забила нокти в гумите на количката. След това чу някакъв шум пред вратата.

Ако беше Мейда, щеше да я помоли да я остави сама. Беше ядосана и наранена, но знаеше, че е прекалила.

Ала не беше майка ѝ, а едно умолително и въпросително мяукане.

Попи отвори вратата само колкото да се промуши Виктория. Щом зърна котето, малко се поуспокои. Облегна се и заследи как Виктория изследва стаята. Най-напред се разходи покрай двете стени, за да добие представа за размерите. След това се приближи към уредите и ги проучи един по един. Обиколи около всеки, като използваше нослето, лапичките и мустаците си, за да се запознае с формата и големината му. Изправи се на задните си крака, за да изучи тежестите, после скочи върху седалката на велосипеда. Само след секунди отново се озова долу. Когато стигна до успоредката, деликатно спря на тясната пътечка и измина цялата ѝ дължина. В края ѝ седна и се обърна към младата жена.

— Умница си ми ти — тихо я похвали Попи, вече напълно възвърнала самообладанието си. Придвижи се напред и облегна лакти върху бедрата си. — Знаеш ли какво, можеш да използваш тази успоредка. Цялата е твоя. Върви си колкото искаш. Седни, усмихни се. Тя е твоя, а останалите са мои. Какво ще кажеш, споразумяхме ли се?

Виктория явно нямаше нищо против, но това бе единственото изгодно споразумение, което Попи сключи през този ден. Вечеря с Мейда, но не говориха много. Присъствието на Виктория ѝ допадаше, но ако Грифин се бе опитал да ѝ намери сродна душа, още утре щеше да му върне котката. Освен това я измъчваше и проблемът с Хедър. След като престана да мисли за Мейда и за Грифин, насочи внимание към приятелката си, при това не само към въпроса със самоличността ѝ. Сега, няколко часа по-късно, останала сама у дома, в ушите ѝ отново и отново звучаха думите на Хедър:

Трудно ли е да бъдеш Попи?

---

[1] Популярно женско списание в Съединените щати. — Б.пр. ↑

[2] Популярни сериали със заплетен криминален сюжет, излъчвани през 80-те години в САЩ. В „Ремингтън Стийл“ за пръв път

изгрива звездата на Пиърс Броснан, впоследствие станал популярен с превъплъщението си като Джеймс Бонд. — Б.пр. [↑](#)

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази вечер Грифин често поглеждаше часовника си, но времето сякаш бе спряло. След като си тръгна от дома на Попи, купи сандвичи от кафенето на Чарли и ги подели с Били Фарадей в неговата рибарска къща. Сетне бавно се отправи към хижата си. Небето беше осеяно със звезди, почти пълната луна огряваше прясно навалелия сняг и нощта бе тиха и искрящо синя. Вдигна яката си, пхна ръце в джобовете и просто постоя малко. От време на време в небето проблясваше светлинката на самолет или на преминаващ сателит. Веднъж-дваж от другата страна на езерото се разнесе боботене на пикап, но като цяло цареше тишина.

А, чу и няколко гмуреца — Били явно обичаше свирката си. Като се изключи това, езерото беше прелестно притихнало и спокойно.

И тогава забеляза една лисица. Или поне реши, че е лисица по малкото ѝ като на куче тяло и пухкавата опашка.

Беше навела глава, както малко кучета правят, и се стрелна по снега над езерото. Спря веднъж, за да се огледа, след това продължи към брега и се изгуби между дърветата.

Грифин усети, че му става студено, и влезе вътре. Запали огъня и погледна часовника си. Направи си кафе и пак провери колко е часът. Отвори прозореца, надникна навън и за трети път погледна часовника.

Когато прецени, че е достатъчно късно, той се облече дебело и се върна на брега, вървейки по собствените си следи, които бе оставил на идване. Качи се в пикапа, включи мотора да загрее една-две минути и потегли. Стигна до набеязаното място, спря и се обади на Попи.

— Здравей — нежно произнесе и усети как се въодушевява само от гласа ѝ. — Нали не те събудих?

Звучеше не толкова сънена, колкото потънала в размисъл.

— Не, будна съм — тихо въздъхна тя. — Обмислям доста неща. Нали мобилният ти телефон нямаше покритие?

— Да, на острова няма. В момента съм в пикапа отстрани на пътя, точно там, където се появява сигналът. Научих някои неща.

— Колко е часът? — попита тя и вероятно бе погледнала часовника, защото сама си отговори. — Почти единайсет. Сигурно е много студено да прекосяваш езерото по това време.

— Не е толкова зле като друг път. Няма вятър. Но не исках да го правя по-рано. Исках да съм сигурен, че майка ти си е тръгнала. Как мина?

— Как мина кое? — запита Попи остро, което му напомни за посещението ѝ при Хедър. Ала реши да кара поред.

— Вечерята с майка ти.

Последва пауза, след това едно учудено, но по-меко:

— Добре. Благодаря ти за заинтересоваността.

Той изпита облекчение, че се е добрал до безопасна тема, и продължи:

— Държа се ужасно мило с мен. Въпреки това усещам, че вие двете не се разбирате особено. Предполагам, че е обичайното положение между майка и дъщеря. Нали знаеш, имам предвид конкуренцията. Жена срещу жена. Различията между поколенията. Борба за надмощие.

— Сигурно е така — каза Попи, но не си избра някое от предложенията му, а тонът ѝ подсказваше, че мисли за друго. — Грифин, трябва да те попитам нещо.

Сърцето му заби по-учестено. Беше готов за личен въпрос от сорта дали се среща с някоя жена в Принстън, дали му харесва Лейк Хенри, какво наистина смята за това, че тя е в инвалидна количка. Можеше да отговори на тези въпроси. И да каже истината.

— Слушам те — рече той. — Питай ме каквото искаш.

— Заради мен ли взе тази котка?

Въпросът наистина беше личен, макар и да не бе очаквал точно това. Чудеше се дали котката не е болна и Попи не се опитва да му го съобщи деликатно.

— Има ли ѝ нещо?

— Не, спи на леглото до мен. Шарлот е била права. Наистина има нужда да се гушне в някого. Но освен това е съляпа. Питам те дали не се сети за мен, когато научи този факт.

— Понеже съм решил, че би искала да я имаш ли?

— Понеже сме си лика-прилика. И двете сме инвалиди. Затова ли я взе?

— Не — искрено отвърна той. — Не съм си помислял подобно нещо. Не съм я взел от Шарлот, защото съм се сетил за теб. Взех я за себе си, защото тя ме... трогна.

— Защото е сляпа ли?

— Защото има нужда от хубав дом.

— Понеже е сляпа — настоя Попи.

— Да, може би.

— И към мен ли изпитваш същото?

Той се засмя и каза:

— Според мен ти си имаш прекрасна къща.

— Но нямам мъж. Нямам връзка. И ето, появяваш се ти — чувствителен мъж, който иска да намери дом за една сляпа котка, и може би същата чувствителност те води и при мен. Просто исках да знаеш, че не съм толкова отчаяна. Била съм с много мъже след катастрофата.

— Не се и съмнявам.

— Познаваш ли Джейс Кемпиън? Той има ковачница в Хеджитън.

— Ковачница ли?

— Да, ковач е. Наистина рядко се занимава с това. Бизнесът беше на баща му, а и вече почти никой не притежава коне. Джо прави подкови за малкото останали коне тук, а в свободното време изработва красиви неща от метал. Излагат изделията му дори в Ню Йорк. Пишат за него по списанията. Започна да се прочува. Действително е много добър.

Грифин не отговори. Усети, че начинът да се оправи с Попи е да я остави да излее всичко.

— Казвам ти го, за да знаеш, че ако желаех, можех да бъда с някого. Не искам да ме съжаляваш. Нямам нужда от това. Джейс непрекъснато ме кани на срещи, а не е единственият. Така че ако си тук, защото доброто ти сърце се е размекнало от състоянието ми, искам да знаеш, че то не е такова, за каквото го вземаш. Не съм толкова отчаяна.

— Много ти благодаря — хрипливо произнесе Грифин.

— Не исках да те обидя.

— И аз не съм отчаян, Попи. Мога да излизам с много други жени.

— Ами защо не го правиш?

— Откъде да знам! — възкликна той. — Те изобщо не са толкова трудни като теб — позамисли се върху това и се успокои. — Но с теб е интересно. Забавно е. Никоя друга не е успяла да ме заинтригува, както стори ти.

— Значи е просто любопитство? Питаш се какво ли ще е да го направиш с една паралитичка?

— Престани, Попи! — повиши тон той. — Ако наистина ми нямаш доверие и мислиш по този начин за мен, за нас няма никаква надежда. Интригуваш ме, защото разсъждаваш. Ти си лидер. Действаш. Вършиш каквото искаш. Никога не съм мечтал да правя любов с паралитичка — след това каза по-меко: — Но наистина мечтая да правя любов с теб. Често се питам какво ли би било да се любим. И това предизвиква известни физически неудобства.

— Имаш предвид отвращение.

— Имам предвид възбуда, Попи. Възбуда.

Тя остана смълчана много дълго време.

Той се зачуди дали не се е държал твърде грубо.

— Там ли си? — най-сетне попита Грифин.

— Да — отвърна тя, но гласът ѝ звучеше различно. Можеше да се закълне, че нещо у нея се бе пречупило.

— Пак ли плачеш? — попита я в опит да се пошегува, за да задуши собствената си болка.

— Беше труден ден — подсмъркна тя.

— Видя ли се с Хедър? — дочу нещо като стенание и побърза да запита: — Добре ли си?

— Сигурно.

Но изобщо не звучеше добре. Чу я как тихо хълца.

— Ще дойда при теб.

— Не — продължи да подсмърча, а след това почти проплака: — Не, добре съм. Просто понякога казваш удивителни неща, а аз също мога да бъда чувствителна.

— Мога да дойда за десет минути.

Попи се засмя през сълзи:

— Не можеш. Ще се пребиеш, ще излезеш от пътя и ще се блъснеш в някое дърво точно като Марси Маклиърли... Марси Смит... съпругата на Мика... бившата де...

— Покойната му съпруга — поправи я Грифин. — Схванах. А сега ми разкажи за посещението си при Хедър. Каза ли ти нещо?

— Не знам.

— Как така?

— Може и да ми е казала. А може и да греша.

Грифин почака, но понеже тя продължи да мълчи, настоя:

— Нали няма да ме оставиш в неведение?

— Просто не знам — извика Попи и той усети, че кръгът се затваря. Бяха стигнали там, където бяха и в началото на разговора.

— Тя ли е Лиса? — тихо я попита.

— Не знам.

— Подсказа ли ти нещо?

Попи не отвърна. А той не искаше да я притиска. Беше независима и Грифин харесваше това у нея. Беше живяла дълго време без него. Трябваше да ѝ даде възможност да премисли нещата.

— Може ли да дойда сутринта и да ти приготвя закуска?

— Мога и сама да си приготвя закуска.

— Знам — увери я той, — но аз обичам да готвя, а обстановката в Литъл Беър е доста примитивна. Позволи ми, Попи. Ако не друго, поне се съжали над мен. Нека да използвам истинска печка. Хайде, бъди приятелче.

— Не съм ли чувала това и преди?

— Позволи ми да ти приготвя закуска.

Последва пауза, а след това едно изпитателно:

— Какво можеш да правиш?

— А ти какво искаш?

— Първа попитах.

— Добре. Правя омлети, палачинки и страхотни филийки.

— Пържени ли?

— Би могло. Какво ще кажеш?

— Звучи ми добре. Обичам пържени филийки.

— Осем прекалено рано ли е?

— Не.

— Добре, значи имаме среща утре в осем — веднага съжали за думите, които бе избрал. Но тъй като тя не каза нищо, му олекна. Внимателно предложи: — Когато закусим, ще поговорим какво от срещата с Хедър те разстрои толкова.

Тя замълча, а след това се чу едно тихо:

— Ще видим.

И още по-тихичко:

— Грифин?

— Ммм?

— Благодаря ти — прошепна тя.

— За какво?

— За това, че се обади, за да разбереш как е минала вечерята с майка ми. Че си загрижен, защото съм разстроена. Обикновено хората не го правят.

— Това, хубавице — духовито се отзова той, защото сърцето му направо щеше да изскочи от гърдите и искаше да освободи малко от напрежението, — се дължи на факта, че се опитваш да внушиш на всички колко си независима и как нямаш нужда от никого, в което няма нищо лошо. Но понякога е приятно да имаш човек до себе си, нали?

— Да — провлече тя, явно съгласна, че имат нужда от разведряване на обстановката. — Карай внимателно.

— Добре. Приятни сънища.

— И на теб.

Каси работеше до късно, макар че не постигаше почти нищо. Въпреки това беше толкова съсредоточена, че подскочи, когато Марк постави длан върху рамото ѝ. Бързо покри ръката му със своята.

— Ела в леглото — подкани я.

— Ей сега — усмихна му се тя.

— Каза го и преди час — Марк замълча, издърпа ръката си и се изправи. — Става все по-зле.

Да, така беше и вината бе нейна. След като ходиха на брачна консултация, бяха постигнали споразумение да си лягат заедно няколко пъти седмично, независимо дали щяха да разговарят, да се любят, или просто да лежат един до друг. Не бяха го правили от дни.

Тя прокара ръка през косата си. Русите къдрици бяха ужасно непокорни — повече от друг път, и това сякаш отразяваше пълната липса на контрол от нейна страна.

— Съжалявам. Просто... имах нужда от време да помисля.

Той се наведе над рамото ѝ, за да надникне в документите върху бюрото.

— С комитета ли е свързано?

— Някои от нещата. Наистина трябва да пазим езерото. Ние пием от тази вода.

— Смятах, че си свършила тази работа в петък.

— Така е. Трима полицаи ще дежурят по осем часа, освен това ще има моторница и оборудване за провеждане на тестове. Не е чак толкова скъпо. Ще го покрием с минимално увеличение на данъка върху недвижимите имоти. Бих казала, че е ниска цена, за да се чувстваме спокойни.

— А кой е против?

— Обичайните заподозрени. Алф Бъзел и кликата на *живея тук, откакто се помня* смятат, че заплахата е въображаема и че езерото е в безопасност, както винаги. Натаниъл Рой и кликата на *свобода или смърт* наблягат, че не искат полиция в града. Уили Джейк и неговата клика настояват, че знаят как да пазят градчето и че ако наистина искаме да опазим езерото от вредни отпадъци, трябва да наемем девет човека, за да може да патрулират по трима непрекъснато. Твърдят, че само един пазач не би свършил работа и ще бъде чиста загуба на пари. Освен това не искат данъците върху недвижимите имоти да скачат.

— А как стоят нещата в градското събрание?

— В наша полза, струва ми се. Но гласуването ще бъде оспорвано, така че и в двата случая ще има недоволни.

— Имаш нужда от просветна кампания. Трябва да обясниш на хората опасностите.

— Направихме го — Каси посочи към документите, които беше подготвил неин приятел в Конкорд. — Но за съжаление някои хора предпочитат да си заровят главата в пясъка. Не искат да знаят какви са опасностите. Харесват живота си такъв, какъвто е в момента.

Марк дръпна крайчеца на листа, който беше най-отдолу в купчината. Не беше документ, а снимка. Каси я погледа заедно с него. Беше я разглеждала с часове, но бе все така изумена.

— Това Лиса Матлок ли е или Хедър Малоун? — попита той.

— Труден въпрос, нали?

— Не е труден. Лиса е.

— О! Явно имаш проблем.

— Точно така, а Хедър никак не ми помага. Съществува вероятност и да не може да ми е от полза. Говорих с двама психиатри и те твърдят, че е възможно да страда от посттравматично разстройство. Но ако не знаем за каква травма става въпрос, нямаме на какво да се опрем. Тя или не разбира колко е опасно да мълчи, или е толкова виновна по тези и по други обвинения, че каквото и да каже, ще я закопае.

Марк се отдръпна и я погледна.

— Но ти си нейният адвокат, не бива да мислиш така.

— Може би не — мрачно промърмори Каси, — но не знам какво друго да мисля. Получих някои предварителни материали от Калифорния и там се описва жена, която много, ама много лесно може да мине за Хедър. Тази снимка носи същото послание като онази, която видях във вестника. Добре, разполагам с експерт, който ще свидетелства, че идентифицирането по почерка не е съвсем надеждно, но нямам нищо друго. Нищичко. Хедър ми е близка приятелка, а аз не мога да построя защитата ѝ — усети как отново се напруга. — Не иска да ми даде нищо, върху което да работя. Какво да направя?

— Събери информация за Лиса.

— Това няма да помогне на Хедър.

— Ще ѝ помогне, ако тя е Лиса. Ако е Лиса и едновременно с това е жената, която познаваме, явно е имала сериозни основания да прегази онзи мъж с колата си. Жената, която познаваме, не е убийца. Не е склонна към истерия или към изблици на необуздан гняв. Не страда от депресия и не е луда. Значи трябва да има някаква причина. Досега беше обсебена от манията да докажеш, че тя е Хедър...

— Не бях обсебена — прекъсна го Каси.

— Напротив, беше, Каси, в това няма нищо лошо, защото си вярна приятелка. Но може би е нужно да погледнеш на нещата от различен ъгъл.

Тя се обърна и го изгледа.

— И как да стане това? — беше по-скоро признание за безпомощността ѝ, отколкото въпрос. — С какви възможности разполагам? С никакви. Мика е затънал до гуша в заемите за новото оборудване и не съм уверена, че ще предложи да поиска нов кредит: направи го в началото, но в момента е толкова ядосан на Хедър, че се съмнявам да поднови предложението.

— Грифин.

— Грифин е външен човек и е журналист.

— Но той намери тази снимка.

— Намери я заради Попи. Не, Марк, имам нужда от отделен човек, който да се занимава с Хедър, а това означава транспортни разходи, квартира и храна, хонорар, както и пари, с които да плаща за информацията, защото винаги се стига до това. Бих използвала нашите спестявания, но ти твърдиш, че са много малки. Какво да направя?

— Използвай Грифин.

— Не мога да му имам доверие.

— Това ли е причината? Или гордостта ти?

— Не е честно — засегна се Каси.

— Ти си горд човек. Сама го призна миналата седмица.

Наистина го бе сторила по време на терапията със семейния им консултант, но сега зае отбранителна позиция.

— Казах, че се гордея с работата си и понякога трудно се отказвам от някои неща. Но това е различно от отказа да помогнеш на някого от гордост.

— Кое е различното?

— Да се гордея с работата си е хубаво. Можеш да ме обвиняваш, че отделям твърде много време на делата си, но това е добре за клиентите ми, както за твоите ученици. Ала да отказваш помощ от гордост не е хубаво. Означава, че не се раздаваш докрай на клиентите си. А аз съм добър адвокат.

— Забрави за адвоката. Мисли за човека. За жената. Ти наистина се гордееш, че вършиш нещата сама.

— Обичам да ги отстоявам докрай.

— Но ти лично. И аз те разбирам, Кас — възрази той. — Напуснала си града, след като си завършила училище, и е трябвало да останеш другаде, затова искаш да наваксаш времето, в което те е нямало тук.

Беше отсъствала само осем години: когато учи в колежа и след това в правния факултет. Но през това време баща ѝ бе починал от рак, сестра ѝ — от наркотици, а майка ѝ — от самота. Каси не разбра какво е можела да направи, докато не се омъжи и самата тя не стана майка — а да има деца беше от изключително значение за нея. Да създаде щастливо семейство беше надеждата ѝ да получи втори шанс. Да се

скъсва от работа като адвокат беше втората ѝ надежда. Но дори и да успееше и в двете начинания, никога нямаше да си прости, че не е била тук, когато родителите и сестра ѝ са имали нужда от нея.

— Не е необходимо непрекъснато да се доказваш — продължи Марк. — Наистина ли смяташ, че някой те обвинява за миналото след всичко, което си направила за тези хора през деветте години след завръщането си?

— Да — каза Каси, — точно така смятам. Приятелите на родителите ми си спомнят какво съм сторила. Винаги усещам някакъв подтекст, когато Алф ми излиза с аргумента, че е живял тук цял живот. Същото се отнася и за Натаниъл Рой. Външно е приятен човек, но истината е, че е възмутен от дългогодишното ми отсъствие, както и от това, че се върнах и поех управлението в свои ръце. Ако потърся помощта на Грифин Хюс, старата гвардия ще ме намрази още повече.

— А пука ли ти?

— Не. Да — тя въздъхна и мъчително призна: — Да, пука ми. Нуждая се от уважението на тези хора. Но трябва да имам предвид и Хедър. Какво знам за нея? Никога досега не съм се чувствала толкова безпомощна в работата си.

— Обади се на Грифин — отново повтори предложението си Марк и стана. — Отивам да си легна.

* * *

Попи лежеше в нощния мрак, който не бе съвсем плътен, тъй като върху белия сняг искреше светлината на почти пълната луна. Не мислеше за Грифин, макар да го бе направила за малко отначало, когато загаси лампата. Не мислеше и за Хедър, защото много дълго го бе правила преди.

Сега си припомняше Пери Уокър. Беше красив младеж: метър и осемдесет, с пясъчноруса и дълга до раменете коса, смеещи се очи и широка усмивка. Беше душата на компанията чак до смъртта си. Той ѝ разказваше някаква шега, надвиквайки рева на снегомобила. Шегата сигурно беше нецензурна или политическа, защото Пери обичаше да се държи неприлично. Попи не можеше да се сети за точните думи. Те се изгубиха в последвалия ужас.

Изстена при спомена за него, закри очи с ръка, но бързо дръпна дланта си, когато усети движение до себе си. Беше котето. Беше се свило на кълбо до нея. Сега бе изправило главичка.

— Защо си будна? — тихо попита Попи.

Виктория се прозя. Вдигна едната си лапичка, облиза я и я прокара през очите си.

Младата жена се запита какво ли изпитва котето зад тези затворени клепачи, дали и то не усеща нищо, както тя не чувстваше краката си. Питаше се дали Виктория си спомня времето, когато е виждала, и дали това ѝ помага да се ориентира сега, когато нямаше зрение.

Спомените не помогнаха на Попи. Представи си Пери две седмици преди смъртта му, а веднага след това се зачуди какъв ли би станал, ако бе оживял. Предположи, че сигурно щеше да има куп деца, и то не поради някакъв важен план или религиозна убеденост, а просто от невнимание. Беше буен младеж. Обичаше секса по същия начин, както и хокея, лова и бирата. Изобщо не би обмислил възможността да използва презерватив, както и тази да зареди пушката си с халосни патрони.

Веднъж цикълът на Попи закъсня с шест седмици. Вече бе сигурна, че е бременна. Така и не посмя да го потвърди, защото беше твърде уплашена от усложненията, които щяха да възникнат, и тогава настъпи часът на истината. Мензисът ѝ дойде с обилно кръвотечение и спазми.

Тогава просто бе благодарила на късмета си и бе започнала да взима хапчета. Но след инцидента, през седмиците, прекарани в болницата, когато имаше предостатъчно време за размисъл, тя реши, че зад загубата ѝ се крие божествен план. Не би била достойна да стане майка. Нямаше право да стане майка.

Наказанието ѝ беше справедливо.

Нека остане прикована към инвалидния стол.

Нека никога повече да не кара ски.

Нека дори не целуне повече мъж.

И тогава ѝ хрумна нещо. Запита се какво ли би станало, ако нещата се бяха стекли другояче. Какво би направил Пери, ако бе загинала тя. Запита се дали той би се променил.

Виктория отиде до ръба на леглото, пусна предните си лапи по таблата и скочи на пода. Младата жена наблюдаваше как котката се приближи до прозореца и седна на едно огряно от луната място. Там започна да се мие и изглеждаше съвсем уверена и доволна от себе си. Веднъж дори вдигна муцунка към прозореца. Беше открехнат, както обичаше да го оставя Попи, за да чува какво става отвън. Това я караше да не се чувства толкова изолирана и безполезна.

Виктория се приближи към стената под прозореца и вдигна предните си лапички. С грациозен лек скок се озова на перваза, сви се, за да се побере отгоре, и се намести като квачка, с носле към мястото, откъдето влизаше студеният въздух.

Попи се запита дали винаги е била толкова пъргава, или това е умение, което бе придобила със слепотата. Котката несъмнено обичаше приключенията. А също и независимостта. Сега разполагаше с храна и тоалетна и можеше да се оправя съвсем сама. Наистина, след като най-безцеремонно беше преминала от Шарлот през Грифин до Попи, просто нямаше избор, освен да опитва нови неща, но несъмнено го правеше със стил.

Ала, разбира се, Виктория не бе обременена от чувство за вина.

* * *

Мика тъкмо бе заспал, когато го събуди жален писък. Той тутакси скочи от леглото и прекоси коридора. Стар седеше на леглото си и плачеше.

— Лошо ли ти е? — приведе се над нея баща ѝ.

Тя поклати глава.

— Лош сън ли сънува?

Момиченцето кимна.

Мика погледна към другото легло. Миси спеше дълбоко.

— Искаш ли мляко? — попита малката си дъщеря.

Детето кимна, той го взе на ръце, намести го на хълбока си и излезе от стаята. Не светна лампата в кухнята. Промяната би била твърде остра, като се има предвид как се чувстваше. А и нощта бе достатъчно светла — луната грееше. Виждаше и без осветление.

Остави Стар върху плота и ѝ наля чаша мляко. Тя я обхвана с две ръце и бавно отпи — опитваше, преглъщаше, пак опитваше и отново преглъщаше. Докато я наблюдаваше, той усети как гърдите му се стягат. Стар беше специална още от раждането си, някак зряла, сякаш още от утробата знаеше какво я очаква и беше готова да се справи с него. Но все още бе много малка.

Вперила поглед в млякото, тя промълви:

— Бяхме само аз и сънят.

— Само ти ли? А къде бях аз?

— Не знам — сериозно му отвърна.

— Къде бих могъл да отида?

Тя сви рамене.

Мика взе чашата от ръката ѝ, постави я върху плота и притисна дъщеричката си към себе си. Усети как ръчичките ѝ обвиват шията му и в очите му бликнаха сълзи.

— Аз живея тук — прошепна той ожесточено. — С вас. Никъде няма да ходя.

Притиска я към себе си още малко, след това я отнесе в леглото и седна до нея. Продължи да усеща ръчичките ѝ около шията си дори когато тя се сви на една страна и ги пхна под брадичката си. Той не бе получавал много ласки като дете. Предполагаше, че затова за него имаше голямо значение да бъде с жена. Марси умееше да го гали. Това беше част от очарованието ѝ. А сетне в живота му влезе Хедър. Нейните ласки бяха доста по-различни от тези на Марси, толкова по-искрени и откровени.

Така. Значи и това се бе оказало огромна лъжа, като се започне от мястото, където бе живяла, и се стигне до самоличността ѝ.

Тази вероятност направо го вбеси.

А сега тук, до него, беше Стар. И Миси — на другото легло. Хедър ги беше научила да протягат ръка, да докосват и да прегръщат. Стар се бе опитала да направи точно това насън и не бе намерила никого.

Сега, докато я гледаше и все още усещаше докосването ѝ и огромната отговорност, която вървеше с него — само негова, защото вече бе сам — Мика изпита остро негодувание към Хедър. Когато Стар се обърна и потъна в дълбок сън, той вече бе направо луд от ярост.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Попи искаше да направи упражненията си и да си вземе душ, преди да пристигне Грифин, затова в понеделник стана рано. Изпълни обичайната си програма: най-напред тежестите за сила, след това колелото за гъвкавост. Виктория седеше в основата на успоредката и въртеше главичката си към младата жена. От време на време сякаш губеше търпение, изправяше се, вдигаше лапичка или помръдваше с опашка. И всеки път Попи ѝ казваше:

— Скутът ми още не е свободен, Виктория. Скоро, малката ми, скоро.

Когато приключи с последните упражнения на масата за изправен стоеж, тя се намести обратно на стола си, отиде до успоредката и погали главичката на котето. Нямахше нужда от думи. То веднага я разбра. С необичайна ловкост скочи в скута ѝ — малко рижо телце, което се завъртя, подуши едно място, след това се завъртя отново и помириса друго. Попи не усещаше тежестта ѝ върху краката си, но когато Виктория се сви на кълбо и се намести, усети топлината ѝ с корема си.

С ръка върху телцето на котката, от което черпеше утеха, младата жена разгледа успоредката. Единствената разлика между нея и успоредката, на която бе играла като ученичка, беше, че лостове на тази бяха високи до кръста, а не стигаха над главата ѝ. Беше голяма палавница, притежаваше състезателен дух и много лесно се качваше на успоредката, като използваше инерцията на разлюляното си тяло и си помагаше, набирайки се на ръце. А сега ръцете ѝ бяха по-силни от тогава. Беше и малко по-тежка, наистина немного — малко над петдесет и пет килограма. А това не беше голяма тежест.

Можеше да се придвижва по тези лостове, както го правят гимнастиците: като мести тежестта си от единия лост на другия. Но въпросът не беше в това да се придвижва по тях. Трябваше да ги използва, за да пази равновесие, докато мести първо едното си бедро, а

след това другото. Можеше да научи краката си да го правят. Просто ѝ бе нужна практика.

Все още галейки котката, Попи погледна към другия край на стаята. Там на една кука, до която лесно можеше да стигне, висяха шините ѝ за крака. Не изглеждаха красиви. Освен това се прикрепяха доста трудно. И издаваха ужасен шум — него мразеше най-много. Дори най-тихото изщракване ѝ напомняше за робот, което според нея беше достатъчна причина да не иска да ги слага.

В добавка щяха да ѝ трябват патерици, а дори и тогава щеше да залита. Не разбираше защо е необходимо да прави това, след като ѝ беше много по-лесно да се придвижва с инвалидната количка.

Да, спомняше си как Стар бе отишла в гората, а тя се почувства безпомощна и се уплаши, че не може да тръгне след детето. Но това бе просто изолиран случай.

Нещата щяха да са различни, ако имаше собствени деца. Може би тогава щеше да си струва усилието да пробва да ходи.

Но Попи нямаше деца. И вероятно не би трябвало да има. Не можеше да се похвали с огромно чувство за отговорност. В края на краищата беше точно така.

* * *

— Възможно ли е да грешиш? — попита Грифин. — Сигурна ли си, че ти е казала точно това?

— Гледай ме в устата — каза Попи и произнесе въпросните три думи. Беше облизала устните си от кленовия сироп, който изсипа върху пържените си филийки, а те наистина бяха превъзходни.

За втори път оформи думите с устни.

— Няма съмнение — съгласи се Грифин. — Значи тя е Лиса?

Когато Попи се наведе, долепи буза до коленете си и хвана глезените си с ръце, той усети как нещо стегна гърдите му.

— Нали няма пак да се разплачеш? — уплашено я попита. Сърцето му се късаше, когато Попи плачеше, защото бе наистина много силна жена. Освен това трябваше да си изработят стратегия.

— Не — тихо отвърна тя. — Просто... се чувствам... изтощена.

Той я погали по главата. Косата ѝ беше къса, но мека, гъста и чиста — дори все още бе влажна от душа, който си бе взела преди пристигането му. Прокара пръсти през косата ѝ и ги задържа там.

— Въпросът е — продължи Попи все така тихо — как е възможно Хедър, която познавам аз, да е убила Роб Диченца или изобщо, когото и да е.

Без да маха ръка от косата ѝ, Грифин заговори спокойно:

— Точно в тази посока ще тръгнем. Ще приемем, че Лиса не е злодейт, какъвто я представя семейство Диченца, и ще се опитаме да открием причината, поради която може да го е прегазила. Но има един проблем. Приятелят ми Ралф удря на камък. Никой в Калифорния не иска да говори, а единственият човек, с когото разполагаме тук, е Хедър.

— Тя няма да каже нищо на Мика.

— Но е изрекла тези думи пред теб. Значи разполагаме с признание.

— Може да го отрече. Може и да ме намрази, че съм ти казала.

— А може и да отиде на електрическия стол — подметна Грифин и веднага съжали за думите си, като усети как Попи се скова от ужас. — Мисля, че ни трябва и друго мнение. Възможно ли е да намериш някого да отговаря на телефоните, докато ние отидем да свършим нещо?

* * *

След като закара момичетата на училище, Мика спря да зареди колата си на бензиностанцията на края на града. Тъкмо беше прокарал кредитната си карта през автомата и бе започнал да пълни резервоара, когато от другата страна на цистерните спря пикап. В него имаше трима души, всичките жители на Лейк Хенри. Беше учил в гимназията с двама от тях, а третият се бе преселил тук по-късно. Работеха за местен строителен предприемач и ако се съдеше по облеклото им, отиваха на работа.

— Здравсти, Мика — провикна се Скип Хаузър, шофьорът, и слезе от колата. — Как върви?

Мика кимна и продължи да зарежда. Не му беше до приказки.

— Слънцето се вдига по-високо в небето — рече Скип, докато развиваше капачката на резервоара си и пъхаше шланга. — Днес сигурно ще стане около нулата. Сложи ли вече маркучите?

Мика внимателно следеше прогнозата за времето и барометрите си. Днес щеше да бъде около нулата, а кой знае какво ще е утре. Ако температурата се повишеше още малко, сокът може би щеше да потече, което означаваше, че отгоре на всичко сезонът се канеше да го затрудни допълнително с ранното си начало. Беше решил тази сутрин да започне да слага маркучите, така че го чакаше ужасно много работа.

Но тъй като това изобщо не засягаше Хаузър, той просто изръмжа едно:

— Не.

— В момента строим голяма къща от другата страна на Уест Иймс — продължи Скип. — Не знам дали тази година ще мога да помогна, на когото и да е в обработката на захарта. Съжалявам, че остана без Хедър. Тя работеше здравата. Харесвах я.

Мика не обърна внимание на това, че другият мъж говори в минало време.

— Добре ли е в ареста? — попита Скип и кимна по посока на колата си. — Дънфи прекара там няколко седмици, защото го бяха обвинили, че е правил някои работи с малката дъщеря на Хари Шуикс, обаче после тя призна, че е излъгала. Казва, че там не е толкова лошо.

Дънфи беше мъжът, който не бе родом от Лейк Хенри, но Мика го познаваше. Беше голям боклук и вероятно бе правил с момичето всичко, което то бе казало, че и отгоре. Изобщо не можеше да се сравнява с Хедър.

Вбесен, че Скип си е позволил да сравнява Хедър с Дънфи, Мика извади маркуча от резервоара, който още не бе пълен, но хич не му пукаше.

Вече завърташе капачката, когато Хаузър попита:

— Ти знаеше ли, че тя е Лиса?

Въпросът преля чашата и наистина извади Мика от равновесие. Той бавно вдигна глава.

— Каза ли нещо?

Скип, който не се отличаваше с много ум, прие това като покана да продължи.

— Питам те дали си знаел коя всъщност е тя. Човече, живееш с нея вече толкова време!

Мика рязко отвори вратата на колата си.

— Кой казва, че е Лиса?

— Ами не съм само аз. Почти всички в града смятат така. Чух го и преди малко в кафенето на Чарли. И на хребета говорят. Чакаме да научим още нещо, обаче никой нищо не казва. В крайна сметка Хедър просто цъфна тук един ден без никакво минало, а след това разбираме, че се е мотала със сина на някакъв сенатор и е можело дори да отиде във Вашингтон, ако този пич е бил...

— Не знаеш нищо, Скип — прекъсна го Мика. — Дръж си мръсната уста затворена.

Понечи да се качи в колата си.

— Ама не го казвам само аз.

— Тогава кажи и на останалите да си държат мръсните усти затворени.

Скип изсумтя неспокойно.

— Не ми плащаш достатъчно, за да го направя, приятелче. Работил съм за теб, забрави ли?

— Да, помня — рече Мика. — Спомням си как започваше да хленчиш и да се оплакваш още в три следобед, да искаш да си ходиш, да изпиеш една бира и да се натъпчеш. Не ми трябва помощта ти, Хаузър. Не ми трябваш нито ти, нито приятелчетата ти.

Влезе в колата, запали и потегли. Не се обърна назад. Нямаше нужда. Знаеше, че му показват среден пръст. Дори три.

Но им беше казал истината. Наистина не искаше тези типове да се мотаят наоколо. Що се отнася до него, ако дойдеха да му помагат, сиропът щеше да стане горчив, както обикновено ставаше в края на сезона.

* * *

Попи и Грифин потеглиха поотделно. Тя настоя, че така ще бъде по-удобно, защото блейзърът бе напълно оборудван за нея. Беше си намерила заместник за телефоните и обясни на Грифин, че няма нужда да бърза да се връща. Каза му, че може да се отбие да види Лили или

да мине през книжарницата, за да се срещне с Мариан. Не сподели обаче, понеже се страхуваше той да не се самопокани, че смята да обядва в кафенето на Чарли. Под ярките слънчеви лъчи новият сняг бързо се топеше. Остъклената тераса на заведението бе направо прелестна в дни като днешния.

— Глупости — отсече Грифин. — Просто не искаш да те виждат с мен.

Тя се поколеба, после призна:

— Да.

Той трябваше да разбере. Ако ги видеха заедно в кафенето, това щеше да измести вниманието на хората от проблема с Хедър, но за сметка на Попи. Рискуваше достатъчно, като влизаше в града, плътно следвана от колата на Грифин. Джон Макгиликъди престана да чисти снега от покрива си, за да им махне. Мади Харис ги поздрави, докато разхождаше кучето си. Лутър Улф и Мерседес Левески им махнаха от верандата на пощата.

Тя помахаше в отговор на всички, при това доста ентусиазирано. Изпитваше облекчение, защото правеше нещо за Хедър. Да, трябваше да благодари на Грифин. Попи просто буксуваше на място и не успяваше да вземе никакво решение, докато не сподели признанието на Хедър с него.

Но това не означаваше, че градът трябва да разбира за съвместната им работа. Без изобщо да намесва романтичната страна на въпроса, тя не знаеше какво въздействие ще предизвика този факт.

За щастие кабинетът на Каси беше зад един завой и доста далеч от центъра на града. Представляваше малка синя къща с бели первази и бяла дъсчена ограда, която в момента беше покрита със сняг, и голяма букова табела, окачена на верандата. На нея с едри релефни букви в тъмносиньо пишеше: „Каси Бърнс, адвокат“.

* * *

Каси се гордееше, че е експедитивна и смела. Би предпочела тя да се обърне към Грифин, а не обратното. Но още не искаше да го прави. Не беше готова за това. Все още обмисляше думите на Марк. А и тази сутрин щеше да я посети нов клиент — една жена от хребета,

най-сетне решила се да поиска ограничителна заповед срещу приятеля си, който системно упражняваше насилие над нея. Просто нямаше време да търси Грифин.

Но Попи ѝ бе позвънила и бе помолила за среща, а тя имаше доверие в нея. И ето че Грифин пристигна и спря точно зад колата на приятелката ѝ.

Докато го наблюдаваше как притичва от колата си, за да помогне на Попи да слезе — не че тя имаше нужда от това, но жестът беше много галантен — Каси се опита да установи какво я притеснява у този мъж. Марк беше изтъкнал едната причина: Грифин беше пришълец. Поради това Каси не можеше да повярва, че той ще вземе присърце интересите на Хедър. Но имаше и още нещо. Той беше писател, а това я безпокоеше. Бе човек с връзки, което също я смущаваше. А най-много я потискаше фактът, че се опитва да спечели Попи, защото Каси се държеше с нея по същия покровителствен начин, както със съдбата на Лейк Хенри и Хедър.

Но с Хедър не бе стигнала доникъде, а това я тормозеше и — да, караше я да се срамува. Марк беше прав и по този въпрос. Гордостта ѝ бе наранена. Измъчваше се, че не може да помогне на приятелката си.

Притесняваше я и това, че офисът ѝ е в пълен безпорядък. Тя познаваше хората като Грифин — беше учила с такива като него в колежа и в правния факултет. Те си представяха адвокатските кантори като богаташките фирми от филмите: с изступан мъжки състав, махагон и мрамор, картини по стените и ориенталски килими. Тези фирми наемаха асистенти, които да лепят етикети върху папките и да правят картотеки, но Каси не можеше да си позволи подобно нещо. Кабинетът ѝ представляваше еkleктична смесица от картотеки, шкафове и работни маси, които беше добавяла през годините, когато се бе налагало. По стените висяха картини, нарисувани от трите ѝ невръстни деца, а по писалките ѝ се мъдреха анимационни герои и играчки, закрепени на върха, подарък от децата. Всичко това говореше за липса на професионализъм, но досега не се бе замисляла над този факт.

Обичаше офиса си и мразеше Грифин, задето ѝ внушаваше нуждата да се извинява. Той сигурно прекрасно го създаваше, защото огледа хаоса от книги, документи и папки и възкликна развеселено: *Супер!*, преди да седне на мястото, което му посочи тя.

След това Каси забрави за кантората си, тъй като Попи ѝ предаде думите, които Хедър бе оформила само с устни предния ден.

Новината я свари също толкова неподготвена, колкото и посещението на Грифин, но обясняваше много неща. Обзета от огромна тъга, Каси сведе глава. Когато отново я вдигна, издаде само обезсърчена въздишка:

— Предполагам, че е вярно. Ако е така, трябва да изградим защитата си.

— Точно това е нужно да обсъдим — каза Попи.

— Какво ще стане, от гледна точка на закона, ако в съда признаеш, че Хедър е Лиса? — попита Грифин.

— Веднага ли? — Каси вече бе дръпнала един бележник и си водеше записки толкова бързо, че разклати изцъклените очи на чудовището върху писалката. — Ако престанем да отричаме обвиненията и се откажем от гледането за екстрадиране, незабавно ще я отведат в Калифорния.

— А ако стане така, какви са шансовете ѝ да получи гаранция? — попита той.

— За углавно престъпление? Никакви. Нула. Излишни усилия.

— За углавно престъпление ли? — ужаси се Попи. — Това да не означава смъртно наказание?

— Да. Прокурорът може и да не поиска смъртно наказание. Тези неща не се решават предварително. Но въпреки това става дума за дело за убийство. Няма да позволят гаранция, освен ако не излезем с толкова силен аргумент, че да ги принудим да се позамислят.

— Какъв например? — запита Попи.

Досега Каси бе размишлявала само върху възможността за объркана идентичност, но вече започваше да обмисля и други варианти.

— Например причина Хедър да се е страхувала за живота си. Че е била заплашвана, бита или изнасилена. От Роб. Или от баща му.

— От баща му ли? — възкликна Попи. — Не се бях сещала за това.

— Огромен проблем — вметна Грифин. — Доколкото ми е известно, семейство Диченца вече се е докопало до всички, които са познавали Хедър. Никой не иска да говори. Дори да е имало такъв свидетел, той или тя няма да застане на свидетелското място. Освен

това се води медийна война. Лиса ще изгуби, ако бързо не направим нещо.

Каси се облегна на стола си, хвърли писалката върху бележника, скръсти ръце и попита:

— Какво предлагаш?

— Среща на четири очи между мен и Хедър.

— На четири очи ли? Двете с Попи сме нейни приятелки. Мика ѝ е любовник. Защо да каже на теб, след като не иска да говори с нас?

— Защо една съпруга споделя с психоаналитика си неща, които не може със съпруга си? Защото е неутрален и обективен. Хедър ви обича. Не ѝ е все едно какво мислите за нея. Вероятно се плаши от това, което може да чуе от вас. А аз съм ѝ безразличен.

Каси трябваше да признае, че в думите му има истина. Но не казваше всичко.

— Ти си писател.

— Той не пише за случая — намеси се Попи.

— Тогава защо го интересува?

Приятелката ѝ се подсмихна:

— Заради мен е, иска да ми направи впечатление — след това умолително добави: — Каси, той има възможности, с които ние не разполагаме.

— И ще ги използва за Хедър? Защо? Трябваше да има някаква уловка.

— Защото имам гузна съвест — обади се Грифин и обясни на Каси ролята си за арестуването на Хедър.

Това веднага оправда недоверието, което адвокатката изпитваше към него.

— Страхотно. Направо страхотно!

— Станалото — станало, Каси — рече Попи. — Вече е минало. Той иска да помогне и има връзки.

— Например брат му, така ли?

Каси все още не можеше да осъзнае чутото. Ако Грифин си беше затварял устата, докато бе гледал снимката в кабинета на брат си, цялата бъркотия нямаше да се случи.

— Частни детективи, които ми дължат услуги — каза Грифин. — Роб Диченца е упражнявал насилие над жените. Лиса е потърсила медицинска помощ поне два пъти.

Каси изви вежди:

— И ти можеш да свържеш тези факти? Можеш да свържеш нанасяния от него побой с нейните посещения в болницата? — явно го бе хванала натясно, прочете го в погледа — Имаш ли човек, който ще свидетелства за връзката между двете неща? Защото ние имаме нужда от това. Слуховете не вършат работа, казаното от втора ръка — също, а косвените улики са под въпрос. Казвам ви — поде тя и погледна и Попи, — ако не можем да намерим истински свидетел, най-добре Хедър изобщо да не признава, че е Лиса.

— Кое то пак ни връща в началото — въздъхна Попи. — Грифин иска да разговаря с нея. Можеш ли да уредиш среща?

Каси не беше сигурна, че той ще успее да измъкне от Хедър повече от тях самите. Психиатрите, с които бе говорила, твърдяха, че ако Хедър страда от посттравматично разстройство, истината ще остане заровена дълбоко, ако не се приложи съответната терапия. Грифин изглеждаше симпатичен човек — не можеше да го отрече, — но той не беше психиатър.

Тогава какво им оставаше? Мика нямаше пари, тя щеше да предостави услугите си безплатно, но не можеше да си позволи да наеме психиатър, който да проучи тайните на Хедър. Нито пък детектив, който да разкрие истината по друг начин. Ако Грифин действително имаше приятел частен детектив и гузна съвест, което означаваше, че ще помогне за решаване делото на Хедър безплатно, Каси нямаше нищо против. Ако се възпротивеше, Марк щеше да се окаже прав.

Освен това тя имаше предостатъчно друга работа. Грифин беше прав, че почти бяха изгубили медийната война, и бе достатъчно умен, за да е наясно, че това не е без значение. Преди Каси да начертае стратегията си за съдебната зала, трябваше да разбере много повече за главните участници в събитията, а те не бяха само Хедър и Роб. Това включваше всички, които имаха връзка със случая: губернатора, прокурора и заместник-прокурора на Калифорния, Чарлс Диченца и съпругата му, както несъмнено и съдията, който щеше да се занимава с делото. Ако Каси познаваше тези хора, щеше да е наясно пред какво се изправя и щеше да успее много по-лесно да избере подхода си.

Трябваше да звънне тук-там. Не само Грифин имаше познати. Нейните колеги от правния факултет, които работеха в Калифорния,

щяха да споделят с нея каквото знаят. Разполагаше и с Джон Киплинг и неговите познати в различните вестници, които също щяха с готовност да му услужат. Имаше и Марк, който за пореден път се бе оказал прав. Трябваше да му се обади и да му го каже. В тази работа нямаше място за гордост.

— Кога искаш да отидеш? — обърна се тя към Грифин и се пресегна за телефона.

* * *

Мика караше на отворен прозорец с надеждата, че студеният въздух ще охлади гнева му, но все още бе плувнал в пот, когато се отклони от пътя покрай езерото, мина по алеята към дома си и видя тъмния седан отпред. Двама агенти го чакаха на верандата. Бяха същите, които претърсиха къщата предния четвъртък. Единият от тях носеше компютъра на Хедър.

Щом ги зърна, отново изпита чувството, че някой ровичка в най-съкровенията за него неща. Спря по-рязко от обикновено, излезе от колата и застана с ръка на вратата.

— Много сте бързи — процеди той.

— Решихме, че сигурно ви трябва.

— Грешите. Претърсили сте тази машинка и не сте намерили нищо — точно както ви казах. Там има само данни, свързани с работата ми.

— И с тази на Лиса.

— Тук няма никаква Лиса. С мен работи Хедър.

— Игра на думи. Къде да го сложим?

— Където беше, когато го взехте — не се огъна той.

— Тогава претърсихме цялата къща. Простете, но не си спомняме точно къде беше компютърът.

— Къде се върши работа? — попита Мика.

Агентите сдържано се спогледаха.

Пуснете го на верандата — подкани ги наум Мика. — Пуснете го и ще ви съдя за умишлена повреда на собствеността ми.

Почти изпита разочарование, когато те слязоха по стълбите и се насочиха към задната страна на къщата.

— Отключено ли е? — провикна се единият.

— Беше ли заключено последния път? — попита Мика. — Да видяхте някъде катинар?

Когато се скриха от погледа му, той затвори вратата на колата и ги последва до работилницата. Спря и в ума му се открииха две неща. Първото бе свързано с откъс от разговора, който бяха провели току-що.

Тук няма никаква Луса — беше казал Мика. — С мен работи Хедър. А агентът му бе отвърнал: *Игра на думи.*

Аз съм Хедър Малоун, беше настояла тя по време на последната им среща в сградата на съда. Хрумна му, че вероятно тогава също си е играла с думите. Навярно в момента съвсем искрено твърдеше, че е Хедър Малоун, макар преди петнайсет години да е била друг човек. А това го отведе до второто нещо. Внезапно изпита силно желание да види какво има в раничката.

Стоеше с ръце на хълбоците, когато агентите излязоха. Минаха покрай него, без да кажат и дума, и се качиха в колата си. Наблюдава ги, докато дадоха на заден и потеглиха, и щеше тутакси да отиде при купчината дърва в работилницата, ако в този момент не се бе появил друг автомобил. Беше малък шевролет, който сигурно бе поне на дванайсет години, но много добре поддържан. Камил Савидж се грижеше за всичко свое чудесно.

Тя спря близо до пикапа му и свали стъклото си. Метна бърз поглед назад и попита:

— Всичко наред ли е?

— Върнаха компютъра — изръмжа Мика. — Не казаха много. Знаеш ли какво смятам? Сигурно са изтрили цялата информация.

Камил извади кутия с дискети.

— Мога да реша проблема. Освен това съм в състояние да оправя счетоводството ти.

Ако беше друг човек, той щеше да се обърне и да си тръгне. Но не можеше да постъпи така с Камил. Тя беше сваята.

— Ще се справя — каза той и горещо се помоли тя да си тръгне.

— Можеш ли да възстановиш файловете?

— Не. Ще работя по стария начин.

— Ако не знаеш какво има на диска...

— Ще се оправя.

— Как?

Ако срещу него стоеше кой да е друг човек, Мика щеше да изръси нещо грубо. Но един мъж не можеше да ругае пред Камил. Поради обзелото го нетърпение той каза възможно най-учтиво:

— Ще се справя, Камил. Може ли да поговорим някой друг път? Чака ме много работа.

— Хедър имаше ли копие върху хард диска на данните от дискетите?

— Не знам. Ще проверя.

— Нека го направя аз, Мика. Разполагам с малко време. Бих искала да ти помогна.

— Можеш ли да измъкнеш Хедър от затвора? — сопна се той и неволно от устата му рукохна още думи: — И да докажеш, че тя не е Лиса? Можеш ли да я накараш да говори? Както и да обясниш на Миси и Стар защо човек, който твърди, че ги обича, крие толкова ужасни тайни, та не иска да говори дори за да спаси живота си? Можеш ли да го обясниш на мен? Не съм способен да се справям с тази Хедър, Камил. Искам жената, която познавах преди. Ние живеехме добре. Искам си живота обратно.

Смаяното ѝ изражение го накара да съжали за избухването. Не че би могъл да се овладее. Твърде много неща таеше у себе си и имаше усещането, че го прави от години, а не от дни.

Неспособен да анализира това или да мисли за Хедър, Мика безпомощно вдигна ръце и се отдалечи. Трябваше да постави маркучите. В това го биваше. Повече от всичко на света в момента изпитваше необходимост да върши познати неща.

Плановете на Попи се осуетиха. Лили преподаваше, Мариан беше на зъболекар и бе твърде рано за обяд. Можеше да застане до печката в магазина и да поговори с някого от посетителите, но просто нямаше настроение за подобно нещо. Не ѝ се искаше да се вижда и с Мейда или с когото и да е друго. Предпочиташе да остане сама.

Покара малко, всъщност обиколи цялото езеро. Не пусна радиото, чуваше само шляпането на гумите по мокрия сняг. Когато направи пълна обиколка и отново се озова в центъра на града, спря пред църквата. Камбанарията беше осветена от слънцето и искреше, величествено бяла на фона на яносиньото небе. Полюбува ѝ се

известно време, след това пак включи на скорост и пое по тесния път, който минаваше през гробището. Когато стигна до гроба на баща си, усети как нещо стяга гърлото ѝ.

Спря до него, поседя в колата за малко, без да си дава сметка какво изпитва, защо е там и какво желае. Без конкретна цел продължи да кара. Прехвърли ниското възвишение и дишането ѝ се учести.

Беше идвала на гробището след инцидента, бе скърбила не само за баща си, но и за други починали хора от града. Нали Гас Киплинг, бащата на Джон, се спомина само преди няколко месеца? Тогава не бе имала този проблем. Беше успяла да избегне точно това място. Но сега не бе способна да продължи дори и животът ѝ да зависеше от това.

Спря до покрития със сняг хребет и изключи двигателя. Опита да се овладее, поемайки дълбоко дъх. Пробва да се разсее с мисли за Виктория. Стремеше се да гледа другаде, а не натам. Но онова място непрекъснато привличаше погледа ѝ — отвъд десетина гранитни надгробни плочи с различни форми и големини към семплата, но красива плоча, която стоеше най-отзад и изглеждаше страшно самотна.

Въпреки яркото слънце, всичко тук изглеждаше безрадостно. Клонките на кучешкия дрян от двете страни на плочата бяха сухи и голи. Пейката представляваше правоъгълник от сняг.

Но това не бе единствената причина този гроб да изглежда самотен. Пери Уокър беше починал млад и макар да имаше отделено място за останалите от семейството, те още бяха живи. Неговата надгробна плоча беше единствената в полето на фамилията.

Понастоящем родителите на Пери живееха в Елкланд, на четирийсет минути път на север. Попи така и не разбра дали те напуснаха Лейк Хенри заради катастрофата. Не знаеше и дали някой от братята му все още живее в Ню Хампшир. Не беше питала. Не можеше. Не искаше да знае. През годините бе подочувала нещо, но просто го бе прогонила от съзнанието си. То отхвърляше неща, които криеха заплахата или ѝ причиняваха болка.

Дори в момента усети у себе си огромна празнота и изпита нужда да завие и да избяга. Но погледът ѝ не се откъсваше от плочата, от гравирани букви, които се четяха ясно дори от мястото ѝ, сякаш бяха предназначени само за нея, сякаш някой бе пожелал тя да може да ги вижда от пътя, да ги чете, да си спомня и да се разкайва. Да,

наистина ѝ се щеше да избяга. Но още повече ѝ се искаше да може да поговори с Пери.

Ала мисълта да изкаже гласно някои неща, дори и пред мъртъв приятел, я ужаси.

Затова преглътна, включи на скорост и натисна газта. Когато Пери я повика, тя ускори. След секунди гробът му остана зад гърба ѝ. Излезе от гробището, без да се обръща назад, но това не бе краят. Двамата с Пери имаха недовършена работа и тя трябваше да измисли най-добрия начин да се справи с проблема.

* * *

Грифин влезе в ареста без проблем. Каси се бе обадила, където трябва, затова не само го очакваха, но и му осигуриха уединението на стаята за среща с адвокати. Съмняваше се, че подобно нещо може да се случи в Ню Джърси, Ню Йорк или в Калифорния. Това бе характерно само за такъв малък и спокоен щат като Ню Хампшир.

Когато вратата се отвори и въведоха Хедър, той се почувства така, сякаш я познаваше много добре. Косата ѝ беше тъмна, независимо от белите нишки тук-там, очите ѝ бяха с невероятен сив цвят, кожата ѝ — бледа, а белегът на устата ѝ я правеше да изглежда вечно усмихната — бе очаквал всичко това, след като бе прекарал часове в разглеждане на снимките ѝ.

Тя обаче се слиса.

Щом вратата се затвори, той ѝ подаде ръка:

— Аз съм Грифин Хюс, приятел на Попи. Двете с Каси се съгласиха да дойда. Искате ли да седнете?

Тя пренебрегна поканата му и остана до вратата, сякаш се канеше да избяга, ако положението се влоши.

— Защо те не са тук? — попита го с разтреперан глас.

— Сметнаха, че ще се чувствате по-удобно само с мен.

Но тя, изглежда, изобщо не се чувстваше така. Беше уплашена.

Грифин внимателно поде:

— Според тях няма значение дали ме мразите. Само че не искам да се чувствате така. Аз съм приятел и няма да ви навредя.

Уплашеното изражение не напусна лицето ѝ и той реши да седне. Прецени, че ако го гледа отвисоко, ще се чувства по-спокойна. Вече бе решил да не я напада с признанието, което бе направила пред Попи. Достатъчно беше, че го е сторила. Това означаваше, че е готова да говори. Или поне горе-долу. Може би.

— Ето каква е работата — продължи той. — Явно не искате да разкриете миналото си, което означава, че не разполагаме с никаква информация за местонахождението ви, преди да дойдете в Лейк Хенри. Можете да настоявате колкото искате, че сте Хедър Малоун, но докато не получим някакво доказателство, твърдението няма никаква стойност. Лиса Матлок е напуснала Калифорния преди петнайсет години. Имаме нужда от конкретно сведение, че сте били Хедър Малоун още преди това време. Някакъв документ ще свърши работа. Същото се отнася и за свидетел — приятел, роднина, колега. Адвокатите използват термина *съдействие*. От това се нуждаем.

— Но вие не сте адвокат — каза тя със същия треперлив глас.

— Не, писател съм. Но не съм тук, за да пиша. Тук съм като приятел, защото смятам, че мога да помогна. Занимавам се с разследваща журналистика. Историите ми се продават, защото мога да изроя факти, които останалите не успяват. А мога да го направя, понеже разполагам с мрежа от познанства. Някои от тях са лично мои, други са на баща ми. Приятелите ми ще ми направят услуга. Няма да ви струва нито цент.

Това май не я успокои много.

— Затова имаме нужда само от един безспорен факт. Най-добре би било да е доказателство за Хедър Малоун, но вие отказвате да говорите. Не искате да ни дадете някаква следа. Връзките ми може и да са добри, но ако няма откъде да започнем, не можем да стигнем доникъде. Знаем, че Хедър Малоун се е появила в Лейк Хенри преди петнайсет години. Преди това е работила в някакъв ресторант в Атланта, но за кратко — следата се губи там. Затова опитахме друго. Започнахме да преценяваме нещата от гледна точка на Лиса. Опитваме се да установим защо Лиса Матлок е прегазила Роб Диченца.

Хедър пхна ръце в джобовете на оранжевия си гащеризон.

— Защо Каси не е тук? Мрази ли ме?

Той се усмихна, за да смекчи ефекта от думите си, но нямаше да си позволи повече размекване.

— Не, просто ви е сърдита, защото отказвате да ѝ помогнете.

— Мика ме мрази.

— Съмнявам се. Ако беше така, едва ли щеше да е толкова разстроен.

— Не е идвал.

— Затънал е до гуша в работа. Освен това трябва да се грижи за момичетата.

Тя се облегна на вратата и попита:

— След като ще се занимавате с Лиса, какво искате от мен?

— Всичко, което можете да ни кажете за Хедър. Каквото и да е. Някакво име. Дата. Място. Полагаме отчаяни усилия. От другата страна е доста напечено. Семейство Диченца са се добрали до повечето хора, които знаят нещо за Роб и Лиса, и те не искат да говорят. Но аз знам едно: Роб е бил склонен към насилие. Лиса няколко пъти е била в спешното отделение под различни имена и винаги е отричала да е била жертва на насилие. Сигурен съм, че е била умна, защото е спечелила стипендия за колежа. Няма предишни провинения, дори и глоба за превишена скорост. Според мен не е искала да убие Роб. Мисля, че е било тъмно, а той внезапно е изникнал пред колата. Възможно е да не го е видяла, а ако го е забелязала, не е успяла да спре. Станало е на паркинг. Навсякъде е имало коли и той вероятно се е стрелнал между тях, което би окачествило престъплението като нещастен случай, а не убийство. Според мен тя не е възнамерявала да го прегази. Допускам дори да не е разбрала, че е мъртъв. Вероятно е избягала преди това. Знаела е колко могъщо е семейството му и че ще загази, дори само защото го е блъснала. След като е научила, че е мъртъв, просто е продължила да бяга... Не я виня — продължи Грифин. — Семейство Диченца са разполагали с власт, а тя — не. Подозирала е, при това основателно, че никой няма да повярва на версията ѝ. Но все някой трябва да е видял нещо — умолително изрече той. — Все някой трябва да е чул нещо — спор или заплаха. Роб Диченца е обичал купоните. Непрекъснато е бил обграден с хора. Пазят се показания на свидетели, които твърдят, че Роб и Лиса са се срещали, макар и тайно. Някои от тези очевидци все трябва да са видели или чули нещо, което да го уличава, че не е бил изрядният джентълмен.

— Нали казахте, че семейството се е докопало до свидетелите. Ако не са искали да говорят тогава, защо да го правят сега?

— Минали са петнайсет години. Това е дълго време човек да живее с угризенията на съвестта си, ако е излъгал. А и този човек в момента може да се намира в свършено различно положение. Може сега да притежава власт над семейство Диченца, която не е имал тогава. А може и да е съвсем различен човек, до когото разследването по онова време не е успяло да се добере. Бащата на Лиса е казал, че тя има приятели, но никой не се е застъпил за нея. Може би сега някой от тях би искал да го направи. Вероятно тогава е мълчал от страх, но сега причината за този страх вече да не съществува.

Тя се замисли върху думите му, после промълви:

— Но аз съм Хедър и няма как да знам това.

Грифин се опита да я размекне с усмивка:

— Има ли някакъв начин двете с Лиса да сте еднояйчни близначки, разделени при раждането?

Тя не се усмихна в отговор. Не каза нищо.

— Знам — рече той. — Вие имате белег.

Жената не трепна.

— Помогнете ми, Хедър — примоли ѝ се. — Помогнете на себе си!

Тя се плъзна по вратата и се застоя там.

— Каква полза?

— Шегувате ли се? Иначе ще прекарате остатъка от живота си в затвора. Ако настоявате, че сте Хедър, но не можете да го докажете, ще ви осъдят.

— Може да решат, че съм луда.

— Ако го направят, ще ви затворят в лудница. Веднъж писах за един човек, който се отървал, условно казано, понеже бил освидетелстван. Не бих нарекъл това *отървяване*. Там е ужасно.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Той продължи да я притиска:

— Може би на вас ви е все едно, но не е така с приятелите ви — а те са достатъчна причина да опитате да се защитите. Всички стоят плътно зад вас. Обичат ви. Колкото повече мълчите, толкова по ще ги разочаровате.

Брадичката ѝ потрепери. Макар белегът да придаваше на устата ѝ подобие на усмивка, тя изглеждаше ужасно нещастна.

Грифин не смекчи думите си, а ги остави да висят във възцарилото се мълчание. Най-сетне жената извика:

— Какво искате от мен?

— Вече ви казах — едно име. Дата. Място. Искам нещо, което да е свързано или с Хедър, или с Лиса, нещо, което да доказва, че онези в Калифорния грешат.

Тя закри лицето си с ръце. Цялата се разтрепери.

— Ако искате, намразете ме, Хедър — продължи той, като рискува тя да напусне стаята, но трябваше да я притисне още малко, — мразете ме колкото щете, но в момента постъпвате егоистично. Егоистично и недалновидно. Не само вие сте замесена в тази история. Ако не можете да направите нещо заради Попи, Каси и всичките си приятели в града, сторете го заради Мика, Миси и Стар. Мълчанието ви ги наранява. Те са ви приели в живота и сърцата си. Простреляйте себе си в крака, ако трябва, но не стреляйте по тях. Не постъпвате честно. Те заслужават обяснение.

Хедър сведе глава и за момент той се уплаши, че ще се строполи на пода. Но тя просто стоеше, закрила лицето си с ръце и едва крепяща се на нозете си. Грифин с мъка се сдържа да не каже нещо успокоително. Почувства се ужасно жесток.

Но изчака — една минута, после втора, трета. Най-накрая тя се поизправи и отпусна ръце. Очите ѝ бяха сухи.

— Ейдън Грийн — монотонно каза, след това произнесе думите буква по буква. — Е-й-д-ъ-н Г-р-и-й-н.

Нямаше нужда Грифин да записва името, защото то тутакси се запечата в паметта му.

— Къде мога да го намеря?

— Сега ли? Не знам.

— А преди петнайсет години?

— В Сакраменто — прошепна тя, явно нещастна от направеното признание.

Той се усмихна тъжно, изправи се и се приближи до нея. Леко стисна рамото ѝ и каза:

— Благодаря, Хедър. Това ще свърши работа.

* * *

Мика се върна от горичката със захарните кленове по-рано, отколкото друг път, но колкото повече напредваше следобедът, колкото повече метри маркучи поставяше между дърветата, колкото по се уморяваше тялото му и колкото по-ниско падаше слънцето и сенките се издължаваха, толкова по-неотложен му се струваше въпросът с раничката.

Щом влезе в работилницата, се приближи до купчината дърва, извади протърканата брезентова раничка и я остави върху масата. За кратко отново усети как го обземат предишните страхове. Този път обаче необходимостта да разбере какво има вътре беше по-силна от страха от откритието.

Разкопча катарамите и я отвори. Вътре имаше три плика. Мика ги извади. Единият беше по-малък от останалите и отвътре се показаха три снимки. Бяха черно-бели и на две от тях се виждаха едни и същи жени. Едва ли бяха на повече от шестнайсет-седемнайсет години, макар че трудно би могло да се определи с точност. Дрехите, косите и дори тясната уличка, на която се бяха снимали, му изглеждаха непознати. Ала в лицата им имаше нещо познато. Мика сякаш забеляза някои от чертите на Хедър. Майка ѝ и леля ѝ? Баба ѝ и прабаба ѝ? Нямаше надпис или дата, нито някаква бележка.

Върна снимките в плика и насочи вниманието си към двата по-големи. Върху по-тънкия прочете името на адвокатска фирма в Чикаго. Беше адресиран до Хедър до поискване в този град. Извади писмото, прочете го, след това го препрочете. Сетне отвори и последния плик. Върху него бе изписан адресът на някаква болница, но отгоре нямаше адрес, нито печат или марка. Вътре имаше две пластмасови идентификационни гривни, каквито се използват в болниците. Върху по-голямата бе името на Хедър Малоун, а върху по-малката пишеше: *момиче, Малоун*.

Значи това беше. Хедър бе родила шест месеца преди да дойде в Лейк Хенри и бе дала детето за осиновяване чрез чикагска адвокатска фирма.

Мика въздъхна дълбоко. Имаше право да се гневи. Хедър не искаше дете от него, макар да знаеше, че той копнее за това. Сега можеше само да предполага, че бе оставила частица от сърцето си при това дете, което по някакви причини бе дала за осиновяване.

Тъкмо се опитваше да отгатне каква може да е тази причина и по какъв начин е свързана със сегашното ѝ мълчание, когато чу шляпането на ботуши по топящия се сняг. Вдигна поглед, щом Грифин застана на прага.

Изобщо не му хрумна да скрие раницата. Беше не само ядосан, но и горд мъж. Хюс може и да беше външен човек, но нещо у него караше Мика да се чувства добре. Сигурно точно защото беше пришълец, Грифин бе по-обективен. Може и да се дължеше на факта, че Попи му имаше доверие, пък Мика вярваше на Попи. А може би причината бе, че този човек не бе отстъпил пред ужасните трудности на Литъл Беър и явно се справяше добре. Мика имаше нужда от помощ.

Грифин заговори пръв:

— Познаваш ли човек на име Ейдън Грийн?

— Не — отвърна и побутна пликовете към него. — Бяха в раничката. Крие ги, откакто се премести при мен.

Грифин разгледа снимките точно както бе сторил Мика.

— Роднини?

— Сигурно.

След това прочете писмото от адвокатската фирма и огледа гривните. Когато вдигна поглед към Мика, в очите му се четеше оживление.

— Май и двамата сме се добрали до нещо днес. — Сетне предаде на другия мъж разговора си с Хедър и завърши: — Може да позвъним в адвокатската фирма. Или да проучим болницата. Това поне е някакво начало.

Мика се опита да сподели въодушевлението му, но страхът отново се бе върнал. Той не познаваше онази Хедър, която е родила в болницата в Чикаго. Не познаваше никакво дете. Не познаваше и жените на снимката. Не познаваше също и Ейдън Грийн.

Беше се открехнала врата към миналото на Хедър и той се боеше да узнае какво ще изскочи оттам.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта във вторник Грифин се събуди от силното слънце, което струеше в хижата. Не беше дръпнал перденцата предната вечер, рядко го правеше. Нуждата от усамотение е характерна за града. Тук никой не надничаше през прозорците му. Дори не минаваше покрай хижата. На Литъл Беър той разполагаше със свое собствено кътче от света. Имаше електричество, но осъзна, че често използва и свещите. Беше се научил как да поддържа печката запалена, приготвяше си аламинутни и ходеше до тоалетна в гората, но се чувстваше удивително удобно. Клетъчният му телефон все още нямаше обхват, но това имаше и своите предимства. За всеки желан разговор, който провеждаше едва когато стигне до брега, където имаше покритие, получаваше поне три, които с радост би пропуснал. Имаше много приятели и те често му се обаждяха. Като си припомни предишния си живот, Грифин установи, че отделно от работата си е прекарвал поне два часа на ден на телефона и тогава не е имал нищо против това. Такъв беше начинът му на живот.

Тук обаче телефонът беше придатък, а не център на съществуването му. Тук се срещаше с хората очи в очи и ако в началото те не одобряваха присъствието му, сега това важеше с по-малка сила. Познаваха го и го поздравяваха по име. Вече свикваха да го виждат в пощата, в магазина, в пералнята и на бензиностанцията. Позволяваха му да надава ухо към разговорите им, което си беше голяма отстъпка от тяхна страна.

Тук не се нуждаеше от телефон, за да запълва времето си. Непрекъснато беше с хора, дори на закуска — ако не с Попи, с Били Фарадей. Старецът беше свикнал да се отбива за едно пържено яйце и препечена филийка, а бе толкова слаб и измършавял, че Грифин му приготвяше нещо за хапване дори когато щеше да закусва с Попи. В Лейк Хенри Били беше останка от времето, когато кафенето на Чарли бе заемало само едната стена от магазина и бе предлагало само шунка и боб. Не говореше много, но разказите му бяха очарователни.

Тази сутрин още нямаше седем, когато старецът пристигна. Това бе другото нещо, което Грифин бе забелязал — ранното ставане. Тук то ставаше някак естествено. Разбира се, нямаше бог знае какъв нощен живот, но младият мъж не усещаше липсата му. Чувстваше се добре. Ожулването на лицето му беше зараснало, мускулите вече не го боляха. Чувстваше се по-силен от когато и да било, изпълнен с повече енергия.

Това бе една от причините да се отпрати към града веднага след като Били си тръгна. Другата причина беше мотото на стареца. Тук човек трябва да гледа нагоре, за да живее правилно. Гледай нагоре към слънцето, към гарваните, към короните на дърветата. Хубавите корони означават хубав сок. Шумните гарвани — шумно бликащ сок, бе казал той с дрезгавия си глас.

Грифин спря в универмага колкото да напълни термоса си с кафе и да усети пулса на града, преди да тръгне към дома на Мика. Пристигна точно когато мъжът се връщаше, след като бе закарал дъщеричките си до училище.

Грифин пресуши чашата си с кафе и слезе от пикапа.

— Предадох информацията на познатия ми частен детектив — каза той и закричи редом с по-високия мъж. — Той е специалист. Ще звънне, когато научи нещо. Имаш ли нужда от помощ тук?

Мика го измери с поглед, излъчващ общото становище на всички в кафенето на Чарли. Сезонът за добив на захар бързо приближаваше. Слънцето грееше силно вече втори ден, снегът по покривите се топеше, ледените висулки се откъсваха от стрехите, въздухът не прерязваше дробовете, а светът ухаеше многообещаващо — всичко това събуждаше някакво очакване в сърцата на хората от градчето и тревожна напрегнатост у Мика, който трябваше да постави маркучите в кленовата плантация за броени дни. Състезанието бе започнало. Всички бяха наясно, че първият сок е най-хубав. Знаеха и това, че Мика отказваше помощ. Твърдеше, че не иска други хора там. Можел да се оправя и сам. Няма нужда от услуги.

Честно казано, с идването си тук Грифин правеше услуга на самия себе си. Предната вечер бе провел поредния отегчителен разговор с Прентис Хейдън и за него беше въпрос на принцип днес да не работи върху биографията на политика. Искаше да е навън — на слънце, на чист въздух и в снега.

Мика се запъти към задната врата на къщата, за да си сложи шапка и ръкавици. Подаде на Грифин чифт снегоходки и хвърли в каросерията на пикапа един и за себе си. От работилницата двамата натовариха навитите на руло маркучи в колата и се запътиха към кленовете.

Първата част от пътя вече бе почистена, а когато тя свърши, Мика пусна греблото и започна да избутва снега настрани със скорост, която накара Грифин да се втренчи смаяно напред. Ако се движеха около езерото, щеше да се уплаши да не излязат от пътя. Тук опасността беше само да не се блъснат в някое дърво, а Мика не би направил подобна грешка. Вместо това изкачиха няколко възвишения и упорито се закатериха към едно място над езерото.

— Захарните кленове обичат стръмните склонове — обясни Мика.

Точно в този момент Грифин не даваше и пет пари какво обичат захарните кленове.

— Откъде знаеш къде е пътят? — попита той, докато се катереха нагоре.

— Познавам дърветата и знам всяко от тях от коя страна на пътя се намира.

Грифин виждаше дебели и тънки дървета. И дебелите, и тънките изглеждаха съвсем еднакви. Просто не съзираше разликата.

— Как така?

— Те са моят живот. Освен това знам къде е пътят. Аз съм го прокарвал — отвърна Мика, превключи и намали скоростта.

Казаното значително успокои Грифин.

— Кога си го прокарвал?

— Преди над десет години. Непрекъснато купувах земя и плантацията се разрастваше, така че вече не бе възможно да се обхожда пеш. Преди това я обикаляхме на кон.

— На кон ли? — усмихна се Грифин. — Допреди само десет години?

— И с кофи. Някои хора още ги използват. Знаеш ли какво е да носиш кофи, пълни със сок, от две-три хиляди дървета?

Спря на снега, дръпна спирачката и скочи от пикапа.

Грифин слезе навреме, за да си сложи снегоходките, както правеше другият мъж, и да метне през рамо няколко рула от намотани

сини маркучи. Мика закрепил на кръста си колан с инструменти, натоварил се с маркучи и тръгна.

Грифин беше използвал снегоходки на вилата на дядо си, но онези бяха старомодни. Тези бяха по-малки и направени от алуминий. След първите няколко несигурни крачки започна да върви с учудваща лекота. Това, че успяваше да се задържи на повърхността, беше удивителен напредък в сравнение с последния му опит да помогне на Смит, когато бе затъвал на всяка крачка.

Мика мислеше единствено за работата си:

— Виждаш ли онази черна тръба?

Грифин я намери с поглед. Беше около два и половина сантиметра в диаметър и ограждаше мястото, към което се бяха запътили.

— Това е централният тръбопровод — обясни му Мика. — Поширок е от маркучите, които носим сега, и стои тук целогодишно. Ако човек го оставя навън, трябва да полага повече грижи, но е по-лесно, отколкото ако го сваляш.

Грифин разбираше защо е така. Тръбопроводът бе закрепен посредством система от стоманени подпори, жици и малки пластмасови свързки, поставени през трийсет сантиметра. И това на площ от дванайсет хектара. Дори не бе в състояние да пресметне свързките, които бяха използвани.

— В края на сезона — продължаваше Мика, — след като съм източил всичко, запушвам отворите с лепенки, защото иначе вътре влизат насекоми и снасят яйцата си. През последните няколко седмици прегледах всеки сантиметър от тръбата. Трябваше да подменя няколко места, които бяха повредени от катериците и сърните. Сега ще поставим страничните маркучи. Те отвеждат сока от всяко дърво до тръбата, а тя, от своя страна, го провежда до работилницата.

Процесът заинтригува Грифин. Както и това, че Мика го каза на един дъх, без да се запъва. Очевидно производството на захар означаваше много за него.

Сега мълчеше, но действията му говореха сами за себе си. Завързва единия край на тънкия син маркуч около дървото, което се намираше най-далеч от централния тръбопровод, опъна го до следващото най-близко дърво, после до следващото и така нататък. Работеше от различни страни на всяко дърво — отляво на едното,

отдясно на другото, като по този начин създаваше възможно най-голямото напрежение, което да държи маркуча на място.

От време на време даваше знак на помощника си да опъне, докато той осигури необходимото напрежение, но и за това не му трябваха думи. Грифин се включи в процеса и започна да усеща къде и кога има нужда от него.

— НОП — каза Мика. — Надолу по хълма, опънато и право. Това също говореше само за себе си.

Грифин не подценяваше работата. Тя очевидно изискваше огромни умения, а Мика беше майстор. Той знаеше колко високо да върже маркуча, колко силно да опъне и как да се справи, когато маркучът се отпуснеше на някое място. Знаеше как да го свърже с централния тръбопровод, като използваше малки сглобки и крайници, които вадеше от колана около кръста си. Нещо повече, явно в главата си пазеше карта на цялата плантация, защото само поглеждаше малката табелка в края на маркуча — и вече знаеше кой за кои дървета е предназначен.

— Ще прескочиш ли тези? — попита го Грифин, когато пропусна няколко дървета.

— Много са млади — обясни му Мика. — След няколко години те ще дават сок, а тези големите ще излязат в пенсия. Такава е теорията за изграждане на захарната плантация.

Той посочи дърветата с очи, не спирайки да работи. Ръцете му не знаеха отдих. Те непрекъснато се трудеха — връзваха, опъваха, свързваха, режеха.

Свързваше не повече от четири дървета към централния тръбопровод, приключваше с даден участък, преместваше се на следващия, свършваше и с него и продължаваше нататък. Пикапът беше почти празен, когато иззвъня нечий клетъчен телефон.

Обзет от очакване и надежда, че Ралф може да е открил Ейдън Грийн, Грифин бръкна в джоба си, но всъщност звънеше този на Мика.

— Да — каза той. — Нищо... не... двацет минути. — Пъхна телефона в джоба си и се зае с последното руло. — Попи ни е приготвила обяд в къщата.

Грифин отново бе завладян от очакване. Този път то продължи не само през двацетте минути, които бяха необходими, за да се поставят последните метри от маркучите и да се върнат в къщата, но и по време

на целия обяд. Трябваше само да погледне към Попи, за да усети как духът му се повдига. Кафявите ѝ очи светеха топло, страните ѝ бяха розови, а косата ѝ — очарователно разчорлена. Тя се усмихваше непринудено, настоя Грифин да изяде половината от нейния сандвич с риба тон, с който не можела да се справи, и непрекъснато уверяваше Мика, че Ейдън Грийн е следата, която им е нужна. Държа се великолепно и когато се обадиха от училището и съобщиха, че Стар не се чувства добре.

— Веднага тръгвам — каза Попи и навлече якето си. Но след това спря.

Имаше нещо, което трябваше да каже. То витаеше в кухнята между следите, които Хедър бе оставила навсякъде, и мрачното настроение на Мика. В момента той стоеше до телефона със склучени вежди и прикован в пода поглед. Тя отиде с количката до него.

— Не сме разговаряли за проблема с онова дете — започна тихо. — Нали това не те тревожи?

Мика вдигна сериозния си поглед и отвърна:

— Напротив. Тя трябваше да ми каже.

Попи бе съгласна с него, но виждаше нещата и от гледната точка на Хедър.

— Това е било част от миналото ѝ, а то включва и друг мъж. Може би е смятала, че няма да искаш да слушаш за него.

— Знам, че е била и с други мъже преди мен. Не съм глупак. Не беше девствена. Освен това не беше влюбена в друг мъж, когато дойде тук. Не въздишаше по никого. Знаех го. Тогава защо не е можела да ми каже за детето?

— Сигурно го е свързвала с мъжа.

— Детето си е дете. Ако беше бременна, когато започнахме да се виждаме, аз щях да го приема. Не би ми пукало за другия мъж, ако и с нея е така.

— Но това е част от миналото ѝ — повтори Попи, защото искаше да изтъкне значението на този факт. — Всичко е приключило. Защо да ти казва?

— Защото ме обичаше — натърти Мика. — Поне така твърдеше. Не пазиш подобни тайни от човека, когото обичаш. Да има дете е важно нещо за една жена. Как е възможно да не ми спомене и дума?

— Може би просто не е могла.

— *Не е могла* не ми е достатъчно.

Но Попи знаеше, че е напълно възможно.

— Сам го каза — умолително поде тя. — Да има дете е важно нещо за една жена. А да се наложи да се откаже от него може би е още по-важно. Твърде силни чувства са свързани с подобна постъпка.

— Е, вече започна да ми писва — избухна Мика. — Аз също изпитвам чувства. Освен това имам две малки дъщери и не знам какво да им кажа. Някои неща започват да излизат наяве, а аз си мисля, че не знам дори и половината.

Попи можеше да каже същото. Не бе очаквала подобно нещо. Не бе очаквала и да се чувства виновна заради Хедър, но това обясняваше крещящата нужда да я защитава.

— Що се отнася до детето, сигурна съм, че се е бояла да не те нарани.

Мика явно бе обмислял и това. Обикновено беше мълчалив, но този път се впусна в дълга тирада:

— Можеше да ми каже, че бременността е била трудна и няма да може да се справи с още една. Или да ми довери, че след като е дала едно дете за осиновяване, просто не е в състояние да има друго. Нямаше да се съглася с нея, но щеше да е по-добре, отколкото да не ми каже нищо. А ти, Попи, си нейна приятелка. Можеше да сподели поне с теб, като жена с жена. Това не те ли притеснява?

— Да — призна тя. Тревожеше я, и то много. — Но не знам обстоятелствата около раждането на това дете.

— Защото тя не ни ги съобщи.

Попи се облегна назад. Просто не знаеше докъде ще ги доведе този разговор, особено в присъствието на Грифин.

Той не се намесваше — и добре правеше, — но тя бе сигурна, че слуша внимателно.

Затова усети, че не може да каже нищо повече, или поне — че не може да изтъкне аргументи, които биха убедили Мика. Освен това, да защитава Хедър беше едно, а да продължат напред — съвсем друго. А те трябваше да продължат напред.

Погледна Мика, изпълнена с нова решимост, и каза:

— Тя се нуждае от помощ. Може би ние трябва да изговорим тези думи вместо нея. Да разчупим леда. Да ѝ покажем, че не ѝ се сърдим.

Мика се приближи до масата и засъбира хартиите от сандвичите.
— Не мога да кажа, че не ѝ се сърдя — призна той, но по-тихо.

Твърдението му разтревожи Попи. Тя завъртя стола си, за да го последва.

— Искаш да кажеш, че не можеш да ѝ простиш, така ли?

Той смачка хартиите.

Мика беше добър човек. Беше честен, свестен и предан. Попи трябваше да се увери, че е способен и да прощава, а ако не беше така, просто не искаше да го знае. Освен това Стар я чакаше.

— Може ли да поговорим за това друг път? — попита тя.

Мика пхна смачканите хартии в кошчето за боклук. Изправи се и се намръщи. Най-накрая кимна отсечено.

Тя стисна ръката му, обърна се и тръгна към вратата.

Грифин я последва до колата ѝ. Не повдигна въпроса, не я попита как така разбира Хедър толкова добре, не спомена за преживяната от Попи катастрофа, макар тя да знаеше, че той осъзнава връзката между двете неща. Малко преди да се качи на асансьорчето, Грифин обхвана главата ѝ с ръце изотзад, наклони я и я целуна по челото.

— Ти си много добър човек — прошепна той.

Тя не можа да промълви и дума. Просто не бе в състояние, защото нещо бе заседнало в гърлото ѝ.

Стар не беше сериозно болна. Беше уморена и твърдеше, че я боли главата, но нямаше температура и се оживи, щом Попи я закопча с колана към седалката на автомобила си. Разбра, че детето се нуждае по-скоро от нежни грижи, отколкото от лекарства, затова го заведе в дома си да види Виктория. Остави Ани на телефоните, а те трите се пхнаха в леглото и пуснаха телевизора съвсем тихичко.

Стар се интересуваше повече от котката, отколкото от телевизията.

— Тя с теб ли спи? — попита момиченцето.

— Аха — отвърна Попи. — Всяка нощ. Мисля, че юрганът много ѝ харесва. Виж какво гнезденце си е направила ей там.

— Как разбираш, че спи, след като очите ѝ са затворени през цялото време?

— Виждаш ли как се е извила и е сложила главичката си върху лапите? Това е сигурен знак, че спи.

— Ушите ѝ се мърдат.

— Слуша какво си говорим.

Стар прошепна едно драматично *Шшшш!* и съвсем леко погали рижата козина на животинчето. Изкиска се, когато Виктория подуши с нослето си дланта ѝ. Малко след това котето стана и тръгна по завивката към ръба на леглото.

— Край на дрямката — напевно обяви момиченцето и уплашено възкликна, когато котката сякаш падна от леглото. Стар скочи, пролази на четири крака и надникна надолу. — Добре е — съобщи на Попи. — Сигурно иска да бъде по-близо до телевизора.

Виктория се вдигна на задните си лапи пред бюрото. След секунди се опита да скочи върху него. Не успя за съвсем малко. Направи и втори неуспешен опит, но на третия се озова отгоре. Проучи телевизора с мустачките си.

Детето отново се сгуши до младата жена и угрижено, попита шепнешком:

— Тя знае ли, че е сляпа?

— Не както знаят хората — тихо отговори Попи. — Не го съзнава по същия начин.

— Сигурно ѝ е мъчно, че е такава.

— Че за какво да ѝ е мъчно? Според мен и така успява да се справи с всичко.

— Не може да вижда птичките.

— Но ги чува по-добре от нас. Наблюдавах я вчера. Стоеше на прозореца и слушаше граченето на един голям стар гарван.

— Татко също слуша гарваните. Така разбира кога сокът ще започне да тече. Попи, очите на котенцето са винаги затворени. То има ли очи под клепачите? Искам да кажа, истински очи.

— Така мисля — отвърна Попи, макар и тя да се съмняваше. Предполагаше, че клепачите на Виктория са били защити точно защото под тях няма нищо, но не искаше да разкрива този жесток факт пред детето.

— След като клепачите ѝ са затворени — продължи да разсъждава Стар, — значи през цялото време е на тъмно. Мен щеше много да ме е страх, защото не обичам да стоя на тъмно. Но тя май не е

уплашена. Просто опитва по няколко пъти. — След това изписка радостно: — Виж, ето я там, върху телевизора. И изобщо не изглежда уплашена!

— Котките са по-скоро любопитни, отколкото страхливи.

Стар отметна глава върху рамото на Попи, за да може да я погледне в очите. От тези на детето беше изчезнало цялото веселие.

— Мама казва, че не бива да се страхувам, но понякога просто не мога.

— А от какво се плашиш?

— От тъмното.

— От какво още?

— Че татко ще си тръгне.

Попи тъкмо се канеше да я увери, че Мика няма да си тръгне, когато Стар продължи:

— Страхувам се Миси да не ме заключи в банята и никой да не знае, че съм там. Ако бях котка, можех да изскоча през прозореца, да заобиколя отпред и да уплаша Миси. Толкова ми се иска да съм котка!

Младата жена я прегърна и я притисна към себе си, защото Стар беше най-красивото дете на света и успя да превърне този момент в нещо много трогателно, когато всичко останало бе грозно и жестоко. Не, може би не жестоко, а плашещо. Ако Попи беше котка, вероятно щеше да се справя с нещата по-добре. Може би щеше да се изправи срещу Хедър или щеше да каже истината на Мейда. Или щеше да целуне Грифин.

Стар й даде извинение да прогони тези мисли. Детето беше толкова топличко. Не искаше нищо друго, освен прегръдката на Попи и й отвърщаше с безусловната обич, с която я даряваше Виктория. Точно в този момент изглеждаше напълно доволно и това бе най-важно за Попи. Изпитваше нужда да знае, че е в състояние да направи правилното нещо, макар и само за малко. Трябваше да се съсредоточи върху Стар, за да не й се налага да мисли за Грифин.

Мейда, Пери, Хедър или детето, което приятелката й бе дала за осиновяване. Особено за това.

Ако нещата стояха по друг начин, Попи сигурно би искала да има дете. Пред себе си можеше да го признае. Щеше да е хубаво, ако нещата бяха различни.

Ако нещата бяха различни, Попи може би щеше да покани Грифин да остане за вечеря. Миси и Стар си бяха у дома с Мика, тримата се бяха нахранили с телешката яхния, която Мейда бе донесла за Попи, а тя я бе разпределила между тях. С тях остана и Грифин, който цял ден бе помагал на Мика и също се нуждаеше от храна и душ.

Но всеки вторник вечерта бе отделена за срещите на Комитета по гостоприемството в Лейк Хенри, а това означаваше, че Мариан, Зигрид и Каси ще дойдат в дома ѝ. Донякъде Попи би искала да не идват. Знаеше, че ще разговарят за Хедър, ще преповтарят старите неща, ще си въобразяват нови и ще преливат от пусто в празно. До известна степен ѝ се искаше да прекара вечерта с Грифин.

Вместо това го покани за сряда вечерта, но когато моментът настъпи, започна да изпитва сериозни съмнения. Взе си душ, облече си копринена риза, черни джинси и боти и се позанима с косата, очите и страните си — все неща, които не би трябвало да прави, ако не смяташе срещата за романтична.

Но му дължеше благодарност, задето бе помогнал на Мика и продължаваше да го прави. Освен това той идваше да си взима душ всеки ден, независимо дали носеше новини за Хедър, а и имаше право да вижда котката, макар Попи да нямаше никакво намерение да му позволи да я отведе със себе си в Принстън.

Отгоре на всичко тя го харесваше.

Затова подреди двете места в кухнята, като използва керемиденочервените подложки за чинии, салфетките и поставките за чаши, които Зигрид ѝ беше изплела за Коледа, и тъкмо бе нагледала ароматното печено пиле във фурната, когато Грифин се появи, току-що излязъл изпод душа. Беше очарователен, с влажна коса, ухаеше приятно, извади бутилка вино, която беше няколко класи над обичайното за нея, и сръчно я отвори.

— Трябва да празнуваме — обяви той и напълни две чаши. — Намерили са Ейдън Грийн.

Попи се ококори насреща му. Искеше да го пита за много неща, но едновременно с това се боеше да го стори. Затова се задоволи просто с едно:

— Мили боже!

Грифин се усмихна и ѝ подаде чашата.

— Изражението на Мика беше точно като твоето — сякаш откриването на Ейдън Грийн е едновременно най-хубавата и най-лошата новина на света.

Тя тихо му обясни:

— Загрижена съм за Хедър.

Не искаше да чува нищо лошо. Но можеше да има и добри новини, затова любопитно го попита:

— Важен ли е за нас Ейдън Грийн?

— Според мен — да. Бил е най-добрият приятел на Роб Диченца.

Сърцето ѝ се сви. Най-добрият приятел на Роб вероятно щеше да застане на негова страна.

— В такъв случай едва ли ще помогне.

— Не би го направил по време на инцидента — каза Грифин, отвори фурната и надникна вътре. — Ти ли го приготви?

— Не, майка ми. Аз само го притоплям.

— Ухае невероятно — заяви той и затвори фурната. — По онова време Ейдън Грийн твърдял, че бил в тоалетната, далеч от паркинга, където се е разиграла трагедията. По-късно, когато полицията го разпитвала за отношенията между Роб и Лиса, той вмъкнал версията за купона. Но след по-малко от година направо се изпарил.

— Изпарил ли се? — учуди се Попи. — Това да не би да означава, че има нещо общо с бебето на Хедър?

Детето заемаше най-предно място в мислите ѝ.

— Не, просто напуснал Сакраменто и изчезнал от полезрението. Имал е страхотна работа във фондацията на Диченца, но я напуснал, преместил се и прекратил връзките с всичките си приятели. Затова го открихме много трудно. Хората предполагаха, че може да е на различни места, но никой не знаеше със сигурност.

— И къде се оказа?

— В Минеаполис. Работи като правен съветник към едно училище. Има жена и две деца и живее спокойно, като внимава да стои далеч от вестниците, обществените кръгове и политическите среди. Ралф го проследи дотам чрез свой братовчед, който случайно се натъкнал на него на летището.

Попи отпи от виното си. Не искаше да научава нищо. Ала трябваше.

— Какво каза той?

— Нищо. Ралф още не се е свързал с него. Помислил, че ще поискам да го направя лично, но аз не мога — поне не преди следващите два или три дни, докато не поставим всички маркучи. Затова той ще се срещне с Грийн утре.

Попи остана предпазлива:

— Защо смятаме, че ще каже нещо по-различно от онова, което е твърдял тогава?

Грифин отново отвори фурната. Този път се пресегна за кухненските ръкавици и издърпа съда.

— Това е готово — реши той. Остави настрани ръкавиците, дръпна приборите за сервиране и започна да пълни всяка от чиниите с месо, картофи и зеленчуци. — Смятаме, че ще каже нещо по-различно, защото са минали петнайсет години и човекът напълно е променил живота си. Тогава е имал чудесна работа, много приятели и достъп до семейство Диченца. В момента няма нищо подобно. Потънал е в пълно забвение. Хората обикновено не стигат от една крайност до друга, ако нямат причина за това.

— Може би просто му е писнало от Калифорния — предположи тя. — Може преместването да е било част от големия му план.

— Може би. Но е възможно да не е искал да живее с ограниченията, наложени от семейство Диченца. Навярно не му е харесвало да му нареждат да си държи устата затворена.

— Ако е така и ако има да каже нещо различно, защо досега не е отишъл в полицията? Сигурно е чел вестниците. Вероятно знае, че Хедър е арестувана.

Грифин сервира чиниите.

— Може би трябва някой да го побутне малко. Ралф ще опита. Ако той не успее, аз ще отида — покани я с жест на масата. — Съжалявам, че съм толкова нетърпелив, но тялото ми подсказва, че днес е заслужило храната си. Умирам от глад, вечерята ухае божествено и няма защо да чакаме и минута повече. Позволете да ви помогна със стола ви, мадам!

Попи не можа да сдържи усмивката си.

* * *

Тя не слезе от лицето ѝ и по-късно вечерта. Пилето, картофите и зеленчуците бяха ометени. Виното — изпито. Масата също я нямаше, по-точно те се бяха махнали оттам и се бяха настанили на дивана пред камината. Дори количката на Попи бе изместена встрани, където тя не можеше да я вижда, за да може да се престори, че е съвсем пълноценна физически. Звучеше тихата музика на Хари Коник Джуниър. Огънят се разгаряше с прашене при всяка нова брезова цепеница, която Грифин добавяше. Самият той се бе разположил на дивана съвсем близо до нея, но не я докосваше.

Близо, но не съвсем, помисли си тя, докато изучаваше профила му. Струваше ѝ се познат по начин, който не бе допускала за възможен. Чувстваше се абсурдно близо до него, абсурдно свързана с този мъж.

— Толкова съм отпусната — призна Попи. — Не би трябвало при всичко, което се случва.

Грифин се извърна към нея, както се бе облегнал на дивана. При липсата на силна електрическа светлина косата му изглеждаше потъмнокестенява, а очите му — по-тъмносини.

— Като че ли изпитваш вина.

— Така е.

— Ти не си виновна за нещата, които Хедър е или не е направила.

— Знам, но... Тя ми е приятелка.

Той не отвърна и Попи отново насочи поглед към огъня. След секунди Грифин хвана ръката ѝ. Не направи нищо, просто преплете пръсти с нейните. Усещането беше приятно и безопасно, затова тя не ги дръпна.

— Искаш ли целувка? — попита той и бръкна в джоба си със свободната си ръка.

— Не, никакви целувки. Направо преядох.

Грифин отново се намести и промълви:

— Разкажи ми за катастрофата.

Очите ѝ се стрелнаха към неговите. Изобщо не си помисли, че говори за инцидента в Сакраменто. Върху лицето му беше изписана интимност, самият момент бе задушевен. В мечтите си тя изливаше цялата си душа и мъжът продължаваше да я обича.

— Беше много отдавна — рече му с тъжна усмивка.

— Нищо, въпреки това ми разкажи.

— Какво знаеш вече? — попита тя малко по-сухо.

Той ѝ се усмихна толкова мило, че сърцето ѝ се преобърна в гърдите.

— Няма да ти се извинявам за това. Такъв съм си. След като се запознах с теб през есента, просто исках да узная какво се е случило.

— Кажи ми какво знаеш — настоя тя.

— Имало е купон на открито в средата на декември, с голям огън на една просека в планината. Всички сте отишли дотам със снегомобили и сте изпили доста алкохол. Двамата с Пери сте си тръгнали. Снегомобилът взел твърде рязко един завой и се блъснал в една скала. И двамата сте изхвърчали. Пери загинал. Ти си оцеляла.

Попи впери поглед в огъня и си позволи да си припомни всичко.

— Отначало не исках. Не исках да оживея.

— Заради Пери ли?

— Да. И заради краката ми. Това е едно от онези ужасни неща, които толкова лесно биха могли да станат другояче. Ако бяхме само на метър встрани, и двамата щяхме да оживеем.

— Ти си жива.

Тя не отвърна.

Той притисна ръката ѝ към гърдите си.

— С Пери бяхте ли влюбени?

— Не мисля. Бяхме любовници, но връзката ни едва ли щеше да продължи дълго. Бяхме твърде различни. — Премисли и каза: — Всъщност не бяхме толкова различни. И точно в това беше проблемът. И двамата бяхме необуздани и се бунтувахме срещу всичко. Никой от нас не можеше да овладява другия, а според мен в хубавата връзка партньорите трябва да правят това, да се допълват, да бъдат като ин и ян.

— Често ли мислиш за него?

— Опитвам се да не мисля.

— Това не е отговор на въпроса ми.

Тя вдигна глава към него и срещна вперения му в нея поглед.

— Мисля за него по-често, откакто ти дойде.

— Защо?

— Знаеш защо — отвърна му с крива усмивка.

— Не съм сигурен. Бих искал да вярвам, че е, защото аз съм първият мъж, когото чувстваш близък след него.

Тя не каза нищо.

— Накъде сме се запътили, Попи? Ето, стоя тук и все още искам да те целуна, но не смея, защото може да не отвърнеш на целувката ми, а да ме сдъвчеш.

Не би го сдъвкала, реши тя. Мисълта да отвърне на целувката му ѝ се стори доста привлекателна. Тя беше част от хубавото вино, приятната компания и прекрасния огън. Беше част от мечтата ѝ.

— Кажй нещо — прошепна Грифин.

Тя не знаеше какво.

— Каза на Мика — меко поде той, — че вероятно ще се наложи да разчупим леда и да изречем нещата, които Хедър не може. Ако аз трябва да направя същото с теб, бих казал, че ме харесваш — повече от всички останали мъже, които си срещала, — но смяташ, че нямаш право да вършиш някои от нещата, които би искала. Това е нещо като наказание. Заради Пери.

Попи не възнамеряваше да отрича:

— Той е мъртъв, а аз съм жива.

— Но трябва ли да се наказваш заради това? Откога продължава наказанието? Кога ще свърши? Кога ще започнеш да живееш?

Тя не знаеше.

— Греша ли? — несигурно попита Грифин.

Попи дръпна ръката си, все още сплетена с неговата, и разгледа пръстите им. Неговите бяха по-мъжествени, но бяха преплетени с нейните здраво — като нишките от рогозките на Зигрид.

— Не, не грешиш — тихо отвърна тя. Беше ѝ по-лесно да не поглежда към него. — Може би наистина се наказвам.

— Било е нещастен случай.

— Но можеше да се предотврати. Ако бяхме карали по-бавно, ако не бяхме пили толкова, ако не беше толкова късно през нощта и ако не бяхме толкова изморени. Смятахме, че сме безсмъртни.

— Всички се чувстваме безсмъртни на тази възраст. А и ти не се наказваш във всяко отношение, Попи. Успяваш да водиш смислен живот. Работиш. Чувстваш се удобно. Просто не си позволяваш да преминеш отвъд дадена граница.

Очите ѝ срещнаха неговите:

— Каква граница?

— Приключението. Ските. Снегомобилите. Поемането на
рискове. Това да имаш съпруг и деца.

— Роуз смята, че не ставам за майка.

— Сестра ти нищо не разбира.

— Грифин, аз наистина не мога да върша всичко. Истината е, че
никога повече няма да мога да ходя.

— Може би не като мен.

— Или да танцувам. Дори да успея да превъзмогна вината си, ако
се свържа с някой мъж, ще продължа да изпитвам вина, че го дърпам
назад.

Грифин се намръщи:

— Това също е пълна глупост, Попи.

След секунда той стана от дивана, отиде до уредбата и смени
дисковете. Когато се върна, в стаята вече звучаха първите акорди от
песента на Колин Рей „В този живот“.

Той се надвеси над нея.

— Искам да ти покажа как можем да танцуваме, но трябва да ми
вярваш.

Попи му вярваше, ала бе уплашена.

Преди да успее да му го каже, той плъзна ръце под тялото ѝ и я
повдигна.

— Прегърни ме през врата — каза ѝ, когато вече бяха станали,
отчасти за да се преборят със страха. Притисна я до себе си и започна
да се поклаща в ритъма на музиката, но не беше просто това. Горната
част на тялото му се движеше плавно и ритмично и тя го усещаше.
Грифин продължи да танцува, като плавно обикаляше стаята, а тялото
му се носеше в такт с музиката. — Отпусни се — прошепна след
първото завъртане.

Нима можеше да не му се подчини? Да, беше уплашена.
Страхуваше се да не се провали. Харесваше музиката, допадаше ѝ
ритъмът, както и начинът, по който Грифин я притискаше към себе си,
освен това обичаше да танцува. Инцидентът не бе потушил това нейно
желание. Често стоеше в количката си и се поклащаше в такт с
музиката. Но не беше опитвала да танцува с мъж.

Получи се само след няколко акорда, които изтанцуваха със
същата лекота. Горната част на гръбнака ѝ се отпусна и ръцете ѝ
обгърнаха шията му по-скоро от желание, а не защото имаше нужда.

Остави тялото си да почувства ритъма, позволи му да се разлее по раменете и в гърдите ѝ. Облегна бузата си на рамото му и започна да се поклаща в неговия ритъм. Това също не ѝ бе никак трудно. Телата им се движеха в пълен синхрон.

Попи тъкмо започваше да се отдава на насладата, когато песента свърши.

— Пусни я пак — нареди му тя и сама натисна копчето, когато той я отнесе до уредбата с танцова стъпка. Този път изиграха цялата песен, а накрая тя вдигна глава към него, срещна погледа му и се усмихна.

Той целуна устните ѝ и тя остана без дъх, но едновременно с това изтръпна от страх, че не може да го направи, че няма да се получи, че нещо ще се обърка и ще развали прекрасното видение. Чувстваше се замаяна, когато той се отдръпна.

— Не спирай — прошепна, зарови пръсти в косата му и отвърна на целувката. Но и този път нищо не се обърка — устните и дъхът им се сляха, докато ръцете му не се разтрепериха. Тя не се възпротиви, когато той я отнесе на дивана и продължи да я целува и там, нито когато плъзна устни към шията ѝ, нито когато обхвана гърдите ѝ с ръце. Стенанието ѝ нямаше нищо общо с протеста.

— Чувстваш ли това? — прошепна той.

— О, да — промълви тя в отговор.

— Приятно ли ти е?

— Много.

Чувстваше се невероятно жива. След дванайсет години, прекарани без ласки, сега бе направо смаяна. Усещането беше много по-силно, отколкото си бе представляла. Вероятно просто бе забравила. Навярно спомените ѝ бяха заменени от една нова реалност. Сигурно — подобно на Виктория, която чуваше по-добре, защото бе изгубила зрението си — гърдите ѝ бяха станали по-чувствителни, за да компенсират безчувствените ѝ нозе. Но работата беше в това, че долната част на тялото не се оказа безчувствена. Не, не беше каквото си го спомняше, но се чувстваше невероятно пълноценна.

Помисли си, че тази пълнота е нещо специално и че трябва да види докъде ще стигне всичко, когато Грифин се отдръпна. Страните му бяха пламнали, челото му беше потно, а очите му бяха с най-тъмносиния цвят, който бе виждала. Засмя се.

Очите му се разшириха и той запротестира:

— Няма нищо смешно.

Тя погали бузата му и прокара палеца си по почти невидимата следа от ожулването, което бе получил в първия ден след пристигането си в града. Беше толкова мил.

— Съжалявам. Просто се сетих, че ме предупреди през октомври. Каза, че очите ти стават тъмносини по време на секс. Това не е секс, не точно, не напълно, но очите ти наистина са такива.

— Защо да не е секс? — попита той.

— Защото не е... нали разбираш — посочи тя телата им, — не е... докрай...

Грифин си пое дъх дълбоко и малко накъсано. След това издиша и каза:

— Не се дължи на нежелание от моя страна.

— Усещам го — напомни му тя шепнешком.

Той се пресегна, взе ръката ѝ и щеше да ѝ покаже, ако тя не я бе дръпнала. Не искаше да усеща как желанието му отмира, не искаше да почувства как интересът му се стопява.

Той се надигна на лакти и каза съвсем тихо, нежно и чувствено:

— Тогава ще трябва да повярваш на думите ми, Попи. Но искам да ми повярваш и за нещо друго. Ако не желаеш да го направим сега, нямам нищо против. Няма да те карам да вършиш нещо, което не искаш. Това е твърде важно.

Невероятно, но тя усети как в очите ѝ бликват сълзи.

— Съгласна ли си? — попита той.

Тя кимна, защото не можеше да продума.

— Но това си има цена — продължи Грифин. — Знам за сбирките в четвъртък в задния салон на заведението На Чарли. Искам да отида. Ще бъдеш ли моята дама?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сбирките в задния салон на заведението на Чарли бяха традиция от толкова години, че дори най-старите жители на градчето не можеха да си спомнят точно откога. Чарли Оуенс беше наследил тази традиция от баща си, комуто пък я бе завещал неговият баща, и бе променил само това, за което категорично бе настояла съпругата му Анет: столовете и ниските масички бяха заменили пейките и беше инсталирана нова музикална уредба. Малката естрада не бе променена, същото се отнасяше и за тумбестата печка, която излъчваше гостоприемна топлина в сравнение със студа навън. Помещението все още миришеше на хамбар, но сега към това се добавяше и уханието на кафе във всичките му съвременни разновидности. Ала според Попи най-хубавото нещо беше ароматът на шоколадови сладки, които се приготвяха по рецепта на бабата на Чарли и се поднасяха още топли.

Съботните вечери в задния салон бяха отредени за вече утвърдени групи, но в четвъртък се слушаха и начинаещи изпълнители. Днес първи на сцената излезе младеж от Норт Уудс, който свиреше на акустична китара, но основните участници бяха струнен квартет, чиито членове бяха около петдесетгодишни и изпълняваха на цигулка, виола, виолончело и контрабас музиката на „Бийтълс“.

Попи обожаваше „Бийтълс“. Явно същото важеше и за Грифин. Докато пътуваха натам, тя рецитираше първия стих от някоя песен, а той веднага казваше заглавието ѝ. Попи използва това като извинение за присъствието му тази вечер.

— Той е пламенен фен на „Бийтълс“ — казваше тя на всички, които ги поздравяваха, докато си проправяха път към салона. — Освен това вече цяла седмица помага на Мика. Мисля, че му го дължим.

Попи смяташе, че му дължи нещо повече от благодарност, задето бе помогнал на Мика. Беше му задължена и за това, че ѝ бе дал Виктория, без която вече не можеше, и че ѝ бе направил онези божествени пържени филийки. Дължеше му и отплата, задето

уважаваше нуждата ѝ от предпазливост в интимните им отношения. А също и задето бе танцувал с нея, защото това бе едно от най-прекрасните ѝ изживявания след катастрофата.

Беше му задължена и заради Хедър. Без всякакъв сарказъм реши, че по този въпрос целият град му е длъжник. Ако Грифин не бе изтъкнал приликата между Хедър и Лиса, щеше да го стори някой друг. Но Попи се съмняваше, че някой друг би се отнесъл толкова състрадателно и ангажирано към последиците от деянието си. Не вярваше някой друг да прибегне до връзките си. Да, градът наистина трябваше да му бъде признателен за това.

Ала старите навици умират трудно. Макар фактът, че Попи го доведе в салона, да беше стъпка към неговото приемане, истината бе, че той бе прекарал в градчето едва седмица. Това удиви Попи предвид близостта помежду им, но останалите хора не гледаха на Грифин с нейните очи. Да, беше издържал изпитанието на Литъл Беър, но все още бе външен човек.

Като се вземе под внимание всичко това, той се държеше наистина чудесно. Дори да го сърбяха ръцете да се заеме с привичната си работа и да задава въпроси, не го стори. Остана до Попи, мълчалив и сърдечен, като предостави на нея да го запознава с разни хора, да задава въпросите и да поеме водещата роля. След известно време установи, че той стои встрани от разговорите, и се опита да го включи.

Стана лесно, защото започнаха да обсъждат добива на захар. Тъй като Мика не беше тук и понеже Грифин бе работил с него, той съвсем естествено ги запозна с онова, което не знаеха. Каза им докъде са стигнали с маркучите, как са измили съдовете и дори това, че са одобрили новите етикети. Обясни, че Мика наистина има нужда от помощ в плантацията, и Попи се надяваше думите му да доведат до конкретни предложения. Но последваха само тъжни усмивки и съчувствено поклащане на глави. Мика беше обидил твърде много хора в града.

Тълпата се умълча, когато младежът от Норт Уудс засвири, но репертоарът му беше доста ограничен. Той свърши след петнайсетина минути и разговорите се възобновиха. Грифин се чувстваше удобно и Попи усети, че се отпуска с всяка изминала минута. Умееше да намери тема за разговор с всеки, който се доближеше. Със съпруга на Каси — Марк, говориха за Принстън, където се оказа, че са завършили и

двамата. С Чарли — за Литъл Беър, като Грифин добави няколко истории към колекцията на семейство Оуенс. С Джон — за общи приятели в Бостън.

По отношение на Попи беше неизбежно да се породят предположения. Най-напред Каси я скастри шепнешком:

— Не ми каза, че ще идваш с него!

— Защото не знаех — също тихо отвърна Попи. — Стана в последния момент. Той просто обича „Бийтълс“.

— Да бе, как не! — подразни я приятелката ѝ. — Но се радвам, че е тук. Случаят с Хедър много се раздуха. Боях се, че всички ще говорят само за него, а аз нямам какво да добавя.

— Правиш всичко възможно.

— Но не напредвам особено. Това, че доведе своя човек, им дава повод да обсъждат нещо друго.

— Той не е моят човек.

Каси се усмихна закачливо:

— Както и да е, изглеждаш прекрасно. Харесва ми косата ти. Струва ми се по-дълга.

— Да, пораснала е за двата дни, откакто се видяхме за последен път — подразни я Попи.

Не можеше да се шегува толкова лесно с Анет, която придърпа един стол и седна до нея веднага щом Грифин и Чарли потънаха в разговор.

— Той е великолепен, Попи. Чарли опитва да се държи предпазливо, но погледни го само — хич не успява. Има нещо у Грифин, което доста му допада. Радвам се, че е тук. И наистина много си пада по теб.

Попи трябваше да отрече, дори и само привидно. Макар Анет да не бе ни най-малко злонамерена или безотговорна, тя беше бастионът на градските клюки. Каквото и да кажеше, обикаляше всички, колкото и несериозно да бе подхвърлено.

— Не си пада по мен — поправи я младата жена. — А дори да беше така, аз не си падам по него.

— Обаче е много упорит. Ти го отпрати през октомври, пък той се върна. — Анет погледна изпитателно Грифин и добави: — Мъж с външност като неговата сигурно има много обожателки.

— Аха — кратко се съгласи Попи. — И те му доставят наслада по начини, които за мен са недостъпни.

Думите ѝ предизвикваха Анет да подеме разговор за секса при болните от параплегия, но тя много добре знаеше колко деликатна е темата и никога не би го направила.

Лили, която беше по-дръзка, а и бе водена от сестринска обич, не бе толкова благоразумна. Когато Грифин и Джон се запrikaзваха, тя също дръпна един стол и седна до Попи.

— Сложила си си спирала. Какво означава това?

Попи се засмя и отби атаката:

— Мама каза същото, когато бях на шестнайсет — с точно тези думи. Помниш ли, когато излизах с онзи тип, който беше капитан на ски отбора на Дартмът?

— О, много добре си спомням. Вече бях в колежа, обаче чух за тази история и за злополучната нощ, когато сте пушили марихуана. Било е просто експеримент. Правела си се на възрастна. А сега за какво става дума?

— Чакай малко — прекъсна я Попи. — Я се виж! Ти също си сложила спирала... и червило... и руж...

— Нямам руж — каза Лили, макар сестра ѝ да бе готова да се закълне, че не е така. Лили винаги се бе славела като красавицата на семейството, а сега направо грееше. — Само спирала и червило. Искам да изглеждам още по-красива за Джон. А твоето извинение какво е?

— Оцеляване — отвърна Попи тихичко, както протичаше целият им разговор. — Трябва да си повдигна самочувствието. Седмицата беше наистина ужасна и много се тревожа за Хедър. Ако смяташ, че съм го направила заради Грифин, помисли пак. Той е само приятел, Лили. Това е всичко.

— Жалко. Харесва ми.

— На мен също. Нали за това са приятелите?

— Съжалявам, че не е нещо повече, а би било хубаво с такъв мъж. Би трябвало да имаш някои неприлични помисли.

Попи наистина имаше, но не можеше да си признае. Не знаеше докъде може да стигне връзката им и дали изобщо го желае. На шестнайсет, осемнайсет или дваисет години бе живяла за мига. Но сега, когато вече бе на трийсет и две години, не можеше да направи подобно нещо. В много отношения не беше по-различна от много жени

на нейната възраст, които не смееха да се надяват, че ще открият принца от приказките. Но в някои отношения наистина беше различна от тях. Тя имаше недъг и това доста затрудняваше нещата.

— Приятелите нямат неблагопристойни помисли един за друг — каза тя на Лили.

— Но ти би трябвало да имаш. Той е идеален за теб.

— Не. Той е учил в Айви Лийг^[1]. Свързан е с медиите. И е богат, за бога!

— О, Попи — скара ѝ се Лили тихо, — ние също.

— Но не като него. Той е от града. Светски човек е. Можеш ли да си представиш как аз глася красивите си малки ленени салфетки, как ги пъхам в изящните си пръстени за салфетки, които са в комплект с прелестните съдове на всяка от осемте маси по повод шестото посрещане на Нова година в нашата съвсем вертикална и напълно непроходима за мен къща в най-богатия квартал на Филадельфия?

— Грифин не живее във Филадельфия.

— В Ню Джърси е същото, но проумей какво искам да ти кажа. Истината е, че аз съм идеална за себе си — настоя Попи. Настроението ѝ започваше да се разваля. — Знаех, че хората ще шушукат, ако го доведе. Защо всички смятат, че имам нужда от някого и не мога да се справям сама?

— Справяш се прекрасно — каза сестра ѝ с тон, който предвид сегашното настроение на Попи би бил покровителствен, ако идваше от друг. Но Лили беше много чувствителна. Знаеше какво означава човек да има някакъв недъг. Наистина, откакто се бе омъжила, заекването ѝ бе намаляло, но това бе само на повърхността. Тя също изживяваше моменти на огромна несигурност. Бяха достатъчно близки и Попи го знаеше.

Ала сега моментът не беше такъв. Лили се приведе към сестра си и заяви, изключително уверена в себе си:

— Наблюдавам ви, откакто влязохте в салона. Може и да смяташ, че е напълно погълнат от разговорите с Марк, Чарли или Джон, но в действителност непрекъснато те следи с поглед, като че ли ти си най-важното нещо за него... неговата котва. Той иска да бъде близо до теб, Попи.

— Разбира се, че иска. Той е външен човек тук. Аз съм неговата опора.

Сестра й бавно и категорично поклати глава:

— Аз забелязвам друго.

— Аз обаче го виждам така — тросна се Попи и се огледа наоколо. — Защо всички се ровят в това?

— Не мога да говоря от името на останалите — усмихна се Лили.

— Тогава говори от свое име. Каж ми нещо, което не е свързано с Грифин.

— Бременна съм.

Попи ахна.

За нейно учудване, Лили я последва. Внезапно очите й се разшириха, като че ли не вярваше в това, което бе изрекла току-що. Изглеждаше напълно и комично шокирана.

— Затвори си устата! — прошепна Попи, усмихна се и я прегърна. — Каква прекрасна новина!

— Никой друг не знае — рече Лили, долепила устни до ухото й, — освен Джон. Само на шест седмици е. Още не смятах да ти казвам.

— Толкова се радвам за вас — прегърна я отново Попи.

— Наистина ли? Не бях сигурна — тревожно я погледна сестра й.

— Защо не? Защото самата аз не мога да имам деца ли? Мога, Лили. Просто не искам.

— Добре тогава. Но през последните няколко месеца ми се случиха толкова хубави неща, че понякога се чувствам виновна.

— О, Лили, ти ги заслужаваш — увери я Попи и наистина мислеше така. — Преживя трудни моменти. Сега е ред да бъдеш щастлива.

— Ами ти? — нежно я попита сестра й. — Кога ще дойде твоят ред?

* * *

— Извинете?

Грифин се обърна, когато от сенките се показва една жена. Намираще се в ъгъла на универсалния магазин, който в момента беше затворен и бе съвсем притихнал, за разлика от салона отзад. Бе дошъл

тук, за да уговори подробностите за полета си. Ейдън Грийн отказваше да говори. Грифин трябваше да отиде лично.

Усмихна се и протегна ръка:

— Аз съм Грифин. А вие сте Камил.

Камил Савидж беше привлекателна жена на около петдесет години, с шоколадовокафяви очи, светла кожа, която се бе запазила свежа и гладка, и буйна прошарена коса, която би я състарявала, ако не беше толкова гъста, чуплива, дълга и лъскава. Обличаше се простичко — панталони, блуза и шал — и в пастелни тонове, но притежаваше изисканост, която я отличаваше от останалите. Дължеше се на нещо в изтънченото ѝ поведение, в премерения начин, по който говореше, както и във факта, че предпочиташе самотата и кулисите пред центъра на събитията. По свой собствен начин и в качеството си на счетоводител и компютърен специалист, Камил беше свързана с живота на половината жители на Лейк Хенри.

Това му бе казал Чарли преди няколко дни, когато една сутрин Камил излезе от магазина и мина покрай тях, натоварена с различни сирена, сосове и други предястия. Днес Грифин за пръв път се запознаваше с нея официално.

— Имате ли малко време? — попита тя.

От задния салон долиташе приглушен шум от разговори. Грифин разполагаше с още няколко минути.

— Разбира се.

— Става дума за Хедър. Знам, че Каси се занимава със случая безплатно и че вие също не искате пари, но Мика наистина не разполага със средства. Аз имам малко заделени. Ако ви трябва нещо, просто ми кажете.

Младият мъж не можеше да приеме предложението ѝ, но остана трогнат.

— Много щедро от ваша страна.

— Винаги съм харесвала Хедър.

— Вече сторихте доста за Мика. Той ми каза, че тази вечер ще работите при него.

— Направих го. Прегледахме инвентара — бутилки, етикети, буркани и тем подобни — и се опитахме да определим неотложните плащания, ала той на моменти напълно изключва.

— Да, виждал съм да го прави — съгласи се Грифин. — Не в плантацията, там е отдаден единствено на работата си, а по време на почивките за кафе или за обяд. Наистина много се тревожи за Хедър.

— И е изтощен. Според мен не може да спи — тя се поколеба и попита: — Има ли шанс Хедър да се измъкне от всичко това?

— Ще знам повече след няколко дни. Утре сутринта заминавам. Има един човек, който може да ни даде нови сведения.

Камил сякаш се готвеше да попита още нещо, но след няколко секунди просто стисна устни и кимна.

Грифин обаче беше любопитен на какво се дължи загрижеността ѝ.

— Познавахте ли семейството на Мика?

Тя изви вежди и се усмихна:

— Да, бяха добри хора.

— А първата му съпруга?

Камил се позамисли, след това красноречиво вдигна едното си рамо:

— Хедър също е добър човек. Работихме заедно при пристигането ѝ в града. Зарадвах се, когато започна връзката между нея и Мика. Беше правилно и за двамата.

Досега Грифин бе смятал, че ако Хедър се е доверявала някому, това е бил Мика, Попи или Каси. Сега му хрумна, че е възможно да е сбъркал.

— Бяхте ли близка с Хедър?

— Бяхме добри приятелки — усмихна се Камил.

— Знаете ли нещо за миналото ѝ?

— Тя не говори за него.

— Останахте ли учудена, когато се случи всичко това?

— Много. Не го очаквахме. Мика със сигурност. А сега се намира под огромно напрежение. Ако мога да облекча товара му, като ви помогна да откриете нещо за Хедър, бих искала да го направя. Нали ще ми кажете, ако се наложи?

Грифин кимна.

— Благодаря ви — каза тя и си тръгна толкова тихо, колкото бе дошла.

Попи държеше вратата под око и изпита облекчение, когато Грифин най-сетне се появи. Искаше да е до нея по време на основното изпълнение, не ѝ се щеше той да изпусне нито една песен. След като и двамата обичаха тази музика, желаше да ѝ се насладят заедно.

Той я дари с нетърпелива усмивка и се намести на стола точно когато виолата, челото, цигулката и контрабасът приключиха с разсвирването. След това представлението започна. Песни като „Вчера“, „Норвежка гора“ и „Вечните ягодови полета“ сякаш бяха създадени за струнни инструменти и квартетът ги изпълняваше добре.

Попи потъна в музиката. Когато подеха по-бързи песни — като „Слънцето изгрява“, „Осем дни седмично“ и „Всичко, от което се нуждаеш, е любов“, тя започна да тактува по ръкохватката на количката си. А нима бе възможно да не припява с „Жълтата подводница“? Двамата с Грифин се споглеждаха усмихнати и тя се радваше, че той се забавлява колкото нея.

В края на първата част квартетът излезе в почивка, а на публиката бяха поднесени шоколадови бисквити — топли, лепкави и сладки. Каси и Марк отидоха да се срещнат с приятели в другия край на залата и празните им столове явно изглеждаха доста примамливо — а може би жителите на градчето се бяха разнежили или пък повече не можеха да сдържат любопитството си, — защото хората започнаха да се изреждат да говорят с Грифин.

Попи не беше изненадана от първите въпроси: бяха същите, които отначало задаваха и на нея по телефона. Само за няколко дни от несправедливо обвинена Хедър се бе превърнала в странно мълчалива и после в Лиса.

— Ще трябва ли да се върне в Калифорния? — попита Ейми Крюгер, която беше учила в колеж в Санта Барбара, преди да се върне и да поеме фамилната птицеферма.

— Ще лежи ли в затвора? — запита Лийла Хигинс, която разчиташе на присъствието на Хедър в библиотеката и искаше тя да се върне.

— Има ли някакъв начин да се измъкне? — вметна и Сет, най-големият син на Чарли Оуенс.

След това разговорът неусетно се измести, групата около Попи и Грифин нарасна и хората заговориха и помежду си. Особено когато Алисън Кимби, шеф на местната агенция за недвижими имоти, се запrikaзва с Ана Уинслоу, директорката на тъкачната фабрика.

— Откакто е дошла тук, Хедър се държи като честен и много трудолюбив човек — каза Ана. — Всички мислим така.

— Не мислим, а знаем — поправи я Алисън. — Ние също можем да разказваме истории за Хедър. Неведнъж е правила всичко възможно да ни помогне.

— Смяташ ли, че го е вършела умишлено? — попита Ана. — Дали не се е опитвала да компенсира стореното от нея в Калифорния?

Алисън нетърпеливо махна с ръка:

— Не ми пука какво е направила.

— Обаче на семейството на онова момче му пука.

— Само че сега тя е различен човек! Води почтен живот вече четиринайсет години.

— Води образцов живот — настоя Ана. — Заслужава ли доверие една жена за това, че се е променила?

— Ако ме питаш — остро вметна Алисън, — престъпление би било да се пилеят парите на данъкоплатците, за да се затвори човек, който се е превърнал в образцов гражданин. Тя опасна ли е за обществото? Мисля, че не е.

Попи знаеше, че е така. Хедър беше всички тези хубави неща, които бяха казали. Да, това наистина би трябвало да значи нещо. Често пъти си бе задавала подобни въпроси във връзка със собствения си живот. Питаше се дали това, че след катастрофата се бе превърнала в толкова отговорен човек, има някакво значение. Искаше ѝ се да вярва, че е така. Беше по-щедра, по-търпелива, по-разумна. Дали се дължеше на промяна в характера ѝ, или просто бе реакция от катастрофата? Осъзна, че няма значение. Крайният резултат беше все един. Същото се отнасяше и за Хедър. Попи се питаше дали властите в Калифорния ще вземат предвид този факт.

Тъкмо се канеше да попита Каси за мнението ѝ, когато квартетът отново засвири. Сега песните бяха по-меланхолични. „Глупакът на хълма“ премина в „Елинон Ръгби“, последва „Хей, Джуд“. По всеобщо настояване, както често ставаше в задния салон, Лили излезе на сцената и изпя „Вечните ягодови полета“ и „Вчера“. Тъй като —

въпреки бурните аплодисменти и свиркането от страна на Попи — Лили отказа да пее повече, квартетът подхвана по-живото „Здравей, довиждане“ и няколко двойки затанцуваха в залата. Други ги последваха по време на „Слънцето изгрява“ и все повече хора припяха към мелодията.

Попи пееше, Грифин — също. Но когато той я погледна, тя не мислеше за песните. Спомни си как бяха танцували предишната вечер. Погледът му подсказваше, че и той мисли за същото.

Ала Попи не можеше да го направи. Не и тук. Не пред очите на всички. Преди щеше да е във вихъра на събитията, да поведе всички, да танцува с всеки, който издържи на темпото ѝ, но сега не бе в състояние да го извърши. Вече беше различна. Не можеше да пренебрегне този факт.

Само че имаше и още нещо, което заемаше все по-голяма част от мислите ѝ, колкото по-дълго Грифин държеше очите ѝ приковани със своите. Онова, което бяха сторили заедно, беше много интимно. Беше секси и възбуждащо. Тя искаше да го направят отново. Копнееше за това. Но не тук.

Представлението приключи с удължена версия на „Нека бъде“, която бе майсторски изпълнена. Към средата на песента голяма част от публиката беше на крак и се полюляваше в такт. Когато отзвуча и последната нота, избухнаха оглушителни аплодисменти.

Попи и Грифин също ръкопляскаха. Махнаха с ръка на онези, които си тръгнаха първи, след това си взеха довиждане с останалите и се отправиха към блейъра. Не говориха много, докато Попи караше към дома си, а когато пристигнаха, той попита простичко:

— Може ли да вляза?

Беше направо ужасена, но не бе в състояние да го държи извън живота си — дори да се намираше в смъртна опасност.

Вероятно беше усетил тревогата ѝ и знаеше накъде се развиват нещата, защото дойде от нейната страна да ѝ помогне да слезе и предложи:

— Хайде най-напред да слезем до езерото.

Не го попита как ще стигне тя дотам. След като бе танцувала с Грифин, вече знаеше начина.

— Ще е студено — предупреди го, но после реши, че точно това е целта. В колата бе много горещо и не само заради парното. Той

забавяше малко нещата и тя му беше благодарна за това.

Грифин се пресегна, уви шала около яката на якето ѝ, след това дръпна ципа на своето и сложи лентата си. Тя нахлузи ръкавиците. Той стори същото. След това я вдигна я понесе през снега към езерото.

Разходката не беше лесна. През деня слънцето разтопяваше снега, но през нощта студът отново сковаваше повърхността, затова на всяка стъпка ботушът му разчупваше тънката ледена корица и потъваше.

Попи не се оплакваше. Не беше ходила нощем на езерото от времето на първия сняг за годината.

— Ако беше през друг сезон — каза тя, — щях да го направя сама. Има док и система от рампи. Влизам със стола във водата, плъзвам се в нея и отплувам.

— Навярно много обичаш да го правиш.

— Обожавам.

— И сигурно си добър плувец.

— Добър плувец съм.

Стигнаха до брега на езерото. Нямаше никакъв заслон и полъхваше лек ветреца. Луната се показва измежду сплетените пръсти на облаците, но макар да светеше съвсем слабо, той виждаше добре.

— Искаш ли да влезем малко навътре?

Тя оживено кимна:

— Трябва да минеш през едни скали. Ето тук. Точно така.

Той мина през скалите като професионалист, какъвто сигурно бе станал, откакто живееше на Литъл Беър, а след като стъпиха върху повърхността на езерото, вече му бе по-лесно да върви.

— Сигурно човек става добър плувец, когато расте близо до такова езеро — отбеляза Грифин.

— Ти можеш ли да плуваш?

— Разбира се.

— Къде си се учил?

Той присви устни и отвърна:

— В един клуб — погледна я, както вървеше, и каза: — Бих се извинил за това, само че клуба наистина си го биваше. Имаше трапезария, грил, игрище за голф, тенис кортове, два плувни басейна...

— Два?

— Един за онези с „Памперс“ и друг за хлапетата със „Спидо“.

— Представям си те в „Спидо“ — усмихна се тя.

Той спря.

— Наистина бях много бърз. Бях член на плувния отбор на клуба. От доста време не съм го правил.

— Харесваше ли ти?

— Обожавах да плувам — рече той и срещна погледа ѝ.

— Във водата се чувствам свободна. Горната част на тялото ми компенсира онова, което не може да върши долната.

— Учуден съм, че не заминаваш на юг през зимата, за да можеш да плуваш целогодишно.

— Като гмурците ли? — попита тя.

— Като гмурците. Кога ще се върнат?

— През април. Само часове след като се стопят ледовете. Наистина е странно. Самото топене на ледовете е гледка, която си заслужава да се види. Дни наред наблюдаваш как ледът изтънява, докато най-накрая стане прозрачен. След това за броени часове се напуква и изчезва. А гмурците пристигат буквално часове по-късно.

— Как разбират?

— Разузнават. Първо пристигат мъжките: тръгват от океана и политат на север веднага щом някакъв вътрешен глас им напомни, че сезоните се сменят. Сигурно летят по крайбрежието, след това завиват към вътрешността и извършват разузнавателни мисии. Не могат да кацнат, ако няма вода, защото тя им е нужна, за да ловят риба и да излетят отново. Ако кацнат върху лед, не само няма да могат да се хранят, но и ще са в капан, докато не се стопи той. Когато за пръв път ги чуеш през пролетта... — Попи внезапно изпита силен копнеж по този момент. — Толкова е хубаво! Както и това. — Тя вдигна поглед към небето.

Луната отново се бе скрила зад облак, но това не намаляваше очарованието на гледката. Имаше звезди и младата жена им се наслади, бавно оглеждайки небето. Да, беше студено, но тя се бе сгушила до гърдите на Грифин. Освен това студът беше част от цялата картина.

— Още една седмица и ще настане пълнолуние — въздъхна Попи. — По това време на годината е кленовата луна. Или захарната луна, както я наричат коренните жители. Знаеш ли, че индианците първи са се занимавали с производството на захар?

— Мика ми каза — усмихна се Грифин. — И за това, че при добива на захар не са участвали роби.

— А казвала ли съм ти какво е захар на сняг?

— Май не си — рече той, все още усмихнат.

— Ако вземеш горещ, току-що сварен сироп и напръскаш с него снега, той се втвърдява в пръчици, които могат да се дъвчат. Правим си такива угощения по време на производството на сироп. Сладки пръчици, солени понички и кисела туршия. Единият вкус изостря другия и усещаш и трите заедно.

Тя се усмихна и пхна носа си на топлото местенце под ухото му.

— Студено ли ти е?

Попи поклати глава:

— Обаче не си чувствам пръстите на краката.

— Ами тогава — невъзмутимо отговори той — ще трябва да направим нещо по въпроса.

Запъти се по обратния път. Тя не отмести нос от шията му. Кожата му ухаеше на сапун с алое. Винаги бе смятала, че това е лека и свежа женска миризма. Но сега, върху неговата кожа, беше доста мъжествена.

Той се изкачи по скалите, излезе на брега и тръгна напътно към къщата. Попи повдигна глава до ръбчето на лентата му и целуна мястото, където допреди малко се намираше носът ѝ. Макар да бяха навън и вятърът да свистеше между клоните на елите, тя чу как той отсечено си пое дъх. Докосна с език същото местенце до брадата му. Кожата беше учудващо гладка.

Грифин не каза нито дума. Това беше предизвикателство, а Попи разбираше от предизвикателства. Да ги посреща бе неин специалитет преди катастрофата. Когато ѝ се искаше, просто го правеше. Вземаше каквото пожелаеше. Преследваше онова, което я изкушаваше.

Количката ѝ все още се намираше до блейзъра, но Грифин се запъти към стълбите и на нея не ѝ бе никак трудно да забрави дванайсетте години, които я делиха от онзи момент. Сякаш можеше да върви, но просто не искаше — а и защо да иска, след като я носеше такъв прекрасен мъж?

Той стигна до вратата, блъсна я с крак зад гърба си, прекоси коридора и я отнесе в спалнята. Беше твърде погълната от това да опознава брадичката му, за да протестира, щом ѝ се наложи да спре,

защото я пусна върху леглото, телата им се откъснаха едно от друго и тя се оказа погълната от очите му.

Не бе виждала подобен копнеж от дванайсет години. Не бе очаквала да го зърне отново, но ето че точно това стана.

Ако някъде в съзнанието ѝ проблясваха искрици страх, тази жажда ги угаси. Той свали ръкавиците ѝ, разви шала, разкопча якето, а жаждата не изчезваше от погледа му. Страните му бяха порумени, а дишането му бе станало учестено. Хвърли настрана собствените си ръкавици, а след това якето и лентата му бързо ги последваха. Сетне скръсти ръце, пресегна се към ръба на пуловера и го съблече заедно с ризата отдолу.

Попи не беше подготвена за това. Усети как нещо я разтърси и безпомощно протегна ръка. Никога не бе виждала голите му гърди, камо ли да ги докосва. Бяха топли и съвършено оформени, с пухкави косъмчета под формата на буквата Т. С разперени пръсти прокара длан по гладките мускули.

Той рязко пое дъх. Попи бързо вдигна поглед, наполовина уплашена, че се е отказал и иска да престанат, защото в крайна сметка тя беше парализирана и като се изключат тези нежни докосвания, просто не знаеше докъде може да стигне, не знаеше докъде може да стигне и той.

Грифин сякаш искаше да ѝ каже, че може да продължи още поне малко, защото завладя устата ѝ със същата жажда, която бе прочела в погледа му. Нима можеше да не отвърне на тази целувка? Усети цялата дълбочина на желанието му. А се бе съмнявала, че ще е способна на това. Но сексът не беше просто физически акт. Заради недъга си тя го свързваше със заплетени и сложни емоционални проблеми. Тъй като не искаше да се изправя пред тях, чисто и просто бе предпочела да пренебрегне подобна възможност.

Но сега внезапно се оказа под шеметното му въздействие. Усети леко потрепване и можеше да се закълне, че е в долната част на тялото ѝ. Възможно бе мозъкът ѝ да компенсира по този начин: да получава сигнал от една част на тялото и да го приписва на друга. Но се надяваше, че е нещо повече. Усещаше го толкова истинско.

Устните му галеха нейните — отново и отново, целувката бавно се задълбочаваше, докато накрая стана взаимна, всепоглъщаща, извънредно интимна, нещо много повече от сливане на дъха или

докосване на езиците. Беше невероятно възбуждащо. Попи изви гърба си — колко хубаво, че можеше да го направи! — и той бързо вдигна пуловера ѝ.

— Повдигни се, мила — прошепна Грифин. Издърпа пуловера през главата ѝ и свали сутиена отдолу.

Съзерцаваше я. Докосваше я. Никога не се бе смятала за кой знае колко надарена, особено в сравнение със сестрите си. Когато бе правила любов преди катастрофата, гърдите ѝ оставаха някак на заден план. Не бе гледала на тях като на нещо важно за същността си, защото женствеността никога не ѝ се бе струвала важна. Сексът беше просто секс: тя бе жена, а мъжът — мъж. Мъжете и жените правеха такива неща заедно, беше забавно. Освен това бе символ на непокорство, защото вършеше нещо, което майка ѝ не одобряваше, а то увеличаваше удоволствието.

Сега се случваше нещо ново. Устните на Грифин накараха гърдите ѝ да се почувстват наистина женствени. Те набъбнаха, зърната им щръкнаха и по тялото ѝ се разляха дълбоки горещи вълни — толкова дълбоки, че ако можеше да се движи, сигурно щеше да се присвие.

Мисълта беше мимолетна, но сигурно бе направила нещо — внезапно си бе поела дъх, беше се отдръпнала малко, каквото и да е, — защото Грифин вдигна глава.

— Добре ли си? — прошепна той.

Вместо да му отговори, Попи го дръпна надолу. Този път тя започна целувката и я задълбочи, защото това бе единственият начин да прогони плашещите мисли. Харесваше ѝ допирът до брадичката му, която сега, само няколко часа след бръсненето, леко боцкаше. Харесваха ѝ гъстите вълни на косата му, силата на врата му и начинът, по който се стягаха мускулите на гърба, раменете и гърдите му, когато ги докоснеше. Прииска ѝ се да усети корема му и плъзна пръсти под колана на джинсите.

Грифин издаде задавен звук и Попи се вцепени.

— Недей — дрезгаво каза той.

Ужасена, дръпна ръцете си.

— Не спирай! — помоли я, но уплашеното ѝ съзнание възприе думите като казани насила.

Попи пхна ръце под възглавниците — много възглавници, повече, отколкото би имал в леглото си нормален човек, ала от които един болен от параплегия имаше нужда, за да се задържи в дадено положение.

Той се обърна настрани и я завъртя с лице към себе си. Направи го нежно и намести една от възглавниците така, че да подпира гърба ѝ. Дишаше учестено, но очевидно напълно се владееше.

— Какво стана? — попита я.

— Не знам — отвърна Попи, макар да разбираше прекрасно.

— Нараних ли те?

— Не.

— Но ти спря.

— Защото и ти спря. Издаде някакъв звук, сякаш се случваше повече, отколкото искаш.

Грифин повдигна брадичката ѝ.

— Този звук се дължеше на това, че не се случваше достатъчно.

В очите ѝ бликнаха сълзи:

— Знам. Не мога да направя повече. Не мога да стана друга.

— Не това имах предвид — скара ѝ се той и прокара палец по устните ѝ. — Не се случваше достатъчно, защото ние тъкмо започвахме, а аз бях нетърпелив. Искях да стане по-бързо, това е, просто по-бързо. Но то е свързано с факта, че съм мъж, и няма нищо общо с теб, освен с това, че си жена, която ме възбужда. — Замълча и след малко попита: — Каква си ти всъщност?

Ръката му галеше ямичката на шията ѝ.

— Болна от параплегия.

— Можеше да ме заблудиш. Не почувствах нищо сковано в това, което правехме. Струваше ми се, че ти е приятно.

— Така беше, докато нещо не ти... напомни.

— Ти си спомни. Коя е причината?

— Ти изпъшка. Или се задави. Или каквото и да е. Просто не искаше повече.

— Кажи ми, Попи, сбърках ли някъде? Сторих ли нещо, което не трябваше, което не ти хареса? Направих ли нещо, което изобщо не почувства?

— Чувствах — призна тя, защото по този въпрос можеше да си позволи да каже истината. — Чувствах се като жена. От много време

не съм се чувствала така.

Той намери устните ѝ и я целуна бавно, след това още веднъж. С това темпо тя започна да усеща топлината на целувката.

Грифин отново се дръпна и легна настрана върху възглавницата.

— Кажи ми какво мислиш.

— Че умееш да се целуваш.

— Не за това. За правенето на любов. Бих искал да се любим, Попи. А ти?

Тя искаше.

Не искаше.

— Страхуваш ли се? — попита я той.

Беше направо ужасена, но нима можеше да му го каже? Сексът никога преди не я беше плашил. Силните жени не се плашеха от него. Бунтарките със сигурност не се бояха.

Усмивката му беше невероятно нежна:

— Според мен се страхуваш. Сигурно се безпокоиш, че няма да почувстваш онова, което искаш. Страхуваш се, че няма да се получи. Боиш се да не ме отблъсне нещо и да не мога да се възбудя или да задържа възбудата. Това ли е?

Значи в крайна сметка той разбираше. Брадичката ѝ потрепна, но Попи кимна.

— Няма да имам подобен проблем — каза Грифин с глас, отново станал дрезгав. — Повярвай ми, няма да имам подобен проблем! — погледът му се плъзна към гърдите ѝ и той прошепна: — Толкова си красива!

— Там може би — проплака тя, — но не и...

— Но не и къде? В краката ли? — попита я и прокара длан по бедрата ѝ. — Ти не можеш да усетиш това, Попи, но аз го усещам и е страхотно.

Грифин прокара ръка нагоре по тялото ѝ, докато пръстите му отново не докоснаха гърдите ѝ. Усещането беше толкова силно, че тя затвори очи, отметна глава назад и рязко пое дъх.

— Тялото ти реагира — прошепна той до шията ѝ, — затова смятам, че проблемът е емоционален. Според мен се чувстваш виновна, че правим това.

Наистина беше така, но кокалчетата на пръстите му леко галеха гърдите ѝ, а тя оставаше направо без дъх и внезапно престана да мисли

за всичко друго. На сутринта можеше и да умре от чувство за вина, но сега го желаше.

Обхвана лицето му и го целуна. Потопи се в това ново усещане и в удоволствието, което ѝ достави, прогони вината и страха и в сърцето ѝ остана единствено страстта. Тя се съсредоточи върху това — върху топлината, тръпките, усещането за женственост. Продължи така, докато той я разсъблече напълно — съсредоточена върху чувството, което беше толкова силно, че изведнъж нетърпението обзе и нея и тя избута дрехите му, за да може да го усети по-близо до себе си.

Ако той бе необичайно бавен, внимателен или загрижен, тя не разбра, защото ѝ хареса онова, което вършеше Грифин. Толкова отдавна не го бе правила и беше много умислена. Но отново се отдаде на познатата пълнота, надигането отвътре. Оргазмът, който изпита, може и да беше по-различен от подобните усещания преди катастрофата, но със сигурност ѝ достави по-голямо удовлетворение. Беше истинско чудо.

Дори самата тя да не бе достигнала кулминацията, щеше да се наслаждава на неговата. Цялото му тяло се разтърси от силата на преживяването. Това беше най-прекрасното нещо, което ѝ се бе случвало от изобретяването на електрическата инвалидна количка насам — и тя го каза на Грифин, когато ръчният му часовник зазвъня на сутринта.

Той никак не остана доволен.

---

[1] Група престижни университети в САЩ. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грифин не остана никак доволен от часа, от тъмнината, от това, че Виктория лежи между неговите крака и тези на Попи. Не му харесваше фактът, че си е резервирал билет за полета в шест и половина за Минеаполис. Но най-малко от всичко му допаднаше думата *нещо*.

— Най-хубавото нещо от изобретяването на електрическите колички ли? Не бих го нарекъл нещо.

— А как би го нарекъл?

— Най-страхотното преживяване в живота си — каза Грифин.

В момента лежаха с лице един към друг, макар и отскоро. Тя бе прекарала по-голямата част от нощта по корем, удобно наместена между възглавниците. *Така се изпъват мускулите*, беше обявила с тона, с който непрекъснато му напомняше за недъга си. На него не му пукаше в каква поза спи, стига да е до него, а и — честно казано, гърбът ѝ беше също толкова възбуждащ. Разбира се, сега вече можеше да вижда гърдите ѝ и те силно му въздействаха. Пресегна се да ги погали, но размисли и дръпна ръка.

— Не мога да го направя сега. Налага се да ставам.

Тя се възпротиви, като докосна неговите гърди.

— Трябва да хвана самолета — стисна ръката ѝ той.

Попи я дръпна, обви я около шията му и го придърпа към себе си за целувка, която отново го възпламени целия. Беше толкова възбуден, колкото и предната вечер, колкото изобщо някога е бил. Прошепна името ѝ в последен опит да я спре, но тя не го послуша. А можеше ли да спре той? Попи го желаше. Ако искаше да го нарича секс, така да бъде. Ако иска да го нарича нещо, така да е. Да, действително трябваше да хване самолета, но беше много по-важно да я задоволи.

А и толкова приятно за самия него! Толкова лесно. Тя не бе в състояние да движи краката си, но той можеше да го прави вместо нея. Вдигна единия около хълбока си и се притисна към нея. Харесваше му, че е толкова стегната и че движи горната част на тялото си толкова

чувствено. Обичаше начина, по който дъхът ѝ секваше, нахъсаните въздишки, тихите гърлени звуци, които издаваше, когато топлата вълна на желанието се надигаше в тялото ѝ. Струваше му много усилия да не свърши десетки пъти в отговор на нейната реакция, но изчака тя да кулминира преди него и едва тогава я последва.

Искаше му се да лежи до нея и да се наслаждава на близостта, но трябваше да хване самолета. Затова я взе на ръце и я отнесе под душа. Беше много важно за него. Бе му казала, че не може да стои под душа, и това бе една от многото прегради, които се бе опитала да издигне пред него, но той я преодоля, както бе направил с танцуването. Металните пръчки за хващане, които бяха поставени околоръст цялата душ кабина, представляваха прекрасна опора за тялото ѝ, докато я сапунисваше, докато тя сапунисваше него, докато се целуваха и — направо невероятно! — докато отново се любиха. След това я уви в хавлията, положи я върху стола за баня, който бяха избутали настрана, и я остави да го наблюдава, докато забързано се обличаше.

— Ужасно закъснях — каза той, подскачайки на един крак, като обуваше чорапа си на другия, — но си струваше всеки миг.

Тя беше зачервена, доволна и щастлива. Грифин навлече джинсите си.

— Бях сигурен, че ще е така, още когато те видях за пръв път. Не, дори преди това. Усетих го даже по телефона.

— Нищо подобно — скастри го тя, но се усмихна широко.

— Напротив, между нас стана нещо от самото начало. Ти си невероятна, Попи.

— Аз съм това — потупа тя ръкохватката на стола си.

Той не възнамеряваше да го отрича. Облече ризата си и закопча две копчета, докато търсеше подходящите думи.

След това се облегна на стола ѝ и доближи лице до нейното.

— Този стол наистина е част от същността ти. Нямам проблем с това и не виждам какво общо има той с всичко, което искам от една жена. — Целуна я по носа и добави: — Обичам те, Попи.

Не би имал нищо против, ако се бе разплакала в този момент. Чувстваше се безпомощен, когато тя плачеше от отчаяние, но би възприел радостните сълзи. Те биха били съвсем уместни заедно с някоя усмивка, прегръдка, целувка, да не говорим за отговор със същите думи.

Но не последва нищо подобно. Усмивката ѝ угасна. Очите ѝ станаха тъжни.

Обзе го решимост. Ако тя се канеше отново да спомене нещо за недъга си, щеше да я напляска.

— Попи...

От очите ѝ бликнаха сълзи, но те не бяха от щастие. Тя бавно поклати глава и шепнешком го помоли:

— Не го казвай. Не разваляй всичко.

— Надявах се да направя нещата още по-приятни — подразни я той, като отчаяно копнееше поне да я накара да се усмихне. — Никога досега не съм казвал тези думи на някоя жена. Това е паметен момент, не си ли съгласна?

Но тя не се усмихна.

Грифин се изправи и дозакопча ризата си. Изми зъбите си, подсуши косата си с кърпа, среса се с пръсти, а след това и с четката. Попи остана мълчалива през цялото време.

— Не се чувствай длъжна да ми отговориш — обади се той. — Да признаеш на някого любовта си е нещо много сериозно. Не бих желал да ми го кажеш, ако не го чувстваш, а очевидно в момента е точно така. Просто исках да се почувстваш по-добре. — Грифин погледна часовника си и рече по-меко: — Трябва да тръгвам.

* * *

Досега никой не беше разбивал сърцето на Грифин. Винаги той се бе чувствал по-слабо обвързан, но макар да бе опитвал да бъде внимателен при раздялата, знаеше, че е причинявал болка. Сега самият той страдаше.

Двамата с Попи не бяха скъсали, но много му се бе искало да чуе от нея онези две думи. Добре, разбираше, че мисълта за катастрофата все още я измъчва. Но сега двамата изживяваха нещо хубаво, нещо специално. Освен това той бе обикновен човек и искаше да бъде обичан.

Възможно бе тя да го обича. Но може и да не беше така.

Грифин изпитваше необходимост да се защити в тази ужасно тъмна сутрин, да стане човекът, който беше, преди изобщо да е чувал

гласа на Попи, затова отиде с пикапа до дока, където държеше поршето си. Поздрави Сейдж с въодушевление, каквото тя едва ли бе чувала от него, и щом стъпи на магистралата, натисна газта до дупка.

Караше с близо сто и четирийсет километра в час и макар полицаят да не бе много по-възрастен от него и вероятно би проявил разбиране към любовните му терзания, Грифин просто прибра фиша за глобата. Когато отново потегли по магистралата, вече шофираше по-разумно.

* * *

Попи взе момичетата и ги заведе в дома си за закуска. Знаеше, че Мика няма да има нищо против този допълнителен час за работа, а тя имаше нужда да се разсее. Изпита Миси по правопис и набързо изпече сладки, щом Стар спомена, че в училището ще има разпродажба на сладкиши. Когато остави децата в училище, вече отново се чувстваше удобно с живота си. Много удобно. В действителност дори й бе приятно.

Беше задоволила Грифин. Мисълта за това й донесе облекчение. Донесе й чувство за победа.

По отношение на грижите си за две малки момичета обаче не можеше да се сравнява с Хедър. Не бяха много жените, които можеха да се мерят с нея в това отношение. Ала за болна от параплегия Попи се справяше добре.

На път за дома се отби в гробището и сподели това с Пери Уокър. Той не отвърна.

Но той беше там, тя — също.

* * *

Мика поставяше чепове. Спомняше си отколешните дни, когато дупките се пробиваха на ръка с бургия и разпънка, а в дърветата се забиваха метални чучури, под които се поставяха кофи. В момента той използваше пластмасови чепове. Към всеки от тях вече бе прикрепен тънък пластмасов маркуч, дълъг около половин метър,

благодарение на работата, която бе вършил до късно през нощта през последните няколко седмици.

Дали беше спал? Нямаше нужда от сън. Леглото му бе студено и празно. Сънят само го разконцентрираше, а тогава започваше да мисли за Хедър и сърцето го заболяваше. Не можеше да си обясни копнежа, който изпитваше, не проумяваше тъгата, която преобръщаше всичко у него. Беше му по-лесно да понася гнева, отколкото тъгата, затова се криеше зад него. Хедър бе имала тайни. Беше го държала в неведение. Беше го предала. Това бе достатъчна причина да се гневи.

Работата му го лекуваше. Хората от равнините смятаха, че тази дейност не изисква мислене — пробиваш дупка, пъхаш чепа, подлагаш ведро и събираш сока.

Не изискваше мислене ли? Те нямаха никаква представа. Най-напред, човек трябваше да знае точно къде да направи отвора. Ако се намираше твърде близо до предишна дупка, нямаше да се получи достатъчно хубав сок. Ако пък се пробиеше хоризонтално, силата на гравитация нямаше да подпомага теча. А ако човек се мотаеше твърде много на една дупка, нямаше да успее да подготви и половината дървета за първото потичане на сока.

Мика работеше бързо. Само един поглед му бе достатъчен да определи дали дървото се нуждае от едно или две чучурчета, а той знаеше точно къде трябва да се поставят те. Използваше автоматична дрелка, за да пробива отвори под ъгъл, чийто вътрешен край беше малко по-високо от външния, позволявайки на сока да се стича. Знаеше точно колко дълбоко да дълбае, за да не достигне тъмните стърготини, които показваха, че е засегнал сърцевината на дървото. Тя не ставаше за нищо. Сокът се стичаше от беловината, а нейните стърготини бяха светли.

След като направеше дупката, той пъхаше чепа и го начукваше. Знаеше точно колко силно да чука и го правеше с минимален брой движения. Използваше приспособление, което му позволяваше бързо и ефикасно да закрепил тънкия маркуч от кранчето за страничните маркучи, и не губеше излишно време в тази дейност. Като направеше сглобката, се преместваше на следващото дърво.

През последните три години бе правил това заедно с Хедър. Мика дълбаеше, а тя поставяше чепа, докато той го свързваше със страничната линия. Работеха добре в екип и се местеха от участък на

участък със забележителна бързина. Тя действаше не по-малко ентусиазирано от него. Никога не бе гледал на поставянето на чеповете като на досадна работа, защото му бе приятно да се трудят заедно.

Но тази година не му беше никак забавно. Изпитваше единствено тревога. Слънцето грееше силно, снегът се топеше бързо, а гарваните грачеха оглушително. Това бяха признаците. Той ги виждаше, усещаше как сокът се надига и ще потече само след няколко дни. Беше готов да се обзаложи. А поставяше едва първите чепове!

Стресна го едно пресипнало:

— Здравей!

Мика рязко се извърна. На няколко метра зад него стоеше Били Фарадей. Обувките му бяха без връзки и пъхнати в старомодни дървени снегоходки. Якето му беше разкопчано, но поне бе проявил достатъчно здрав разум да си сложи шапка. Беше ловджийска, килната към темето му. Някой ден щеше да измръзне до смърт. Но Мика знаеше и това, че старецът е костелив орех. Сигурно дълголетието и ръстът му бяха наследствена черта. Беше удивително висок за човек, който през повечето време стои наведен.

— Здравсти — повтори Били.

— Какво търсиш тук? — внимателно попита Мика.

— Просто гледам.

— Трябва да си на езерото.

— Чух, че си сам. Няма да успееш да свършиш навреме.

Мика отново се обърна към дървото. Проби втора дупка отстрани и малко по-нагоре от първата и пъкна чепа. Пресегна се към колана си за инструмента, с който правеше сглобките.

— Не би трябвало да си тук, Били.

— Защото брат ми забрани ли? Това беше преди много години. Не е ли време да забравим миналото?

Мика изсумтя и опита да се пошегува:

— Може и да успея, ако знам какво е.

— А ти не знаеш ли? Наистина ли?

Той не знаеше — не и това на Хедър, не и това на Били.

— Е, ще ти кажа — поде старецът, — защото вече е време. Баща ти смяташе, че ухажвам жена му, което изобщо не бе вярно. Бяхме просто приятели, но той беше много ревнив.

Знаеш ли какво го извади от равновесие? Аз плаках на погребението ѝ. По дяволите, някой трябваше да го направи! Ти беше изпаднал в шок, а Дейл бе ядосан, задето го бе напуснала, като че ли нарочно се бе разболяла от рак. След като тя си отиде, той изпитваше нужда да обвини някого и кого, мислиш, намери — мен, нейния приятел, който според него бе разбил живота му. Затова обвини мен за смъртта ѝ и за всичко, което си бе мечтал, а не се бе сбъднало. Обвини мен, каза, че за нищо не ставам, че нямал нужда от мен и че ще ме застреля на място, ако се мярна пред очите му, така че го послушах. От колко време е мъртъв?

— От единайсет години — успя да изрече Мика, макар да бе направо смяян. Не беше чувал тази история. Баща му не бе от разговорливите.

— И ние продължаваме да го слушаме — ти и аз, така ли? — попита Били. — Е, ти не го правиш. Носиш ми дрехи, дърва, храна. И твърдиш, че не мога да ти помогна тук?

Мика наистина се грижеше за него. Имаше слабост към чичо си. Вероятно се дължеше отчасти на дъщерите на Били, които се срамуваха от примитивния му начин на живот. И двете живееха в града и рядко се връщаха. Но слабостта на Мика се дължеше и на личния му опит. Били го бе научил на много от нещата, които знаеше — внимателно и търпеливо, зад гърба на великия шеф, по-големия си брат. Мика си спомняше, че се бе смял заедно с Били. Никога не се бе смял с баща си. Дейл Смит беше суров и нетърпелив човек, който обичаше да налага волята си.

Беше доволен, че баща му не говори много, защото всичките му думи бяха мрачни. Той ревнуваше не само Били. Ревнуваше и Мика.

А майка му? Ако Били ѝ бе помогнал да направи живота си по-приятен, това бе нещо, в което двамата с Мика бяха съучастници. Вероятно Мика бе подозирал за тази връзка на някакво подсъзнателно ниво. Може би затова изпитваше такова удоволствие да се грижи за чичо си.

Сега Били искаше да му помогне.

— Не аз казах, че не трябва да помагаш тук — напомни му Мика. — Той го направи. Непрекъснато го повтаряше.

— Аха. Дори на смъртното си ложе. И аз го чух. Но той е мъртъв, Мика. Сега плантацията е твоя и ти щеше да се справиш добре, ако

жена ти беше тук. Ала нея я няма. На всички в града разправяш, че нямаш нужда от помощ — точно както правеше и Дейл. Само че аз знам, че не е така. Няма да успееш за първото потичане, ако някой не ти помогне. Е, аз не съм просто някой. В случай че си забравил, племеннико, правил съм това и преди.

— Обаче не с маркучи.

— Ами покажи ми тогава. Мога да се науча. Няма да намериш по-охотен помощник в града от мен.

Мика знаеше, че старецът има право. Но сякаш баща му все още беше тук, сякаш Мика нарушаваше някакъв закон и оскверняваше паметта му.

— Мамка му, момче! — каза най-сетне Били. — Ако не можеш да го направиш, понеже се нуждаеш от помощ, направи го заради мен. Добивът на сироп беше смисълът на живота ми за повече години, отколкото мога да преброя, а кленовата луна ми навява всички стари спомени. Това е... в кръвта ми, както е затоплянето точно преди сокът да потече. Бил съм тук и преди. Идвам в началото на всеки сезон и разглеждам. Старият Дейл слагаше по четири кранчета на дърво, а ти — само по две. И си прав за това. Той упорстваше, но аз съм сигурен, че твоят добив е по-голям. Ако не искаш хората в града да знаят, че съм тук, няма да кажа на никого. Няма да съсия славата ти на корав мъжага, какъвто беше баща ти. Но ми позволи да ти помогна. Не знам още колко години живот ми остават. Искам да го направя още веднъж, преди да умра.

* * *

Докато Мика остави една част от миналото му да си отиде, а Грифин преследваше друга, Каси се обади в чикагската кантора на „Уеймар, Хигинс и Хек“ и потърси Джонатан Фицджералд. Неговото име стоеше върху писмото, което Хедър бе скрила в раничката си.

Казаха й, че господин Фицджералд още не е дошъл, а когато се обади отново след половин час, я осведомиха, че говори по другия телефон. Не искаше да оставя съобщение, защото знаеше как работят някои адвокати. Даваш си името и причината за обаждането, а в края на деня те разглеждат списъка и преценяват на кого да отговорят. Каси

предполагаше, че семейство Диченца вероятно вече се е свързало с господин Фицджералд.

Затова просто каза, че има правен проблем, не разкри нищо повече, както непрекъснато правеха клиентите ѝ, и остана на линия.

След десет минути той се обади с делови тон:

— Да, Джонатан Фицджералд на телефона. Кой се обажда?

— Господин Фицджералд, казвам се Касандра Бърнс. Адвокат съм и се обаждам от името на своя клиентка, която се нуждае от помощ.

Той или беше свестен човек, или колегиалното му чувство взе връх, защото попита с доста по-приятен тон:

— Какъв е проблемът?

— Преди време е родила дете, чието осиновяване сте уредили вие.

— Доста отдавна не съм се занимавал с подобен проблем. Мога да ви препоръчам друг колега, ако иска да уреди осиновяването на друго дете.

— Не, не става дума за друго дете. Иска да разбере къде се намира първото. Питам се дали пазите документацията и бихте ли ни дали тази информация?

— Това е професионална тайна, не мога да издавам информация за осиновяване. Съществуват строги правила за поверителност на тези данни. Ще трябва да подадете молба, която да излага наложителни причини за изискването на подобна информация — например някакво заболяване.

— Клиентката ми е обвинена в убийство. Възможно е ДНК тестовете на детето да докажат връзката между него и убития, която вероятно ще бъде отречена от обвинението. Установяването на тази връзка може да се окаже от жизнено значение за защитата на клиентката ми.

Каси изобщо не бе сигурна, че това отговаря на истината, но тъй като не разполагаше с друг мотив, този ѝ се стори разумен.

— Още преди да ви се обадя, знаех, че нямате право да издавате тази информация. Просто искам да разбера дали все още я пазите. Времето ни притиска, затова не бих желала да подавам молба и да чакам бог знае колко, а накрая да се окаже, че данните отпреди толкова време не са запазени.

— За колко време точно става дума?
— Четиринайсет години и половина.
— А името на клиентката ви?
— Хедър Малоун — съобщи Каси, защото не виждаше начин да го избегне.

От другата страна се възцари мълчание, а след това прозвуча учуденият въпрос:

— Същата Хедър Малоун?
Каси облекчено въздъхна. Смайването му беше неподправено.
— Да, същата.
— Питам се дали е тя, когато чух името ѝ по новините.
— Боях се, че семейство Диченца ще стигнат до вас първи.
— Те едва ли знаят за мен.
— В такъв случай явно имате добра памет.
— Невинаги. Доста често се занимавах с подобни случаи навремето и много от тях бяха лесни. Но Хедър имаше повече неприятности от останалите.
— Неприятности ли?
— Да даде детето за осиновяване.
— Тя сподели ли с вас нещо за миналото си, нещо за зачеването на детето?

— Не, не пожела. А аз я попитах, защото ѝ съчувствах. Повечето момичета, които идват в кантората ми, имат придружител — приятел, родител, надзорен полицай, но тя беше сама.

— Смятате ли, че е способна да извърши убийство?

— Не, не и заради изнудване. — Преди Каси да успее да му зададе въпрос, той поясни: — Четох за това във вестника. Не, Хедър Малоун, която дойде при мен, не желаше да приеме пари от никого. Битовите разходи, болничните такси — сама искаше да плати всичко, но аз ѝ обясних, че това е част от процедурата за частното осиновяване. Дадох ѝ пари да си наеме квартира. Детето се роди седмица преди термина и Хедър върна парите за наема, които не бе използвала. На мен не ми прилича на жена, която преследва богатството.

— Бихте ли свидетелствали за това?

— Да, бих го направил.

— Но няма да ми помогнете да открия детето.

— Пазя документите, госпожо Бърнс, и наистина се изкушавам да го сторя. Но не мога. Законът не ми позволява. От друга страна, ако намерите някакви доказателства, каквито и да са, които да доказват необходимостта от това, аз лично ще отида при съдията.

* * *

Грифин се изгуби, докато търсеше дома на Ейдън Грийн — точно по тази причина имаше в колата си Сейдж. Не го биваше в разчитането на карти. Но поршето се намиреше на летището в Манчестър, а в автомобила, взет под наем, имаше най-обикновена карта, която по-скоро целеше да му помогне да върне колата на летището в края на деня, а не да се ориентира междувременно. Спря да попита за пътя и пристигна по-късно, отколкото възнамеряваше. Ала не твърде късно. До малката тухлена къща на скромната улица, от двете страни, на която растяха дървета, имаше две коли, което му подсказа, че Ейдън Грийн все още не е тръгнал за работа.

Грифин паркира. Снегът тук беше по-дебел, отколкото в Ню Хампшир, а във въздуха нямаше и помен от благия аромат на кленовата захар. Благодарен, че бе облечен в дебелиите си дрехи от Лейк Хенри, той изкачи стълбите и почука на вратата. Отвори му жена почти на неговата възраст. Негримирана, с разрошена руса коса, тя държеше на ръце едно дете и носеше друго в корема си, ако се съдеше по издутината под твърде широката риза. Изглеждаше приятелски настроена, доверчива и не бе никак подозрителна.

— Търся Ейдън Грийн — каза той с възможно най-сърдечната си усмивка. — Казвам се Грифин Хюс. Имаме общи познати.

— Така ли? — усмихна се тя, след това се извърна и повика: — Ейдън? — после отново се обърна към Грифин и попита: — От Калифорния ли сте?

— Не, но приятелят ми е оттам. — Погледна към корема ѝ и запита: — Това второто ли е?

— Третото — отвърна тя и нежно залюля детето, което беше подпряла на хълбока си. — Това е второто. Първото вече се качи на училищния автобус. Казва се Томас и е на пет години. Ето я Джесика, на две години. А това в корема ми е Брук.

— Момче или момиче?

— Скоро ще разберем — добродушно провлече тя, докато съпругът ѝ се приближаваше към тях. Наклони глава назад и каза: — Скъпи, това е Грифин Хюс. Познава твой приятел от Калифорния.

Ейдън Грийн беше висок колкото Грифин, но бе малко по-едър от него. Под късата му руса коса, която вероятно щеше да побелее след десетина години, се откриваше светло лице с набраздено чело. Само един поглед към Грифин — и бръчките станаха по-дълбоки. Мъжът беше толкова подозрителен, колкото съпругата му бе открита.

— Ваната е готова за Джеси — каза ѝ той. — Искаш ли да я внесеш вътре, докато двамата с господин Хюс си поговорим?

Съпругата му се усмихна на Грифин и се отдалечи. Заедно с нея се изпари и добронамереността на Ейдън.

— Кой е общият ни приятел?

— Лиса.

Мъжът понечи да затвори вратата.

Грифин я запречи с крак и прошепна настойчиво:

— Моля ви да ме изслушате. Приятелката ми всъщност е Хедър, по-точно най-добрата приятелка на Хедър, но само една от многото, които тя има в Ню Хампшир. Там се е опитала да си изгради хубав живот, но нещо просто не се връзва.

— Хаскинс ваш познат ли е?

— Да.

— Осведомих го, че нямам какво да кажа. Същото се отнася и за вас. — Отново се опита да затвори вратата, но тъй като кракът на Грифин му пречеше, мъжът го предупреди: — Навлизате в частна собственост. Махнете проклетия си крак или ще извикам ченгетата!

— Ако го направите, ще им кажа защо съм тук. Ще разкрия същото и пред пресата, а ако Сакраменто Бий научи, репортерите му ще долетят тук лично. Отне ни известно време да ви открием. Някой добре бе замаскирал следите в снега, така да се каже.

Шегата не развесели Ейдън.

— Защо сте тук? Откъде знаете името ми? Какво искате от мен?

— Хедър ми го каза, затова съм тук, обаче нямам никаква представа какво искам от вас. Тя не ми каза нищо. Не желае да говори, а това означава, че ще я върнат в Сакраменто и ще я съдят за убийство.

Смятате ли, че там ще се проведе справедлив процес, предвид цялата публичност на случая?

— Това не е моя грижа.

— Затова ли се преместихте тук и се скрихте от семейство Диченца: за да няма за какво да се тревожите? Мога да ви разбера. Случаят на Хедър действително предизвиква сериозна тревога. В момента много хора в Ню Хампшир са обезпокоени. — Грифин извади от джоба си няколко снимки и показа първата на Ейдън. — Ето това е Хедър. Правена е през лятото. Мъжът до нея е Мика. Усмихнати са, нали? Напоследък не им се случва. Тя се притеснява, че той ще престане да я обича, ако узнае истината, а Мика се тревожи, защото има нужда от Хедър в живота си, а нея я няма.

Грифин премина към втората фотография и продължи:

— Това тук е Хедър с момичетата. Отляво е Миси, а от дясно — Стар. Миси е на седем, а Стар е на пет. Тези деца не са родени от Хедър. Биологичната им майка е починала, когато Стар е била само на два месеца. Хедър влязла в живота им няколко месеца по-късно и в момента е единствената майка, която имат. Те са мили малки момичета и са ужасно раними. И наистина се тревожат в момента, защото не знаят причината Хедър да е в ареста и кога ще се върне. Тъй като са изгубили биологичната си майка, вероятно се питат дали не е тяхна вината, че всички майки ги напускат. А Хедър е добра майка, Ейдън.

— Не познавам никаква Хедър — отвърна мъжът, но по-скоро мрачно, отколкото предпазливо.

Грифин му показва последната снимка.

— Тя е мила и кротка жена. Тук е снимана с приятелките си. Събират се всеки вторник вечерта. Каси е адвокат — посочи той с пръст. — Мариан продава книги, Зигрид е плетачка, а Попи обслужва частната телефонна централа на градчето. Тя е моето момиче. В инвалидна количка е от дванайсет години — следствие от преживяна катастрофа. Хедър е била неотлъчно до нея, докато се е възстановявала. Тя е опора за много хора от градчето и тези четири симпатични, умни и успели жени я обожават. Освен това е всеотдайна майка, винаги помага на момичетата, винаги е на нужното ниво и всякога е усмихната. Тя ми напомня за вашата съпруга, което повдига въпроса за отношенията ви с Хедър. Тя ни даде името ви. Какви бяха отношенията ви?

— Не познавам никаква Хедър.

— Тогава с Лиса. Бяхте ли неин любовник?

Ейдън поклати глава:

— Нямах връзка с Лиса.

— Но Роб е имал, а вие сте били най-добрият му приятел.

Кажете ми нещо, Ейдън.

Мъжът въздъхна и сякаш целият хлътна навътре.

— Какво да ви кажа? Че не го е направила тя ли? Но аз не видях нищо.

— Така сте казали и на полицията. Само че сте напуснали Сакраменто и сте прекъснали връзките си със семейство Диченца, което според мен означава, че не сте искали да ги пазите в паметта си.

— По-скоро не исках да съм им задължен за нищо — подсмихна се Ейдън. — Знаете ли какво е това семейство? Знаете ли с каква власт разполага? Чарли Диченца може да те издигне до върха или да те срути в калта дори днес. Едно обаждане по телефона и изхвърчаш от работа, даже влизаш в черния списък за грехове, които никога не си помислял, камо ли да си извършил.

— Това ли направи той с Лиса? — попита Грифин.

— Не знам какво е сторил на Лиса.

— А знаете ли какво ѝ е сторил Роб? Известно ли ви е да е упражнявал насилие над нея?

Ейдън не каза нищо.

— Има лекари, които ще свидетелстват за това — предупреди го Грифин. — И хора, които ще кажат колко тъмна е била онази нощ, толкова тъмна, че дори и да са били на онзи паркинг, не са могли да видят почти нищо. Тогава въпросът е следният: след като е било непрогледно тъмно, как Лиса е успяла да види Роб? Смятате ли, че го е прегазила умишлено?

— Нямам представа.

— Тя изнудваше ли го?

Ейдън изсумтя.

Грифин почака. Тъй като мъжът не продума, той попита:

— Какво означава това?

Пак нищо.

— Знаехте ли, че е бременна?

Отново никакъв отговор.

— От вас ли беше детето?

— Не.

— А от Роб? Или дори от Чарли Диченца? Роднинската връзка е нещо, което подлежи на доказване. Ако намерим детето, може да се направят тестове. Хедър го е дала за осиновяване. Вие ли й помогнахте?

— Вече ви казах, нямах нищо общо. Трябва да тръгвам за работа.

— Знам, затова пристигнах възможно най-рано. Според мен сте си намерили чудесна работа. Кога станяхте училищен съветник? След като напуснахте Калифорния ли?

Ейдън кимна.

— А преди това сте работили за фондацията на Диченца. Предвид тези два факта бих казал, че сте свестен човек. Учудвам се, че случилото се с Роб и Лиса не измъчва съвестта ви до смърт.

Изведнъж Грийн доби вид на човек, който ужасно страда от гузна съвест.

— Тя действително ли беше малката подла изнудвачки, както се опитват да я изкарат? — попита Грифин.

Ейдън отмести поглед.

— Наистина ли става дума за убийство първа степен? — продължи да настоява Хюс. — Преднамерено ли беше? Никой не иска да ни каже. Никой не желае да говори. Една жена е постигнала нещо в живота си, а всичко ще отиде по дяволите само защото едно семейство жадува за мъст. Кога ще свърши всичко? С нейната екзекуция ли, за бога?

— Не беше преднамерено — каза Ейдън и стисна устни.

— Не спирайте дотук — предупреди го Грифин, — освен ако още не ви държат с нещо. Това ли е причината? Те ли ви уредиха сегашната работа?

— Не.

Грийн стисна силно рамката на вратата. Грифин забеляза, че ръката му трепери, но очите и гласът му останаха съвсем уверени, а гърбът — изпънат. Беше натиснал правилното копче и на него пишеше ГОРДОСТ.

— Те нямат нищо общо с работата, къщата, съпругата, децата или колата ми. Всичко съм постигнал сам, при това въпреки мъчителните спомени от онази нощ, с които съм принуден да живея.

Знаете ли колко мъчителни могат да бъдат спомените? Нямам нужда от психиатър, за да ми каже, че съм станал училищен правен съветник поради желанието си да помагам на децата, тъй като не успях да помогна на нея. Тя преживя нещо наистина ужасно.

— Говорите в минало време — каза Грифин, доволен, че бе изтръгнал някакво признание, ала се нуждаеше от много повече. — Но историята още не е свършила. Възможно е за нея всичко едва сега да започва. Трябва ни вашата версия, Ейдън. Тя не иска да говори, вероятно защото е още по-уплашена от семейство Диченца от вас, но е необходимо да разберем какво се е случило през онази нощ. Вашето име е единствената нишка, която ни даде Хедър. Дори не е признала, че е Лиса. Вие сте връзката. Има надежда за спасение. Говорете, Ейдън!

* * *

Грифин мразеше да се проваля. Вероятно бе твърде дръзко от негова страна да смята, че ще го накара да говори, след като нито Ралф, нито собствената му съвест бяха успели да го сторят. Ейдън не бе отвърнал на предизвикателството, което му бе отправил на входа, нито на второто в училищния коридор, нито най-накрая на паркинга, когато отиваше към колата си след работа.

Все пак не бе извикал ченгетата. Дори не го бе заплашил отново с тях. По-скоро водеше война на изтощение, придържаше се към политиката на мълчание и оставяше Грифин непрекъснато да излага доводите, докато го изтощи.

Грифин знаеше, че Ейдън може да бъде призован в съда. Можеше да бъде разпитан на свидетелската скамейка под клетва. Но това щеше да стане на процеса, а той не искаше нещата да стигат чак дотам.

Обезсърчен, хвана вечерния полет обратно за Манчестър. Взе поршето си, отиде до дока, качи се на пикапа и подкара право към дома на Попи.

* * *

Попи чу най-напред Виктория. Котката стоеше до нея с муцунка към вратата и мяукаше. Само след секунди чу нечий тихи стъпки в коридора, а малко по-късно Грифин седна на леглото.

Попи се взираше към него в мрака. Беше предпазлива поради няколко причини — секса, любовта и Ейдън.

Той не ѝ подсказа нищо, просто седеше, вперил поглед в нея. След малко прошепна:

— Вратата ти не беше заключена.

— Никога не заключвам. Колко е часът?

— Два.

Тя чакаше, питайки се кой от трите проблема е обсебил съзнанието му в момента. Но тъй като не бе способна да понася напрежението нито минута повече, попита:

— Как мина?

— Отвратително. Капнал съм, така че ако мислиш за секс, нямаш късмет. Денят беше дълъг и абсолютно безплоден. Просто искам да спя до теб, Попи. Може ли?

Тя наистина копнееше за секс. Беше мислила за това цял ден и се питаше дали случилото се бе истина, или бе просто някоя от развнатените ѝ фантазии. Мечтаеше да го чуе да казва, че е останал доволен въпреки ограничените ѝ възможности, и да поиска още.

Но в живота имаше много други неща, освен секса, а Грифин очевидно беше разстроен, фактът, че бе дошъл в дома ѝ, я трогна. Дълбоко. А и той не повтори онези две думи. Уважаваше чувствата ѝ по този въпрос.

Изпита странно задоволение, почти каквото би изпитала, ако той се бе нахвърлил страстно върху нея, затова се отдръпна и повдигна завивката.

Грифин спа не повече от четири часа. Умът му беше изпълнен със своенравни мисли, които не му даваха покой. Нервността му щеше да направи дори секса жалък. Трябваше да стане и да се заеме с нещо, което да го отвлече от грижите му.

Остави Попи в леглото, включи компютъра си, прегледа пощата, след това проведе бързо търсене с псевдонимите на Синди. За

последен път го бе правил преди шест дни, но март наближаваше и се очакваха нови публикации.

Сърцето му замря, когато намери съвпадение с едно от имената. Проследи връзката с трепереща ръка и попадна на стихотворение. Ставаше дума за мечти като първа стъпка за превъзможване на съжалението. Бяха едва дванайсетина стиха, някои от които с по една-две думи, но стихотворението беше много въздействащо. Що се отнася до него, то носеше почерка на Синди.

Бързо си записа името на стихотворението, автора, списанието и страницата. Нямаше никакви данни за местонахождението на автора, но едно обаждане до редакцията би помогнало. За нещастие беше събота. Ръцете му бяха вързани до понеделник.

Той едно откъсна листчето и го пъхна в джоба си. Когато излезе от мрежата, безпокойството му нарасна още повече. Имаше нужда да се заеме с някаква физическа работа, да направи нещо полезно, нещо добро.

Пристигна в дома на Мика точно когато момичетата тръгваха с Камил, за да прекарат деня при нея. Мика поставяше чепове. Грифин пожела да му помага.

Били Фарадей вече бе там. Седеше върху капака на пикапа с килната на тила ловджийска шапка и провесени крака и явно се готвеше да се включи в работата. Грифин тъкмо се нагани да го попита дали е така, когато се чу шум от още една кола. Пит Дъфи излезе от пикапа си точно когато Мика се появи откъм къщата.

Двамата мъже се заковаха на място и започнаха да се измерват с поглед.

— Нали ти казах да не идваш — пръв се обади Мика.

— Това беше миналия уикенд — отвърна Пит. — Сега си е сега. Според мен сокът ще потече в понеделник или вторник.

— Във вторник. Ще потече във вторник.

— Във вторник — повтори Дъфи. — Няма да ходя на работа три дни. Искам да ти помогна.

— Федералните знаят ли, че си тук?

— Не — сръза го Пит. — Това си е мой проблем, а не техен. Не работя за тях. Никога не съм работил. Причината да дойда с тях онази сутрин е, че Уили Джейк ми нареди, а аз съм му подчинен.

— А той знае ли, че си тук? — попита Мика.

Дъфи не трепна:

— Разбира се. И няма нищо против. Ти имаш. Може да ме наречеш предател, а може и да приемеш предложението ми. Разполагаш с Били и Грифин, а с мен ставаме четирима. Това са две групи. Два пъти повече работа.

— Откъде да съм сигурен, че няма да саботираш всичко?

Пит ядосано отмести поглед за малко. След това отново погледна към Мика и каза:

— Харесвам те, защото си умен мъж. Винаги си знаел какво искаш и какво трябва да се направи. Научи какво е нужно, за да се разшири тази плантация. Твърдиш, че Хедър ти е помагала, но не тя е посещавала курсовете за добив на кленова захар във Върмонт, за да е в крак с последните новости. Ти го направи, Мика. Тя ти помагаше, но ти направи всичко и го стори, защото се гордееш с това място. Така че не ставай глупак сега. Използвай ме. Използвай ме, човече!

— Той е прав, Мика — намеси се Били.

Мика мрачно изглежда стареца. След това отмести очи към Грифин и попита:

— И ти ли си дошъл да ми помагаш?

Грифин се замисли за момент, сетне поклати глава:

— Просто исках да поработя.

* * *

Работиха в събота и неделя, по дванайсет часа дневно, много след като мръкнеше, под светлината на прожектор от каросерията на пикапа. Грифин никога през живота си не се бе чувствал толкова изморен, но изпитваше и огромно задоволство. До понеделник следобед на дърветата на всички южни склонове бяха поставени чепове и те бяха готови за потичането на сока. Като се има предвид, че тези склонове представляваха две трети от цялата плантация и че южните дървета пускаха сока си най-напред, това беше истинско постижение.

В един друг свят Грифин сигурно би си взел почивка за остатъка от деня, но тук нещата ръководеше Мика — или по-точно природата, а

нейният ход беше неумолим. Все още предстоеше да се поставят чепове на около пет хектара.

Но Грифин имаше нужда от час, дори два часа, за себе си. Обеща на Мика да се върне след това.

Докато караше, видя, че са го търсили Прентис Хейдън, издателят, брат му Алекс и неколцина приятели. Когато пристигна съобщение от списанието, където смяташе, че е видял стихотворението на Синди, той спря колата. Щеше да отговори само на това обаждане. Редакторката бе настроена дружелюбно. Беше разпознала името от собствените му работи, затова го бе потърсила толкова бързо в отговор, но разполагаше единствено с името на поета, което бе отпечатано и в списанието. Имаше и пощенска кутия и телефонен номер, но тя не искаше да му ги даде. Грифин обаче умееше да бъде убедителен, когато решеше. След броени минути вече разполагаше с телефонния номер, който записа и тържествено напъха в джоба си.

От пикапа се обади също в кабинета на Ейдън Грийн и остави съобщение на телефонния му секретар. Не само Майката Природа следваше неумолимия си ход. По думите на Каси същото важеше и за прокурора от Калифорния.

— Ейдън, обажда се Грифин Хюс. Надявам се да си премислил нещата, които обсъждахме. Калифорния разполага с един месец, за да издайства заповед от страна на губернатора, а половината от този срок вече изтече. Ако изобщо възнамеряваш да ни помогнеш, сега е моментът. Имаш номера ми. Обади ми се по всяко време.

Изключи телефона точно когато спря пред дома на Попи.

* * *

Тя стоеше до телефонното табло, зареяла поглед към езерото, и си казваше, че трябва да се наслаждава на тишината, защото само след час щеше да прибере момичетата от училище. Спяха при нея от събота вечерта, защото двамата с Камил решиха, че така ще е най-удобно, тъй като Мика по цял ден беше в гората. След като сокът потечеше и в работилницата започнеха да се задържат хора, момичетата щяха да се приберат у дома. Можеха да помагат, доколкото им стигат силите. Мика би искал да е така.

Децата щяха да липсват на Попи. Харесваше й шумът, заетостта, компанията, а освен това се бе справила добре. Беше се справила доста добре.

Роуз би останала доволна. Всъщност Попи реши с известно задоволство, че сестра ѝ вероятно щеше да остане ужасена. Тя би предположила какви проблеми могат да възникнат и би се съсредоточила върху тях.

Шумът от приближаващ се пикап, при това не кой да е, а този на Бък, сложи край на задоволството ѝ. След минута входната врата се отвори и влезе Грифин. Страните му бяха порозовели, а погледът му — развълнуван.

— Почти свършихме — обяви той. — Още един ден и край.

— Това е чудесно — усмихна се Попи.

— А какво става тук?

Тя погледна към притихналото табло, после към книгата, която четеше, преди да потъне в мислите си, и най-накрая — към Виктория, която спеше върху бюрото, свита на кълбо. Сетне сви рамене и каза:

— Немного.

— Кога трябва да отидеш за момичетата?

— След час.

Грифин изви вежди.

— Какво? — попита Попи.

Той погледна през коридора към спалнята.

— Помислих, че може би...

— Може би какво?

Не му помагаше особено. Тя имаше твърде много страхове, за да подмине този спокойно. Не можеше да приема нищо за даденост.

Въздъхна и ѝ отвърна:

— Помислих, че може би ще ми позволиш да те подържа в прегръдките си.

Сърцето ѝ се сви.

— Направи го в петък през нощта за почти четири часа, след което изчезна. Това не говори добре за онова, което преживяхме.

— А какво преживяхме?

— Страхотен секс.

— Страхотен секс ли? Бих казал, че беше нещо повече. Бих го нарекъл любов, защото не си го правила с друг мъж, поне не по този

начин. Казах ти, че те обичам, но ти не искаше да чуваш това. Кажи ми защо.

— Не съм готова. Твърде рано е. Не ме познаваш достатъчно, за да си сигурен, че ме обичаш.

— Да не сме на осемнайсет? — нежно попита той. — Да сме наивни? Или неопитни?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, честно казано, не знам — глухо ѝ отвърна. — Неотдавна навърших трийсет и една години и от доста време търся подходящата жена. Струва ми се, че знам какво искам. Смятам, че ти също знаеш, просто се боиш да преследваш желанията си.

— И защо се боя? — попита тя, неспособна да произнесе думите. Питаше се дали той ще каже онова, което тя си мислеше.

— Защото си инвалид. Защото смяташ, че това има някакво значение за мен, и се боиш да не те отхвърля.

— Всеки се бои да не бъде отхвърлен. С теб не е ли така?

— О, не, сега не говорим за мен, а за теб. Ти мислиш, че ще ми омръзне да бъда с човек, който не е в състояние да прави нещата, които мога аз, затова ще се опитам да разгледам онзи твой списък. Ние танцувахме, нали?

— Да.

— И се къпахме заедно?

— Да.

— Скоро ще те кача и на снегомобил.

Не можеше да отхвърли тази възможност, но най-голямото ѝ притеснение всъщност не беше, че не ще успее да бъде в крачка с него.

— Все още има много неща, които не знаеш.

— Сигурно става дума за катастрофата — предположи той, метна якето си на дивана и придърпа един стол. — Разкажи ми тогава.

— Вече го направих.

Грифин невъзмутимо и търпеливо повтори:

— Разкажи ми.

Попи не искаше. Наистина вярваше в онова, което бе казала на Мика: някои неща са твърде болезнени, за да мислим за тях. Но Грифин нямаше да се откаже, затова тя пое по най-лесния път.

— Бях в болницата осем седмици. Бях в кома, което не беше зле за мен, но е било истински кошмар за родителите ми. След това дойдох

в съзнание и разбрах какво се бе случило. И тогава започна трудното.

Той се намръщи. Сигурно мислеше, че тя има предвид парализата.

— Когато научих за смъртта на Пери — продължи тя. — Вече го бяха погребали и всички ми замазваха очите и ми казваха какъв късмет съм имала, че съм оцеляла, но ми трябваше известно време, за да погледна на нещата откъм тази страна. Вдигнаха ме на крака възможно най-бързо. Последните няколко седмици прекарах в рехабилитационния център. Наистина имах късмет. Парите не бяха проблем. Родителите ми пригодиша едно крило от къщата, за да мога да се придвижвам самостоятелно, след това построиха тази къща за мен. Добре че не си много висок, защото иначе щеше да ти се налага да се навеждаш, за да използваш фурната.

— Разкажи ми за катастрофата.

— Нали вече ти разказах!

Остана все така търпелив и не по-малко упорит:

— Какво си спомняш за нея?

— Немного.

— Нарочно ли? Защото не искаш да си спомниш?

— Какво лошо има в това? — отбранително попита тя. — Беше ужасна нощ.

— Били сте на купон. Пили сте много — поде Грифин и тонът му я подканяше да продължи.

— И се случи нещастие.

Той зачака, но тя бе приключила. Не искаше да мисли за това и със сигурност не желаше да говори за него. Плащаше цената на безотговорността си, като прекарваше живота си в инвалидна количка. Не беше длъжна да се разкайва пред Грифин.

Но той я гледаше право в очите.

— Когато се върнах тук след ареста на Хедър, ти казах, че според мен ми имаш известно доверие. Ти отрече, но аз бях убеден тогава, сигурен съм и сега. Само дето то не се простира, докдето смятах. Според мен ти просто имаш проблем с доверието към хората. — Стана и се пресегна за якето си. — Двете с Хедър сте от едно тесто. И двете не вярвате, че човек може да знае всичко за вас и въпреки това да продължи да ви обича.

— За това е нужно пълно доверие — възпротиви се тя. — Много хора имат проблеми с това.

— Не говоря за останалите хора — каза той. — В действителност не говоря и за Хедър. А единствено за теб.

— Какво искаш да ти кажа? — извика Попи.

Той сви рамене и намести лентата си над ушите си.

— Трябва да се връщам — рече Грифин и излезе.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Мика беше заложил пари, че сокът ще потече във вторник, щеше да спечели много. Сутринта слънцето изгря, вдигна се високо, напече силно и за броени часове температурата отскочи над нулата. Снегът се топеше от грапавата кора на дърветата, земята в основата им се оголи и започна да ухае на плодородие. И сокът потече.

Ако го бяха попитали, вероятно щеше да определи и точния час, при това, без да гледа разграфената част на маркуча. Цялата сутрин прекара в поставяне на чепове на дърветата от северната страна на склона — там не бе потекъл сок, нямаше да има поне още седмица, но той чуваше как от другата страна на хълма вече се стича. Това сякаш събуди у него детски спомени и Мика дори долавяше онова тихичко *цол*, когато първите капки сок църцореха в кофата. Беше отраснал с това вълнение. Макар вече да не използваха кофе, звукът все още отекваше в кръвта му. Пролетта приближаваше. Първата реколта за годината бележеше възраждането ѝ.

Искаше му се Хедър да е тук. Тя обичаше този момент. Искаше му се и момичетата да са с него, защото те споделяха вълнението му. Попи щеше да ги доведе след училище и те щяха да му помогнат. При него училището идваше на второ място след добива на захар. Беше по-малък от Стар, когато за пръв път го включиха в процеса. Производството на захар беше семеен бизнес.

Поне преди беше така. А сега? С Били бяха роднини, но не и с Грифин. Същото се отнасяше и за Пит, макар да бе доказал недвусмислено, че е приятел. Беше отделил време и сили, когато Мика най-много се нуждаеше от него. Все някога ще успее да му се отблагодари. Някога, когато обидата отмине.

Прецени, че му остават още четири или пет часа да поставя чепове. През това време от дърветата — по страничните линии и по централния тръбопровод — към работилницата щеше да изтече достатъчно сок, за да включи изпарителя. Тъй като Пит днес беше на смяна, Били и Грифин работеха заедно, а Мика — сам.

Би му допаднало да има син, който да му помага. Споделял го бе с Хедър. Може пък някоя от дъщерите му да се омъжи за човек, който да прояви интерес към работата му, но нямаше да е същото. Мика не очакваше един зет да изпитва същото вълнение.

Нямаше син, но имаше дърветата. Те щяха да останат с него, когато момичетата се омъжат, Хедър бъде осъдена, а старият Били умре. Те бяха негови рожби в най-древния смисъл на думата. Той ги беше посадил и отгледал. Беше ги защитавал от останалите, които можеха да им откраднат слънцето, и ги бе оставил да пораснат достатъчно, за да започнат да дават сок. Беше ги подрязвал, когато станеха твърде алчни, и ги бе подпирал, когато се нуждаеха от опора. Беше отнемал от тях товара на излишната захар през дадена година, за да могат на следващата да произвеждат още повече.

Те бяха неговите деца. И сега той се гордееше с тях.

* * *

Попи разбра новината малко след пладне и започна да върти телефоните. Не се налагаше да се представя, както и да подбира думите.

— Сокът потече — казваше тя и хората поемаха вестта оттам насетне. Затваряха телефона, привършваха работата си и хукваха към работилницата, заредени с достатъчно храна и напитки, за да подкрепят главния производител, помощниците му и всички, които можеха да се отбият, за да погледат.

Поне така беше преди. Сега приемаха новината на Попи с равнодушие.

— Така ли? — каза един. — Е, сигурно вече е време. Втори изрази само повърхностна загриженост:

— Мика готов ли е? Чух, че още слагал чеповете.

— Надявам се годината да е добра за него — рече й трети. — Преживява труден момент.

Единствено майка й изрази обичайното въодушевление. Но Мейда беше производител на ябълково вино. Знаеше какво означава да приближава финалната права, когато човек жъне плодовете на труда си. Освен това обичаше да готви.

— Вече съм в кухнята — каза тя на дъщеря си. — Нека приготвя още някои неща и ще отида у Мика в средата на следобед.

— Искаш ли да те взема? — предложи Попи.

Мейда се учуди — и с пълно право. Инициативата за срещите им рядко излизаше от Попи. Но просто не ѝ се идваше, защото Мейда първа се впускаше във всяка дейност и беше настойчива до втръсване. Попи обикновено бягаше надалеч, защото иначе се задущаваше.

Не знаеше защо не го направи и този път. Може би защото майка ѝ се бе върнала от почивката си по-рано, или защото бе съвсем сама в голямата къща, или защото искаше да поговори с нея. Каквато и да бе причината, тя се почувства възнаградена, когато Мейда явно остана доволна от предложението ѝ:

— О, Попи, това е прекрасна идея! Но няма ли да прибиращ момичетата?

— Ще ги вземем по път. Ще се приготвиш ли до три?

— Със сигурност — обеща Мейда и наистина бе готова.

Попи тъкмо спря под портата пред красивата къща на майка си, когато Мейда излезе и постави в багажника на блейзъра голяма кошница с увити във фолио ястия, след това се върна вътре още два пъти. Сетне се отпусна задъхана на седалката до дъщеря си и доволно каза: — Така. Това ще стигне да утолим апетита на гладните за известно време.

— Сигурно си изпразнила целия си фризер — засмя се Попи, включи на скорост и потегли.

— Не съвсем. Но откакто се обади, се опитвам. Научих се да готвя за много хора.

— Имаш предвид нас ли?

— Още преди вас. Дори преди Лейк Хенри, в Мейн. Майка ми работеше и трябваше да приготвям храна за вуйчовците си.

— Трима вуйчовци.

Попи беше виждала снимката: Лили ѝ я бе показала, когато я бе открила сред вещите на баба им Силия след смъртта ѝ. Дотогава никой от тях не подозираше, че имат роднини в Мейн. Мейда не говореше за това.

— Четирима — поправи я нехайно. Гледаше през предното стъкло, докато Попи вземаше завоите, изкачваше се и слизаше към центъра на града. — Силия имаше четирима братя и отгледа всички.

Бяха по-малки от нея, а най-малкият — Филип, беше по-млад, цели двайсет години. Беше по-скоро на моята възраст и бе най-добрият ми приятел.

Попи продължи да шофира, но усети как я обзема известна тревога. Мейда не само никога не говореше за детството си, но рядко използваше този небрежен тон. Вероятно искаше да си придаде безгрижен вид, ала Попи усещаше нещо по-различно.

Но майка ѝ продължи да разказва, без да откъсва очи от пътя, докато гумите свистяха по топящия се сняг на планинския път.

— Навсякъде ходехме заедно. Разговаряхме с часове. — Стрелна дъщеря си с поглед и попита: — Такива ли бяха отношенията ти с Пери?

— Не — предпазливо отвърна Попи. Не знаеше какво цели майка ѝ.

— А с Грифин?

— Връзката ни е съвсем отскоро.

— Е, Филип беше мой роднина — продължи майка ѝ. — Той е част от най-ранните ми спомени. Баща ми беше суров човек и нямахме много пари. Дватамата с Филип се утешавахме взаимно. Отраснахме заедно. А след това станахме любовници.

Ръцете на Попи се сгърчиха върху волана — не беше спазъм, а изненада. Стрелна Мейда с поглед, сетне отново се съсредоточи върху пътя. Наближаваха града и трябваше да внимава.

— Любовници ли?

— Да — потвърди Мейда, но тонът ѝ вече не бе така нехаен, сякаш това бе целта на разказа ѝ. — Отпратиха го, когато историята се разчу, но той не знаеше накъде да поеме и се почувства изгубен. Самоуби се.

Попи рязко си пое дъх.

— Но това е ужасно! Много съжалявам.

— Съжаляваш, че сме били любовници ли? — неспокойно попита майка ѝ.

— Съжалявам, че е умрял.

— А какво мислиш за другото?

Попи отново я измери с бърз поглед. Мейда изглеждаше почти уплашена, а това показваше колко много са се променили нещата оттогава. Младата жена не смяташе, че кръвосмешението е често

срещано в днешно време, но за него вече можеше да се говори много по-открито. Удивлението ѝ се дължеше по-скоро на неочакваното признание на майка ѝ, отколкото на самото разкритие. Тя не познаваше брата на баба си, не познаваше никого от четиримата. Не познаваше и жената, която бе живяла в Мейн, но беше заинтригувана. Мейда, каквато я познаваше Попи, не би споменала, че се е любила със собствения си съпруг, камо ли е вуйчо си.

Центърът на града бе озарен от слънцето, отразяващо се от топящия се сняг. Попи разсеяно вдигна ръка, за да поздрави един от синовете на Чарли, който почистваше снега пред входа на магазина.

— Според мен — с известно облекчение каза тя — това е... почти сензация.

— Сензация ли?

— Ами неморално е, но е толкова трогателно. И човешко. Освен това е станало преди много време. Не бих нарекла живота ти след това развратен.

— Баща ти не знаеше нищо — предизвика я Мейда, сякаш я канеше да я разкритикува. — Живях с вината от стореното. И със страха.

Попи не възнамеряваше да критикува майка си. Щеше да прозвучи доста лицемерно.

— Страхуваше се той да не разбере ли?

— Да. Не ми беше никак леко. Работех два пъти повече, за да направя всичко в живота ни двойно по-добро.

— Според мен успя — увери я дъщеря ѝ.

— Не ми беше никак леко — повтори Мейда. Отпусна се на седалката, загледа се през прозореца и с това сложи край на разговора.

Попи не можеше да го допусне. Усещаше, че тук се крие някакво послание за нея. Искеше да знае повече.

— Каква е причината да ми разкажеш това? — попита тя, докато минаваха покрай кантората на Каси.

— Срещнах един човек във Флорида.

— Мъж ли? — попита Попи. За пръв път ѝ хрумваше подобна мисъл. Джордж Блейк беше починал преди три години. Ако Мейда се бе запознала с някого, явно можеше да погледне на предишния си мъж с други очи.

— Психотерапевт.

— Наистина ли? — слиса се младата жена.

— Да. Бях започнала да се чувствам стара. Но когато пристигнах там през януари, установих, че съм много по-млада от повечето хора около мен. Аз съм само на петдесет и седем. По днешните стандарти това не значи да си стар. Започнах да се питам защо се чувствам толкова възрастна и когато не успях да намеря отговора, открих едно име.

— На психотерапевт.

— Да. Тази жена ми помага да разбера от какво се нуждая.

Мейда се обърна към нея и промълви:

— От щастие. От забавления. Лили ми каза, че ти е съобщила за бременността си.

Развълнувана от споменаването на сестра ѝ, Попи кимна.

— Искам да се радвам на това бебе — продължи Мейда. — Искам да направя за него неща, които не успях да сторя за Лили. Не бях добра майка за нея.

— Беше много добра майка — поправи я Попи, докато завиваше по улицата на училището. Караше точно зад колата на своя приятелка, която отиваше да прибере четирите си деца. — Просто невинаги проявяваше разбиране.

— Много си мила, скъпа, и не искам да споря с теб. Но истината е, че бях обсебена от мисълта откъде идвам и какво съм извършила там. Най-много от всичко исках да компенсирам вината, която изпитвах, и просто прекалих, когато се роди първото ми дете. И тъй като това беше Лили, тя най-много пострада от всичко, което се опитвах да скрия. Само че човек просто не може да спотайва подобни неща. Смяташ, че си скрил мръсното си бельо, ала в крайна сметка то започва да мирише.

— Това е отвратително сравнение.

— Но е вярно — настоя Мейда. — Помисли си за захарта на Мика. В града съм от над трийсет години и оттогава наблюдавам добива на захар. Нещата се промениха. Дейл Смит използваше за варенето една голяма тава. Когато сиропът започваше да бълбука, той го сваляше от огъня и сипваше нов сок, ала вътре оставаше малко от стария, който продължаваше да ври, и крайният продукт никога не ставаше толкова бистър и сладък заради този остатъчен вкус на стар сироп. Мика използва три съда. Пресипва от единия в другия, когато

започне да кондензира, а заври ли — излива всичко. Така сиропът е пресен и не пази вкуса на стария.

Тази аналогия беше по-красива. Попи със сигурност схвана смисъла ѝ. Но въпреки това продължи да гадае:

— Защо ми разказваш всичко това?

Мейда помълча малко, после тихо каза:

— Просто искам да знаеш.

Младата жена може би щеше да продължи да настоява, ако в този момент не бе спряла пред училището и не бе видяла момичетата, които вече тичаха към колата, нетърпеливи да чуят за сока и да се приберат у дома. А след това моментът бе отминал.

* * *

Димът се кълбеше от комина на работилницата, издигаше се между върховете на дърветата и се носеше във въздуха над града. Тази пара беше много по-силен призив от обажданията на Попи. Би трябвало по алеята на Мика вече да се трупат колите, а от тях да слизат хората от градчето, нетърпеливи да опитат от първия за годината сироп.

Но днес нямаше други коли, освен тази на Попи. Тя спря до работилницата, паркира до пикапа на Грифин и пусна момичетата. Те нахълтаха вътре.

— Къде са всички? — удивено погледна Мейда, но това бе риторичен въпрос. Без да чака отговор, тя излезе от автомобила и заобиколи към багажника.

На Попи ѝ се искаше да последва момичетата в работилницата. Обичаше сладникавата миризма на врящия сок. Ала реши, че майка ѝ може да поиска да продължат разговора си — да я попита нещо, да отбележи нещо, дори да ѝ отправи обвинение. Искаше да е тук, ако това се случи.

Мейда наистина беше недоволна, но не от дъщеря си.

— Това не е редно — мърмореше тя, докато вадеше кошниците от багажника. — Знаят, че преживява труден момент. Просто е избухнал.

— Повече от веднъж.

— Добре де! Но всички знаят, че не го е направил от злонамереност. Би трябвало да дойдат.

Попи извади една от кошниците, сложи я на скута си и се отпрати към верандата. Придвижваше се по-трудно от предишния ден, защото земята беше оголена на места, докато на други все още имаше сняг. След няколко седмици всичко щеше да се разкаля. Само че дотогава Мика щеше да сложи отгоре дългите дървени дъски. Не толкова за Попи, колкото за Хедър и момичетата. Калта предизвикваше голяма неразбория.

Ала тази година Хедър сигурно щеше да я пропусне, каза си Попи, докато се връщаше към блейзъра. Със или без дъски, ако искаше да стигне до къщата, щеше да се наложи да заобикаля отпред. Там се намираше рампата.

Мейда я отпрати, преди да успее да се качи на асансьорчето.

— Върви в работилницата, Попи. Имам нужда от публика. Аз ще се справя с тези неща и ще дойда.

Младата жена сложи ръце на колелата, но след това ги вдигна. Майка ѝ изглеждаше спокойна и уверена.

— Останалите знаят ли онова, което ми довери в колата?

— Имаш предвид сестрите си ли? Лили знае. Казах ѝ през есента, по време на ужасните ѝ неприятности. Не разбираше защо толкова ме плашеше пристигането на пресата. Това беше единственият начин да ѝ обясня... страха си да не бъде разкрита. Мисля, че то помогна и на двете ни. Още не съм казала на Роуз, а би трябвало. — Мейда въздъхна и добави: — Но за това ми е нужна още смелост. Работя по въпроса.

* * *

Грифин беше огнярят. Неговата задача беше да пали купчината дърва под изпарителя и да добавя нови, когато купът намалееше. Миси и Стар попълваха запасите му, като носеха по една цепеница от подредените до палета. Нямаха нищо против да кръстосват напред-назад, защото бяха изпълнени с неизчерпаема енергия. Бяха развълнувани от това, че са се върнали у дома и че могат да помогнат.

Свалиха якетата си, тъй като в работилницата беше топло. Освен това бе много влажно и косата на Миси се накъдри още повече.

Грифин я подразни, както често правеше с двете си къдрокоси племеннички:

— Ама на теб ти расте още коса! Да не си яла нещо специално за закуска?

Миси поклати глава и с танцова стъпка се отдалечи към дъното на стаята. Стар беше по-мълчалива и стоеше до него. От време на време посягаше към джоба на якето му, изваждаше по една шоколадова целувка и развиваше целофана. Той се бе погрижил този път бонбоните да са с ядки. Това не беше джобът, където пазеше телефонния номер, който можеше да се окаже на Синди. Той се намираше в задния джоб на джинсите му и Грифин го местеше от един чифт панталони в друг, но още не й бе звънял. Не беше събрал необходимата смелост. Трябваше да измисли как да подходи, а докато Ралф търсеше другаде, Синди нямаше да се обезпокои: ако това наистина беше тя, както му се искаше да вярва. Беше твърде вероятно след толкова години следата да се окаже фалшива. Просто си даваше още малко време, за да се преструва, че не е така.

Заетостта му помагаше. Когато не добавяше дърва към огъня, Грифин с радост наглеждаше момичетата, особено след като Мика нямаше възможност да го прави. Той напълваше сироп. Той беше майсторът, а процесът никак не бе лесен. Не ставаше дума за някакво просто варене в примитивни съдове в първобитни времена. Грифин бе разбрал това, когато за пръв път бе видял апаратите в работилницата. Сега, когато всички бяха пуснати в действие, беше още впечатляващо.

Мика му обясняваше процеса с тих глас, докато наглеждаше, местеше, даваше наставления и гребеше. Грифин не знаеше дали беседата е предназначена за него, за Били или за момичетата, но му беше благодарен.

— Този клапан позволява на сока да се стича от резервоара отвън. Държа го там възможно най-дълго, защото студът намалява вероятността от появата на бактерии. След като влезе вътре, най-напред преминава през апарата за осмоза. Там от него се отделя доста вода. Оттам отива в пламъчната тръба, където парата от вече врящия сок го подгръзва. После се връща в котела и започва да ври. — Той

разбърка течността с голям метален черпак. — Следващият съд, този в средата, е по-малък от задния, защото сокът вече е започнал да се кондензира.

— Колко сладък е направо от дървото? — попита Грифин.

— Сокът от дървото има два процента захарност. След половин час в тези котли се превръща в сироп. А това означава шейсет и седем процента захарност.

Мика работи известно време, като ту разбъркваше сока, ту го оставяше да бълбука.

— Преди загаряше поне един котел на сезон и се налагаше да изхвърляме не само сока, но често и съда. Сега на всеки котел има измервателен уред, който следи нивото на течността. Така разбирам кога е спаднало.

— Може ли да опитам? — попита Миси.

— Не още — каза Мика, — но съвсем скоро — избути още сок. — Най-предният котел е за сгъстяване. Това е последният етап. Там сокът се превръща в сироп.

— Как разбираш кога става? — попита Грифин.

— Чуваш го — вметна Били.

Мика му обясни:

— Бълбукането се променя. Ако не можеш да го чуеш, разбираш по ей онзи термометър. Сокът се превръща в сироп, когато температурата му стане седем градуса над точката на завиране. Ако искаш да си съвсем сигурен, опитваш с онова нещо там. Нарича се хидрометър.

— Нещо мирише прекрасно — разнесе се глас откъм вратата. Беше Лили Киплинг, придружавана от съпруга си и от Чарли Оуенс. Когато те свалиха палтата си с явното намерение да останат, Грифин им повери момичетата и отиде в къщата.

* * *

Мика обичаше да говори за работата си. Чувстваше се уверен и компетентен. Но пристигането на гостите раздвои вниманието му. Беше стар обичай в Лейк Хенри приятели и роднини да се отбиват, когато усетят аромата на първата пара от обработката на сока. Тази

година обаче би предпочел да мине без посещения. Да, несъмнено се нуждаеше от помощта на Били и Грифин, които се занимаваха със страничните дейности, докато той бъркаше сироп. Нямаше нищо против и Мейда да донесе храна и напитки. Радваше се и на присъствието на Попи. Момичетата я обожаваха. На практика тя беше член на семейството. Едва ли щеше да се справи без нея през последните седмици.

Но спокойно можеше да мине без Лили, Джон и Чарли. Те му напомняха за множеството хора, които се стичаха при първото варене на сока всяка година, и за това колко различни са нещата сега. Още по-лошо бе, че Чарли също го знаеше и се опитваше да бъде полезен.

— Какво трябва да се прави? — попита той и потри ръце. — Мога да поработя.

— Всичко е под контрол — каза Мика, без да откъсва очи от бълбукащата златиста течност в котела.

— Свърши ли с поставянето на чепове?

— Не. Ще довърша сутринта. И бездруго не мога да започна да варя преди обед — отвърна му, но си помисли, че Чарли вече знае това, а ако не беше така, за какво изобщо му е притрябвал? Всеки, който разбираше поне малко от производството на кленов сироп, знаеше, че сокът тече, когато е най-топло през деня, и престава, щом слънцето се скрие и температурите отново се понижат. Мика можеше спокойно да вари до късно през нощта, за да свърши със сока, стекъл се през деня, защото най-добрият сироп се получаваше от пресен сок. Но не му оставаше нищо друго, освен да спре, докато сокът не потече отново.

— Мога да ти пратя един или двама от синовете ми, ако имаш нужда от допълнителна работна ръка — предложи Чарли.

— Всичко е наред — Мика стисна зъби. Истината бе, че се чувстваше като глупак в очите на хората от града, тъй като Хедър се бе оказала свършено различен човек, а той нищо не бе заподозрял. Все едно му бе изневерила. Чувстваше се унижен.

— Ей — смушка го с лакът Били.

Мика отново се съсредоточи върху сиропа и чу по-дълбокото бълбукане, което го изпълни с очакване против волята му. Внимателно разбърка с металния черпак и го извади. Сиропът беше готов. Точеше се на ленти от ръба на черпака.

Отвори клапана и сиропът се изля в цистерната. Междувременно избута следващата порция сироп в най-предния котел, премести този от задния в средния съд, отвори задния клапан и напълни съда с около двайсетина сантиметра пресен сок. Едва когато изля горещия нов сироп от първата цистерна във втора, снабдена с филтри, се замисли за навременното смушкване от страна на Били. Без него щеше да загори сиропа, а се гордееше, че е много голям майстор.

Кого да обвинява? Лили, Джон и Чарли, задето го бяха разсеяли, или Хедър, защото мисълта за нея непрекъснато го преследваше? Но в крайна сметка грешката беше единствено негова. Това го накара да внимава повече, защото иначе щеше да се провали.

* * *

Попи седеше в уютно ъгълче на стария диван на Мика, когато Грифин влезе през кухнята и прекоси коридора. Тя не четеше. Не гледаше телевизия и не слушаше музика. Не правеше кой знае какво, а в действителност ѝ бе необходима цялата сила, която можеше да събере.

Усмихна му се, когато влезе.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Майка ти се труди като пчеличка там горе. Смятах, че ще ѝ помагаш. Добре ли си?

Попи не беше сигурна. Чувстваше се... тъжна. Не бе свикнала с — играта.

Но въпреки това кимна утвърдително и му направи знак да се приближи. Грифин коленичи до нея, а тя се наведе напред и помириса ризата му.

— Ммм! Кленов сироп. Много издайническа миризма. Как върви?

— Сестра ти дойде.

Лили. Бъдещата майка. Внезапно изпита остра нужда да сподели новината с него.

— Тя е бременна, само че още никой не знае, така че да не си продумал.

— Няма. Благодаря, че ми каза. Очакването на бебе винаги е нещо вълнуващо.

Попи кимна и сплете пръсти в скута си.

— Нещо не е наред — рече Грифин, все още коленичил.

Попи сви рамене. Но той имаше право, а тя трябваше да излее душата си.

— Чувствам се... като зрител. Просто си седя и наблюдавам как нещата около мен се случват.

— Говориш за бебето на Лили ли? Или за ареста на Хедър? Правим всичко по силите си. Не оставям Ейдън на мира. Каси тормози прокуратурата в Калифорния. До известна степен всички сме зрители.

— Но ти вършиш и други неща.

Очите му светнаха.

— Искаш ли да дойдеш с мен в работилницата?

— И да гледам? — нацупено го попита. Съзнаваше, че се държи като капризно дете, но нищо не можеше да направи. — Не, не искам да наблюдавам.

— Можеш да ми помагаш с дървата.

Тя поклати глава. Раздразнението ѝ нямаше нищо общо с производството на кленов сироп.

— Още ли ми се сърдиш за онова, което казах? — запита я той.

— Би трябвало да е така. За това и за още много други неща.

— Какви неща?

— Че идваш тук. Че ми напомняш за всичко, което не мога да правя. Преди мислех, че мога да върша каквото поискam.

— А не е ли така?

Попи не отговори, а предпочете да каже:

— Седя си у дома и наблюдавам Виктория. Тя опитва всичко. Не се спира пред никакви препятствия. Безстрашна е.

— Тя е просто котка. Те не разсъждават като нас. Не анализират нещата. Не изпитват съжаление или вина. Нито пък страх.

— А аз се страхувам — промърмори младата жена. — Боя се от много неща.

— Назови едно.

— От теб — заяви Попи, но се смути от признанието и побърза да продължи. — Майка ми ходи на психиатър. Сигурно и аз трябва да го направя.

— Нямах нужда от психиатър — каза Грифин. — Добрият приятел може да свърши същата работа. Ти не таиш у себе си никакви дълбоки страхове. Просто понякога имаш нужда от човек, пред когото да изкажеш мислите си. Приятел може да ти е от полза.

— А също и психиатър.

— Обаче с приятел е по-евтино. Освен това ти нямах нужда от психиатър, защото имаш мен.

Тя стисна яката му и изстена:

— Но ти си проблемът!

— Защото те обичам ли? Това е лудост, Попи!

— Точно затова ми трябва психиатър.

— Един психиатър би седял тук с теб, докато намразиш тишината достатъчно, за да излееш всичките си страхове. Мога да ти покажа как става. Можем да го разиграем, само че... нямам много време. Не точно сега. Трябва да помогна на Мика. Така че да минем направо към същността — целият се изпълни с огромна нежност: очите, гласът и ръцете, с които обхвана лицето ѝ. — Знам за катастрофата, Попи. Знам за нея. Представи си най-лошото и бъди сигурна, че го знам. Ако смяташ, че ще го науча впоследствие и ще те намразя, грешиш. Не можеш да ми кажеш нищо, което да ме отблъсне.

Тя почти не бе в състояние да диша. Не каза нищо. Не можеше. Той чисто и просто блъфираше.

— Ако става дума за прошка — продължи Грифин със същия нежен тон, — имаш я, въпреки че не се нуждаеш от нея. Случват се всякакви гадости. Искаш ли да чуеш една? Гадно е, когато по-големият ти брат дава дрога на по-малката ти сестра, а всички се правят, че не забелязват нищо.

— На Синди ли? — слиса се Попи.

Той тъжно кимна:

— Признаваме го години по-късно, но само двама по двама и шепнешком, и едва след като злото вече е сторено. Джеймс живее с жена си и с трите си деца в Грийн Бей, Уисконсин, а Синди си тръгна отдавна. Той твърди, че тя го е молила за това. Да, наистина беше бунтарка. Започнала с марихуана, обаче след това не ѝ стигало, искала нещо по-силно и замесила и него.

— Той е продавал дрога?!

— Не, но можеше да намира. Когато му искала, той ѝ давал. Тя продължила да иска, а той продължил да ѝ намира. Отношенията ѝ със семейството все повече се влошаваха, животът ѝ ставаше все по-неуправляем, докато наистина се превърна в пълна каша. И тогава адът се продъни над главата ѝ. Тя не можа да го понесе и избяга. Чия беше грешката? На баща ми ли, задето беше толкова строг и суров, че никой от нас не смееше да се доближи до него; на мен и останалите, че не направихме нищо, или на Джеймс, който очевидно ѝ даваше дрога само за да пощури нашия старец — Грифин си пое дъх. — Стореното от Джеймс е продиктувано от злоба. А при теб? — бързо поклати глава и се върна към темата на разговора им: — Дори когато си съчинявам възможно най-лошия сценарий, не мога да видя никакъв зъл умисъл от твоя страна.

Попи мълчеше, докато мислите ѝ се върнаха от преживяния от Синди кошмар към собствената ѝ история. Не, нямаше никаква злонамереност, а само огромна небрежност, която бе довела до смъртта на един човек.

— Това повдига и друг въпрос, според психиатъра Грифин — подразни я той по начин, който ѝ подсказа, че просто се опитва да направи истината по-приемлива. — Стигаме до предположението, че проблемът не съм точно аз. Не е важно аз да ти простя за случилото се. Важно е ти да простиш на самата себе си.

Върху верандата се разнесоха стъпки от ботуши. След секунди влезе Камил, натоварена със завити във фолио пакети. Без да подозира, че прекъсва нечий разговор, тя започна да се събува.

След малко Попи разбра, че Камил напълно съзнава натрапеното си присъствие, но се опитва да реагира с тактично равнодушие, което владееше до съвършенство.

— Ще имат нужда от помощ за вечерта — каза тя и се запъти към кухнята. — Тук съм за продължението.

Попи я наблюдава, докато се загуби от поглед и се чу далечният звук от разговора ѝ с Мейда. Отново се обърна към Грифин и съзря учудваща уязвимост в изражението му.

— Разкажи ми повече за Синди.

Той поклати глава и посочи към нея. След това зачака, а тя просто не бе в състояние да понесе мълчанието. Трябваша ѝ само две секунди.

— Какво искаш да направя? — прошепна.

Но той не ѝ даде отговора, от който се нуждаеше. Не можеше да го стори и тя прекрасно го знаеше. Вместо това Грифин тихо каза:

— Позволи ми да се прибирам в дома ти през нощта. Ще оставам тук с Мика, докато има нужда от помощта ми — и те уверявам, че не го правя, за да ми прости, а за да простя сам на себе си, така че знам за какво говоря. Не искам да се връщам на Литъл Беър посред нощ. Искam теб.

Тя притисна пръсти към устните му. Ако допуснеше, че всичко казано от него е истина — за катастрофата, за злонамереността и за прошката, — това само правеше нещата още по-трудни. Той беше забележителен човек и явно искаше да бъде неин, само че тя не го заслужаваше.

След като това бе ясно, Попи не възнамеряваше да отказва на молбата му. Може и да бе виновна за нещо, което никога не бе изказвала на глас. Но не беше глупава.

* * *

Този ден Грифин остана в работилницата почти до полунощ, до единайсет часа в сряда и отново до полунощ в четвъртък. През всичките години, когато беше отварял бутилката с кленов сироп и бе заливал с него палачинките си, изобщо не бе предполагал колко труд изисква приготвянето му. Мика беше педантичен човек, но бе прав. Когато сокът станеше сироп, трябваше да се филтрира, за да се отстранят дори най-малките песъчинки. Веднага след това сиропът се бутилираше, за да е достатъчно горещ да се стерилизира и да създаде вакуум в опаковката, докато изстива. И като че ли това не беше достатъчно за един ден, та трябваше и да се измият всички съдове, използвани в работилницата.

Докато се добереше до дома на Попи, Грифин беше на края на силите си. А в четвъртък вечер дори настина. През деня от време на време леко преваляваше, което не бе проблем, докато слагаха чеповете, защото въздухът остана топъл, но вечерта, когато температурите паднаха, той започна да усеща и най-малкото влажно местенце по дрехите си. На всяка цена трябваше да вземе горещ душ и понеже

нямаше такъв на Литъл Беър, Грифин беше щастлив, че Попи е удовлетворила молбата му.

Честно казано, не би успял да стигне до Литъл Беър дори при смъртна заплаха. Работата през деня беше изтощителна, което означаваше, че не става и за нищо друго, когато се пъхаше в леглото до Попи. Беше страшно изморен, а трябваше да стане с първите слънчеви лъчи и да помага на Мика за чепове на останалите дървета.

Но между разсъмването и тръгването му за дома на Мика се случваха прекрасни неща. Грифин никога не се бе чувствал в такава физическа хармония с някоя жена, както сега с Попи. Вече не я разпитваше за катастрофата. Нужно бе да реши този проблем сама. Не говореше и за Синди. Трябваше да оползотвори по-добре краткото време, което прекарваха заедно.

Продължи да ръми и в петък — нещо като много гъста мъгла. Не валеше достатъчно силно, за да им попречи да поставят чепове, а и въздухът не бе достатъчно студен, за да преустанови сокоотделянето.

В събота сутринта, когато ги посрещна същото време, той би дал всичко на света, за да остане в леглото с Попи. Но захарните кленове не признаваха почивните дни. Нито пък ги интересуваше дъждът. Когато сокът потечеше, той просто си течеше и трябваше да бъде обработван. Грифин вече бе вложил в сезона достатъчно от себе си и бе обучен лично от Мика, за да не иска сокът да престоява в резервоара повече от необходимото. Освен това все още оставаха дървета без чепове. Ако имаха късмет, щяха да успеят да привършат с последните склонове до пладне. А това бе достатъчна причина, за да отиде да работи.

През деня се появи още по-основателна причина. Слязоха от плантацията на обяд, готови да запалят изпарителя за следобедното варене, когато един автомобил се зададе по алеята. Мика погледна към колата и тихо изруга, но Грифин знаеше, че тя не е на ФБР. Разпозна човека на волана — Ейдън Грийн.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мика вероятно би предпочел ФБР пред Ейдън Грийн. Към агентите на ФБР поне можеше да отправя критика. Можеше да ги обвинява в невежество, в безразличие и в машинално изпълнение на задълженията. Но Ейдън Грийн беше реална фигура от миналото на Хедър и макар съзнанието на Мика да вярваше в Лиса, сърцето му продължаваше да се преобръща и да се надява, че съществува друга причина, поради която тя не може да му каже истината.

Нямам време за това — мислеше си производителят на захар. — *Трябва да работя.* Но мъжът, който беше безумно влюбен в Хедър, отказваше да се подчини.

Сърцето му биеше лудо в гърдите, докато Ейдън се приближаваше към тях, макар да не бе такъв, какъвто Мика бе очаквал. Бе очаквал властно излъчване. Бе очаквал арогантност и пресметливост. Мъжът срещу него беше облечен семпло, имаше спретнат вид. Нищо във външността му не подсказваше някакво привилегировано положение. Изглеждаше изморен и изпит. Унил. И дори разтревожен.

Грифин го пресрещна и подаде ръка:

— Щях да ви взема от летището, ако се бяхте обадили.

— Не бях сигурен, че ще дойда — каза Ейдън. — Не знаех дали ще успея да стигна дотук. Един мъж от универсалния магазин в града ми каза къде сте.

Той стрелна Мика с поглед.

Мика не можеше да се насили да пристъпи напред. Макар да признаваше съществуването на Ейдън, никак не му харесваше, че толкова много време му е било нужно, за да се реши да говори.

— Този начумерен мъж е Мика — представи го Грифин. — Никак не му е леко с цялата тази каша, така че нека го извиним, ако не се държи особено любезно. Може ли да влезем вътре? — обърна се към него.

Нямам време за това — отново си помисли Мика. — *Трябва да сваря сока.* Но кимна. Предпочиташе да разговарят в дома му, отколкото някъде другаде. Тук поне до известна степен държеше нещата в свои ръце.

Мина през кухнята, защото си каза, че задният вход е съвсем подходящ за Ейдън Грийн. Този човек трябваше да види как живеят те. Домът му не беше като богаташките къщи в Сакраменто. Тук нямаше иконом, нямаше прислуга, нямаше готвач. Ако от дрехите им се посипеше сняг, щеше да изсъхне на пода.

Попи — с нейната къса коса, открито лице и пухкав пуловер — седеше на масата заедно с момичетата. Тъкмо бяха привършили с обяда. Плато със сандвичи очакваше мъжете.

Мика не бе в състояние да хапне нищо и отказа на Попи само с поглед.

Грифин и Ейдън го последваха. Чу как Попи им предлага да хапнат, чу и тях да отказват всичко, освен кафе, след това младата жена каза нещо на момичетата, но по това време в главата му звучаха твърде много гласове, за да разбере какво точно. Чуваше всички неща, които бяха изговорени след ареста на Хедър — всички хипотези, почудата, предположенията, догадките. Не беше сигурен дали е готов да чуе отговорите. Не беше сигурен, че изобщо някога ще бъде готов.

Не предложи на никого да седне и това нямаше нищо общо с любезността. Не се бяха събрали на чаша чай и сладки приказки. Настъпил бе моментът на истината. Погледна през прозореца, търсейки утеха в земята си, и се опита да поеме дъх дълбоко и с пълни гърди, но не успя. Дишането му остана учестено, а сърцето му продължи да думка в гърдите.

Обърна се с лице към стаята, облегна се на стената до прозореца със свити ръце, впери поглед в новодошлия и зачака.

Ейдън слагаше якето си на облегалката на един стол. Вдигна очи и изпита известно облекчение, когато видя Попи да влиза с кафето.

— Имам главоболие — промърмори той, пресегна се към чашата и отпи няколко отчаяни глътки.

Попи спря количката близо до дивана и явно възнамеряваше да остане. Мика реши, че има право. След момичетата и самия него тя бе най-дълбоко засегната от тайните в миналото на Хедър. Тъкмо си мислеше, че не знае откъде да започне, когато Грифин каза на Ейдън:

— Когато ви посетих в Минеаполис, категорично отказахте да говорите. Какво ви накара да промените мнението си?

Грийн доближи чашата до устните си, за да отпие отново. После впери поглед в кафето.

— Направихте много вярна забележка за причината, поради която съм станал училищен правен съветник. Винаги съм бил добряк, дори като дете. Точно затова Роб искаше да ме има до себе си. Аз правех и чувствах всички неща, които би трябвало да прави и чувства той. Дружбата му с мен му помагаше да си изгради нужния имидж.

— Защо му е била нужна помощ? — попита Грифин. — Та той е от семейство Диченца. Те са прочути със своето милосърдие.

Ейдън го изглежда мрачно.

— Ако човек има толкова пари, с колкото разполага семейство Диченца, трябва да направи нещо с тях, защото в противен случай Чичо Сам ще му вземе всичко. Чарли Диченца бе готов по-скоро да умре, отколкото да го допусне. Всичките му приказки, че е против силното правителство! Та той нямаше нищо против него. Беше прекрасно място, където да намира работа на приятелите си. Просто не искаше той да е човекът, който ще плаща за това. Фондацията на Диченца беше създадена преди всичко с цел данъчни облекчения. Имиджът му на милосърден човек бе просто добре дошъл страничен ефект. В този смисъл фондацията успяваше да убие с един куршум два заека.

— Знаехте ли това още тогава?

— Да. Всички го знаехме. Но когато си млад, смяташ, че можеш да се присламчиш към голямата власт и да я използваш за собствени цели. Не усещаш, че са забили зъбите си до кокал, преди да е станало твърде късно. А дотогава вече си тяхна собственост.

— Вие сте успели да се отскубнете.

Ейдън поклати глава в знак на несъгласие:

— Но не и тогава. В колежа получих степен по право. Имах я през цялото време, докато се вихреше тази история с Роб и Лиса. Роб ми беше приятел, затова трябваше да проявя лоялност към него, а старецът му разполагаше с нужната власт. Наистина вярвах, че ще бъде избран за вицепрезидент, а това означаваше, че за мен ще има хубав пост или в Белия дом, или като правен консултант на някоя сенатска комисия. Хранех илюзията, че мога да го издоя, а след това да

използвам поста си, за да правя добро — цъкна самоиронично с език и допълни: — Бил съм ужасно наивен.

— Защо така? — попита Грифин.

— Защото си държах устата затворена за Лиса и Роб, защото казах на ченгетата нещо съвсем различно от истината, защото на практика лъжесвидетелствах — той махна с ръка и продължи: — Показанията ми не бяха официални, но достатъчно е, че аз знам какво направих. Залавях се с дребни правни въпроси, свързани с фондацията, но вече не можех да понасям работата си. Чувствах се като измамник. Затова напуснах. Задълженията ми като училищен правен съветник ми допадат. Децата, с които се занимавам, имат проблеми със закона. Аз планирам защитата им и ги предавам на адвоката им, който поема нещата нататък и представя всичко като своя идея.

Мика започваше да се изнервя. Чакаше го работа.

— Вие сте направо образцов гражданин — подигравателно каза той. — Лошият, който се е покаял и е станал добър.

Ейдън впери очи в него:

— Опитвам се.

Мика отвърна на погледа му и го подкани:

— А сега опитайте да направите нещо за Хедър. Например да кажете истината.

— Тя беше добър човек.

— И все още е. Нещо ново?

— Наистина обичаше Роб Диченца — изстреля Ейдън.

Мика изпита болка. Знаеше, че мъжът нарочно го каза така, затова отстъпи.

— А Роб обичаше ли я? — попита Грифин.

Измина известно време, преди Ейдън да въздъхне и да погледне към Хюс.

— Роб не беше способен да обича, както го разбираме аз и вие. Беше отраснал в семейство, където любовта бе предмет на сделка: ти направи това за мен, а аз ще направя това за теб. Почти всичко имаше политическа цел. Нищо не беше истинско и чисто. А любовта на Лиса беше искрена.

— Наистина ли тя го е преследвала, както пише във вестниците? — запита Грифин.

— Не, тя не би направила подобно нещо. Не беше достатъчно изкусна или самоуверена. Той я преследваше, а не обратното. Тя работеше за доставчика на храни, когото използваше семейство Диченца. Непрекъснато организираха партита, така че тя идваше в дома им два пъти месечно. Вероятно първоначално Роб се е почувствал привлечен към нея, защото тя се опитваше да пази дистанция. Той направо обожаваше факта, че е бедна. Това влудяваше стария Чарли. Обичаше да изтъква, че е човек от народа, но всъщност беше безскрупулен кариерист. В действителност самият той произхождаше от бедно семейство и се възползва до крайност от този факт — типичната история за принца просяк, — но не искаше децата му да общуват с бедните.

— Знаехте ли, че Роб я е биел? — попита Грифин.

Ейдън отново започна да изучава кафето си.

— Твърдеше, че му се репчела и просто си получавала заслуженото.

— Непрекъснато?

Грийн сви рамене. Беше равносилно на признание.

— И вие не направихте нищо? — рече Мика сковано и прикова погледа на Ейдън.

— Напротив. Казах му да не я наранява. Предупредих го, че един ден някое от момичетата ще отиде при ченгетата, а разприказва ли се една, останалите ще я последват. Натяхвах му, че може дори да отиде в затвора, но той ми се изсмя. Сметна ме за луд.

— Какво ще ни кажете за бременността? — попита Грифин.

Ейдън отмести поглед и заговори:

— Когато тя му съобщи за това, той каза, че се опитвала да го хване, че детето не било от него и че ще плати за аборта, но само от добро сърце, защото тя му харесвала.

— А от него ли беше детето? — запита Мика. Неговата Хедър не търчеше по чужди мъже. Тя не беше такава.

— Откъде да знам, по дяволите! — възкликна Ейдън.

— Предположете — настоя Грифин.

— Беше негово. Тя не се срещаше с друг. Вече ви казах, че беше влюбена в него.

— Тя съгласи ли се да направи аборт?

— Не, и точно в това беше проблемът.

— Искате да кажете, причината за разногласията помежду им.

— Да.

— Притискаше ли го за пари, както твърди семейството му?

— Не. Съмнявам се изобщо да ѝ е хрумвала подобна мисъл.

Беше твърде деликатна и наивна. Освен това не би направила нищо, с което да го ядоса. Знаеше на какво са способни юмруците му. Надяваше се той да се размекне и да реши, че иска бебето.

— Вие откъде знаете на какво се е надявала? — попита Мика.

Ейдън срещна погледа му:

— Тя ми каза.

— Значи ви се обади по телефона и просто си изля душата, така ли?

— Не беше нужно да ме търси по телефона, защото аз бях непрекъснато около тях. Аз ги карах на срещите.

— Били сте му шофьор ли?

— Предпочитам да казвам, че просто му помагах. Освен това бях най-добрият му приятел. Тя мислеше, че ще успея да го убедя, че не е чак толкова лошо да задържи нея и бебето.

— Вие опитахте ли?

— Нямаше смисъл. Знаех какво мисли той. Вече ви разясних, че Роб не бе способен да обича. Затова ѝ казах, че може да намери по-добро решение. Посъветвах я да напусне града, да остави детето за осиновяване и да си намери друг.

— В известна степен тя е направила точно това — тихо се обади Попи.

— Само че нещо се е случило точно преди да напусне града — намеси се Грифин. — Пропускаме нещо — заяви той и се обърна към Ейдън. — Вие бяхте ли там онази нощ?

Грийн се поизправи и отвърна:

— Да. Това го има в досието. Но не бях в мъжката тоалетна.

— Видяхте ли какво се случи?

— Беше много тъмно.

В този момент Мика излезе от кожата си.

— Затова ли дойдохте чак дотук, за да ни кажете, че е било тъмно? Сега е най-натовареното време през годината за мен, човече. Започнал съм от осем сутринта и ще работя до полунощ. Ако имаш да

ни казваш нещо, сега е моментът. В противен случай просто се омитай от дома ми!

* * *

Разказът отне пет минути и постави пред Мика два проблема. Първият беше, че нямаше да повярва на Ейдън, докато Хедър не потвърди казаното от него, а тя отказваше да говори. Вторият беше много по-належащ. Ейдън тъкмо беше завършил разказа си, когато с крайчеца на окото си Мика долови някакво движение. Беше просто потрепване на дългата до пода покривка на масата и сигурно се дължеше на течението. Притаил дъх, той наблюдаваше плата. Когато помръдна за втори път, прекоси стаята, вдигна покривката и измъкна отдолу Стар.

— Какво търсиш тук? — скара й се, но гневът му бе привиден. Тя беше любимката му. Беше негова отговорност. В живота си бе преживяла повече загуби, отколкото заслужаваше. Ако не можеше да й даде друго, поне можеше да й осигури спокойно детство.

— Мама кара хубаво — каза малкото момиченце. — Тя не кара бързо.

— Знам, миличка. Ние говорим за друго място и за друго време.

— Но за мама, нали?

— За жена на име Лиса.

— Искam си мама.

Мика притисна бузката й към рамото си.

— Опитваме се да я върнем у дома. Точно за това става въпрос.

— Огледа стаята, търсейки други скривалища. — Къде е сестра ти?

— В килера. Не иска този човек тук.

Мика се запъти към коридора.

— Обади се на Каси — нареди на Грифин и понесе Стар към детската стая. Вратата на килера беше открехната. — Излизай, Миси.

— Няма — отвърна приглушено гласче.

Той отвори вратата. Одеята бяха откачени и дръпнати, за да скрият детето, но Мика го чуваше.

— Ти можеш да влезеш — каза Миси, — обаче не и този човек, не и Хедър.

Мъжът коленичи пред мястото, откъдето идваше гласът ѝ, и сложи Стар на коляното си.

— Защо не и Хедър?

— Тя вече не е от нашето семейство.

— И защо не?

— Защото този човек не ми харесва.

Мика разбираше какво се опитва да каже тя. Ейдън символизираше част от Хедър, която ги плашеше. Миси реагираше тъкмо на този страх.

Запита се как би могъл да я успокои, след като самият той не намираше покой?

— Излез навън — помоли я.

— Няма.

— Само аз съм. Аз и Стар.

— И Попи, и Грифин. И него не харесвам.

— А аз го харесвам — вметна Стар.

Миси подаде глава между одеялата.

— Защото обичаш шоколад, обаче си много малка и не забеляваш каквото виждам аз.

— А ти какво виждаш? — попита Мика.

— Той се опитва да ни отнеме Попи точно както някой ни отмъкна Хедър и мама.

— Той не прави нищо подобно, Миси. Тук изобщо не става дума някой да отмъква някого. Става въпрос за събиране. Грифин иска да се събере с Попи. Хедър трябва да се събере с нас.

Очите на Миси бяха буреносни, а гласът ѝ бе детско подражание на собствения му гневен тон отпреди малко:

— Нямам нужда от Хедър.

— Мислех, че я обичаш — рече баща ѝ.

Стар вдигна главичка към него и каза:

— Аз я обичам. Ти също, нали?

— Мика — тихо го повика Попи от прага, — Каси иска да отидем.

Той се изправи и отново вдигна Стар.

— Аз не мога да дойда. С момичетата трябва да варим сироп.

Заобиколи инвалидната количка и се запъти към кухнята, опрял Стар на хълбока си. Били беше там и дъвчеше един сандвич. На

минаване покрай него Мика каза:

— Отивам да запаля изпарителя.

Прекоси задния коридор и вече поставяше ръка на бравата на вратата, когато го спря гласът на Грифин:

— Трябва да се срещнем с Хедър.

Мика се обърна назад:

— Както искате.

— И Ейдън ще ни придружи.

— Добре.

Попи заобиколи Грифин и застана пред него.

— Трябва да дойдеш, Мика. Важно е!

Той отчаяно се надяваше Попи да е права. Но вече бе ходил при Хедър и тя бе отказала да говори. Каква полза да отиде сега? Тук, в работилницата и с момичетата, той имаше цел, животът му имаше смисъл.

— Трябва да работя, Попи. Не мога да хукна до Уест Иймс. Сокът тече, слънцето пече. Ако аз не го сваря, кой ще го стори?

— Аз — обади се Били зад гърба на Грифин. Беше се изправил и изглеждаше по-висок от когато и да било. — Аз мога да се заема с нещата. Позволи ми да се обадя по телефона и ще повикам помощ. И аз имам приятели в града.

Попи се приближи до Мика и настойчиво прошепна:

— Как можеш да се сърдиш след всичко, което ни каза Ейдън?

Той не знаеше отговора, но несъмнено беше сърдит.

— Толкова сме близо, толкова близо — каза Попи. — Каси има нужда от съдействие. Тя трябва да чуе цялата история, разказана от Хедър. Ти не искаш ли? Искаше. От дни копнееше за това.

— Като види Ейдън, може би ще го направи — продължи младата жена със същия умоляващ тон. — Каси разчита на това. Но ако не си там, нищо не би имало значение за Хедър. Тя те обича, Мика. Ако изобщо някога е имала нужда от теб, сега е моментът — спря, за да си поеме дъх, след това прошепна: — И бездруго вече се бои, че те е изгубила, защото не ходиш да я виждаш. Не можеш ли да й простиш?

Стар му спести необходимостта да отговаря, защото обхвана лицето му с мъничките си ръце и го обърна към себе си:

— Помогнах на Попи да направи сандвичите, а част от тях са с риба тон. Мама много обича риба тон. Може би ако й занесеш няколко

сандвича, ще се сети за мен.

* * *

Стаята беше малка за петима души, но Каси настоя, че всички те са от изключително значение за защитата на Хедър, затова пазачът ги пусна. Мика стоеше най-отзад, беше се облегнал на стената и си повтаряше, че е там само заради Стар, но това трая, докато вратата се отвори и влезе Хедър. Когато сребристите ѝ очи се впиха в неговите, той осъзна, че се е лъгал. Остра болка прониза сърцето му както първия път, когато я бяха отвели.

След това тя забеляза Ейдън и малкото руменина по бузите ѝ се оттегли. Неистово потърси с поглед Каси, която се приближи, взе ръцете ѝ в своите и тихо заговори.

* * *

Каси беше решена да успее. Марк можеше да я обвинява, че е прекалено отдадена на работата си и изключва от живота си хората, които я обичат, но Хедър беше една от тях. Ако в живота ѝ изобщо можеше да настъпи момент, когато да е в състояние да промени хода на нещата, той бе сега.

— Най-накрая разполагам със силен довод — обясни тя на Хедър. — Ако Ейдън свидетелства за насилието, което е било упражнявано над теб, ще можем да изтъкнем, че си се страхувала за живота си.

Хедър измери Ейдън със скептичен поглед и прошепна на Каси:

— Има и други обвинения.

— Бягство от правосъдието ли? Можем да се справим с това. Наистина. Написала съм си домашното. Семейство Диченца се гордее много със своя имидж. Разправят наляво и надясно колко си коварна и никой не подлага думите им на съмнение, защото досега не си имала възможност да се защитиш. Нещата ще се променят, ако решиш да говориш. Разказът ти няма да им хареса и няма да позволят да се

цитира в пресата. Ще принудят прокурора да сключи сделка. След като чуят и твоята версия, ще поискат всичко да се уреди тихо и бързо.

— Те имат власт и са в състояние да осъдят невинен човек.

— Не и този път. Разполагаме с медицински свидетелства. С документите по осиновяването. Имаме и Ейдън.

Хедър още веднъж погледна към него и прошепна на Каси:

— Защо сега?

Стаята беше малка и всички чува въпроса ѝ. Отговори ѝ самият Ейдън:

— Защото са налице насилие и злоупотреби, които не са само физически. Те се възползват от властта, а това не е редно. Роб е мъртъв. Ти си уредила живота си добре. Не виждам какъв е смисълът да те преследват сега. Страдала си. Знам го. Лично аз те откарах в болницата. Два пъти. Казах на стареца. А той заяви, че ще забрави какво съм му съобщил и че ще е най-добре аз самият да направя същото.

— И ти си го сторил! — изстреля Мика. — Държал си скапаната си уста затворена, когато са я обвинили в убийство!

— Тя си беше заминала — възрази Ейдън. — Нямаше процес. Тя избяга. Успя да уреди живота си по-добре. Вината ми не е в това, че замълчах тогава, а че позволих нещата да стигнат дотук. Ще трябва да живея с тази вина, но още не е късно да променя изхода от случилото се.

Хедър беше притаила дъх. Каси се намеси настойчиво:

— Майката на Роб е най-уязвимото звено. Той е бил неин син и тя едва ли би искала името му да се опозори. А остава и детето. — Погледът на Хедър се стрелна към Мика, затова Каси разтърси ръцете ѝ, за да привлече вниманието ѝ към себе си. — Майката на Роб е религиозна. Едва ли би искала да се разчуе, че синът ѝ е настоявал за аборт на собственото си дете.

— Той твърдеше, че не е негово — каза Хедър почти безмълвно.

— Тестовете могат да докажат истината.

— Как без детето? Не знам къде е тя.

— Ще успеем да я открием, Хедър. Имай ми доверие.

— Ще ме намрази заради онова, което съм ѝ причинила.

— Никой не те мрази заради онова, което си сторила тогава. Сърдим ти се за това, което правиш сега — каза Каси, но се усмихна,

за да смекчи ефекта от думите си. — Хедър, каквато я познаваме, е силна жена. Способна. Всеотдайна и решителна. Но тази Хедър, която е в затвора, няма нищо общо с нея. Искаме нашата Хедър да се върне. Нея обичаме.

— Само че...

— Никой от нас не е съвършен. Ала за мълчанието ти... за мълчанието ти... няма извинение. Всичко друго сме способни да ти простим.

Очите на Хедър отново се стрелнаха към Мика, но този път се задържаха по-дълго.

* * *

Попи слушаше внимателно, наблюдаваше Хедър, без да мигне, и се опитваше да й внуши с цялата си сила, че трябва да говори, да разкаже всичко, да се защити. Но когато приятелката ѝ вдигна поглед към Мика, Попи извърна глава към Грифин.

Неговите очи също чакаха.

Наистина ли знаеш? попита без думи тя.

Той леко кимна.

И ми прощаваш?

Той кимна отново и изви вежди:

Ами ти? Ти прощаваш ли си?

Попи можеше да прости на Хедър. Можеше да прости и на Мика заради гнева му, и на Грифин, задето бе забъркал цялата тази каша. Можеше да прости и на майка си, задето бе такава перфекционистка, и на Лили, която бе твърде красива за собственото си добро, и на Роуз, че е толкова ограничена. Но ѝ беше по-трудно да прости на себе си.

* * *

Мика не чу много от думите на Каси. Беше твърде погълнат от щастливите спомени за съвместния си живот с Хедър, за всичко, което продължаваше да желае силно. Да, наистина го искаше, особено когато тя го гледаше както сега, сякаш той бе центърът на нейния свят, сякаш

неговите думи имаха по-голямо значение от думите на останалите, сякаш неговата обич беше единственото нещо, за което тя наистина копнееше.

Гняв ли? Че какво друго беше гневът, ако не преходно чувство, недоразумение, неуспех в общуването? Той нямаше място в един дълъг и пълноценен живот — живот, прекаран с човека, когото обичаш.

— От това имаме нужда — казваше Каси, — но показанията на Ейдън не са достатъчни. Ти си била сама в колата онази нощ. Трябва да ни кажеш какво се случи.

През цялото време, докато Каси говореше, Хедър не сваляше очи от Мика. Нейните бяха плувнали в сълзи и това само засилваше болката му. Изведнъж стената, на която се бе облегал, му се стори студена и твърда. Той се дръпна оттам, приближи се до Хедър, обвися й с ръце и повдигна брадичката й с палците си.

— Разкажи ми със свои думи — подкани я той.

Тя се поколеба за последно, изучавайки лицето му. Всичко в него сякаш крещеше: *Кажу ми. Трябва да знам. Обичам те! Това няма да се промени.* Сигурно го бе чула, защото обхвана китките му с ръце и силно ги стисна.

После думите бликнаха като печален порой:

— Не исках да излизам с него. Всъщност исках, защото жена като мен с мъж като него е сбъдната мечта, но знаех, че няма да се получи. Сигурна бях. Ние бяхме твърде различни. Когато му го казвах, той ме уверяваше, че всичко е наред, че ме обича, но трябва да пазим връзката си в тайна, докато не настъпи подходящият момент, а тогава той сам щял да каже на целия свят. *На целия свят*, това бяха думите му, сякаш наистина се гордееше с връзката ни.

— Но той те е биел — вметна Мика и прокара палеца си по белега в ъгълчето на устата й.

— Когато беше пиян. След това винаги се извиняваше, че е пил и ме е удрял, а аз го обичах, или по-скоро обичах мечтата. После забременях и всичко се разпадна. Той побесня. Обвини ме, че детето не е негово, че винаги използвал презерватив.

— Така ли беше?

— Когато бе трезвен. Но детето беше негово. Не съм била с друг мъж. Освен това не настоявах да се ожени за мен. Просто исках да ми

помага да издържам бебето. — Гласът ѝ се снижи до шепот. Очите ѝ се изпълниха с копнеж: — Исках това дете. Толкова го исках!

— Заради детето ли се скарахте онази нощ?

— Аз не възнамерявах да казвам нищо. Бях на работа, но той непрекъснато ме търсеше, преследваше ме и не спираше да пие. Започна да ме обижда на висок глас и накрая бях принудена да изляза с него, за да го успокоя. Попита ме дали вече съм абортирала, а когато му казах, че не съм, заяви, че ще го направи вместо мен.

Мика усети как му прилошава.

— Да го направи ли?

— Каза, че ще ме рита, докато бебето не излезе, и ме задържа настрана от хората. Аз се отскубнах и побягнах, а той ме последва.

Мика съзря болката в очите ѝ и му се прииска веднага да я прогони оттам, да я накара да замълчи. Тя потвърждаваше казаното от Ейдън. Но въпреки това трябваше да продължи. Трябваше да измъкнат всичко от нея, защото разказът на Ейдън спираше дотук.

— Какво стана после?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато думите, които от толкова време бе таила, изригнаха:

— Повярвах му. Повярвах, че ще започне да ме рита и ще убие бебето. Не можех да позволя да се случи. Затова хукнах между колите на паркинга към своята. Мислех само как да избягам. Подкарах, но беше ужасно тъмно. Стигнах до откритата част на паркинга и само си повтарях, че почти съм успяла, че почти съм свободна, затова увеличих скоростта. Нямах никаква представа, че ще изскочи точно пред колата. — Тя се разтрепери. — Не знаех, че е умрял. Смятах, че ще се оправи, защото беше мъртвопиян. И защото беше Диченца. Те не умират. Дори не се нараняват.

— Но си избягала.

— Той беше от семейство Диченца. Можеше да се отърве със сътресение на мозъка, но те щяха да ме погнат. Щяха да ме изпратят в затвора и да ми вземат детето. Да, побягнах и когато научих за смъртта му, продължих да бягам. Щях да умра от мъка, когато дадох детето за осиновяване, но така то щеше да е на сигурно място. След това дойдох в Лейк Хенри, открих теб и момичетата и просто... просто прогоних цялото нещастие от мислите си. Когато направиш така, когато

прогониш всички черни мисли, можеш да се престориш, че нищо не се е случило. Точно така се чувствах през по-голяма част от времето.

— А през останалата част? — попита Мика.

— Това ставаше, когато ти заговореше за брак и деца. Тогава го чувах.

— Какво?

— Ударът на тялото му в колата. Понякога го чувах оглушително силно и безмилостно и едва после разбихах, че е собственото ми сърце. Никога няма да забравя този звук. Това е ужасен звук, Мика, а когато узнаеш, че е краят на нечий живот... ако не беше детето, сигурно щях да се самоубия. Не мога да си представя, че съм причинила нечия смърт.

— Ето това е нашият аргумент — обади се Каси.

— Няма да ми повярват — каза Хедър на Мика.

Той погледна към Ейдън:

— Нейният разказ съвпада ли с видяното от теб?

Грийн кимна:

— Той беше пиян и я заплаши.

Каси го попита:

— И сте готов да свидетелствате?

— Да.

Хедър стисна още по-силно китките на Мика.

— Не искам да се връщам там. Нямах представа с каква власт разполагат те.

Не, той наистина нямаше представа. Беше имал предимството да прекара живота си сред по-порядъчни хора от семейство Диченца. Усещаше, че ако поправи някои изгорени мостове, тези хора ще подкрепят решително Хедър, след като чуят историята ѝ, но това не значеше, че ще бъде лесно. Щяха да се превърнат в новина от първите страници на вестниците. Хедър трябваше да се върне в Калифорния, а един господ знаеше какво я очакваше там.

Но Мика бе сигурен в едно. Ако Хедър се върнеше, нямаше да е сама.

Попи искаше да празнува. Знаеше, че Каси трябва да свърши още много работа, за да уреди възможно най-доброто споразумение за Хедър преди връщането ѝ в Калифорния, а оставаше и въпросът с детето. Нужно бе да открият момичето, ако искаха ДНК тестовете да

свършат работа. Но този следобед напреднаха толкова много, че на Попи направо ѝ се виеше свят. Беше изпълнена с оптимизъм. И със смелост.

Точно това каза на Виктория, когато се върна вкъщи, пое телефоните, отговори на няколко любопитни обаждания и самата тя проведе няколко въодушевени разговора. Все още преливаща от енергия, отиде в залата за упражнения.

— Чувствам се много смела — съобщи на котката, тържествено вдигна оранжевата топка от скута си, внимателно я постави на земята и се приближи към стената. Свали шините, подържа ги и ги огледа. Стигна дори дотам да се наведе и да сложи едната на крака си.

Тogaва чу шума от снегомобил откъм езерото и се приближи до прозорците. Светлината на фарове прониза бързо гаснещия ден. Наблюдаваше машината и нейния водач с каска на главата и знаеше кой е той. Пусна шината, отиде в дневната и отвори вратата към верандата точно когато той паркираше. Дръпна се, за да го пусне да влезе.

Грифин свали каската и се усмихна:

— Здравсти.

Тя се усмихна в отговор, неспособна да му устои. Беше очарователен с разрешената си кестенява коса и зачервените си страни. Харесваше му езерото през зимата и това ѝ достави удоволствие.

— Здравей.

— Днес се справихме добре.

Тя кимна.

— Дойдох да те повозя малко.

— Мика те е пуснал толкова рано?

Усмивката му стана по-широка:

— Били е извикал приятеля си Еймъс. Нали се сещаш, онзи старец от Котън Коув, който цял живот се е занимавал с добива на захар. Нямаат нужда от нас. Мика им помага да поддържат огъня заедно с момичетата, обаче аз съм излишен.

— Излишен ли?

— И това ужасно ме радва. Така че хайде да се поразходим.

Знаеше какво изпитва той. Беше завладян от лекомислие, което съпровожда внезапното спадане на напрежението. Но тя бе решила никога вече да не се вози на снегомобил.

— Стъмва се.

— Знаеш ли колко ясно се вижда от тези неща, след като снегът отрази светлината на фара?

Знаеше. Знаеше всичко за *тези неща*.

— Може би друг път — каза Попи.

— Искам да те заведа на Литъл Беър.

— Вали — запротестира тя, но Грифин имаше отговор и за това възражение.

— Не, вече спря. Просто ръми. Били ми позволи да използвам неговия снегомобил, затова си помислих, че можем да вечеряме на острова. Взах малко чили от Чарли. Знам, че го обожаваш.

Попи огледа машината.

— Не мога да го направя.

— Доверие ли ми нямаш?

— Не, имам лоши спомени.

— Може би е време да натрупаш нови.

Принципно погледнато, беше съгласна с него. Но моментът не бе подходящ. Още не беше готова.

— Хайде, Попи — заувещава я Грифин. — През онази нощ е имало буря. Станалото няма нищо общо с алкохола. Можело е да се случи дори на най-опитните водачи.

Усмивката ѝ се стопи заедно с последната частица от благосклонността ѝ. Тя се изпъна на стола и попита:

— Откъде разбра за това?

— Ако ти кажа, ще дойдеш ли на разходката?

— Да.

— Прочетох полицейското досие. Не е секретно.

— С кого си говорил?

— С теб. Само с теб.

— Аз не говоря за катастрофата.

— Точно така. Събрах две и две, а ти го потвърди.

Не можеше да отрече, че го бе направила. Попи се почувства като в капан, обърна количката и се върна в залата за упражнения. Чу как той изрита ботушите си, а след това шума от стъпките му подире си. Застанала с гръб към него, тя каза:

— Нямам право да се возя на снегомобил, както нямам право да ходя, да се омъжвам или да имам деца.

— Тогава сбъркай още веднъж — рече Грифин и преди тя да осъзнае какво става, той пхна първо едната, а след това и другата ѝ ръка в кожата. Секунди преди да я вземе на ръце, пусна шапката ѝ в скута. — Сложи си я — нареди ѝ и се запъти към вратата.

— Не искам да правя това, Грифин — възпротиви се Попи и се почувства ужасно притеснена, докато той обуваше ботушите си. — Стъмва се. Снегомобилите ме плашат. Искam си количката.

Студът я блъсна в лицето, когато той отвори вратата, но само след миг Грифин ѝ нахлупи каската и отново ѝ стана топло.

Обкрачи снегомобила, сложи я да седне пред него и пхна глава в собствената си каска. Едва тогава спря и вдигна стъклата на двете каски. Погледна я по-меко:

— Кажи ми, че не искаш да го направиш. Ако наистина е така, ще те върна вкъщи.

Ако ѝ беше дал право на избор, Попи може би щеше да се откаже. Беше възрастен човек. Сама вземаше решенията си. Не виждаше причина да върши нещо насила, още по-малко такова, което ѝ причиняваше емоционални терзания. Но това не бяха единствените ѝ чувства. Да, първото ѝ качване на снегомобил от катастрофата я връщаше към спомените, но странно — лошите бяха доста смътни. По-ясно си спомняше хубавите неща — възбудата, дързостта, щипещия студ.

Не искаше да се връща вътре. Тази вечер трябваше да празнуват. А това отбелязване на повода беше съвсем подходящо.

* * *

Подходящо беше слабо казано. Разходката по езерото беше вълнуваща, вечерята пред буйния огън беше очарователна, а любенето след това бе божествено. Не държеше много на удобствата в банята, но Грифин беше помислил и за това и се бе справил учудващо добре. Въздухът беше влажен, но удивително мек, затова останаха известно време, увити в одеялата, под навеса на верандата. Нямаше звезди и луната не се виждаше. Когато мъглата се превърна в ситен дъждец, а той се преобрази в едри пухкави снежинки, звездите озариха езерото.

Докато седяха на верандата, помежду им се възцари безмълвна интимност. Сгушена в него, Попи понечи да го попита кога ще се върне в Принстън. Знаеше, че той ще си тръгне. Това щеше да му омръзне.

Тя нямаше да го последва. Можеше да го направи, но не искаше. Обичаше Лейк Хенри. Обичаше живота си тук. Обичаше хората, мъничкото градче, чувството, че владее положението. Ето, сега се намираше на един остров и напълно зависеше от Грифин, но нямаше нищо против. Не можеше да си представи, че в града може да се чувства толкова удобно.

В края на краищата, въпреки цялата интимност, тя не го попита кога възнамерява да си тръгне, защото не искаше да чуе отговора. Но си помисли за това, когато се събуди посред нощ, докато той слагаше цепеница в огъня, помисли си го и когато се събуди за втори път от трополенето на лапавицата по покрива.

— Червени катерици — сънливо промърмори Грифин и я придърпа към извивката на тялото си.

— Лапавица — прошепна тя и се запита дали той нарочно я бе дръпнал така, за да ѝ бъде опора, понеже не е в състояние да се справи сама. Всъщност нямаше нищо против. Беше толкова естествен, толкова удобен и приятен начин да спи.

Само дето изобщо не можа да мигне. Лежеше и разсъждаваше защо се чувства толкова виновна, че е с него, слушайки как се сипе лапавицата. По звука позна кога се превърна в студен дъжд, който щеше да се засили с приближаването на утрото. Но ромоленето на дъжда я приспа и тя най-сетне затвори очи.

* * *

Тъй като мокрият сняг бе полепнал по прозорците, отне им известно време, преди да разберат, че са се успали. Внезапно Грифин скочи и погледна часовника си.

— Боже, десет и половина е!

— Неделя е и е студено. Ела да ме стоплиш.

Завъртя се към нея:

— Трябва да отида у Мика.

— Едва ли ще успееш. Погледни навън.

Той изруга тихо, защото печката беше угаснала и вътре бе студено, притича гол през стаята, открехна вратата и надникна навън. Когато най-сетне проговори, звучеше ужасено:

— Всичко е замръзнало. Добре че вчера свършихме с чеповете. Днес щеше да се налага да къртим леда, за да ги поставяме.

Затвори вратата и се върна към импровизираната постеля от натрупани една върху друга завивки и възглавници.

Попи усети измръзналото му тяло и го разтри, за да го стопли.

— Днес няма да ходиш там.

— Не знам дали бих успял — каза той и се уви. — Не знам дали изобщо ще успеем да се доберем до брега — и точка.

Попи се усмихна.

Към обяд вече валеше леденостуден дъжд и мисълта да се върнат със снегомобила им се струваше крайно непривлекателна. Затова хапнаха супа от консерва и фъстъчено масло направо от буркана и отново легнаха да спят. Към един часа се пробудиха и погледнаха навън. Всичко наоколо бе замръзнало, а леденият дъжд продължаваше да вали. Решиха, че след още час положението ще се подобри, затвориха вратата и се върнаха пред огъня.

— Какъв е първият ти спомен? — попита Попи.

— Най-първият ли? — усмихна се той и се замисли. — Било е много отдавна. Ранди ходеше на училище, значи съм бил около тригодишен. Той ми беше другар в игрите и мразех да тръгва за училище. Помня как стоях на вратата и го гледах да се качва в училищния автобус. А твоят?

— Как татко ме прегръща. И ми чете приказка. Толкова ми се иска да го познаваше! Беше много мил човек. А кой е най-хубавият ти спомен?

— Най-хубавият ли? Денят на благодарността през всичките години в колежа. Канехме у дома повече от трийсет човека. Страшно ми харесваше. Но докато завърша, Синди вече си бе тръгнала и след това не беше същото. А твоят най-хубав спомен?

Искаше ѝ се да научи повече за Синди, но най-хубавият ѝ спомен изплува точно пред тази мисъл.

— Той е съвсем отскоро. Как мама прегръща Лили в залата на общината през октомври. Прегръдката имаше символично значение.

Малко по-късно беше видяла Грифин за пръв път, което бе превърнало този случай едновременно в най-хубавия ѝ спомен и в ново начало. След това се сгълча наум, че е позволила на въображението си да се развихри, и попита:

— А кой е най-лошият ти спомен?

— Нощта, когато мама почина. А твоят?

— Знаеш. Катастрофата.

— Едно желание — каза Грифин, — ако имаш право само на едно желание, какво ще бъде?

— Първо ти.

— Пет деца, три кучета и една котка — за да строява останалите. Сега е твой ред.

— Две. Аз бих искала две деца — промълви тя и го погледна учудено.

Той не каза нищо, не я подразни, че неволно е изпуснала тези думи, нито ѝ напомни за неведомите начини, по които действаше подсъзнанието, а това още повече засили любовта ѝ към него. Ако зависеше от нея, щеше да остане в хижата цяла седмица.

Сетне се разнесе силно пращане, един боров клон се откъсна от ствола и се строполи на земята, а Попи усети как я пронизва лека тревога. Грифин, който не беше местен, се досети по-късно, но тогава ужасно се притесни.

— Ако подобна буря нарани дърветата в плантацията, какво ще стане? — попита той.

Когато Попи отказа да изрече думите, той започна да събира нещата им.

* * *

На връщане караха съвсем бавно. Докато прекосяваха откритите места, пред очите им изникваха следите от нанесените поражения. Превити и разцепени дървета, порутени навеси. Когато приближиха дома на Попи, видяха, че върху верандата ѝ е паднало дърво.

След секунди вратата на къщата се отвори и отвътре излязоха Мейда, Лили и Роуз. Мейда се подхлъзна и едва не падна, но дъщерите

й успяха да я подхванат. Трите се заковаха на място и впериха поглед — не в дървото, а в Попи и Грифин.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мейда изглеждаше ужасена, което на свой ред уплаши Попи и тя си помисли, че някой техен познат е пострадал или дори нещо лошо.

Грифин спря възможно най-близо до верандата зад падналото дърво, изключи двигателя, вдигна я на ръце, но придвижването им не бе нито толкова бързо, нито толкова приятно, колкото предния ден. Снегът се бе превърнал в ледена пързалка. На два пъти той се подхлъзна и замалко да падне. Когато я внесе вътре, Попи си отдъхна с облекчение.

— Слава богу! — възкликна Мейда и последва Грифин, който понесе Попи към спортната зала. Майка ѝ беше притиснала ръка до гърдите си и дишаше учестено. — Знаеш ли колко се изплаших?

— За мен ли?

— Разбира се, че за теб. Дойдох тук рано сутринта, за да се уверя, че си добре, а теб те нямаше. Столът и колата ти бяха тук, а теб те нямаше. Знаеш ли какво ми мина през главата?

— Помисли, че са те отвлекли — осведоми ги Роуз, като изникна до Мейда, докато Грифин слагаше Попи на стола. — Отвлечена, изнасилена, убита. Не се ли сети да позвъниш на някоя от нас и да ни кажеш къде си?

Не ѝ беше хрумнало. Попи почувства как я пробожда угризение. Пресегна се към Виктория, която се бе изправила на задните си крака и искаше да скочи, но котето в скута ѝ донесе само временна утеха. Погледна безпомощно към Грифин.

— На острова няма телефон — каза той. — Щяхме да се върнем още сутринта, но решихме, че е твърде опасно. Съжалявам. Вината е моя.

Думите му бяха насочени към Мейда, но отговори Роуз:

— Попи можеше да прецени нещата по-добре. Трябваше да се досети, че ще се притесняваме. Не е възможно да не си знаела това,

Попи. Ти никога не нощуваш извън дома. Никога. При това без количката.

— Роуз — тихо се намеси Лили, — нали се върна. Просто е станало недоразумение.

— Това си е чист егоизъм — поправи я Роуз. — Столът стои тук празен, само котката лежи на него. Какво сме си помислили според нея?

— Не знаех, че ще идвате — оправда се Попи.

— И когато започна бурята ли? — Отвън се разнесе трясък. Роуз вдигна поглед към покрива. Когато подозренията ѝ се потвърдиха, отбеляза със задоволство: — Ето, видя ли? Това е достатъчна причина за безпокойство. Един бог знае какво може да се случи в такава буря, а ти настояваш да живееш сама, което е егоистично само по себе си, но това е друга тема. Мама винаги проверява как си. Заради теб се състари поне с десет години.

— Нищо ми няма — промърмори Мейда.

— Напротив — опонира ѝ Роуз. — Беше изпаднала в паника. Вече не си толкова млада.

— Но не съм и толкова стара, колкото ме изкарваш. Добре съм — настоя Мейда, но Роуз отново се обърна към Попи.

— Едно е, когато бяхме деца и ти правеше каквото си наумеше. Колкото по-щуро, толкова по-добре, без да помислиш за мама и татко. Не те интересувахе дали се притесняват. Е, самата аз съм майка и знам какво означава едно дете да се държи безотговорно. Само че ти вече не си дете. Смятах, че катастрофата те е направила по-отговорна.

— Явно не е — каза Попи, защото това беше единственият начин да затвори устата на сестра си. — Нещата от живота идват и си отиват. Вече съм възрастна, но продължавам да се държа безотговорно. А ти си майка и все още си тесногръда.

— Попи — примоли се Мейда.

Но Попи беше вбесена:

— Тя е права за едно. Не нощувам другаде, при това без количката, нали? Не съм го правила от дванайсет години, но този път го сторих, защото беше нещо, което ужасно исках, въпреки че... въпреки че... — опита се да го изрече на глас — ... няхах право на това. Живея така от дванайсет години, докато Роуз си прекара чудесно

в колежа, омъжи се за сладкия Арт, роди три прекрасни деца и това е много хубаво, защото тя го заслужава, а аз — не.

— Попи — прошепна Лили и се приближи към нея.

— Не го заслужавам — натърти Попи, но не гледаше към сестрите си, а към майка си, — защото аз карах през онази нощ. Грифин се досети. Ти сигурно също си подозирала.

— Ти ли си карала? — зяпна Роуз.

Очите на Попи не се откъснаха от лицето на майка ѝ. От дванайсет години изпитваше нужда да каже това само за да види реакцията на Мейда. Когато в хижата Грифин я бе попитал за какво мечтае, за малко да му каже, че копнее за обичта на майка си. Сега внимателно я наблюдаваше.

— Седяхме там, пиехме и се веселяхме — продължи тя, — а когато стана време да се прибираме у дома, Пери беше много пиан, затова трябваше аз да управлявам снегомобила. Не бях пиана. Ала карах твърде бързо и изгубих контрол. И двамата полетяхме. Аз паднах на земята, затова съм в инвалидна количка. Но Пери се удари в едно дърво и затова е в гроба.

— Полицията знае ли? — попита ужасено Роуз.

— Роуз! — укорително извика Лили и окуражително сложи ръка върху рамото на Попи.

Попи се обърна с лице към Роуз:

— Не им обясних. Ако искаш, можеш да го направиш.

— Не казах, че... просто... не исках...

— Няма да го направи — твърдо рече Мейда. — Безсмислено е.

— Мейда е права — намеси се Грифин, застанал зад Попи. Не я докосна, но тя усещаше присъствието му. — Кой закон е нарушен? Неразумно шофиране? Е, и да е било така, не може да се докаже. Убийство поради небрежност? Може би, но как ще я накажеш, Роуз? Какво би направила?

Роуз махна с ръка и избъбри:

— Не бих... не исках да кажа, че...

— Ще я тикнеш в затвора? — попита Грифин. Попи усещаше гнева му и го обичаше заради това. — Ще я осъдиш до живот в инвалидна количка? О, ама тя вече е осъдена на това, така че няма смисъл. Ще я осъдиш ли на чувство за вина? На самобичуване? На бой с пръчки?

— Не аз съм лошата тук — възпротиви се Роуз.

— А аз лоша ли съм? — попита Попи майка си.

По лицето на Мейда бе изписана болка, но не и изненада. След това я завладя тъга, а после — направо невероятно — тя се усмихна.

— Не, Попи. Ти не си по-лоша от нас.

Сълзи бликнаха в очите на Попи и тогава се сети за въпросите, които си бяха задавали с Грифин. Кой беше най-хубавият ѝ спомен? Как Мейда прегръща Лили. А най-добрият спомен, който можеше да измести този? Как Мейда прегръща Попи.

Но преди да се случи това, падна още едно дърво, този път с още по-силен трясък. Цялата къща се разтресе, а Виктория скочи от скута на Попи и хукна да се скрие с безпогрешен усет. Сетне осветлението угасна и стаята потъна в сумрака на късния следобед.

— Мили боже! — възкликна Мейда.

— Къде са фенерите? — попита Лили.

— В кухнята — отвърна Попи и се запъти натам.

— Трябва да се прибирам — заяви Роуз и взе палтото си, докато прекосяваха дневната. — Арт е с момичетата, но ако токът е спрял и в града и фабриката не работи, ще трябва да отиде там.

Телефонът иззвъня. Беше частната линия на Попи. Тя вдигна от кухнята.

— Ало?

— Мика е. Грифин при теб ли е?

— Да, тук е — каза тя и очите ѝ го намериха. — Какво се е случило?

— Какво ли не! Няма ток, има повалени дървета и централният тръбопровод е прекъснат. Нуждая се от помощ.

* * *

Пътят беше покрит със слой лед, който правеше кормуването много опасно. Попи наблюдаваше как Роуз и Лили се отдалечават и се отправят към домовете си. Мейда би направила същото с пикапа си, но на волана беше Грифин. Той беше по-предпазлив, отколкото би бил местен жител.

Попи успя да прекара един час в разговори, преди да прекъснат и телефоните, и макар тогава да премина на мобилния си апарат, много телефони в града не работеха. За щастие все повече местни хора използваха мобилни телефони, докато шофираха или бяха на работа, а Попи — понеже си беше Попи — имаше номерата им. Свърза се с хората, които бе набелязала, и този път не беше просто любезна. Не се задоволяваше със състрадателните им забележки за лошия късмет на Мика. Не ѝ се слушаха и метеорологични прогнози за слоеве студен въздух от двете страни на топлия. Живееше в Лейк Хенри достатъчно дълго, за да знае как действат ледените бури. Капки от горния студен пласт се промъкваха през средния топъл, изстудяваха се отново от студения пласт над земята и след това замръзваха върху дърветата, кабелите и тръбите, да не говорим за пътищата. Затова тя не беше склонна да проявява никакво търпение. Не искаше да слуша оправдания, че ще им е трудно да стигнат до къщата на Мика. Всички, на които се обади, имаха пикапи, пясък и вериги под седалките на колите си.

— Ето какво — повтаряше тя. — Има паднали дървета в плантацията, а централният тръбопровод е спукан. Не може да се поправи, докато не се махнат дърветата. Имаме нужда от триони и хора колкото е възможно най-рано утре сутринта у Мика. Можеш ли да отидеш?

Когато отсреща започваха да увъртат, тя казваше:

— За Мика това е въпрос на живот и смърт. Без тръбопровода няма да има никакъв сок. Не един производител на захар е фалирал след такава буря.

А ако започнеха да ѝ противоречат, нападаше:

— Май си спомням как Мика поправи теча от покрива ти навръх Коледа преди две години.

В други случаи напомняше как е сменил счупен прозорец, измъкнал е потъваща лодка от езерото или е направил къщичка за децата в клоните на някое дърво. Винаги бе правил нещо.

— Не ти взе пари тогава, така че сега можеш да му се отплатиш.

Не приемаше никакви откази.

Плановете на Каси бяха объркани от тока, телефоните и средния ѝ син Итън, който беше болен от круп^[1] и настояваше майка му да го държи на ръце. Затова го взе в скута си и го изчака да заспи с глава на рамото ѝ, докато тя седеше на бюрото и под светлината на газената лампа нахвърляше записки в жълтия си бележник. Искаше да е подготвена, да подреди мислите си. Това бе най-доброто, което можеше да направи, като се има предвид, че ще звъни по телефоните в неделя, а не в началото на работната седмица. В действителност щеше да го направи още в събота вечер, ако Марк не я бе накарал да се засрами. Да я засрами ли? По-скоро я бе омагьосал със сладки приказки. Тя много се разнежваше от вечеря на свещи, когато децата са в леглата си и храната е приготвена от съпруга, когото желае.

Но вече бе неделя. Бог беше отредил този ден за почивка, но сигурно щеше да я извини, защото мисията ѝ бе благородна. Времето неумолимо течеше и срокът на съдебната заповед, с която Хедър бе задържана в Ню Хампшир, изтичаше след дванайсет дни. Предвид начина на действие на някои институции, това не беше много време. Най-напред щеше да се обади на Джонатан Фицджералд. Историята, разказана от Хедър, изискваше детето да бъде намерено на всяка цена. Семейство Диченца уверяваха, че детето не е на Роб. Ако можеше да докаже противното, това щеше да е пробойна в твърденията им.

Изчака, отчитайки часовата разлика, и позвъни в Чикаго в тамошния късен следобед. Изви се на място заедно със спящия Итън, отказа да разсъждава върху абсурдността на това положение и се намести така, че клетъчният ѝ телефон да приема най-добре. От службата за справки получи домашния номер на Джонатан Фицджералд. С усещането, че е близо до успеха, макар и притеснена от спящото в скута ѝ дете, Каси самодоволно зачака номерът да бъде автоматично избран.

Само след едно позвъняване се чу женски глас:

— Ало?

— Джонатан Фицджералд, ако обичате.

Последва кратка въздишка и въпрос, зададен по-тихо:

— Кой се обажда?

— Каси Бърнс. Аз съм негова колежка. Обаждам се от Ню Хампшир. Работим заедно по един случай. — Не беше точно така, но

бе много близо до истината. — Съжалявам, че ви безпокоя в неделя, но...

— Той е в болница. В петък получи инфаркт. Помислих ви за лекарката. Не знам дали ще се оправи.

Слисана, Каси замълча. Беше обмислила какво да каже веднага щом Джонатан отговори на телефона. Беше прехвърляла различни възможности, включително и тази той да е размислил и да се отказва от предложението си да помогне. Но не бе очаквала подобно нещо.

— Мили боже! — изрече най-сетне тя. — Съжалявам.

— Намира се в интензивното отделение. Не позволяваме на хората да идват в болницата, защото не се допускат други посетители, освен нас.

Каси бързо обмисли положението и рече:

— Разбирам ви, имате пълно право. Сега най-важно е той да се възстанови напълно.

— Следващите няколко дни са критични.

Да, наистина са критични, помисли си Каси, но на глас каза:

— А след това не трябва да се натоварва много и да се върне към работата си постепенно. Не бих искала да го тревожа през това време. Нали някой от съдружниците се е заел с неговата работа?

— Знаете, че фирмата се разпадна.

— Не — отвърна Каси и сърцето ѝ замря.

— Останаха само той и още един адвокат, а другите напуснаха преди месеци. Това беше извор на огромно напрежение за него. Можете да се обадите на партньора му. Млад е, но е много способен.

Каси си записа името, благодари на жената, пожела бързо възстановяване на съпруга ѝ, прекъсна разговора и набра номера на партньора на Фицджералд. Алекс Файърман може и да беше млад и способен, но със сигурност не бе доволен, че го безпокоят в неделя.

Каси му обясни спешността на случая и завърши:

— Джонатан предложи да ни помогне.

— Вече съм претрупан с негови дела. Ако се обадите във вторник или сряда, сигурно ще успея да ви дам името на друг колега, който да ви помогне.

— Предполагам, че пазите документите при себе си.

— Не аз, а Джонатан. Няма да се ровя в архива му, ако той не ми нареди. Работим заедно само от две години.

— Той взе много присърце този случай.

— Не мога да го притеснявам в подобен момент. Много съжалявам.

Разговорът продължи по-малко от минута, а през това време Каси разгръщаше документите си с една ръка. Вторият ѝ разговор трябваше да бъде със заместник-прокурора, натоварен със случая в Сакраменто. Но при това ново развитие на нещата направи всичко възможно да се добере до самия главен прокурор. Една от приятелките ѝ от правния факултет работеше за прокурора на Вашингтон, който пък бе близък с прокурора на Калифорния, откъдето следваше, че приятелката на Каси ще знае нещо за този човек, макар и не телефонния му номер. Него получи от друга приятелка, която имаше връзка с множество комитети, в които участваха съпругите на прокурорите.

От първата си приятелка Каси научи, че главният прокурор на Калифорния е осиновен веднага след раждането си, а когато е бил около двайсетгодишен, е започнал да издирва истинските си родители с мотива, че децата трябва да имат връзка с корените си. Каси се надяваше, че личната му житейска съдба ще го направи почувствителен към Хедър и към нейния случай.

Свърза се с мъжа, но той или беше под влиянието на семейство Диченца, или стриктно спазваше буквата на закона.

— Не разбирам какво искате от мен, госпожо Бърнс — каза той, след като Каси спокойно и подробно изложи случая. — Да не би да признавате, че Хедър Малоун е Лиса Матлок?

— Не мога да го направя, докато не открия детето.

— Ами намерете го тогава.

— Лесно е да се каже, но е трудно да се направи предвид положението в Чикаго.

Мъжът въздъхна:

— Съществуват някои общоприети процедури, госпожо Бърнс, но да звъните в дома ми със сигурност не е сред тях. Разговаряхте ли по този въпрос с господин Гринел?

Бъд Гринел беше неговият заместник, който бе официално натоварен със случая.

— Господин Гринел се държа уклончиво. Изслуша ме и обеща да се свърже с мен. Обаче и двамата знаем, че се консултира с вас за всяка

стъпка. И така би трябвало да е при подобен случай. Вие сте главен прокурор и твърде добър юрист, за да не изисквате това. Пред него не съм споменавала за детето. Вие знаехте ли за нея преди?

— Навремето се носеха подобни слухове. Но семейството ги отрече.

— Тестовете могат да докажат роднинската връзка. Бих искала съществуването на детето да стане част от уравнението.

— Намерете го и ще го направим.

— Момичето съществува. Знаем кога и къде е била родена. За нещастие адвокатът, който е уредил осиновяването, е болен и откриването ѝ ще ни отнеме много време.

— Когато и да я намерите, ще свърши работа.

— Не и от гледна точка на клиентката ми. Моите възможности са ограничени, но вашите не са чак толкова. Честно казано, мисля и за детето. Най-добре е да открием момичето бързо и дискретно. Тя е била осиновена след раждането си. В момента трябва да е на четиринайсет години. Децата на тази възраст са много уязвими. Не бих искала пресата да се добере до нея преди мен. Вие разполагате с възможности да я намерите, преди да пострада.

Ако имаше някакъв шанс собствената му съдба на осиновено дете да го накара да изпита съчувствие към този случай, Каси със сигурност беше положила основите. Не можеше да го направи по-недвусмислено.

Но човекът беше безпристрастен и крайно педантичен. Не разсъждаваше за случая от човешка гледна точка.

— Изглежда, не ме разбрахте, госпожо Бърнс — подхвана той и Каси разбра, че няма да успее. — Не ние имаме нужда от детето, а вие. Нашите аргументи са достатъчно солидни.

— А къде остава справедливостта? Не бихте ли искали да научите какво наистина се е случило между Лиса и Роб?

— Ние вече знаем. Разполагаме с дузина свидетелски показания, които потвърждават теорията, че една презряна и коварна жена е прегазила един добър човек. Нашите доказателства са недвусмислени. Най-същественото от тях ще залегне в заповедта на губернатора, която ще представим пред тамошния съдия. Изпреварихме срока. Можете да я очаквате до края на седмицата.

Каси беше смаяна. С темпото, с което напредваше, щеше да има нужда от всеки от отпуснатите и трийсет дни. Но тя продължи играта и каза:

— Надявах се да разкрием истината преди това.

— Ще го направим, когато Лиса бъде докарана тук, и във всеки случай не аз съм човекът, с когото трябва да разговаряте, а господин Гринел.

— Благодаря ви — учтиво каза Каси. — Ще го сторя. Съжалявам, че ви обезпокоих. Приятна почивка.

Приключи разговора и затвори. Какво да направи сега? Оставаше само една възможност. Вдигна телефона и се обади на Грифин.

Грифин получи съобщението едва в ранните утринни часове на понеделника, защото двамата с Мика останаха в плантацията чак дотогава. Изкачиха се с трактора, защото само той можеше да се справи с леда, и замениха фаровете му с ръчни прожектори, но дори и тогава им беше трудно да оценят пълния размер на щетите.

Мика, разбира се, знаеше какво търси и забелязваше повече от Грифин. Щом се върнаха в къщата, той седна с молив и лист, за да направи списък на нещата, които трябваше да купи, за да постегне плантацията. Основната му грижа беше частта в ниското на централния тръбопровод, който бе прекъснат от паднало върху него дърво. Участъкът се намираше близо до работилницата, така че нямаше да е трудно да го поправят. Но близостта му го превръщаше в събирателна точка на страничните маркучи, което означаваше, че поправката му е от жизненоважно значение. До резервоарите в работилницата нямаше да достига никакъв сок, докато не поправеха тръбопровода.

Докато Мика изготвяше списъка, Грифин прослуша получените съобщения. Усмихна се на тези от Попи, които бяха пристигали на всеки час след единайсет и бяха забавни монолози, предаващи добрата новина, че Мика ще получи помощ утре сутринта. Но усмивката му угасна, когато прослуша съобщението от Каси. След секунди записа ново съобщение за Ралф.

— Разполагаме с много малко време, за да открием детето на Лиса Матлок — каза в слушалката и срещна погледа на Мика, когато

той вдигна глава. — Адвокатът, който щеше да ни помогне, е в болница — не е свързано със случая, но той е извън играта. Прокурорът в Калифорния ще се зарадва, ако детето изобщо не бъде намерено. Имаме по-малко време, отколкото смятахме. Заповедта от губернатора ще пристигне до края на седмицата. Направи каквото можеш. Благодаря.

Приключи и тъкмо прибираше телефона, когато Мика се надигна от стола, но с огромно изтощение, което Грифин не бе забелязвал досега у него, ала напълно разбираше. Бяха напреднали много и се намираха близо до успеха. Не беше честно да знаят от какво имат нужда, а да не могат да се доберат до него.

— Смяташ ли, че твоят човек може да я намери? — попита Мика.

— Да. Но не знам дали ще успее навреме, за да попречи да отведат Хедър в Калифорния.

— Мика? — обади се от вратата Камил. Беше наглеждала момичетата, докато двамата мъже бяха в гората, а преди десет минути самата тя бе задрямала на дивана. — Стар току-що се събуди. Да вляза ли при нея?

— Не, аз ще отида — тихо отвърна Мика и докато минаваше покрай нея, прошепна: — Благодаря.

Когато стъпките му заглъхнаха, Камил погледна Грифин. Беше ужасно притеснена и нащрек въпреки късния час. Явно беше чула съобщението му до Ралф.

— Ако детето бъде намерено, ще може ли да задържат Хедър тук? — попита тя.

Грифин изведнъж се почувства толкова уморен, колкото изглеждаше Мика. Прокара ръка през косата си и въздъхна:

— Не знам, Камил. Момичето е много опасно доказателство. То ще потвърди, че Роб е излъгал, при това по отношение на едно невинно дете. Семейството може би няма да иска това да се разчуе. Аз лично предполагам, че в даден момент ще се наложи Хедър да се върне там, за да отговаря по обвиненията, но ако намерим детето, ще успеем да сключим по-добра сделка.

Камил се замисли над този факт. Намръщи се и впери поглед в масата. След това се приближи, откъсна парче хартия от бележника на Мика и написа нещо. Подаде листчето на Грифин.

— Това е детето, което търсите.

Той прочете написаното, после се взря в Камил и внезапно проумя всичко: ненатрапчивата загриженост, грижите за децата тук, предложението ѝ да помогне с пари.

— Каква е връзката ви с Хедър?

Камил тъжно се усмихна.

— Не съм майка ѝ. Това щеше да е прекалено лесно. Ако бях нейна майка, никога нямаше да я напусна. Аз съм ѝ леля. Майка ѝ ми беше сестра.

— Беше?

— Почина преди години. Тя бе измъчена душа.

— Заради бащата на Хедър ли?

— Не. Той беше само страничен продукт на терзанията ѝ, както и наркотиците.

— Тогава защо е била измъчена душа?

Камил се замисли и се загледа в ръцете си.

— Не знам. Никога не съм знаела. — Вдигна поглед и попита: — Искате ли чай? Аз бих искала — сама отговори на въпроса си тя, запъти се към печката и сложи чайника.

— Вие по-голямата ли бяхте или по-малката? — зададе Грифин един от десетките въпроси, които се въртяха в главата му.

— Бях по-възрастна с четири години. Ние не сме родени в Америка.

Той вече знаеше това за майката на Хедър. Сега си обясни усещането, че Камил говори твърде добре, много внимателно, сякаш се старае да не допуска грешки.

— Родени сме в Източна Европа, в малко градче, което, доколкото ми е известно, вече не съществува. Родителите ни починаха, а ние дойдохме тук, за да потърсим по-добър живот. Аз исках да се установим в малко градче като онова, което бяхме напуснали. Сташа — това е съкратено от Анастасия, както беше истинското ѝ име, което е много драматично и страшно ѝ подходеше — копнееше за блясък и вълнения.

— Холивуд?

Камил кимна, след това леко поклати глава:

— Тя нямаше талант за актриса. Никакъв. Но аз, разбира се, не можех да ѝ го кажа. Тя имаше мечта. И тогава се запозна някъде с

Харлан Матлок, друга измъчена душа — чайникът изсвири и жената извади пакетчетата чай от бюфета. — Заминаха на север, към Сакраменто, и се установиха там, поне доколкото можеше сестра ми да се задържи на едно място. Беше бременна, но това май не помогна много. Просто не можеше да намери покой. Искаше непрекъснато да е в движение, само че нямаше ни най-малка представа къде иска да отиде. Изчезна, когато Лиса навърши пет години. Остави бележка, в която пишеше, че тъй като Лиса вече ходи на училище, там има учители, които ще се справят с възпитанието ѝ по-добре, отколкото би могла да се справи тя.

Камил наля чая в чашите.

— Така ли беше?

— Вероятно. Лиса несъмнено се учеше добре. Някой би трябвало да я вдъхнови, а това със сигурност не беше Харлан. Тя наистина беше умна, което невинаги означава отличен успех. Поне така беше в случая с майка ѝ.

— А къде се намесихте вие?

— Лимон или мляко?

— Нищо.

Камил постави керамичната чаша пред него.

— По-правилно би било да попитате кога се намесих, а отговорът е — твърде късно. Сестра ми престана да ми се обаждат някъде между Холивуд и преместването си в Сакраменто. Пиших ѝ с надеждата, че някой ще препрати писмата ми, но те винаги се връщаха с бележката, че получателят е неизвестен. От време на време звънях на справки, за да разбера дали няма регистриран телефонен номер. Когато се доберях до някой, веднага се обаждах. Вдигаше Харлан и обясняваше, че Сташа я няма. Осведомяваше ме съвсем накратко какво прави тя и как е детето, изкушаваше ме, даваше ми да разбера, че тя има неща, които аз не притежавам. След това ми казваше да не се обаждам повече, да не им пиша и да не се опитвам да ги посетя. Твърдеше, че Сташа не искала. — Камил добави с огромна тъга: — И вероятно е било точно така.

— Защо?

Тя взе своята чаша, отпи от нея и се облегна на плота. Когато отговори на въпроса на Грифин, в гласа ѝ се долавяше нотка на поражение:

— Когато пристигнахме в тази страна, имахме грандиозни мечти. Нейните бяха по-големи от моите, значи тя рискуваше повече. Тук, в Лейк Хенри, аз открих прекрасно местенце. Намерих си работа и създадох приятелства. В живота ми тук няма нищо възвишено. Със сигурност не открих богатството, за което двете със Сташа мечтаехме, но съм живяла щастливо. Сташа никога не е била щастлива. Животът ѝ беше огромно разочарование за самата нея. Щеше ужасно да се срамува, ако ми позволише да видя това със собствените си очи.

— Защо не отидохте да я потърсите? — попита Грифин.

Погледът на Камил се стрелна към него:

— Нима току-що не отговорих на въпроса ви?

Да, беше го направила, макар и косвено. Грифин с удивление установи, че дава воля на безсилието си, свързано със собствената му сестра, а не със Сташа.

Докато осмисляше този факт, Камил продължи разказа си:

— Истината е, че се боях от нея. Винаги е била много темпераментна. Казвах си, че знае къде може да ме намери, така че ако иска да ме види или да ме покани на гости, може да ми се обади. Не желяех да се натрапвам. След това тя почина. Научих месеци по-късно, когато отново позвъних по телефона. По онова време Лиса беше на осем години. Харлан ми каза, че е добре. — Тялото ѝ сякаш се скова и тя продължи: — Не му повярвах, затова отидох там. Влязох в двора на училището и зачаках. — Засмя се тъжно и отбеляза: — Като на филмите. Точно така беше. Смятах да попитам някой учител коя е Лиса, но веднага я познах. Беше одрала кожата на Сташа. Тя също ме позна. Беше ме виждала на снимки, но го усети по-скоро по силата на някаква скрита връзка.

Камил се усмихна, сви рамене и отбеляза самоиронично:

— Винаги съм си въобразявала, че такава връзка съществува, защото имах нужда от нея. Сигурно ме е забелязала просто защото аз бях вперила поглед в нея.

— Разговаряхте ли? — попита Грифин.

— Малко — отвърна Камил и отново отпи от чая си. Когато отново заговори, думите ѝ звучаха носталгично: — Смятам, че помежду ни наистина имаше връзка. Казах ѝ коя съм. Разказах ѝ някои неща, които двете със Сташа обичахме да правим като деца. Дадох ѝ снимките, които имах, а също адреса и телефонния си номер. Уверих я,

че може да ми се обаждат без всякакво колебание. Казах ѝ, че ако има нужда от помощ — за каквото и да е, — може да ми позвъни.

— Тя направи ли го?

— Чак след катастрофата.

— Вие ли ѝ дадохте номера на онзи адвокат в Чикаго?

— Не, сама го намери. Беше много изобретателна млада жена. Налагаше ѝ се да е такава, защото сама се грижеше за себе си. Тя ми каза как е уредила проблема, така че знаех къде е родено детето. Обсъждахме възможността да дойде в Лейк Хенри. Не бях сигурна, че ще го направи, докато не пристигна. Мина съвсем гладко. Просто се появи един ден и започна работа при Чарли. Той ѝ помогна да си намери стая под наем. Всяка от нас живееше собствения си живот. Знаехме, че така е по-безопасно.

— Не се ли срещахте тайно?

— Никога като племенница и леля. Тя вече беше Хедър, а моята племенница се казваше Лиса. Разговарях с Хедър, както бих правила, с която и да е прекрасна млада жена, пристигнала в Лейк Хенри. Станахме приятелки и се срещаме, както правят всички. Аз се грижа за счетоводството на Мика, макар напоследък Хедър да се зае с тази дейност. Помогнах ѝ с компютъра. Много ми е приятно, че е тук, и вярвам, че и тя се чувства по същия начин. Но отношенията ни се развиха естествено, както става между приятели. Никой в града не подозира нещо повече.

— Дори Мика ли? — още по-тихо попита Грифин.

Тя отвърна едва чуто:

— Не. Дори и Мика. Ако трябва да узнае, нека му го каже тя.

Грифин прочете името върху листчето.

— Как се добрахте до това?

— Бебето е внучка на сестра ми. Бях в болницата, когато я взеха осиновителите ѝ. Ако си на правилното място в точния момент, научаваш необходимите сведения. Аз го сторих и така разбрах. Искането просто да наглеждам детето.

— Направихте ли го?

— Тайно. Много ме бива за това — добави Камил. — Осиновителката ѝ беше родена в Чикаго, затова тамошен адвокат се зае с процедурата. Жената страдаше от някакво заболяване, което не ѝ позволяваше да има собствени деца. Стана така, че почина, когато

детето беше на осем години — възрастта, на която и Лиса изгуби майка си. Не е ли малко зловещо?

— Много — съгласи се Грифин. — Какво се случи после?

— Добри неща, относително погледнато. Явно нямаха други наследници и бащата не се ожени повторно. Но той е преуспял човек. Двамата живеят във Флорида в много луксозна къща. Той обожава детето. Прекарват много време заедно. Тя не се нуждае от нищо. Вече е на четиринайсет, никак не е малка.

— Как ще се почувства по отношение на Хедър?

— Не знам.

— Дали ще ни съдейства?

— Не знам. Никога не съм разговаряла с нея.

Той вдигна листчето и попита:

— Хедър знае ли?

Камил се замисли за миг, след това пое дълбоко дъх и заговори:

— Не, не знае. От време на време ужасно ми се искаше да ѝ кажа, но реших, че узнае ли името на детето, само ще страда повече. През по-голяма част от времето тя не мисли за дъщеря си повече, отколкото за онази нощ в Сакраменто. Твърде болезнено е за нея. Много по-лесно е просто да прогони спомена, но на всеки рожден ден на детето Хедър ужасно се натъжава. Никога не казва защо, но аз знам. На този ден идва да ме търси, макар и само за чаша чай. Има нужда да бъде с човек от семейството си.

* * *

Докато караше към дома на Попи в ранните утринни часове, Грифин на два пъти набра номера на Ралф Хаскинс. Но всеки път изключваше и слагаше телефона на седалката до себе си. Когато той влезе, Попи спеше. Съблече се, пхна се в леглото и я притисна към себе си.

Тя се усмихна и прошепна *здравей* в шията му. Не знаеше дали е достатъчно будна, за да проумее какво ѝ разказва, но въпреки това го направи.

---

[1] Дифтеритно възпаление на гърлото. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Попи искаше да отиде във Флорида. Осъзна го в мига, в който Грифин ѝ разказа за детето на Хедър, и дълго лежа будна до него и размишлява върху това. Не можеше да си обясни какво я кара да изпитва подобно желание. Един господ знаеше, че не ѝ беше никак лесно да пътува и че не се бе качвала на самолет от катастрофата насам. Но нещо ѝ подсказваше, че след като Хедър не може да е там и да говори с детето, трябва да го направи тя.

Каси, на която се обадиха още на зазоряване, за да ѝ съобщят новините, не смяташе, че пътуването е наложително. Имаше приятелка в една адвокатска кантора в Маями, която с удоволствие щеше да се срещне със семейството и да ги разпита. В крайна сметка какво им трябваше? Тампон с проба от лигавицата? Снопче коса? Молбата им беше съвсем проста.

Но Попи не мислеше за физическите доказателства. Тя се боеше от емоционалното въздействие, което внезапната поява на биологичната майка щеше да има върху живота на това четиринайсетгодишно момиче. Би било достатъчно тежко и при нормални обстоятелства, но Хедър не беше просто биологичната майка на момичето. Тя беше и жената, обвинена в убийството на биологичния баща на същото момиче. А това правеше драмата още по-разтърсваща за нищо неподозиращото дете.

* * *

Ако не беше ледената буря, Грифин лично щеше да отлети до Маями. След като запази в тайна самоличността на Камил и прехвърли заслугата за намирането на детето на Ралф, той чувстваше, че има право да проведе следващия етап от разследването. Умееше да общува с хората. Освен това беше външен човек за Лейк Хенри, което го правеше подходящ пратеник.

Но в Лейк Хенри го чакаше неотложна работа. Беше обещал на Мика да му помогне и точно това щеше да стори. Трябваше да разчистят счупените и изпопадали клони, при това не само в участъка на централния тръбопровод, към който бяха насочили усилията си предната нощ. Необходимо бе да прочистят цялата плантация, да отстранят падналите дървета, да поправят повредените маркучи и трябваше да го направят възможно най-бързо. Загубата на един ден нямаше да провали сезона, но загубата на повече със сигурност щеше да го стори.

Тъй като нямаше друг избор, освен да остави Каси да се справя с Флорида, той отиде в плантацията рано в понеделник сутринта. Попи караше зад него с блейзъра — доста зад него, от съображения за сигурност. Макар пътят да беше опесъчен, отдолу си беше чист лед. Количката на Попи се пързеляше по целия път от рампата до колата, докато най-сетне не установиха, че без електричество намотките ѝ не работят. Тя се бе забавлявала по време на това кратко пътуване, сякаш участваше в някакъв лудешки слалом, но това отрезви Грифин, който си каза, че е трябвало да предвиди проблема.

Денят беше мрачен и студен, но толкова красив, че бе трудно да се повярва под каква угроза се намира добивът на захарен сироп. Всичко отсрани на пътя беше покрито с пласт лед, който го държеше напълно неподвижно под лъча на фаровете, застинало във времето, прелестно очертано, осветено и сякаш поставено в рамка. Това беше един кристален свят, чиято прелест се нарушаваше само от падналите дървета — повалени гиганти, които не бяха поели по правилния път. От всеки комин се виеше дим, а огньовете в къщите бяха единственият източник на топлина. Прозорците бяха тъмни. В целия град нямаше ток. Не се виждаха обичайните снегорини, а само от време на време пред погледа им попадаше някой жител на градчето с шило за лед в ръка, смаяно загледан в този стъклен свят.

Този път Попи и Грифин не бяха единствените, които се движеха по алеята към дома на Мика. Пит Дъфи вече беше там, а към него скоро се присъединиха Чарли Оуенс и двамата му по-големи синове, Джон Киплинг и братовчед му Бък, Арт Уинслоу и трима широкоплещести мъже от фабриката, съпругът на Лийла Хигинс и още няколко мъже от хребета. Всички носеха автоматични триони, шипове на обувките и термоси с кафе.

Грифин беше много доволен от присъствието им, както и от смирения вид на Мика при всяка пристигаща кола. Тук цареше усещането за истинска общност. Наранените чувства отстъпваха на заден план, когато ставаше дума за по-важни неща.

Мика не каза много. Никой от мъжете не го стори. Беше твърде рано, а задачата им — неотложна. Разделиха се на групи от по четирима души, взеха карти на плантацията и поеха нагоре по хълма.

* * *

Попи ги наблюдаваше от задната врата. Виждаше падналите клони в гората непосредствено до работилницата, но мъжете търсеха места, където притокът на сок бе прекъснат. Всяка група носеше по два триона, навит на руло маркуч и разполагаше с човек, който знае как да го поставя. Една от групите се качи в трактора, а останалите поеха пеш. Хората, които вървяха след машината, крачеха по оставяните следи, но другите, които отиваха в различни участъци, трябваше да се катерят по хълма по чист лед и току се подхлъзваха, макар да имаха шипове на обувките си.

След като и последният мъж и белите облачета пара от устата му се изгубиха от поглед, заприиха жените и никоя не идваше с празни ръце. Кухнята бързо се напълни с храна и с тихите разговори, които Попи намираще успокоителни като езерото през топлите летни нощи. На светлината на газените лампи и пред прациящия огън в стаята се възцари приятелска атмосфера, която дори Миси и Стар усетиха. Макар Попи да ги държеше под око, те непрекъснато се разхождаха наоколо, облягаха се на нечие бедро или сядаха в нечий скут и се включваха в разговора.

Кухненската маса бе отрупана със сандвичи, а на печката къкреше тенджерата със супа за мъжете, които се върнаха за обяд. Докато се хранеха, се скупчиха на едно място и разказаха на Мика какви щети са открили и какво е нужно да се ремонтира. Добрата новина бе, че групата на Мика бе успяла да разчисти участъка около повредения централен тръбопровод и щеше да го поправи до края на деня. Лошата новина гласеше, че има още много други поражения —

повалени дървета и скъсани маркучи, — които изискваха поне още два дни работа.

* * *

Мика не разполагаше с още два дни, за да работи в гората. Можеше да отдели за тази дейност сутрините, но първият сок вече течеше. Беше по-светъл на цвят, по-лек на вкус и цената му на пазара бе по-висока. След като централният тръбопровод бъдеше поправен и сокът потечеше отново, трябваше да го вари.

Ако всички тези хора дойдеха и на следващата сутрин, загубите му щяха да бъдат минимални, но ако не пристигнеха, го чакаха сериозни неприятности.

Искаше да им каже да го сторят. Да ги помоли. Но все още му бе останала някаква гордост.

* * *

Каси прекара голяма част от следобед в понеделник в колата си, разговаряйки по мобилния си телефон, докато двигателят го зареждаше. Непрекъснато се свързваше ту със заместник-прокурора в Сакраменто, ту с приятелката си в Маями. В крайна сметка не постигна нищо и на двете места.

Гринел настояваше, че е абсурдно да обсъждат каквото и да е с детето, което евентуално бе на Роб Диченца, докато Хедър Малоун не признае, че е Лиса Матлок. А това Каси нямаше да допусне, докато не се уверят, че детето ще се съгласи да даде проба за ДНК тестовете.

По този въпрос тя разбра от приятелката си от Маями, че може би ще е по-трудно да получат съгласието на детето, отколкото бе смятала в началото. Очакваше, че семейство Диченца ще се възпротивят на вземането на ДНК проби от дрехите на Роб, но се надяваше да ускори нещата, като осигури съдействие от Флорида.

— Норман Андерсън може да се окаже проблем — обясни Каси пред малцината, останали в дома на Мика същата вечер. — Приятелката ми поговори с една от съдружничките си, която е

работила за него. Норман е свестен човек, който през последните години е натрупал значително състояние като президент и председател на борда на група банки в южната част на страната. Не пилее парите си и не се перчи. Той е скромен и затворен човек, който цени уединението си повече от всичко друго — освен от дъщеря си. Нея обожава. Явно двамата винаги са били близки, но са се сближили още повече след смъртта на съпругата му, с което също са се справили без много шум и само в семеен кръг. Той в никакъв случай не би допуснал публичност по подобен проблем.

— Нито пък аз — обади се Мика, — но просто нямах избор. Той също няма да има, ако нещата стигнат до съда.

— Проблемът е в това, че там може да ни победи — обясни Каси. — Ако сега не го убедим да ни съдейства, той може да издейства забранителна заповед, за да държи всичко под похлупак, докато адвокатите му не подготвят дело с твърдението, че правата на детето трябва да бъдат защитени.

— Никой не иска да нарушава нейните права.

— Може да се надява, че ако успее да забави нещата, ние ще се огънем, ще се признаем за виновни и всичко ще свърши, без да се налага дъщеря му да бъде намесена. Това е тактиката на забавянето.

— Колко време може да продължи?

— Месеци, Мика.

— Но ако Андерсън се съгласи да ни съдейства — отбеляза Грифин, — няма ли да може да контролира публичността? Нали е възможно самоличността на дъщеря му да се запази в тайна?

Каси кимна:

— Точно това и ще твърдим. Приятелката ми има уговорена среща с него утре. Искане да го увери в поверителността на информацията, но също и да му разкаже за Хедър. Смята, че ако изложим случая пред него открито, има вероятност той да ни симпатизира и да помогне.

Попи не можеше да си представи как хора, които изобщо не познават Хедър, ще седнат около една маса и ще обсъждат нещо, толкова интимно свързано с нея.

— Какви са шансовете ни? — попита тя Каси.

— Може би петдесет на петдесет.

— Ужасно! Ами ако ти беше отишла? Това щеше ли да помогне?

— Предложих. Приятелката ми попита колегата си, но според него присъствието на повече адвокати ще настрои отрицателно Андерсън. Според него най-добре да чакам на телефона.

— Ами аз? — попита Попи. Стомахът ѝ се сви на топка, но откри пролуката, която искаше. — Аз не съм адвокат. Аз съм най-обикновен човек. Какво ще кажеш да отида да представлявам всички нас?

Мейда се размърда някъде отзад:

— Попи, ти не можеш да пътуваш така.

— Но ако замина? — настоя Попи пред Каси. — Ако отида и им разкажа каква е Хедър всъщност? Ще помогне ли?

Каси се усмихна накриво и каза:

— Поне няма да навреди. Със сигурност не изглеждаш заплашително.

— Дори предизвиквам съчувствие.

— Не съм го казала.

— Но аз го казвам — упорстваше Попи. — Никога досега не съм се възползвала от недъга си, но този път не ми пука. Ако пътуването ми на такова голямо разстояние в инвалидна количка наистина ще го накара да се замисли сериозно за приятелката ми Хедър като за човешко същество, ще го направя.

Грифин положи ръка върху рамото ѝ.

— Изчакай няколко дни. След като разчистим плантацията, ще дойда с теб.

— Това не може да чака.

— Тогава аз ще те придружа — предложи Мейда. — Познавам Флорида.

Попи поклати отрицателно глава, уверена в онова, което искаше. Стомахът ѝ все още бе свит на топка. Предполагаше, че ще си остане така по време на цялото ѝ отсъствие от Лейк Хенри и че това няма да има нищо общо с носталгията по дома. Преди катастрофата страшно обичаше да пътува. Беше го вършила и след това — до нос Код, Бостън и дори до Пенсилвания, но винаги с кола и никога сама. Не ѝ се бе налагало да се притеснява за начина на пътуване в инвалидна количка или за това, че може да се окаже на непознато място и да няма кой да ѝ

помогне. Сега се замисли за двете неща и те я уплашиха ужасно. Ала само защото бе уплашена, не значеше, че не трябва да опита.

— Имам нужда да направя това — изрече с тиха увереност, вперила поглед в майка си.

Вероятно Мика бе казал нещо. Или Каси. Попи сякаш чу някакви думи. Но Грифин мълчеше. Той я разбираше. А Мейда?

Тя дълго изучава дъщеря си с поглед, след това прекоси краткото разстояние помежду им, наведе се и дари Попи с прегръдката, която очакваше толкова отдавна.

* * *

Грифин я откара до Манчестър във вторник сутринта за полета в шест и четирийсет и пет до Маями. По пътя тя неведнъж изпита пристъпи на нерешителност и замалко да го помоли да се качи с нея на самолета. Той можеше да я повдигне и да се справи с количката ѝ. Можеше да ѝ помогне да стигне до тоалетната, без това да смути някого от двамата. Можеше да я забавлява. Знаеше кога да говори и кога да замълчи. Беше съвършен.

Но Попи запази мислите за себе си. Трябваше да се справи с това сама.

— Не че не съм пътувала след катастрофата — разсъждаваше тя, говорейки непрекъснато, за да се успокои. — Баща ми беше убеден, че инцидентът не трябва да ме държи закотвена в Лейк Хенри. Затова се опитваше да планира по едно пътуване всяка година. Беше приспособил за количката ми един микробус, както е блейзърът ми, само че там не карах, а се возех. Ходехме понякога за четири-пет дни, но обиколихме цяла Нова Англия на кратки пътешествия за по един ден. Имахме своите любими местенца — татко и аз. Той беше много специален човек. Смяташ ли, че и Норман Андерсън ще е такъв?

— Ако е така, имаме шанс. Притеснявам се, като се замисля за адвокатските екипи, които богатшите винаги държат подръка. Баща ми разполагаше с такива, които да се грижат за бизнес интересите му. Имаше цял списък със защитници, които бяха готови всеки момент да се впуснат в действие. — Грифин ѝ метна поглед в мъглявината на

ранното утро и се пресегна към ръката ѝ. — Радвам се, че отиваш ти. Ако изобщо някой може да го убеди, това си ти.

Той наистина беше свършен. И Попи го обичаше. Можеше да го признае. Понякога се съмняваше, но по-скоро в неговите, а не в собствените си чувства. Трудно ѝ беше да повярва, че ограничените ѝ възможности няма да му омръзнат.

Засега със сигурност не беше така. Когато пристигнаха на летището, той я настани в количката, праметна сака ѝ през рамо и я вкара вътре. Щом стигнаха до зоната, отвъд която трябваше да продължи сама, Грифин коленичи и обгърна количката ѝ с ръце.

— Имаш ли пари?

— Да.

— Кредитна карта? Документ за самоличност? Клетъчен телефон?

— Да.

— Бельо за смяна? Лекарства?

— Да, но само защото ти ме накара. Връщам се довечера.

— За всеки случай.

— Връщам се довечера — настоя тя. Тази мисъл я успокояваше. — Кацам в Маями в единайсет и четирийсет и две. Срещата в адвокатската кантора е насрочена за един и половина. Ако не успея за полета в четири и деветнайсет, има още един в шест и половина. А това означава, че ще съм тук — точно на това място — в единайсет и четирийсет и четири довечера. Не може ли просто да си взема такси до Лейк Хенри?

— Не — категорично отвърна той и не ѝ даде възможност да спори. След това се усмихна, отстъпи и я огледа от глава до пети: — Толкова си хубава!

Беше облякла най-строгите си дрехи: вълнени панталони, кожени боти, копринена блуза и елегантно черно сако.

— Не съм ли облечена твърде консервативно?

— Бих гласувал за кожените панталони, но си права, че предпочете тези: по-подходящи са за случая — очите му приковаха нейните. — Обещай ми нещо. Ако срещнеш трудности, докато се качваш или слизаш от самолета, докато влизаш или излизаш от летището, помоли някого да ти помогне. Възхищавам се от това, което

вършиш, но няма нужда да се справяш съвсем сама. Притесняваш ли се за пръчката между полетите?

— Притеснявам се за всичко.

Той се наведе към нея, а тя обвини шията му с ръка и продължи:

— Но се радвам, че правя нещо, Грифин, а не просто наблюдавам отстрани.

Знаеше, че той я разбира, прочете го в погледа му.

— Трябва да се наредя на опашката, а ти — да се връщаш в плантацията.

— Мога да почакам с теб.

— Не можеш, защото нямаш време. Добре съм, Грифин. Наистина.

Той се изправи и я целуна, докато ставаше.

— Знам, че е така, красавице. И точно в това е проблемът. Притеснявам се, че ще откриеш колко добре се справяш сама и ще забравиш, че те чакам тук.

Той се усмихна и постави сака в скута ѝ. Отдръпна се и се отдалечи, отново се обърна и повървя заднишком, вперил поглед в нея, а тя не откъсна очи от него през цялото време.

* * *

Страховете на Попи се оказаха неоснователни. Не задейства алармата, докато минаваше през проверките, не я спряха и не я накараха да се премести, преди да се качи на самолета, за да проверят дали не е седнала върху някакво смъртоносно оръжие. Бяха минали повече от дванайсет години, когато за последен път бе летяла от Манчестър. Тогава качването на самолета ставаше отвън, след като човек повървеше малко по чакълената настилка и се качеше по стълбичката. Този път имаше директен тунел, по който ѝ беше лесно да премине с количката. Нямаше нужда някой да я повдига на всяка стъпка, не падна на пътеката, докато се местеше от количката на мястото си, не се разплака, когато стюардесата сгъна количката и я премести в предната част на самолета, но това не означаваше, че ѝ допада тя да е толкова далеч от нея. Инвалидната количка беше много важна, защото без нея не можеше да се придвижва надалеч и бързо.

Потръпна при мисълта за спешен случай, при който да се наложи да напусне самолета.

Но нямаше никакви екстремни събития. В действителност полетът премина много по-гладко, отколкото си спомняше от предишните си пътувания. Беше планирала всичко добре: ограничи приемането на течности и използва тоалетната на летището, преди да се качи на борда, така че да не ѝ се наложи да ходи до тази на борда. След като се настани на мястото си и закопча колана, както всички останали, се почувства точно като тях. Когато някакъв мъж с делови вид се качи с последните пътници, намести се на мястото до нея, непосредствено до прозореца, и не спря да флиртува чак до Питсбърг, тя допусна, че той изобщо не е заподозрял недъга ѝ. До кацането бе научила толкова отегчителни подробности за живота му, че когато стюардесата се приближи с количката ѝ, Попи изпита перверзно задоволство. Ала не погледна към мъжа, защото стюардесата ѝ обясни:

— Обикновено всички останали пътници слизат първи, но часът за другия ви полет наближава.

И внезапно настана голямо суетене.

Успя да се качи на следващия самолет минути преди излитането, но за съжаление нямаше време да отиде до тоалетната. Боеше се, че това може да предизвика сериозен проблем, преди да пристигне в Маями, затова обясни положението веднага след качването си. Тъй като нямаше време да я върнат до терминала, една от стюардесите ѝ помогна да влезе и излезе от тоалетната. Крайно смутена, Попи намери мястото си, премести се от инвалидната количка и прекара следващия половин час в размисли как всички останали са наблюдавали цялото представление.

И тогава чу тихо мяукане. Жената до нея вдигна една клетка, бръкна вътре и нежно успокои котето. След това обясни на Попи:

— Развъждам котки. Тази е само на десет седмици. Водя я в новия ѝ дом и е много уплашена.

Попи се замисли за малкото коте, което бе видяло майка си за последен път, а сетне го бяха пхнали в клетка и бе отлетяло за напълно непознато място. Това наистина бе нещо страшно и много по-сериозно от неудобството, което бе изпитала. Разнесе се още едно мяукане и тя си спомни как Виктория бе пробвала няколко пъти да

скочи върху бюрото, като бе успяла едва при третия опит. Тази мисъл разсея цялото ѝ неудобство.

И повече не го изпита. Някъде между Западна Вирджиния и Флорида реши, че неудобството е безполезно чувство в момент, когато трябва да се изправи пред много по-важни проблеми. Затова през останалата част от пътя се съсредоточи върху тях.

Когато самолетът се приземи на летището в Маями, Сюзан Макдърмот, приятелката на Каси, я очакваше на портала. Тя се приближи усмихната веднага щом се появи на терминала, предупреди я, че срещата е изтеглена час по-рано, и я заведе до колата, която ги чакаше. Бързо потеглиха по улиците на града.

Попи поглъщаше с поглед всичко: топлото време, улиците, по които нямаше сняг, палмите, очертаните на хоризонта силуети на сгради, а не на планини, но основното чувство, което я владееше, беше удовлетворението, че е стигнала толкова далеч. Усещаше как задоволството повдига духа ѝ, когато влезе в асансьора на адвокатската фирма, но то започна да се стопява, щом слезе на петия етаж, премина през двойната стъклена врата и последва Сюзан по коридора към облицованата с махагон заседателна зала.

Норман Андерсън беше по-възрастен, отколкото си го бе представяла Попи, вероятно почти връстник на Мейда, но изглеждаше точно толкова скромен и почтен човек, колкото бе предполагала. Освен това изглеждаше уязвим, което би я удивило, ако не бе останала още по-учудена от спътницата му.

Мика се опитваше да не мисли за онова, което се случваше във Флорида, защото твърде много неща бяха заложени на карта, а той не можеше да контролира нито едно, най-малко пък действията на четиринайсетгодишната дъщеря на Хедър. Не можеше да не се ядосва на факта, че детето, от което тя се бе отказала още при раждането му, сега разполага с толкова огромна власт не само над живота ѝ, но и над неговия, и над живота на дъщерите му. Това не му се струваше никак редно.

Само че светът беше пълен с такива нередни неща, сред които бяха насилието, упражнявано от Роб Диченца върху Хедър, арестът ѝ по обвинение в убийство и ледената буря, която заплашваше да съсипе

неговата собствена реколта. Тъй като не бе в състояние да направи нищо по първите два проблема този вторник, той насочи мислите си към плантацията. Бяха дошли още дванайсетима човека от града и цяла сутрин бяха работили в различни участъци на плантацията. След като централният тръбопровод беше поправен и по него течеше достатъчно сок за варене, а маркучите в гората бяха почистени от отломките и поправени един по един, по обяд той започна да гледа по-оптимистично. Грифин поведе групите обратно към плантацията следобед, а Мика остана да свари сока.

Разпали огъня. Прекара сока през апарата за осмоза и изпарителя, изчака го да заври в задния котел, след това го прекара през средния и най-сетне — през първия. Когато сокът почти се превърна в сироп, пусна филтърната преса. И тогава се натъкна на последната нередност, филтърната преса беше единственият апарат, който се задвижваше с електричество, а токът все още не бе дошъл. Това не би го притеснило, защото разполагаше с генератор, но точно в този момент и генераторът отказваше да заработи.

Попи само погледна дъщерята на Хедър и остана без дъх. Не бе необходимо да ги представят. Алтея Андерсън нямаше сребристите очи на майка си, нито отличителния ѝ белег, но приликата беше невероятна. И двете имаха дълга и гъста коса, еднаква сърцевидна форма на лицето, прави вежди и крехко телосложение.

Попи притисна ръка към сърцето си. Не можеше да откъсне очи от детето. Дете ли? Тея беше на четиринайсет, но спокойно можеше да мине за двайсетгодишна. Имаше красиво развито тяло, приятно закръглено, и беше облечена в къса пола и пуловер, вероятно италиански, но учудващо ненатрапчиви. Поведението ѝ беше много изискано. Не би било правилно човек да я нарече тийнейджър. Много повече приличаше на млада жена.

Попи се стегна и опита да се съсредоточи върху останалите, с които я запознаваха, само че в стаята имаше осем души. Ако не бяха седнали в определен ред около масата, не би могла да запомни кой чий адвокат е. Но тя кимаше при произнасянето на всяко име и направи същото, когато ѝ представиха Норман Андерсън, а след това и Тея. Погледът ѝ се задържа върху момичето — не можеше да го премести.

— Съжалявам — каза тя задъхано, защото чувстваше как нещо я стиска за гърлото. — Просто много приличате на майка си. Толкова сте красива.

— Благодаря ви — прошепна Тея несигурно, с колеблива усмивка.

Докато Сюзан обрисова в основни линии защитата, която Каси се надяваше да осигури на Хедър пред съда в Калифорния, Попи се опита да си представи как би се чувствала на мястото на Тея. По силата на кръвната връзка, отношението между майка и дъщеря бе нещо крайно интимно. Ако тя самата беше осиновена, би искала да научи коя е родната ѝ майка — не бе задължително да живее с нея или да я обича, а просто да знае.

След това започна размяна на реплики между адвокатите: за легитимността, за поверителността, за конституционните гаранции и за правата на децата. Попи слушаше, но погледът ѝ постоянно се връщаше на Тея и всеки път срещаше очите ѝ, вперени в нея. Изглежда, не я интересуваше толкова какво казват адвокатите, колкото би предположила Попи. Адвокатът на Андерсън говори за публичността на случая. Изтъкна евентуалните задкулисни игри, които биха могли да се развихрят, когато започнат да излизат наяве подробности, и трагичността на целия случай. Изказа се също против прибързаните мерки, щом ставаше дума да бъде въввлечено дете като Тея.

Да бъде въввлечено дете като Тея ли? Попи не можеше да не възрази:

— Учудена съм, че тя е тук сега. Смятах, че искате да я предпазите от всичко това.

Норман Андерсън отговори спокойно, но твърдо:

— Дъщеря ми сама взема решенията си. Следи случая по новините. Искаше да бъде тук.

— Винаги ли е знаела кои са биологичните ѝ родители?

— Винаги е знаела, че е осиновена — отвърна баща ѝ. — Допреди няколко дни не подозирах, че знае коя е истинската ѝ майка.

Тея го погледна виновно и Попи реши да не разпитва за повече подробности. Нямаше значение как Тея е научила, че рождената ѝ майка е Хедър. Онова, което имаше значение, бе, че явно не е травмирана от случилото се.

— Хедър също взема решенията си сама — осведоми момичето Попи. — Не искаше да каже на никого от нас, че е имала дете, защото не желаше да те замесва. Трябваше да научим името ти от друг човек, защото тя не го знае. Смята, че няма право на това, след като те е дала за осиновяване. Знаела е, че родителите ти те обичат, и им е благодарна. Дойде в Лейк Хенри без нищо от миналото си — само с една малка раничка, където бяха документите по осиновяването и това.

Изрови от чантата си малката пластмасова гривничка от болницата и я сложи върху масата.

— Не смятам, че е уместно... — подхвана адвокатът на Андерсън. Но думите му нямаха значение, защото Тея се пресегна през масата и взе гривничката.

Браво на теб!, искаше да каже Попи на момичето, защото ако не трябваше да ѝ се показва собствената ѝ бебешка гривна, какво би било уместно? Очевидно адвокатът беше против гривната, защото тя бе символ на лична връзка, която можеше да накара Тея да се идентифицира с Хедър, а Попи я бе донесла точно с тази цел.

Тея внимателно я разгледа.

Адвокатът се върна към първоначалния си аргумент:

— Времето ни притиска. Да говорим откровено. Всички разбираме, че Алтея вероятно ще бъде замесена в даден момент. Просто искаме да се погрижим преди това да ѝ бъде осигурена цялата необходима закрила.

Сюзан Макдърмот повтори причините, поради които бе нужно да действат бързо, и адвокатите ги обсъждаха известно време. Когато стана ясно, че и двете страни не са склонни на отстъпки, Сюзан предложи да направят кратка почивка.

Ядосана, Попи отиде до дамската тоалетна в дъното на коридора. Тъкмо излизаше от най-широката кабинка и се отправяше към мивката, когато Тея влезе в помещението и затвори вратата.

Очите ѝ бяха пълни с любопитство.

— Тя красива ли е? — прошепна момичето.

— Да. Почакай — Попи изми и подсуши ръцете си и извади снимките от чантата си. Те бяха същите, които Грифин бе взел със себе си в Минеаполис. Струваше си човек да наблюдава лицето на Тея, докато ги разглеждаше.

— Виждала съм нейни снимки по вестниците — каза тя, — но не е същото. Тук е щастлива.

— Тя водеше щастлив живот. И е прекрасен човек. Надарена е с огромна вътрешна красота и не би направила нищо, за да те нарани. Всъщност тя не знае, че съм тук.

— Защо дойдохте?

— Тя е най-добрата ми приятелка. След катастрофата, която ме прикова към този стол, неведнъж бях склонна да се примиря и отчая, но тя не ми позволи.

— Каква катастрофа?

— Със снегомобил.

— Тя там ли беше, когато това се случи?

— Дойде няколко минути по-късно.

— Казахте, че не знае името ми. Не иска ли да го разбере?

Попи познаваше Хедър достатъчно, за да отговори:

— Би искала, но знае, че не е разумно. Страдала е, когато се е разделила с теб. Ако знае името ти, ще станеш съвсем реална и тогава ще поиска да узнае повече, може би ще пожелае да се срещнете и да те опознае. Но ти имаш собствен живот. Тя не би искала да се намесва в него.

— Знае ли, че майка ми е починала?

— Не.

Изведнъж думите на Тея прозвучаха точно като на дете на нейната възраст:

— Откраднах документите за осиновяването от чекмеджето на мама веднага след смъртта ѝ. Не исках да правя нищо с тях, просто желях да са у мен, разбирате ли? Бях наясно, че баща ми ще се разстрои, затова не му казах нищо до тази седмица, но знаех, че следи новините, и исках и той да знае, че аз правя същото.

— В кой клас си?

— В девети. Уча в частно училище.

Попи реши, че е много малка, за да бъде в девети клас.

— Сигурно си отличничка и си много умна.

Тея скромно сви рамене.

— А тя умна ли е? Хедър? С какво се занимава?

— С какво ли не. Готви, изработва най-различни неща — плете и шие. Украсява къщата.

— Аз не умея. Кой е бил любимият ѝ предмет в училище?

— Не я познавам от времето, когато е била ученичка, но много често работи на компютъра и е нещо като управител на делата на Мика, така че определено е силна в математиката.

— Аз също — възкликна Тея развълнувано, след това се намръщи. — Майка ми почина от рак. Хедър има ли нещо такова?

— Не. Кара тежки настинки, но това е всичко.

— Аз също. Направо е невероятно. Татко никога не настива.

— Струва ми се чудесен човек.

— Така е. Страхотен е. Ето, позволи ми да дойда днес. Затова измести срещата, за да мога да дойда в обедното междучасие. Много родители не биха направили подобно нещо. Гледах всички емисии за градчето ви. Изглежда невероятно красиво.

— В момента преживяваме сериозни неприятности. Имаше ледена буря, която може да провали сезона за добив на захар.

— Каква захар?

— Кленов сок, кленова захар, кленов сироп.

Тея отдели снимката на Хедър и Мика.

— Това негов бизнес ли е?

— И неин. Хедър е неговото вдъхновение.

Тея се облегна на мивката, сякаш се канеше да постои така.

— Разкажете ми за един неин ден: кога става, какво закусва, какво прави след това.

Сюзан отвори вратата на дамската тоалетна и промърмори дискретно:

— Навън са попритеснени...

Попи можеше да остане още малко. Чувстваше между себе си и Тея същото разбирателство, което цареше между тях двете с Хедър. Но момичето беше на четиринайсет години и тази среща трябваше да го защити от миналото му. Макар Попи да бе убедена, че Тея не се нуждае от закрила, не искаше да създава напрежение между нея и баща ѝ.

— Така, по-добре да се връщам — каза тя и излезе от тоалетната.

* * *

Тя все още държеше снимките. Пъхна ги в малката кожена чантичка на хълбока си, прокара ръка през косата си, изчака още минута и излезе. Баща ѝ я чакаше в коридора с притеснен вид.

— Добре ли си, тиквичке? — попита той с нежния тон, който тя толкова обичаше.

Тя кимна, докато се приближаваше към него:

— А ти?

Той се усмихна тъжно и махна с ръка:

— Странно е да слушаме за нея неща, които са различни от тези по вестниците.

— Това притеснява ли те?

Тя знаеше, че той вероятно се чувства застрашен: беше влизала в много чатрумове в Интернет по въпросите на осиновяването, за да е сигурна в това. Но за нищо на света не би искала да го нарани.

— Ако е така, няма да питам нищо повече — увери го тя. — Обичам те. Ти си моят баща.

— Знам, миличка. Знам.

— Но е някак вълнуващо, не смяташ ли? — попита Тя, защото мисълта наистина я разпалваше. — То е като да откриеш отдавна изгубен роднина — за теб трябва да е същото, понеже ти си ми баща, така че тя донякъде е свързана и с теб.

Той отново доби несигурно и загрижено изражение.

— Не вярвам, че го е убила — промълви Тя.

— Но той е мъртъв. Съжалявам, че трябва да мислиш за такива неща.

— Той е мъртъв от толкова отдавна, че не ми се струва реален. Като на филм е, сякаш е човек от нечий друг живот.

Майка ѝ, от друга страна обаче, беше съвсем жива и истинска.

— Но въпреки това бих предпочел рождените ти родители да са водили щастлив и здравословен живот — каза Норман.

Тя го хвана за ръката.

— Това е така, защото ти си добър човек и ме обичаш. Никой не би могъл да ми бъде по-добър баща.

Той си пое дъх, обгърна рамото ѝ с ръка и го стисна. След това с решителното изражение, с което отиваше на събрание на акционерите в банката, вирна глава и пое към заседателната зала.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Сюзан се обаждаше на Каси, за да ѝ съобщи добрата новина, Попи напускаше адвокатската фирма заедно със семейство Андерсън.

— Искате ли да видите къде живея? — запита момичето в края на срещата и Попи просто не можа да ѝ откаже. Тея не бе попитала само от учтивост, а наистина искаше да стане така. Младата жена споделяше въодушевлението ѝ. Щеше ѝ се да види възможно най-много, за да може да отговори на Хедър, ако я разпитва.

Норман Андерсън имаше униформен шофьор, но използваше обикновена кола, а не лимузина. Попи и Тея седнаха отзад, а сакът на Попи и количката ѝ бяха поставени в багажника. Колата едва се бе откъснала от тротоара, когато Норман праметна ръка през облегалката на седалката си, обърна се и каза на дъщеря си:

— Трябва да се върнеш в училище.

— За преговор по френски, но аз съм добра там, татко. Знам достатъчно за теста. Наистина нямам нужда от преговор, а ако разбере, че имам, ще се обадя на Тифани. Тя е по-умна от мен.

Норман я изгледа подозрително, след това се обърна към Попи:

— Това последното е под въпрос. А и как да спориш с дъщеря си, след като досега има само отлични оценки?

Така Попи научи, че математиката не е единственият силен предмет на Тея. Разбра също, че в училището на Тея има деца от различни националности, когато минаха покрай сградата с гипсова мазилка, а момичето подаде глава през прозореца, за да махне доста ентусиазирано на разнородната група ученици на стълбите. Попи видя къщата, където Тея бе прекарала най-ранните години от живота си, както и парка, където майка ѝ я бе водила да играе, видя магазините, където бяха пазарували. Видя и клуба, където Норман играеше голф, а Тея — тенис. Видя също любимото кино, ресторант и музикален магазин на Тея, защото тя казваше на шофьора накъде да кара и през цялото време не спираше да разказва.

Попи реши, че ако общителността е наследствена черта, Тея със сигурност я е наследила от родния си баща, защото Хедър беше много мълчалива. Точно това вероятно не би допаднало на Попи, ако момичето не бе наистина очарователно.

Колата зави по алеята към къщата, в която Тея и баща ѝ живеяха в момента, и Попи не можа да се възпротиви. Вече се бе отказала да хване полета в четири и деветнайсет, а имаше още време до явяването си на летището за полета в шест и половина.

— Мисля, че трябва да се обадя на приятеля си — каза тя и бръкна в чантата си за телефона.

Приятелят си! Беше толкова приятно да го изрече. Толкова лесно. Толкова нормално.

— Как се казва? — любопитства Тея.

— Грифин. Грифин Хюс.

Норман погледна назад.

— Грифин Хюс ли? Има ли някаква връзка с Пайпър?

— Негов син е. Познавате ли Пайпър?

— Птищата ни са се пресичали — каза той с одобрителен глас. — Не знаех, че някой от синовете му живее в Лейк Хенри.

— Всъщност Грифин живее в Ню Джърси, но е в Лейк Хенри, за да помогне на Мика с производството на сироп, понеже Хедър я няма — Попи набра номера. — Ледената буря беше истински кошмар. Грифин ме остави на летището тази сутрин и се върна да разчистват нападалите дървета в плантацията.

В ухото си чу как телефонът отсреща започна да звъни.

— След като се разчистят изпопадалите клони, може да се поправят маркучите, а след това сокът отново ще потече към работилницата.

— Здравсти — обади се Грифин.

Попи се усмихна, сведе поглед и снижи глас, за да си осигури известно уединение.

— Здравей и на теб. Научи ли?

— Разбира се. Поздравления, скъпа! Справи се отлично.

— Заслугата не е моя — меко каза тя. — Мика доволен ли е?

— И още как! Стиска палци Каси да успее да сключи сделка. Тя работи дори в настоящия момент. А междувременно Мика отново започна да вари сироп.

— Дойде ли токът?

— Не, а освен това генераторът му е замръзнал, така че трябва да филтрира на ръка. Сигурно ще припадне от изтощение, но поне не губи сок. На летището ли си?

Тея докосна лакътя ѝ и ѝ показа ниска и просторна къща, към която приближаваха.

— Не, ще взема по-късния полет. Семейство Андерсън ме разхождат из живота си. Тъкмо спираме пред дома им. Къщата е само на един етаж — обясни Попи и смигна на Тея.

— Значи ще вземеш самолета в шест и половина.

— Аха. Сигурен ли си, че не е твърде късно за теб? Стана много рано.

— Както и ти. Уморена ли си?

— Малко.

— Добре ли мина полетът?

— Чудесно. Трябва да затварям, Грифин. Ще ти се обадя пак на път за летището.

— Не забравяй. Обичам те.

Тя се замисли само за секунда, после отвърна:

— Аз също.

Преди той да успее да реагира на думите ѝ, Попи натисна копчето за край на разговора и пхна телефона в чантата си.

Малко по-късно, настанена удобно в инвалидната си количка, разгледа дома на Тея. Видя спалнята на момичето, която беше обзаведена с много вкус в зелено и златисто, както и прилепената към нея баня, два пъти по-голяма от тази на Попи. Разгледа кухнята, трапезарията, дневната и кабинета. Тея и тук беше нейният водач, като междувременно я представи на готвачката и на една прислужница. Когато привършиха с обиколката, излязоха във вътрешния двор и седнаха край басейна.

Попи с наслада би седяла там, наслаждавайки се на топлото време и летния пейзаж, ако не трябваше да си кажат толкова много неща. Тея искаше да разбере всичко за Лейк Хенри, а Попи се стремеше да научи колкото се може повече за любимите ястия, поп групи и спортове на Тея. Готвачката им поднесе лимонада. Норман току влизаше и излизаше.

Когато дойде време Попи да тръгва за летището, Тея не искаше и да чуе.

— Хайде да заведем Попи на вечеря в клуба — помоли тя баща си. — Там е толкова приятно.

— Ами тестът ти? — попита той.

— Ще поуча един час сега и ще продължа, когато се върнем. Нали ще останеш, Попи? Чух как каза на Грифин, че ще пристигнеш много късно, но защо да го правиш? Можеш да останеш и да заминеш утре сутринта. Имаме страхотна гостна, а агентът ни може да смени резервациите ти. И бездруго занятията ми започват в осем. Можем да те оставим на летището, преди да отида на училище.

— Това ще значи да станеш много рано — предупреди Норман дъщеря си.

Тя го погледна недоумяващо.

— Няма нищо. Не мога да оставя Попи да ходи до летището сама — след това се обърна към младата жена и попита: — Нали ще останеш?

* * *

Каси не можеше да се справи с всичките си задачи без електричество и телефон, а това означаваше да вземе цялата си документация и двете с асистентката ѝ да отидат в центъра „Сейфийлд“, където имаше ток, за да използват копирната машина и факса в кабинета на нейна приятелка. Оттам се обади на прокурора в Калифорния. Нужен ѝ беше цял час, преди да се добере до него, а през това време подреди бележките си.

— Тук постигнахме напредък — информира го тя. — Знам, че искате да контактувам с Бъд Гринел, но тъй като той за всичко се допитва до вас, предпочитам в момента да прескоча посредника. Затова изпратих пакета с документи по куриер и го адресирах до вас. Ще пристигне утре сутринта. Той съдържа споразумения и клетвени декларации, които излагат нашата позиция.

— И каква е тя?

Каси би предпочела да избегне пълното разкриване на фактите, но за нещастие част от процедурата по постигането на споразумения

беше да покажеш на отсрещната страна колко стабилна е собствената ти позиция. А този ход изискваше известен риск. Ако молбата за споразумение се провалеше и стигнеха до процес, обвинението щеше да познава стратегията ѝ и да се подготви предварително. Но нищо не можеше да се направи. Позицията ѝ наистина беше силна. Сега просто трябваше да убеди в това прокурора.

— Открихме детето — каза тя — и разполагаме с писменото съгласие на баща ѝ тя да се подложи на ДНК тестове. Хедър също ще си направи тест, така че ще успеем да докажем, че тя е майката на момичето. Ще подадем молба да се изследва кръвта по дрехите, с които Роб Диченца е бил облечен през онази нощ. Доколкото знаем, щатската полиция ги пази. Нашият адвокат там...

— Какъв адвокат?

— Дж. С. Бекет — осведоми го Каси с известно задоволство.

Беше истински успех, че бе убедила Дж. С. Бекет да се заеме със случая. Беше единак, който ръководеше собствена адвокатска фирма и имаше множество победи в съдебната зала. Прокурорите го ненавиждаха. Той, от своя страна, обичаше да натрива носовете на хората с власт и тъй като Диченца беше олицетворение на подобни персони, се бе съгласил да поеме случая на доброволни начала.

— Той съставя молбата. Не виждам причина тя да не бъде удовлетворена, тъй като доказателството вече е предоставено. Тук няма да претърпим провал. Ако се окаже, че детето не е на Роб, това ще е краят. Но ако се окаже, че е негова дъщеря, мачът едва сега започва.

— Разбирам, че според вас детето е негово.

— Знам, че е негово. Хедър — Лиса — не е била с друг мъж. Никой от онези, които вашите хора са разпитвали след катастрофата, дори не е намекнал за обратното. Обвинили са я в много други неща, но не и в това. Да, знам, че според Роб детето не е било негово. Но друг мъж просто няма. Никой не е предявил права над това дете — нито тогава, нито сега.

Последва кратко мълчание, сетне той каза:

— Продължавайте.

Доволна, че прокурорът не я отправя към Бъд Гринел, а я изслушва лично, Каси доби смелост.

— Ако бащинството се докаже, то превръща в достоверни много от нашите доводи, които семейство Диченца отхвърлят. Освен това

разполагаме с Ейдън Грийн.

— Значи вие сте разпитвали за него.

— Да. И го открихме. Той е бил най-добрият приятел на Роб. Бил е непосредствен очевидец на цялата му връзка с Лиса и понеже никога не е давал показания под клетва, не може да бъде обвинен в лъжесвидетелство.

— Но може да бъде обвинен, че е давал подвеждаща информация по време на следствието.

— Не е правил нищо подобно. Разполагаме със записите от разпитите, които го доказват. Намират се в пакета, който ще получите. Ще видите, че Ейдън е отговорил на всеки зададен му въпрос. Ако следователят не е задал правилните въпроси, трябва да обвините него. Всъщност — продължи Каси, защото имаше усещането, че семейство Диченца са повлияли на хода на следствието, — ако вашите хора не са задавали правилните въпроси, бих искала да разбера дали не са били инструктирани да не ровят надълбоко в нещата, свързани с Роб, по този случай.

— Нека да изясним нещо. Това не са били моите хора. По онова време не съм заемал този пост.

Каси се зарадва, че го принуди да се отбранява.

— Тогава би било във ваш интерес да потърсите отговорност от предшественика си.

— Това няма нищо общо. Какви са аргументите ви? Изложете ги, ако обичате. Не разполагам с цял ден.

— Твърдим, че Лиса Матлок е заченала от Роб Диченца. Когато отказала да направи аборт, както настоявал той, Роб заплашил живота ѝ и този на детето и го е направил на купона онази вечер. В момента, в който се е качила в колата си, единствената ѝ мисъл е била да избяга от него. Той е изникнал неочаквано от тъмното и е изскочил пред колата. Тя не е успяла да спре.

— Но е напуснала местопроизшествието.

— Нямала е представа, че Роб е мъртъв. Ужасно се е страхувала от него. Всъщност разполагаме с необорими доказателства по този въпрос, ако делото стигне до съда. Непрогледната нощ, множеството коли и пияният мъж, който тича между тях. И една бедна млада жена без всякаква власт, от която се е възползвал привилегирован и политически силен мъж, по-възрастен от нея. Налице е връзка с

доказано насилие, което ще бъде засвидетелствано от лекарите на две различни болници. Тези документи също са в адресирания до вас пакет. Налице е бременност, настояване за аборт, заплаха за физическо насилие и независим свидетел, готов да даде показания и по трите пункта. Освен това съществува и опит от страна на семейството да потули случая.

— Почакайте. Не разполагате с доказателства за подобно нещо.

— Но бихме могли да съберем, докато случаят приключи. Дали всички тези хора, които са казали, че не са видели нищо, все още обичат Чарли Диченца? Трябва ни само един разочарован от тях, който да потвърди, че е бил принуден да се държи мило с момчето им. Ейдън Грийн го твърди. Има го в клетвената декларация, която ми даде миналата седмица, а копие от нея е в пакета до вас. Ще ви кажа и още нещо. Ако това дело стигне до съда, ще изправим на свидетелската скамейка хора, които да свидетелстват, че Лиса Матлок не е била единствената жена, върху която Роб Диченца е упражнявал насилие.

— За бога! Какъв е смисълът? Момчето е мъртво.

Каси не можа да повярва, че той изрече подобни думи.

Забележката му беше изцяло предубедена. Разтреперана от гняв, тя изобщо не погледна към бележките си. Всичко, което искаше да каже, просто се изля от устата ѝ:

— Имате право. Мъртъв е. Целият този случай също не би трябвало да съществува, защото смъртта на Роб не е нищо повече от трагична случайност. Точно до този извод ще стигнат съдебните заседатели, но за да го докажем, ще трябва да изнесем на показ всичко останало. Дали подобно решение ще допадне на семейството? Съмнявам се. Но то си е техен проблем. Сами си го навлякоха. Изобщо не им мигна окото да наклеветят Лиса Матлок — а сега и Хедър Малоун, — при това публично. Търсеха светлината на прожекторите в този случай и точно там ще попадне новата информация, ако не разрешим проблема в рамките на утрешния ден, при това дискретно и справедливо.

— На утрешния ден ли?

— Добре, ще ви дам два дни. Четирийсет и осем часа. След това ще говоря с пресата.

— Мога да го предотвратя със съдебна заповед.

— Направете го — и тогава наистина ще видите върху бюрото си обвинението в прикриване на престъпление, само че то няма да е свързано с предшественика ви, а с вас самия. Помислете за свободата на словото и независимостта на пресата. Помислете за защитата на гражданските права. Благодарение на семейство Диченца не е възможно на Хедър да се осигури справедлив процес. Досега е говорила само едната страна. Другата трябва да излезе в публичното пространство.

— Но в съда. Пред съдебните заседатели.

Каси не се остави да я баламосва:

— Ако не стане сега, ще стане тогава. На открито заседание, в присъствието на всички представители на пресата, които семейство Диченца са се надявали да използват, за да осъдят Хедър. Трябва да поговорите с тях. Попитайте ги дали искат да се опетнява името на сина им. Попитайте ги дали искат да им бъде отправен финансов иск от едно четиринайсетгодишно момиче, което може да се окаже тяхна внучка. Ако не се споразумеем до четвъртък следобед, точно това ще се случи.

— Добре — каза прокурорът с явна насмешка. — Какво точно споразумение искате?

Каси се целеше високо. Нямаше какво да губи.

— Искам да бъдат снети всички обвинения.

— Да бъдат снети ли?

— Да.

— Не мога да го направя. Не и при обвинение в убийство.

— Разбира се, че можете — беше обмислила положението. — Можете да заявите, че след като сте преразгледали делото и предвид изтеклото оттогава време и вероятността спомените на свидетелите да са неточни, не съществуват достатъчно доказателства, за да се предяви обвинение. Или пък да обявите, че са се появили нови доказателства, които предизвикват съмнение към обвинението в убийство.

— Пресата ще поиска да узнае какви са тези нови доказателства, а това няма да спести опетняването на името ни Роб. Семейството никога няма да се съгласи.

— Тогава изберете първия вариант. В качеството си на главен прокурор можете да посъветвате семейството, че е в техен интерес да потушат случая. Вие излизате от цялата история като състрадателен

арбитър. Семейството запазва честта си, поемайки инициативата по снемането на обвиненията. Могат да кажат, че за тях е твърде болезнено да съживяват спомена за тази трагедия.

— Да не искате да я освободим?

— Искам да снемете всички обвинения — настоя Каси. — Всички до едно. Не е било убийство. Тя е бягала, за да спаси живота си, а той е изскочил пред колата ѝ в тъмна нощ, на претъпкан и неосветен паркинг. Свалете тези обвинения, а след като няма престъпление, значи няма и бягство от правосъдието.

— Боже, не си поплювате! Я ми кажете нещо: какво мислите за пътна злополука?

— Не е било това. Той е бил пиян и е притичал между паркираните коли. Не може да става и дума за убийство по време на пътна злополука. Клиентката ми е платила прескъпо за познанството си с Роб Диченца. Ако не беше толкова сдържан и деликатен човек и ако не водеше затворен и простиък начин на живот тук, бих я накарала да съди семейство Диченца за клевета и морални вреди. Но тя е мила и тактична жена. Единственото ѝ желание е да се върне при семейството си тук. Не искам дори да ѝ се налага да идва в Калифорния за снемане на обвиненията. Няма никаква нужда от това.

— Дайте ми някаква причина, госпожо Бърнс.

— Приемете всичките ни условия, а клиентката ми ще се съгласи да не разкрива никаква информация, свързана с Роб Диченца или с този случай, но искам да бъде освободена от ареста веднага след подписване на споразумението ни. Тя не представлява опасност за обществото. Не трябва да прекара в затвора дори още ден. Затова искам да действате бързо. По всички направления. Можете да го направите.

Може и да не го биваше особено като юрист, но прокурорът несъмнено разбираше от политическа експедитивност.

— Възлагате ми твърде много — промърмори той. — Аз нямам последната дума.

Каси го разбираше.

— Семейство Диченца е в града. Проверих. Освен това знам, че можете да бъдете много убедителен, стига да пожелаете. Ако искате — добави тя, защото знаеше, че самият той е осиновено дете, — можете да изтъкнете аргумента, че едно четиринайсетгодишно осиновено

момиче, което живее при любящите си осиновители, не трябва да узнава за греховете на рождените си родители. Надявам се скоро да ми се обадите.

След като позвъни на Мика и му разказа какво е свършила, Каси събра всичките си неща от кабинета на приятелката си и тръгна към Лейк Хенри. Остави асистентката си в дома ѝ и се отби в кантората си само за да затвори за през нощта. Докато пътуваше към къщи, планираше какво ще стотви за вечеря, защото имаше газова печка и можеше да си го позволи. Реши на какво ще си поиграе с всички деца, като започне от най-малкото, за да може да си легне, докато тя се занимава с останалите. Сети се за всички свещи, които имаше у дома, защото искаше да запали поне дузина, докато по-късно си играят с Марк.

Ала щом пристигна у дома, намери бележка, с която той я уведомяваше, че е завел децата в Конкорд, за да хапнат в някоя закусвалня и да отидат на кино.

Каси се почувства подведена и изпита неоправданото чувство, че семейството ѝ се отдалечава от нея. Направи си макарони със сирене, запали огъня в дневната и се настани на канапето, за да ги чака. След по-малко от двацет минути вече спеше дълбоко.

* * *

Мика беше плувнал в пот. Беше му ужасно горещо, докато изливаше последната порция сироп и буташе резервоара до стъкмената криво-ляво филтрираща система. Наистина топлината в работилницата беше хубаво нещо, особено за момичетата, които си играеха с куклите си в ъгъла на помещението. Къщата беше студена и сега, след като всички се бяха прибрали по домовете си, нямаше кой да запали огъня. Миси и Стар бяха донесли спалните си чували и щяха да останат, докато и баща им беше тук.

— Това количество достатъчно ли е? — попита Грифин. Стоеше надвесен над последния котел, който тъкмо бе зареден със сок близо до фазата на сиропа. Държеше цедка и бе готов да обере пяната, ако се появеше такава.

Мика погледна натам, кимна, че е достатъчно, но се върна към онова, с което се занимаваше в момента. Потта стичаща се по тялото му, не беше само от работата. Голяма част се дължеше на страха му. Ужасно изоставаше. Ръчното филтриране на сока забавяше целия процес. Дори с помощта на Грифин щеше да работи до късно след полунощ. Не би имал нищо против, стига да можеше да спи поне пет часа подред, но не бе го правил от дълго време. Гризящите съзнанието му проблеми непрекъснато го сепваха и събуждаха.

Един проблем беше разрешен. В края на следобеда всички маркучи бяха почистени и по тях течеше сок.

Но това създаде нов проблем. Ако изпитваше затруднения сега, след като в продължение на един ден сокът бе текъл само от половината дървета, през утрешния ден щеше да тече от всички, а това щеше да му създаде още по-големи трудности. Трябваше му ток, за да включи филтърната преса, но от електрическата компания не обещаваха помощ в близките два-три дни.

Дотогава направо щеше да умре от изтощение, но може би това също не бе лошо. Ако бе твърде изморен, за да разсъждава, няма да може да мисли за Хедър, а ако не мислеше за нея, щеше поне да може да диша. Пое си дъх и опита да се успокои, но гърлото му продължаваше да е свито. Това беше резултат от страха му: че Хедър ще се върне, че няма да се върне, че ако и когато се върне, той няма да я познава.

Каси му бе казала, че им остава единствено да чакат. Мика се намираше в чистилището.

Вратата на работилницата се отвори и вътре влезе Скип Хаузър. Мика не беше го виждал от срещата им на бензиностанцията и тъкмо се канеше да го попита какво, по дяволите, търси тук, когато забележа, че Скип и още един мъж носят нещо, което му се стори познато.

Мика продължи да сипва сироп през филтрите.

Скип погледна зад него и се насочи към неработещата филтърна преса. Клекна, за да пусне на пода единия край на електрическия генератор, който носеше. След като и партньорът му направи същото, Скип се изправи. Свали ръкавиците си и погледна към Мика.

— Това трябваше да отиде на строежа. Но си помислих, че никой няма да забележи, ако закъснее с ден-два. Обаче не си ме видял да го нося — предупреди той и се зае да свърже генератора с пресата. След

по-малко от петнайсет минути филтърната преса вече работеше и Скип се запъти към вратата.

— Ей! — провикна се Мика. — Благодаря ти, човече!

Хаузър просто вдигна ръка и потъна в мрака.

Два часа по-късно, след като и последното количество сок за деня беше сварено на сироп, преминало през филтърната преса и запечатано в бутилки от по четвърт литър, Мика изпрати Грифин да си върви. Сам изми всичко и това дори му достави удоволствие. Помисли си, че тази година ще раздаде повече бутилки сироп на хората, които дойдоха да му помогнат. Не беше допускал, че Скип ще е един от тях, което само доказваше колко малко знае.

Избърса мивката, простря парцалите да съхнат, клекна до спалните чували и внимателно разбуди момичетата.

— Време е за лягане — прошепна и започна да събира спалните чували веднага щом децата изпълзяха оттам. — Обуйте си ботушите — подкани ги той.

Когато се приготвиха, Стар протегна ръчички. Мика я взе, облегна я на хълбока си и каза:

— Вземи фенера, Миси, и стой близо до мен.

За един миг в топлото помещение, от чиито греди се носеше ароматът на захар, а той и момичетата стояха плътно един до друг, Мика почувства сърцето си почти пълно. Точно тук, точно сега, неговото минало, настояще и бъдеще се сливаха. Само едно би могло да направи нещата по-хубави.

Поведе Миси и затвори вратата на работилницата, пълна със спретнато подредени бутилки с нов сироп.

— Бързо, бързо — прошепна той, когато излязоха навън, защото макар луната да осветяваше пътя, беше много студено. В къщата не беше много по-топло, но спалните чували пазеха топлината на детските телца. Миси си легна веднага и след броени минути заспа. Стар не дръпна ръката си от врата му, когато се наведе, за да я завие.

— Татко? — прошепна тя.

Той седна и я загърна със спалния чувал, за да е на топло.

— Мама наистина ли има бебе?

Мика си спомни за онзи момент в работилницата, когато единственото нещо, което можеше да направи щастието му пълно, беше присъствието на Хедър и на тяхно собствено дете. Разбира се, не това имаше предвид Стар.

— Имала е някога — отвърна той, защото знаеше, че ако жените са обсъждали това в къщата, Стар сигурно е дочула нещо.

— Какво е станало с него?

— Не е можела да се грижи за него, затова го е дала на едни хора, които са имали възможност да го гледат.

— Защо не е можела да се грижи за него?

— Била е много млада.

— Бебето плакало ли е, когато го е дала?

— Мисля, че е било твърде малко и не е разбирало.

— Аз бих плакала, ако ти ме дадеш на някого.

Той я притисна още по-силно.

— Само че аз никога няма да направя подобно нещо. Така че няма защо да се притесняваш.

— Дали на бебето на Хедър му е мъчно за нея сега?

Мика не знаеше. Не знаеше какво е разбрала Попи. Не знаеше и какво чувства Хедър към това дете.

— То вече не е бебе, а голямо момиче и си има свой татко.

— И аз си имам татко, но ми е мъчно за мама. Ако можеше да избира, дали щеше да избере това бебе вместо нас?

— Щеше да избере нас — каза Мика. Не беше сигурен и точно в това се криеше основната причина за страха му. Сега Хедър вече имаше минало. Независимо от резултата от действията на Каси, тя беше свободна отново да стане Лиса. Не допускаше, че ще пожелае да се върне в Калифорния, но нима можеше да е съвсем сигурен?

Той обичаше Хедър. Ако тя отново се превърнеше в Лиса, той и момичетата щяха да останат сами.

* * *

Грифин живееше сам от толкова време, че не му правеше впечатление прибирането в празна къща. Но на връщане към дома на Попи се почувства самотен. Макар да бе настоявал да си вземе кат

резервни дрехи, той всъщност желяеше тя да се прибере у дома и беше броил часовете до завръщането ѝ, докато работеше заедно с Мика. Ала Попи щеше да се върне едва утре. Беше му оставила съобщение на телефона, но не бе споменала отново онези две думички.

Аз също. Беше ги произнесла и веднага след това бе затворила.

Искаше да разбере дали това е истина. Предположи, че ще се обади отново на път за летището, както бе обещала, затова остави телефона в джоба си през цялото време, докато работеше у Мика, но отивайки към пикапа, го извади и установи, че е леденостуден и с празен екран. Проклетата машинка някак се бе изключила. Сигурно се бе блъснал в нещо. Сега отново я включи и набра номера на Попи, но се задейства гласовата поща.

Домът ѝ беше притихнал, тъмен и студен. Запали свещи, стъкна огъня и си наля чаша вино. След продължително издирване намери Виктория — бе заспала върху купчина одеяла в килера на Попи, но тя не изрази никакво желание да излезе и да го подуши.

Разходи се из къщата със свещ в едната ръка и с чаша вино в другата. Бе предположил, че след като напоследък е общувал с толкова много хора, самотата ще му е приятна. Но да бъде с Попи не беше като това да бъде, с когото и да е. С нея му беше лесно и макар понякога да избухваше, се държеше изключително приятно. Беше забавна, умна и грижовна. И несъмнено беше смела.

Смяташе, че той е проявил смелост, като е оцелял на Литъл Беър, преодолял е изолацията и от пришълец се е превърнал в свой човек в града. Но ето че Попи, прикована към инвалидната количка, бе отпътувала за Флорида, оправяше се сама и несъмнено се справяше добре, а той седеше и се боеше да набере телефонния номер, записан върху листче в джоба му.

Разочарован от себе си, Грифин извади листчето, включи мобилния си телефон и набра номера. С разтуптяно сърце изслуша четирите дълги позвънявания. Тъкмо очакваше да се включи телефонен секретар, когато се обади сънлив женски глас:

— Дано да си струва!

Грифин преглътна и попита:

— Там ли е Синтия Хюс?

Последва няколкосекундно мълчание, приглушени звуци, които подсказваха, че телефонът се мести, след това се чу друг глас. Беше

по-нежен, по-предпазлив и страшно познат дори и след седем години.

— Ало?

Грифин почти не бе в състояние да диша.

— Синди?

От другата страна настъпи пълна тишина и той реши, че са затворили.

— Остани с мен — примоли се Грифин. — Моля те, не затваряй! От толкова дълго те търся!

Тя не каза нищо. Сърцето му биеше до пръсване.

— Синди?

— Да — прошепна сестра му. — Как ме намери?

— По стихотворението ти. Онова в списание „Янки“. Кристофър Робин. Винаги си обичала „Мечо Пух“. Помниш ли, че ти четях тази книжка?

Последва пауза, а след това тя тихо каза:

— Това беше много отдавна.

— Стихотворението ти беше прекрасно, но тъжно. Така ли се чувстваш?

— Добре съм.

— Получавам бележките ти, но те не казват много.

— Знам.

— Когато изчезна, не знаехме дали ще успееш да се справиш.

— Нито пък аз — рече тя и той сякаш усети как в думите ѝ се прокрадва сянката на усмивка.

— Знам защо избяга — продължи Грифин. — Положението беше невъзможно. Мама и татко не ти даваха пари, а никой от нас не ти помогна. Нали знаеш, че мама почина?

Предполагаше, че Синди знае всичко, което се бе случило след заминаването ѝ.

— Да — прошепна тя.

— И че ние някак се... разделихме.

— Знам. Чувствам се виновна за това.

— Вината не беше твоя, а наша.

— Аз го предизвиках.

— Ти беше още дете. Децата се бунтуват. Ние бяхме по-големи и би трябвало да сме по-отговорни. Но всеки от нас се затвори в жалката си черупка и си държа устата затворена, като че ли ако пренебрегнем

проблемите у дома, те ще престанат да съществуват. Но сбъркахме. Ужасно сбъркахме.

Тя не отговори.

— Синди?

— Избягах — каза тя, — защото не можех да се оправя с цялата бъркотия. Искях да оставя всичко зад себе си и да започна на чисто, разбираш ли? Така и стана. Но човек не може да забрави семейството си. Не може да престане да чувства.

Ако просто си бърбяха, Грифин сигурно щеше да ѝ каже за Хедър, защото между двата проблема имаше общи допирни точки. Но този разговор не беше обикновен. Те разчупваха ледовете помежду си. Трябваше да се съсредоточи върху този момент.

— Ти... добре ли си?

— Не вземам наркотици, ако питаш за това. Престанах малко след като избягах от къщи. Писах ти го в една от бележките. Искях да знаеш.

Грифин бе наясно, че наркоманите понякога се връщат към порока си. Испита облекчение да узнае, че Синди е останала чиста.

— Омъжена ли си?

— Не, нямам достатъчно вяра в себе си.

Той знаеше, че причината се корени в чувството ѝ за вина. Тя се обвиняваше, че е разрушила едно семейство.

— Ходиш ли на психоаналитик за този проблем?

— Да.

— Имаш ли нужда от пари?

— Не.

— Сигурна ли си?

Тя не отговори, затова той попита:

— Случват ли ти се разни хубави неща? Кой вдигна телефона? — копнееше да узнае повече за нея.

— Една приятелка. Поделяме си наема. Да, случват ми се хубави неща. Приятелите ми са малко... ексцентрични, но ги обичам. Като слуша човек разказите за техните семейства, положението в нашето е направо цвете. Но тук сме изградили нещо като собствено семейство. Освен това харесвам работата си.

— Би трябвало. Пишеш изключително добре. Кажи ми нещо повече за живота си.

— Той е... променлив.

Това беше предупреждение. Тя можеше да замине навсякъде, да изчезне само за секунди.

— Щастлива ли си? — попита я.

— Често.

Това поне беше обнадеждаващо.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не.

— Може ли да те видя?

— Не.

— Мога да дойда, където кажеш.

— Ти знаеш къде е това — отвърна тя с искрица от духа, който помнеше у нея. — Набрал си кода на района и знаеш къде се намирам. Ще дойдеш ли тук? Ще съобщиш ли на останалите?

— Ако не желает, няма.

— Не искам. Ако ме намери някой друг, ще изчезна оттук.

— Дори ако това са Питър или Алекс? — попита той. Те бяха най-милите сред братята им.

— Не съм достатъчно сигурна в себе си, Грифин. Дори самото споменаване на имената им ме връща към човека, който бях, а аз не искам това.

Грифин подозираше, че тя знае много добре какво иска да прави и в момента се заблуждава, но желаете сестра му сама да осъзнае този факт.

— Винаги си била една крачка пред нас. Когато видях псевдонима ти, се боях да повярвам. Част от мен се надяваше, че ми изпращаш послание.

Тя не отрече, а тихо каза:

— Трябва да затварям, Грифин. Дай ми номера си.

Той ѝ продиктува номера на клетъчния си телефон, адреса си в Принстън и телефонния номер там, както и адреса и телефонния номер на Попи.

Когато чу името ѝ, тя попита:

— Попи Блейк роднина ли е на Лили Блейк от миналата есен?

— Сестра ѝ е. Тя е невероятна жена. Смела е като теб и може би затова се почувствах незабавно привлечен от нея. Тя също трябва да се справя със сериозни проблеми от миналото си.

— Затова ли ѝ помагаш, защото не можеш да го сториш за мен?

— Не съм сигурен, че ѝ помагам. Тя го прави сама. Аз просто я обичам.

— Мили боже! — възкликна Синди и отново му прозвуча както преди. — Трябва да ме държиш в течение.

— Ще останеш ли на този телефон?

— Стига никой да не дойде тук. Следя Ралф изкъсо, но ти сигурно го знаеш.

— Да. Ако се преместиш, ще ми кажеш ли?

— Зависи от причината да се преместя. Знам какво е намислил Ралф. Ранди действа по-заобиколно. Той разреши случая „Матлок“. С теб ли е в Ню Хампшир?

— Не. Неговата роля приключи с ареста. — Грифин замълча, после промълви: — Татко би се радвал да научи, че си добре. Може ли да му кажа, че сме говорили?

— Не. Той ще изиска разпечатка на разговорите ти, ще се добере до номера ми и за нула време ще се домъкне тук и ще започне да ме съди... отново. Може би някой ден, но не сега.

Грифин знаеше, че този *някой ден* ще настъпи. Ако беше научил нещо от Попи и Хедър, то бе точно това. Разбираше как се чувства сестра му. Докато продължаваше да поддържа връзка с него, все още имаше надежда.

* * *

В сряда сутринта, за пръв път от седмица, Грифин не отиде в дома на Мика. Вместо това, въодушевен от разговора си със Синди и тръпнест от нетърпение от завръщането на Попи, той разчисти дома ѝ, приготви си закуска и кафе, сетне отиде на кея, качи се в поршето и се отправи към Манчестър. Пристигна много по-рано, но и бездруго не бе в състояние да върши каквото и да е. Струваше му се напълно в реда на нещата да чака Попи.

Полетът ѝ имаше закъснение. Грифин изпи още едно кафе и продължи да наблюдава таблото с пристигащите самолети и да се осведомява от представителката на авиолиниите за последните новини. Жената на гишето беше достатъчна възрастна, за да му бъде

майка, и вероятно точно затова го съжали. След като се легитимира, остави се да го претърсят и отговори задоволително на всичките ѝ въпроси, тя му помогна да премине през цялата охрана и да отиде чак до портала, за да *посрещне жената в инвалидна количка*.

Погледът на Грифин беше прикован към таблото, когато то обяви пристигането на самолета. Наблюдаваше как самолетът се придвижва по пистата и се свързва с ръкава. Впери очи към изхода и зачака появата на Попи. Тя се показва последна, но чакането си струваше. Щом я видя, сърцето му буквално преля от щастие.

Забърза към нея веднага щом успя да се промъкне между хората, вдигна сака ѝ от скута и се наведе да я прегърне. Когато ръцете ѝ се заключиха здраво около врата му, той я вдигна на ръце и я завъртя. Не му пукаше дали ги гледат, искаше целият свят да го види с неговото момиче. Толкова се гордееше с нея, толкова се гордееше, че е с нея!

Когато я остави на мястото ѝ, тя се смееше.

Той се облегна на количката ѝ и попита:

— Наистина ли?

Имаше предвид онези две думички. Тя кимна.

— Но още не знам какво да правя с това — каза Попи, ала се усмихваше.

— Ще го измислим някак — рече той, но се почувства леко замаян от щастие. — Хайде, искам да се запознаеш с някого.

Избута количката ѝ до паркинга. Тя забеляза поршето много преди да стигнат до него и вдигна поглед към Грифин:

— С някого ли?

— Тя е вътре.

— Няма начин да се поберем всички: твоята тайнствена персона, аз, багажът ми и количката.

— Вярвай ми — каза Грифин. Беше измислил всичко. Бе преценил всяка подробност. Нямаше начин да изложи любовта на живота си на провал. Искаше и винаги щеше да иска да отвори вратата за нея.

Той задържа неподвижна количката, докато Попи се премести на седалката на поршето. След това сгъна количката и я отнесе до багажника. Паникьоса се за миг, когато не успя да я пхне. Но като се позамисли малко и леко я завъртя, тя се побра вътре. Сакът беше много

мек. Побутна го оттук-оттам и той се намести. Доволен от себе си, Грифин затвори капака и се настани на шофьорското място.

Седнала до него, Попи прокара ръка по кожената тапицерия.

— Колата ти е много красива — каза тя, след това посочи към Джи Пи Ес монитора. — Включи го. Това ли е тя?

Сега беше негов ред да се диви.

— Откъде знаеш?

Тя го удостои с широка усмивка:

— Използваме тези неща на езерото. Помагат да се ориентираш между островчетата нощем. Чарли нарича своята Амелия.

Грифин въздъхна:

— Моята е Сейдж. Ти просто знаеш твърде много, Попи Блейк. Не мога да те изненадам с нищо.

Той превъртя ключа и тъкмо се канеше да запали, когато Попи покри ръката му със своята.

— Изненадваш ме — каза тя, вече напълно сериозна и страшно уязвима. — Тук си.

Със свито сърце, той замалко да бръкне в джоба си. Там криеше нещо и то не беше бонбонче целувка. Но моментът още не бе настъпил. Тя бе признала, че го обича, но бе казала и че не знае какво да прави с това чувство. Не биваше да я притиска твърде много.

Затова, вместо да изисква от нея обещания, Грифин ѝ разказа за Синди.

* * *

Едно от нещата, които Попи харесваше у Грифин, беше верността му, която в този конкретен случай се доказваше от разговора със сестра му. Ако една жена искаше да опознае човека, с когото възнамеряваше да свърже живота си, упоритостта, с която Грифин издирваше сестра си, беше достатъчна препоръка. Това бе нещо много важно.

Затова Попи преливаше от ентусиазъм, докато пътуваха към Лейк Хенри. Възгледите ѝ за живота днес бяха съвършено различни от тези отпреди три седмици. Поршето беше великолепен пример в това отношение. Беше лъскаво и бързо. То разкриваше много възможности,

а точно такава бе целта и на пътуването ѝ до Флорида. Само преди три седмици дори не би помислила, че е в състояние да осъществи това пътуване, още по-малко пък да бъде обичана от Грифин.

Съдбата на Хедър все още не бе решена. Но както и при Синди, вече имаше надежда.

Замисли се върху това, докато пътуваха към градчето. Ала с приближаването на Лейк Хенри ентусиазмът ѝ започна да угасва. Лейк Хенри беше истинско място, а освен това съществуваха и други реални неща. Споразумението с властите в Калифорния можеше да се провали и да се наложи Хедър да се изправи пред съда. Синди Хюс можеше да си събере багажа и да изчезне безследно за още седем години. Грифин можеше да осъзнае, че не иска да прекара и минута повече в стария пикап на Бък Киплинг, че поршето е символ на неговия живот и че да е влюбен в Попи може да е било приятно, докато е бил в градчето, но след разрешаването на случая на Хедър Ню Джърси можеше отново да го примами.

Следващите няколко дни щяха да бъдат от решаващо значение.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Каси страдаше от мъчителната неизвестност. Винаги беше така, докато чакаше някое правно решение, независимо дали беше на съдия, на съдебни заседатели или на прокурор, с когото опитваше да се споразумее. Тъй като все още нямаше ток, тя не отиде на работа, а остана с децата в топлата всекидневна край огъня. Можеше да страда и оттук.

Дали не трябваше да му кажа повече неща за Роб? По-малко за Хедър? Дали изложих аргументите си достатъчно убедително? Дали не прекалявам? Не бях ли твърде безкомпромисна? Не трябваше ли да му дам право на избор? Не беше ли по-удачно да му отпусна повече време?

Тя подложи на съмнение всичко, което бе направила. Бъдещето на Хедър зависеше от баланса на сделката, която щеше да сключи в Калифорния, и тази сутрин Каси усети пълната тежест на тази отговорност.

Винаги съществуваше резервен вариант. Ако откажеха предложената от нея сделка, разполагаше с великолепна история за пресата. Планираше тази възможност, докато чакаше, и правеше списък на възможните връзки според тяхната важност, като за целта използваше молив с гумичка на края. Беше от домашните ѝ запаси, а останалите се използваха от Итън и по-големия му брат Брад, които бяха пръснали листовите си навсякъде по дървения под и рисуваха. Най-малкият ѝ син — Джейми, се бе заразил от брат си и спеше на рамото на Каси точно както Итън преди четири дни. Всъщност беше доста удобен начин човек да планира резервния си вариант.

Джон Киплинг вероятно бе усетил вибрациите, долитащи от дома ѝ, защото ѝ позвъни в ранния следобед. Тъй като беше сряда, той довършваше броя на Лейк Нюз, преди да го занесе в печатницата.

— И така — подхвана той, — отразих ледената буря. Информирах за затворените училища и проблемите на Мика. Разказах

и за героичните усилия на хората от електрическата и телефонната компания. А сега ми дай нещо интересно, Каси.

Тя въздъхна и се усмихна:

— Не мога да го направя за сегашното издание, но ако до утре вечер разполагам с нещо, как ще го използваш?

— До утре вечер ли? — попита Джон. — Ще направя притурка. Но първо ще напиша съобщение и ще го разпратя до всички по-големи вестници в страната. Аз, ти и Лили ще успеем да се обадим или да изпратим съобщения по електронната поща на всички от моя списък само за няколко часа. Ако още няма ток, ще отидем до центъра „Сейфийлд“.

Каси изпита огромна благодарност към Джон. Хубаво беше човек да го има на своя страна. Усилията му щяха да са ползотворни. Искаше й се да притежава същата вяра в собствените си възможности.

— Защо в центъра „Сейфийлд“ има ток, а ние нямаме?

Както винаги, Джон беше наясно с дреболии, които само човек, отразяващ събитията за местен вестник, би могъл да знае, и не я разочарова и този път.

— Защото от две години насам единственият крупен работодател, разбирай данъкоплатец, в този център е компютърна компания, която не може да рискува да остане без ток дори за един ден, затова те подновиха електрическата инсталация. Това не означава, че токът там не спира, просто проблемът се локализира по-лесно и се оправя по-бързо. Не мислиш ли, че това е въпрос, с който трябва да се заеме градският комитет на Лейк Хенри?

Каси реши, че това е задача първо на градското събрание, но знаеше, че рано или късно ще стигне и до нейния комитет. Замисли се върху това. Беше начин да запълни времето, докато очаква обаждането от Калифорния.

* * *

Мика понасяше мъчително чакането. Най-напред с двама от синовете на Чарли нарязаха и нацепиха дърветата, разчистени от плантацията. Докараха три товара с трактора, за да попълнят запасите му от дърва, и подредиха всичко, преди да дойде време да запали

изпарителя. През целия следобед той се занимава с производството на сироп. Умът му беше зает, но от време на време се прокрадваха мисли, в които се питаше какво ли става в Калифорния, какъв ще бъде резултатът, как ще реагира Хедър, след като вече е свободна да възвърне самоличността си, и как ще се отрази това на самия него.

Лейк Хенри бе много специално място, но не беше Калифорния. Ако тя избере да се върне там, той щеше да остане сам.

Дилемата на Грифин бе съвсем различна. Когато в сряда вечерта все още нямаше обаждане от Калифорния, той се замисли как хората от градчето биха реагирали на незадоволителен изход от делото на Хедър. Беше направил всичко възможно да помогне за решаването на случая и се надяваше Хедър да се върне към живота, който бе водила, преди той неволно да разкрие местонахождението ѝ. Ако властите в Калифорния отхвърлеха сделката и тя трябваше да се изправи пред кошмара на един процес, доброто отношение, което бе успял да си извоюва в Лейк Хенри, можеше да се обърне срещу него.

Само че това място му харесваше. Тук се чувстваше сигурен. Ако изобщо можеше да предложи на сестра си да дойде някъде, беше тук. Лейк Хенри беше първото място, в което с радост би отгледал децата си. Това беше мястото, където за пръв път се бе влюбил — в една жена, в езерото, в начина на живот.

Можеше да продължи да пише на свободна практика оттук, от дома на Попи или да наеме някакво място в редакцията на местния вестник. Тук не му липсваха интелектуални стимули. Хора като Каси, Джон и Лили, Чарли и Анет бяха умни и приятни, както хората навсякъде. А Попи? Тя беше всичко, за което някога бе мечтал.

Не му се искаше да смята, че любовта ѝ зависи от изхода на делото на Хедър, но беше реалист. Нещата... се проточваха. Лошото заличаваше хубавото. Ако делото на Хедър продължаваше да се влочи и ако не завършеше по задоволителен начин, Попи можеше да си спомни, че той е виновен за всичко.

Ситуацията много напомняше на нейната катастрофа. Няколко сантиметра надясно или наляво — и нищо вече няма да е същото.

В четвъртък сутринта токът дойде. До обяд телефоните също заработиха. Това откъсна Попи от мислите ѝ, защото хората цял

следобед звъняха, за да напомнят за себе си. Не че не ги беше виждала. Кафенето на Чарли беше претърпано всеки път, когато минаваше оттам, а ако не се тълпяха там, хората разговаряха в пощата или пред общината. Когато ги сполетеше буря и животът забавеше ритъма си, всичко се свеждаше до най-простите неща: газени лампи, печки с дърва и компанията на приятели.

След като бяха прекарали четири дни без телефон, сега по-скоро се радваха да го изпробват отново, отколкото да се осведомят един за друг.

Освен, разбира се, междуградските разговори. Като например онзи, който тя чакаше, а той не се осъществяваше.

* * *

Каси току поглеждаше към часовника. Беше дала на прокурора в Калифорния четирийсет и осем часа. Когато краят на този срок наближи, а той все още не ѝ се бе обадил, усети как стомахът ѝ започва да се свива. Да, имаше и резервен вариант, но се бе надявала да не стигне дотам. Щеше ѝ се проблемът на Хедър да се реши бързо и без много шум. Никой не искаше случаят да се разчува. Но публичността беше за предпочитане пред това да изгубят Хедър.

Ето защо тя събра бележките си и започна да обмисля този вариант. Точно в това положение я завари пристигането на Джон и Грифин. И тогава извъня телефонът.

— Напредвам — осведоми я прокурорът, — но ми трябва още време.

Каси се притесни. Не беше сигурна, че семейство Диченца не въртят никакви задкулисни игри.

— Значи имате нужда от още време — повтори тя заради Джон и Грифин. — Какво точно означава *напредвам*?

Той въздъхна и каза:

— Означава, че срещам съпротива и ми трябва още време.

— Семейство Диченца не са съгласни на сделката ли?

— Трудно им е да приемат, че жената, прегазила сина им, ще се отърве.

— Добре тогава — нехайно каза Каси, — след като не искат сделка, ще се обърнем към пресата. Нали разбират какво ще обявим пред медиите?

— Опитвам се да ги накарам да проумеят — отвърна прокурорът. Звучеше притеснено и Каси повярва, че казва истината.

— Още колко време ви трябва?

— Още четирийсет и осем часа.

— Ако това е тяхно предложение — замисли се Каси — бих предположила, че се опитват да протакат и информацията да не стигне до пресата през уикенда, когато хората прекарват повече време у дома и преглеждат обстойно вестниците. Съжалявам. Не мога да ви дам толкова време. Имате двацет и четири часа. Крайният срок е петък, пет следобед ваше време. Ако не се съгласят дотогава, ще свикам пресконференция. Ще има достатъчно време, за да могат съботните издания да отразят събитието.

— Здраво пипате.

— С цялото ми уважение, господине, правя онова, което бихте сторили и вие, ако представлявахте клиент, вече наказан десетократно за една наистина трагична случайност.

Грифин тъкмо си бе тръгнал от офиса на Каси, когато иззвъня клетъчният му телефон. Надяваше се да е Попи, затова каза вяло:

— Здравей.

— Какво става там? — попита Прентис Хейдън. — Вдига се някакъв шум, и то доста неприятен.

Грифин мина покрай магазина на Чарли, който в момента товареше последните няколко торби в колата на Алис Бейбър. Махна в отговор на поздрава му.

— Шум ли?

— Звънят ми някои общи приятели със семейство Диченца. Какво става?

Грифин бе достатъчно отвратен от случващото се, затова само каза:

— Нищо, което да учуди обикновените хора. Вие, властимащите, просто смятате, че притежавате имунитет.

Прентис нетърпеливо попита:

— Какво става със семейство Диченца?

Грифин погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза Джон, който тъкмо завиваше към редакцията на Лейк Нюз.

— Миналото им ги преследва.

— Роб беше добро момче и е мъртъв. Защо трябва да се каля името му?

— Няма да го коментирам — каза Грифин и подмина градския плаж. — Не е моя работа. Но точно това се опитвам да ви втъпя вече от седмици. Ако привлечете вниманието към себе си, издавайки биографията си, и решите да потулите някои подробности, те рано или късно ще излязат на бял свят. Няма да знаете кога, къде и как е станало — подмина центъра на града, превключи скоростите и пое по пътя край езерото. — От друга страна, ако ясно изложите в биографията си всичко, никой няма да притежава нищо срещу вас. Сам ще изберете времето, мястото и средствата. Ще държите нещата под контрол и няма да позволите някой друг да го направи.

— Не искам това във вестникарските заглавия. Не и това. Съществуването на сина ми е между нас двамата.

— Обикновено е така, но вие сте публична личност, което има своите облаги и отговорности. Ако не споменете за сина си в тази книга, дори и бегло, някой друг ще го стори.

— Ти ли? — попита сенаторът. — Това ли се опитваш да ми кажеш? Че когато след издаването на тази книга излезеш със своя версия, няма да мога да кажа, че не си ме предупреждавал.

Грифин настръхна.

— Подписал съм договор, който гарантира поверителността на информацията. Ако смятате, че ще го наруша, значи не ми вярвате, а ако имаме проблем с доверието, няма начин да останете доволен от тази книга. Може би е по-добре да си намерите друг писател.

— Чакай. Чакай, Грифин! Не казвам, че не ти вярвам. Просто направих едно предположение.

— Кое то беше обидно за мен.

— Така е, извинявай. Цял живот се държа по този начин. Но ми харесва онова, което си написал досега. Не искам друг писател. Просто... как би се почувствал ти, ако си живял пълноценно и ползотворно, а някой се опитва да насочи вниманието към една глупост, която си извършил на младини?

— Не смятам, че синът ви е глупост. Той е съпруг и баща. Работи като детски лекар. Вие сте му помогнали да стигне дотам. Смятам, че трябва да се гордеете с това.

— И е така, но просто е нещо много лично.

Грифин въздъхна:

— Нека говорим открито. Повечето хора знаят за него. Трябва само да признаете официално съществуването на този свестен човек. Майка му е починала, така че това няма да я нарани, а съпругата ви знае и няма проблем да говори за него. Тя е щастлива с четирите деца, които имате заедно. Историята няма да е в центъра на книгата. Става въпрос за една глава от общо двайсет. Само една глава, но тя ще изпрати послание, че книгата е честна. Не всички са такива, нали знаете?

— Да, знам — изръмжаха насреща му.

— Не сте планирали появата му, но сте се справили добре. Направили сте всичко възможно. А това може да вдъхнови много хора.

— Смяташ ли?

— Определено. Хората гледат на вас като на пример за подражание. Това само ще укрепи позициите ви.

От отсрещната страна последва мълчание, а сетне въздишка:

— Баща ти беше силен играч в съдебната зала. Ти си наследил златната му уста.

Грифин изчака.

След пауза, която му се стори цяла вечност, Прентис Хейдън промърмори неохотно:

— Добре, направи го! — и затвори.

* * *

Грифин възнамеряваше да използва въздействието на златната си уста върху Попи, но не разчиташе само на думите и не искаше да избързва. Приготи й вечеря, а след това я заведе в салона на Чарли, където тази вечер свиреше местен квартет. Когато се прибраха, той накладе огъня и я взе в прегръдките си на дивана. Разказа й за Прентис и поговориха за Синди. След това Грифин добави:

— Ти си сред щастливките. Миналото ти е известно на всички. Хората, които биха те осъдили, знаят всичко, но продължават да те обичат. Така че какво ще кажеш? Омъжи се за мен, Попи.

Тя сложи пръсти върху устните му.

— Не ме моли за това. Още не.

— Обичам те.

— Шшшт.

— Наистина.

— Сега. Ами другата седмица? Другия месец?

— А следващата година? Или след пет години? Или след десет? Дали все още ще те обичам? И дали ти ще ме обичаш? Нещата не стоят така, Попи. Ако хората не рискуваха и изчакваха, за да разберат дали любовта им ще продължи, щяха напълно да пропуснат това изживяване. Искам да се ожения за теб. Искам да имаме деца. Ще се съглася и на две.

— Не знам дали ще мога да зачена.

— Никоя жена не знае. Никоя двойка не знае.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не знам — нежно каза той. — През последната седмица направи неща, които не си предполагала, че някога ще извършиш. Какво ти пречи да направиш и това?

— Не мога да напусна Лейк Хенри.

— Можеш. Но не искаш, аз — също. Много съм щастлив тук. Харесвам градчето, както и къщата ти.

— Много е малка.

— Разполагам с пари. Ще я разширим. Има предостатъчно земя. Можем да строим отляво, отдясно или отзад. Нарича се пристройка.

— Знам, знам. Просто всичко се случва твърде бързо.

— Така става с хубавите неща. Обичаш ли ме, Попи?

Тя кимна.

— Тогава защо да чакаме?

— Не знам. Има още нещо...

— Хедър, но скоро ще научим развръзката и на нейния случай.

— Още нещо...

— Искаш да си простиш ли? Наистина вярвам в това, което ти казах. Трябва да го направиш, но защо да не се оженим, докато работиш по въпроса? Кой би ти помогнал повече в това от съпруга ти?

— Съпруга ми? Това е само мечта.

— От теб зависи да се сбъдне.

Не можеше да повтори тези думи, не можеше да я помоли отново.

Тя преплете пръсти с неговите, разглежда ги няколко секунди, след това вдигна поглед.

— Дай ми още малко време. Съвсем малко. Има още едно нещо... което трябва да направя.

Всъщност имаше няколко неща, които Попи трябваше да направи. Цялата петъчна сутрин разсъждава върху тях, защото ритъмът в Лейк Хенри се бе забавил толкова, колкото не бе станало дори по време на ледената буря. Чакането и неведението се отразяваше върху всички — то личеше по необичайната тишина в кафенето на Чарли, в пощата, по телефонното табло на Попи.

Хората не бяха в настроение за разговори.

Нито пък тя. Седеше ту пред телефонното табло, загледана в копчетата, ту в залата за упражнения, вперила поглед в уредите. Направи упражненията за горната част на тялото си, поседя още известно време и се върна при телефоните. След час отново се върна в спортната зала и се упражнява на колелото. Когато свърши, се премести на успоредката. Виктория седеше в скута ѝ, когато бе възможно, а когато не можеше, отиваше в другата стая. Не припари до обичайното си място под успоредката. Попи се запита дали това не е някакъв знак.

Грифин прекара цялата сутрин в кафенето на Чарли. Реши, че Попи се нуждае от време и пространство, а и той трябваше да поработи. Избра маса с изглед към гората, включи компютъра си, разпръсна бележките си и кимаше утвърдително всеки път, когато Анет се приближеше с каничка кафе. Други хора също минаваха покрай него, но с тях си разменяше само кратки поздравии. Не го прие лично. Всички бяха в подобно настроение. Лейк Хенри чакаше.

Същото правеше и той. Очакваше новини за Хедър с надеждата положителната вест да съкрати времето, от което се нуждаеше Попи, за да му отговори.

Каси не обичаше да крачи назад-напред, но точно това правеше с приближаването на петък следобед. Имаше и други случаи, на които трябваше да обърне внимание, но не можеше да се съсредоточи върху тях. Бе затрупана с работа и по делата на комитета, но не бе в състояние да се заеме и с нея. Мислеше за Хедър и за това, че животът на много хора ще бъде засегнат, ако семейство Диченца реши да се заинати.

Тъй като кабинетът ѝ беше доста малък, тя закрачи и по коридора, като се обръщаше ту към прозорците с изглед към улицата, ту към тези, които гледаха към гората. Когато и коридорът ѝ се стори тесен, Каси взе клетъчния и безжичния телефон от офиса си и излезе навън. Стана ѝ студено, върна се вътре и поседя, докато отново не изпита нужда да се движи.

Мика правеше сироп. Вареше, отнемаше пяната, бъркаше сока. Измерваше различните нива, мехурчетата и захарността. Прекара ново количество сироп през филтърната преса, която отново работеше на пълни обороти, а с изтичането на следобеда и настъпването на вечерта затвори продукцията си. Вече разполагаше с внушително количество бутилки от литър, от половин и четвърт литър, а върху всички тях се мъдреше новият етикет на работилницата на семейство Смитсън.

Били и Еймъс му помагаша, Грифин също се отби за малко. След вечеря момичетата се сгушиха в ъгълчето си. Щеше да оцелее — независимо дали Хедър ще се върне.

Но той искаше тя да се върне, искаше да види спретнатите редици от новите етикети на полиците. Каси не се бе обаждала, а това означаваше, че не са ѝ звънели от Калифорния. Крайният срок приближаваше.

* * *

Телефонът на Каси иззвъня точно в осем. Беше линията от кантората ѝ, която бе пренасочила към дома си. Джейми вече спеше, а Марк беше вкарал Итън и Брад в банята. Тя разчистваше бъркотията в

кухнята, останала след солените банички, които бе опекла за вечеря. Искаше ѝ се да мисли, че го бе направила само заради децата, но това беше начин да прекара времето по-неусетно.

Вдигна телефона с разтуптяно сърце.

— Да? — предпазливо се обади тя.

— Съгласиха се — каза прокурорът с уморен глас.

Каси затвори очи и въздъхна. Усмихна се и притисна ръка към гърдите си.

— Съгласиха се да снемат обвиненията — продължи прокурорът, — но искат да се подпише споразумение за поверителност и настояват жената да се яви пред съдията тук за оправдаването.

— Защо там? — попита Каси, все още усмихната. Знаеше какво планират, разбира се, само че тя държеше всички козове.

— Имат нужда от някакъв финал — каза той със същия уморен глас. — Смятат, че ако случаят изчезне от полезрението на общественото мнение без всякакво обяснение, това ще повдигне ред въпроси. Ако има открито изслушване, по време на което господин Гринел обясни, че не разполагаме с достатъчно доказателства, за да се произнесе присъда, семейството ще даде пресконференция в памет на сина си, ще заеме благородна позиция, ще обясни, че отмъщението няма да го върне обратно и че е време случаят да бъде приключен завинаги. Просто се опитват да запазят репутацията си, госпожо Бърнс. Дайте им тази възможност.

Някъде между обясненията за *достатъчно доказателства* и *пресконференция* Марк бе влязъл в стаята заедно с двете изкъпани момчета, увити в една-единствена голяма хавлия. Каси се понесе усмихната към тях с танцова стъпка и прегърна и тримата. След това се отдръпна достатъчно, за да може отново да се направи на неумолим адвокат.

— Проблемът е в това — започна тя, вперила поглед в Марк и щастлива от неговото вълнение не по-малко, отколкото от самата новина, — че ако се организира пресконференция, някой несъмнено ще попита за въпросната липса на доказателства. Внушението на цялата тази история би било, че клиентката ми е виновна, но тъй като не може да бъде осъдена, я пускате на свобода. Карате ни да подпишем споразумение за поверителност. Боя се, че ние трябва да поискаме същото. Няма да допусна клиентката ми да бъде върната в една

враждебна среда, където ще я наричат убийца, победила системата. Предпочитам да отидем на процес и цялата истина да се разкрие там.

Марк победоносно вдигна юмрук във въздуха, обвини раменете ѝ и я притисна до себе си. Той наистина беше прекрасен. Тя беше работохоличка, която често пренебрегваше съпруга си, но въпреки това той я обичаше.

От отсрещната страна долетя отчаяното изявление:

— Не мога да контролирам пресата. Всяко токшоу живее от подобни събития. Мога да попреча на семейство Диченца да използват обидни квалификации, но не съм в състояние да направя нищо по отношение на общественото мнение.

— Напротив, можете. Разрешете този проблем мирно и тихо. Хедър може да се яви пред съдия и тук, в Ню Хампшир. Обвиненията ще бъдат свалени и това ще е краят. Тя ще подпише, че няма да говори за Роб, а семейство Диченца ще подпишат, че няма да разпространяват клевети за нея. Ето това е честна сделка.

— Но момчето е мъртво.

— Бил е вече мъж — поправи го тя — и е тормозил една жена до такава степен, че тя е била принудена да се откаже от името, миналото и детето си. Но знаете ли какво. Ще бъде добра. Ако семейство Диченца настояват, тя ще се върне в Калифорния и дори ще подпише споразумение за поверителност. Аз обаче няма да го направя. И ако някой се опита да оклевети Хедър, аз лично ще му отговоря както подобава.

Настъпи кратка пауза, а след това той каза с глас, почти изпълнен с възхищение:

— Наистина не си поплювате.

— Аха — каза Каси, усмихна се и обвини с ръка кръста на съпруга си.

Десет минути по-късно получи обаждането, което очакваше. Тържествуваща, незабавно позвъни на Мика, на Попи и Грифин, на Мариан, Зигрид, Чарли и Анет. И на Камил. Обади се на Камил, защото знаеше, че там има нещо по-особено. Не бе наясно какво е и не искаше да знае. Стигаше ѝ това, че има още един човек, който обича Хедър.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Съботното утро беше прекрасно и слънчево, макар че Попи би смятала същото дори ако небето беше сиво. Но в действителност слънцето изгря бледожълто и ставаше все по-ярко, колкото по-нагоре се изкачваше. Двамата с Грифин го наблюдаваха най-напред от леглото, а след това от кухнята. Тази сутрин той приготви омлети, при това с доста въображение, но тя нямаше нищо против. Не протестира и против стафидите в омлета, особено след като го поля с кленов сироп. Какво ти поля, направо изсипа шишето. Много държеше на това, защото бил сезонът на кленовия сироп и нежният му аромат не бивало да се пренебрегва.

Попи се гордееше, че се справя с всичко сама, но трябваше да признае, че ѝ бе приятно един мъж да се грижи за нея.

О, разбираше какво се опитва да докаже той. Искаше да ѝ покаже какво би могъл да направи с живота ѝ. Той не просто я глезеше, а уважаваше нуждите ѝ. Беше търпелив и я насърчаваше. Така беше и в секса. Грифин не просто я любеше, докато тя лежи по гръб и се наслаждава. Съзнаваше какво не може да върши тя, но знаеше и на какво е способна и я подтикваше да го прави. Където имаше потенциал, той настояваше тя да го използва, а това я превръщаше в инициативната страна също толкова често, колкото и в приемащата. Още от самото начало я бе накарал да се почувства жена, а в секса ѝ бе помогнал да се почувства пълноценна.

Попи беше щастлива, само се надяваше той отново да не повдигне въпроса за брак.

За радост Грифин не го стори — нито по време на импровизираното парти в кафенето на Чарли предната вечер, нито щом се върнаха в къщата и се любиха, нито когато се събудиха един до друг със съзнанието, че Хедър ще си дойде у дома.

— От една страна — каза Грифин, докато се готвеха да излизат, — това, че подсказах на Ранди, в действителност се оказа за добро. Сега Хедър е свободна и не се бои, че може да бъде разкрита.

Попи се съгласи с него, но само отчасти:

— Да, от гледна точка на закона всичко е наред. Но емоционално? Тепърва ще видим. Трябва да примири човека, който е била, с човека, който е в момента.

— Няма да има проблем. Мика я обича и това няма да се промени.

Посланието му, разбира се, беше насочено към Попи. И тя обичаше Грифин, задето ѝ го бе изпратил. Но имаше нещо, с което тя трябваше да се справи, трябваше да се помири със себе си.

Но не днес. Днес щяха да празнуват.

* * *

Мика се отби в кафенето предната вечер само защото Камил дойде да постои при момичетата и буквално го изрита навън. Но той остана в града само колкото да благодари на хората, че са направили толкова много за него, и си тръгна за къщи. В този изпълнен с несигурност момент искаше да бъде с дъщерите си.

Те бяха неговият живот — те и производството на сироп. Момичетата го даряваха с обичта си, а дърветата — със сладостта си. Той беше щастлив човек, защото имаше и двете неща. А това беше повече, отколкото притежаваха някои хора.

Повтаряше си тази мисъл, защото се боеше да мисли за Хедър. През по-голяма част от нощта лежа буден в леглото, припомняйки си присъствието ѝ до него и чувството за цялостност, а когато се унасяше, потъваше в мъчителен сън.

Не беше казал на момичетата за сделката, сключена от Каси. Беше проява на страх от негова страна, а вероятно и на безотговорност, но не искаше да отговаря на въпроси кога тя ще се върне у дома. Мика не знаеше кога, защото и Каси не бе наясно. Беше споменала нещо за съдиите, за някакви документи и изслушвания. Говореше за съставянето и подписването на споразумение за поверителност. Както и за възможно връщане в Калифорния.

Освен това едно беше Хедър да се върне у дома, а съвсем друго — да остане тук. Мика нямаше как да разбере какво избира тя, докато

не настъпеше моментът. Не искаше да вдъхва напразни надежди на момичетата.

Стар искаше мама да се върне. Тя се боеше, че отново ще бъде изоставена, страхуваше се, че Хедър ще избере друго дете и друг живот. Миси, напротив — изобщо не беше сигурна, че иска Хедър да се върне. Сърдеше ѝ се, че ги е напуснала, и бе издигнала около себе си преграда, за да се защити. Мика я разбираше, защото преди и той го бе правил. В този смисъл Миси приличаше на него. А Стар? Тя приличаше на Хедър по някакъв мистериозен начин. Ако Хедър решише да ги напусне, Стар щеше да бъде съсипана.

Такива мисли кръжаха в главата на Мика цяла нощ. На сутринта той приготви закуска на момичетата, облече ги топло, качи ги на трактора и тримата отидоха в плантацията. Там нямаше телефон, нямаше телевизия, нито вероятност от нежелани посетители. Там всичко им беше познато. Той познаваше всяка педя земя. Беше безопасно, беше вечно. Точно това искаше да почувстват дъщерите му.

Мика спря трактора, свали ги и ги поведе през снега към една скала. И той бе ходил там като дете, когато искаше да остане сам. Между дърветата тук-там се виждаха сините маркучи, но като цяло това беше вечнозелената област. Беше тиха, непокътната и спокойна земя.

Качи момичетата върху скалата, след това застана между тях. Не каза нищо, само стоеше и слушаше. Дърветата тук бяха много високи — обрасли с мъх борове, тъмнозелени канадски ели и синкави смърчове, по долните клони, на които почти нямаше сняг. Страшно много клони се бяха откъртили под тежестта на леда, но това не накърняваше красотата на дърветата.

— Бог ги е окастрил, нали? — попита Миси и той кимна.

— Шшшт! Слушайте! — прошепна Стар.

Гората оживяваше под звуците на топящия се сняг. От всички страни се носеше тихо капене, свиреха различни части на този природен оркестър, всяка със свое темпо и тембър, но в прелестна хармония. Стар наклони глава настрана, докато слушаше, и го погледна. Очите ѝ бяха огромни, както винаги, но сега не бяха уплашени, а възторжени.

— Песента на снега.

Бог подкастри дърветата. Природен оркестър. Песента на снега. Това бяха все думи на Хедър. Тя успяваше да изрази онова, което Мика не можеше. Думите ѝ щяха да живеят у всички тях, независимо какво решение щеше да вземе тя.

Сега той не каза нищо — не защото не искаше, а понеже не можеше. В гърлото му бе заседнала буца от чувства, с които не бе в състояние да се справи. Преглътна, вдиша дълбоко плодородния мартенски въздух и се съсредоточи върху момента.

Стояха така дълго време и момичетата споделяха неговата наслада. След това слязоха от скалата и се поразходиха из гората. Миси тичаше от едно паднало дърво до друго, опитваше се да пази равновесие, докато ходеше по стволите, а Стар коленичеше и надничаше във всички дупки и хралупи, за да открие някоя горска животинка.

Мика наблюдаваше ту тях, ту сините маркучи, които се пълнеха с течност, когато сокът отново потече. Най-сетне той отново качи момичетата на трактора и тримата се върнаха обратно. Докато стигнат до работилницата, резервоарът вече се бе напълнил с достатъчно сок за варене, а алеята бе претъпкана с коли.

Жителите на Лейк Хенри бяха дошли, за да варят кленов сироп.

Попи пристигна в дома на Мика дълго след като останалите пикапи се бяха подредили на алеята. Мина покрай тях и се приближи към къщата. Паркира и двамата с Грифин свалиха голямата тенджерка с чили, което бяха купили от кафенето на Чарли. Проблемът беше да ѝ намерят място в кухнята, където имаше повече хора и храна, отколкото по време на ледената буря.

Попи огледа всичко и се почувства неизразимо горда. Това беше нейният град, а това бяха нейните приятели. Всяка година правеха така, за да отбележат първата реколта: избираха ден, в който грееше слънце, небето беше ясно, децата не бяха на училище, защото, както и Коледа, сиропът на сняг беше най-хубав, когато наоколо имаше и деца. Разрешаването на случая на Хедър само правеше всичко още по-прекрасно.

Мика със сигурност се чувстваше така. През десетте минути, които отдели за обяд, той се усмихваше повече, отколкото през

последните двайсет и четири дни. Сетне се запъти към работилницата, следван от десетки хора. Това беше част от забавлението. Пълната работилница прави сиропа още по-сладък.

Пълната работилница прави сиропа още по-сладък.

Това бяха думи на Хедър, осъзна Попи, докато излизаше през предната врата и слизаше по рампата. Грифин вече бе в работилницата и с една ръчна количка пренасяше дърва от навеса. Тя завъртя колелата на стола си по последния топящ се върху чакъла лед и стигна в задната част на къщата навреме, за да се присъедини към процесията.

Далеч пред нея, в подножието на възвишението, Мика отвори вратата на работилницата и се обърна, за да я задържи така за хората зад себе си. Междувременно очите му се спряха върху пътя.

Тялото му застина. Само очите му се движеха и следяха нещо, което се приближаваше по пътя.

С разтуптяно сърце, Попи също погледна натам. Беше тъмночервена кола, последен модел, и явно не беше от Лейк Хенри. Съмняваше се, че са пуснали Хедър толкова скоро, а и колата не приличаше на автомобил на ФБР. Изглеждаше като взета под наем. Вероятно беше репортер, който идваше тук направо от летището.

Попи отново погледна към вратата на работилницата точно когато Грифин застана до Мика. Джон също беше наблизко. Щяха да се справят с медиите.

Червената кола се движеше бавно и се промъкваше покрай редицата от паркирани автомобили. Спря съвсем близо до къщата. Още преди шофьорът да отвори вратата си, сърцето на Попи заби до пръсване.

— Мили боже! — прошепна тя.

Придвижи се напред и се откъсна от останалите хора, когато Норман Андерсън се изправи. Той веднага улови погледа ѝ и ѝ каза нещо със своя. След това изпусна дълбока въздишка. Безмълвно ѝ съобщи, че не би дошъл, без да се обади предварително, ако упоритата му четиринайсетгодишна дъщеря не бе настояла.

Тея вече бе станала от мястото си и бе заобиколила предницата на колата. Беше облечена в джинси, боти, граховозелено палто от камилска вълна и барета в същия цвят, която се открояваше прекрасно на фона на лъскавата ѝ вълниста коса. Беше пхнала ръце в джобовете

си. Изражението ѝ издаваше едновременно вълнение и страх. Щом забеляза Попи, въздъхна с облекчение.

Но не и Попи. Гордееше се, че бе успяла веднага да се сближи с дъщерята на Хедър. Ала сега ѝ хрумна, че вероятно доброто ѝ общуване с Тея е причината, която я бе довела тук сега, в този толкова неподходящ момент.

Бързо подкара количката си натам. Не искаше дори да си помисли какво можеше да се случи, ако Хедър се върнеше точно в този миг. Достатъчно бе да се справи само с въздействието, което Тея бе оказала върху всички присъстващи.

Норман пресрещна младата жена и тихо заговори:

— Съжалявам, но ако ѝ бях отказал, Тея щеше да дойде сама. Не можех да ѝ позволя да го стори. Искаше да види Мика. Искаше да разгледа и градчето. Реших, че можем да го направим, без никой да разбере кои сме. — Огледа тълпата и заключи: — Но явно не е така.

Тея обгърна раменете на Попи и я целуна по бузата. Докато още беше надвесена над нея, попита:

— Ужасно ли постъпих?

Те не знаят за споразумението за поверителност!, внезапно се сети Попи.

— Все още не знам — напевно отвърна младата жена. — Хайде да проверим.

Тъкмо смяташе, че ще трябва тримата — тя, Норман и Тея — да се справят с всички останали от Лейк Хенри, когато Грифин изникна до нея и протегна ръка:

— Господин Андерсън, аз съм Грифин Хюс. Добре дошли.

— Благодаря ви — отвърна Норман.

Попи забеляза, че пристигането на Грифин му донесе същото облекчение, каквото и на самата нея.

Облекчение не беше думата, която би използвал Мика. Той изпитваше точно обратното. Искаше Хедър да се върне и да избере живота с него, преди да се появи детето ѝ, но явно вече бе твърде късно за това. Нямаше нужда да го запознават, за да разбере, че девойката до Попи е дъщерята на Хедър. Тя беше младо и елегантно

копие на майка си. Мика реши, че Хедър би изглеждала точно толкова елегантна, ако живееше в Калифорния, а не в Лейк Хенри.

Тази мисъл не му донесе утеха.

Изпита нужда да се опре на нещо, в което е сигурен, затова се огледа за Миси и Стар. Най-напред забеляза Миси — видя дългата ѝ чуплива коса, докато тя се приближаваше към къщата. Когато Мейда тръгна след нея, Мика се огледа за Стар. Изпита истински ужас, когато я видя да се отделя от далечния край на тълпата и бавно да се отправя към Попи.

— Стар? — повика я той.

Тя продължи да върви.

Мика изруга тихо, неспособен да мисли за друго, освен че губи всичките си любими същества, и тръгна след нея.

* * *

Попи не забеляза Стар веднага. Тея бърбеше, поемаше върху себе си цялата вина за пътуването, твърдеше, че няма да останат дълго и че само искала да разгледа. Норман ѝ обясняваше, че едва ли биха могли да изберат по-неподходящ момент, че може би трябва да си тръгват, че могат да отидат на ски във Вермонт за уикенда. През цялото време Грифин я поглеждаше така, сякаш искаше да ѝ каже, че не знае дали трябва да запознае семейство Андерсън с Мика, или да пренебрегне присъствието им и да се върне към производството на сироп.

Попи разбра, че до нея има още някой, когато Стар се облегна на количката ѝ.

— О, Стар!

Детето не гледаше към нея. Големите му сериозни очи бяха вперени в новодошлата.

— О! — учудено възкликна Тея. — Добре. — След това се усмихна и протегна ръка към момиченцето: — Здравей, аз съм Тея. Ти си Стар, нали?

Малката кимна.

— Виждала съм те на снимка — обясни ѝ Тея. — Съвсем същата си.

— А ти приличаш на мама — заяви Стар.

Мика излезе от тълпата и с няколко големи крачки стигна до тях. Спря зад Стар, впери предизвикателен поглед в Норман и Попи изведнъж се уплаши да не би той да избухне. А това означаваше, че впоследствие щеше да му се налага да се извинява и да свързва нишките, защото истината бе, че Тея съществува. Тя беше тук. Имаше силна воля и бе твърдо решена да открие корените си.

Попи стисна ръката му през дебелата фланелена риза, след това — отново, докато той не я погледна.

— Моментът може и да не е подходящ — тихо му каза, — но чувството е искрено.

Все още стиснала ръката на Мика, тя се обърна към Тея:

— Това е Мика. Денят е напрегнат за него, защото още не знаем кога ще се върне Хедър. Затова гледаме да се занимаваме с нещо и празнуваме сезона за добив на кленов сироп. Мика трябва да свари сока. Искаш ли да погледаш?

Когато усети как ръката на мъжа се напъва, Попи го стисна още по-силно.

Очите на Тея се разшириха от удоволствие. Тя се усмихна на Мика и каза тихо и някак смирено:

— Много бих искала.

Попи погледна към Мика. Това беше неговият дом, неговата земя, неговият сок. Хедър може и да беше човекът, който трябва да реши дали иска да продължи връзките с Тея, но той трябваше да реши, и то веднага, дали момичето и баща му можеха да останат.

Преди Мика да успее да каже нещо, Стар се измъкна от групата и мина пред него. Заобиколи количката, погледна Тея и бавно и внимателно пхна ръка в нейната. Напълно уверена в онова, което прави, Стар вдигна очи към баща си.

След това Мика нямаше какво да каже по въпроса, точно както Норман, когато Тея бе заплашила, че ще отиде в Лейк Хенри сама. Мика не искаше Тея да е тук. Той не желаше тя изобщо да съществува. Но тя беше реална и той разбираше как се чувства Стар. Тея излъчваше същата искрена доброта като Хедър. Дори ако Стар не

бе поела инициативата, Мика едва ли щеше да помоли момичето да си тръгне. Тея беше част от Хедър, а той обичаше тази жена.

Но обичаше и Миси, а в момента тя беше разстроена. Тъй като трябваше да я види, той направи знак на останалите да отидат в работилницата и се върна в къщата. Откри двете с Мейда в спалнята на момичетата. Седяха една до друга на ръба на леглото.

— Тъкмо разговаряхме за някои неща — каза Мейда с измъчена усмивка. — Миси има нужда да се изприкаже.

— Тя е имала тайни — сърдито каза малката.

Мика клекна до нея.

— Просто е нямала друг избор.

— Имала е друго семейство.

— Не е точно така.

— Тогава кое е това момиче отвън? Тя не ни е казала за него. А след като не ни е казала за него, сигурно има и други тайни.

Мика не знаеше какво да отговори. Миси имаше право. Ала имаше и друга страна на всички неща, които Хедър бе притаила у себе си. Истината бе, че той не я бе питал. Не бе пожелал да узнае. Беше изградил живота си с нея с мисълта, че миналото няма значение. Беше допуснал да се случи всичко това, така че вероятно и той имаше вина.

Потиснат от тежестта на това откритие, Мика се изправи.

— Ще поговорим, когато тя се върне.

— Не искам да се връща!

— Аз искам. Обичам я. Всички правим грешки — ти, аз, Стар. Ако Хедър е сгрещила, трябва да ѝ простим.

Брадичката на Миси потрепна:

— Аз няма.

— Тогава ще я изгубиш. Това ли искаш?

Детето не отговори.

Мика се запъти към вратата, подхвърляйки:

— Ще правим захар на сняг. Няма ли да дойдеш?

Това малко намали напрежението.

— Не знам, може би.

— Е, аз отивам да се заема с това.

Той протегна ръка. Дъщеря му просто го гледаше, затова Мика дръпна ръката си. Помисли си, че когато Миси порасне, няма да му бъде лесно с нея и ще се нуждае от помощта на Хедър. Засега

полагаше всички възможни усилия: правеше се, че не забелязва, а това сигурно бе проява на страх, защото заобикаляше проблема. Но сокът го чакаше.

— Добре. Ела, когато си готова.

* * *

Мика започна да вари сока, който беше изтекъл през деня, а това изискваше концентрация. Не мислеше за Хедър. Не мислеше и за Тея. Знаеше, че в работилницата има много хора и че останалите — деца и родители — са навън и събират сняг в пластмасови купи, чинии и тенджери. За празненството в къщата имаше кафе. Имаше горещ шоколад. Имаше и греяно ябълково вино. Носеха се и разговори, от които лъхаше празнична атмосфера, и Мика просто не можеше да остане безразличен.

Първата порция сок бързо се превърна в сироп. Той свали последния казан и бързо изля течността във филтърната преса. Напълни каните направо от нея и още щом ги постави на работната маса до картонените чаши, хората започнаха да си наливат и да пият. Той се върна до изпарителя и насочи вниманието си към втората порция сок. Но този път не го свали, когато достигна критичната точка от седем градуса над точката на завиране и щеше да се превърне в сироп. Вместо това започна да го бърка непрекъснато, за да не загори. Малко преди да стигне до температурата, когато щеше да е достатъчно гъст и сипкав, за да може да се разбие на гранулирана захар, той го изля в кофите — две за него и две за Грифин. Оставиха Били и Еймъс при изпарителя и излязоха навън.

Нима можеше да не се чувства добре? Тук бяха почти всички хора, които обичаше: Попи, Лили и Джон, Каси и семейството ѝ, Чарли и Анет с децата им, които не бяха на работа в магазина, Камил, семейство Уинслоу, приятелките на Хедър — Зигрид, Мариан и Лийла Хигинс, а също и хора от другата страна на езерото, от хребета, дори Уили Джейк, който не се мяркаше много-много след ареста на Хедър. Мика не изпитваше никаква враждебност към него или към Норман Андерсън, който се радваше на типичното за Лейк Хенри гостоприемство от страна на Мейда, явно очарована от него.

Следобедното слънце позлатяваше всичко: като се започне от якетата и шапките, които иначе биха изглеждали доста поизносени в края на сезона, и се стигне до оживените лица и планината. На дългата маса наблизо се виждаха кутии с понички, съдове с кисела туршия, картонени чинии, салфетки и вилици.

Мика едва успя да сложи кофите на земята и децата го наобиколиха, като всяко държеше съд, пълен със сняг. Той вземаше съдовете един по един, спираловидно изливаше отгоре горещ сироп и го връщаше на притежателя му. Нямаше нужда да гледа какво се случва след това, защото прекрасно знаеше. Когато сиропът влезеше в досег със снега, той веднага изстиваше и можеше да се дъвче — трябваше само да го вземеш с пръсти или с вилица. Преди го наричаха „кленов восък“, но „захар на сняг“ беше много по-красиво. Бе много вкусно дори и без добавки. Но ако го редуваш със солена поничка или с кисела туршия, беше направо страхотно!

Захар на сняг беше един от най-щастливите му детски спомени. В плен на преживяването, Мика започна да изписва първите букви от имената на децата, които радостно му се усмихваха. Стар се изкиска, щом написа върху нейния сняг едно голямо С. Когато му поднесе втори съд и отправи прелестно въпросителен поглед към Тея, която чакаше отстрани, той се смили и написа едно голямо Т. Стар го възнагради със звучна целувка.

Тя понечи да хукне, но той хвана якето ѝ.

— Къде е сестра ти?

— Не знам.

И явно не ѝ пукаше, защото се бе влюбила в това момиче, което беше част от Хедър.

Грифин, който сипваше сироп, застанал до него, го осведоми:

— Беше в моята опашка заедно с дъщерите на Роуз Уинслоу. Отидоха ей там, на хълма.

Мика провери. Миси стоеше на снега заедно с Ема, Рут и още няколко момичета. Хапваше си от нещата в чинията си и изглеждаше напълно доволна.

Той с облекчение се върна към работата си. След като свърши с децата, дойде ред на възрастните, а после разсипа и допълнително, докато не свърши всичко в кофата му. Тъкмо си помисли, че трябва да

се връща вътре, когато далеч по алеята се появи полицейската кола на Лейк Хенри.

Мика остави кофите на земята. Каза си, че сигурно е Пит, който се отбива да види как вървят нещата, но усети студени тръпки по тила си, някакво предчувствие — като онова, което бе изпитал онази сутрин преди повече от три седмици. Явно не само той бе обзет от подобно чувство, защото смехът около него стихна и тълпата се умълча.

Мика тръгна натам. Отстрани изникна Каси, но той продължи да върви. Колата внезапно намали скорост, макар все още да бе много далеч от къщата. Още не бе напълно спряла, когато предната врата се отвори.

Тогавя Мика се закова на място, но само докато види как Хедър заобикаля предницата, поспира за един напрегнат миг, а след това хуква към него. Палтото ѝ се разтвори, косата ѝ се разлетя на две страни. Дори от толкова далеч виждаше, че тя плаче, но очите ѝ бяха искрящо сребърни, а лицето ѝ сияеше от щастие. Освен това идваше към него, тичаше към него. В този момент всичките му съмнения внезапно се изпариха. Не знаеше защо изобщо се бе съмнявал. Онова, което изпитваха един към друг, не можеше просто да изчезне. Съвместният им живот, допълващите се характери, страстта — това бе споделено и не можеше да се стопи ей така.

Той също хукна и колкото повече се приближаваше тя към него, толкова по-бързо тичаше. И ето че най-сетне се озова в прегръдките му, хлипаше името му и стискаше шията му толкова силно, че ако беше друг мъж, сигурно би го удушила. А Мика? След като толкова дълго време се бе измъчвал, сега най-после можеше да диша спокойно.

— Обичам те — прошепна тя. Леко се отдръпна, сякаш се поколеба в последния момент. — Може ли да се върна? Искam да се върна.

Той изтри с палци сълзите от бузите ѝ и я целуна с цялата си страст. След това я притисна неистово към себе си, затвори очи, за да се наслади на мига, вдигна я и я завъртя. Зави му се свят, но това беше просто част от прехода от онзи живот към този. Предстояха им прекрасни неща. Усещаше го.

Пусна я, но не можа да спре да се усмихва. Нито пък тя — с този белег в ъгълчето на устата, дори когато прошепна, че иска да си вземе душ, за да замирише на себе си, че копнее за сапуна с аромат на орлови

нокти и за него. Докосна го по бузата нежно, както можеше да го стори единствено тя, за да му покаже, че той означава за нея повече, от когото и да е друг на света. След това прошепна:

— Трябва да видя своите момичета.

Невероятно — очите ѝ бяха приковани в неговите и го молеха за позволение!

Той се обърна към тълпата и видя как Стар се промъква между краката на хората. Тя хукна към Хедър, която я вдигна и я притисна почти толкова силно, колкото бе прегърнала и Мика.

— Къде е Миси? — попита тя Стар и момиченцето се обърна към тълпата. Там в крайчеца стоеше Миси и не знаеше какво да направи — да хукне, да остане или да се разплаче.

Веднага ела тук, искаше да кресне Мика, но се въздържа. Това бяха думи на баща му — първо се караше, след това изискваше, а най-сетне наказваше, докато не се изпълни неговата воля. Мика винаги бе искал да е различен от Дейл и Хедър му бе помогнала.

Направи го и сега. Подаде му Стар и се запъти към мястото, където стоеше Миси. Мика не знаеше дали казва нещо, защото беше твърде далеч, но видя как навежда глава и гали детето по косата.

Брадичката на Миси потрепери. Тя стрелна Мика с поглед, но не можа да го задържи върху него. Когато очите ѝ се върнаха на Хедър, бяха пълни със сълзи. Само за секунди личицето ѝ се набръчка, телцето ѝ политна напред, а тя обви кръста на Хедър и стисна ръцете си отзад.

След това останалите наобиколиха Хедър и я запрегръщаха, но тя през цялото време притискаше Миси към себе си.

Пит сложи ръка върху рамото на Мика.

— Намесихме се, за да я измъкнем още днес. Това бе най-малкото, което можехме да направим. Тя е святна жена. Вие трябва да бъдете заедно.

Мика стисна ръката му. Понесъл Стар на ръце, той се присъедини към множеството, защото искаше да е близо до Хедър. Щом се доближи достатъчно, Хедър го прегърна. Отново бяха четиримата — стояха върху собствената си земя, заобиколени от близките си. Ако в този момент някой бе предложил на Мика един милион долара за земята, пет милиона за бизнеса му и още десет

милиона просто така, той щеше да откаже. Имаше най-пълноценния живот, за който можеше да мечтае един мъж.

Той пое дълбоко и спокойно дъх и вдигна поглед. На известно разстояние, уважаващи момента, който преживяваха Хедър и Мика, стояха семейство Андерсън.

Изпълнен с увереност, Мика стисна ръката на Хедър.

— Искам да те запозная с един човек — каза той.

Понесъл Стар на ръце, докато спътничката му притискаше Миси към себе си, си проправиха път през тълпата. Когато стигнаха до работилницата, Хедър внезапно си пое рязко дъх и се закова на място.

Мика стисна ръката ѝ.

Тея не помръдна. Изглеждаше ужасена. Тогава Мика си помисли, че докато той се бе страхувал да не изгуби Хедър заради това дете, Тея се бе бояла, че рождената ѝ майка няма да пожелае да я види.

Той дръпна леко ръката на Хедър и тихо каза:

— Мъжът до нея е баща ѝ. Те много се обичат и живеят добре. Но тя иска да се запознае с теб.

Хедър вдигна поглед към него. В сребристите ѝ очи отново блесяха сълзи. И пак — невероятно — искаше позволението му.

В този момент можеше да му поиска каквото и да е и той щеше да ѝ го даде, защото я обичаше безумно.

Сигурно прочете това в очите му, защото колебливо си пое дъх и се поуспокои. След това, заедно с Миси, се приближи към Тея.

Попи знаеше от какво има нужда след този дълъг, пълноценен и емоционален ден. Не знаеше дали причината се крие в това, че е наблюдавала Мика и е станала свидетелка на развитието му, или че е наблюдавала промените у Хедър или Мейда. Знаеше само, че самата тя трябва да направи крачка напред.

Не бе за вярване, но Мика изостави производството на захар този ден. Никога досега не бе правил подобно нещо — поне не заради някого, — но сега искаше да бъде с Хедър. А това означаваше, че в момента Грифин беше в дома на Попи. Накладе огъня и се погрижи за телефоните, докато тя се преоблече и отиде в залата за упражнения. Виктория я последва, но остана близо до вратата. Сигурно се опитваше да я пази да не избяга.

Но Попи не възнамеряваше да прави подобно нещо. Вече беше време.

Направи упражненията за горната част на тялото си, след това поработи на велосипеда. Когато почувства, че е загряла достатъчно, се приближи до стената, където висяха шините за крака. Мразеше всичко, свързано с тях: допира им, вида им, звука, който издаваха. Но те бяха средството да постигне цел, която щеше да постави ново начало за нея.

С шините в скута си Попи се върна до успоредката. Погледна я за момент, пое дълбоко въздух и извика Грифин.

Той застана усмихнат на прага. Като видя какво държи, усмивката му угасна. Прочете въпрос в погледа му. Стори ѝ се, че съзря и надежда. Въодушевена от този факт, Попи му подаде шините с думите:

— Малко ми е трудно да ги сложа сама. Ще ми помогнеш ли?

* * *

Месец по-късно тя излезе сама. Не каза къде отива. Остави Грифин да довърши последните страници от биографията на Хейдън. Беше погълнат от работата си и предположи, че тя просто отива да се поразходи из града. Нямаше нищо против вглъбеността му. Самата тя през последните дни бе твърде заета със себе си.

Подкара блейзъра и свали прозореца си. Април беше пристигнал с проливните си дъждове и всички черни пътища в градчето се бяха разкаляли. Сезонът на кленовата захар беше свършил. Дърветата бяха напъпили. Независимо от разкаляната земя, въздухът беше свеж и натежал от обещания.

Ледът на езерото се беше стопил вчера, в два часа следобед. Попи бе наблюдавала от мястото пред таблото си и извика Грифин миг преди ледът да се стопи. Натаниъл Рой спечели наддаването в градчето, защото беше познал само с един час разлика от действителното време на стопяването, а до вечерта се обадиха на Попи, за да ѝ съобщят за две отделни групи завърнали се гмурци. След това се бе заслушвала от верандата, но не бе успяла да ги чуе. Реши, че са се върнали съвсем малко птици и войната за територии все още не е започнала.

Сигурно щеше да се оглежда за гмурците, докато караше покрай езерото, но съзнанието ѝ беше заето с други мисли. Стигна до центъра на града, подмина плажа, пощата и жълтата викторианска сграда, където се помещаваше редакцията на Лейк Нюз. Ръцете ѝ здраво стискаха волана. Беше толкова притеснена, че просто не бе в състояние да се върне.

Зави на паркинга в самия център на града, пое надясно покрай църквата и нагоре по тесния път на гробището. Беше павиран, но само на места, и целият бе осеян с локви. Отстрани на пътя снегът се бе разтопил почти навсякъде, освен на най-сенчестите места, но тревата все още беше кафеникава, влажна и кална.

Попи караше съвсем бавно. Подмина гроба на баща си, после този на Гас Киплинг и продължи нататък. Стигна до малкото възвишение, което водеше към гроба на Пери, и спря точно срещу него.

Без повече да мисли, тя пусна асансьорчето и се пресегна за нещата си. Сложи първо лявата шина, след това дясната. Вече бе свикнала, бавеха я само разтрепераните ѝ от вълнение пръсти. Чувстваше се така, сякаш излизаше на първата си среща, за пръв път се качваше на водни ски или се събуждаше от седмиците, прекарани в кома, за да разбере, че е парализирана. Обзелото я безпокойство беше точно същото.

Пери беше тук, тя — също. Деляха ги само двајсетина метра разкаляна земя.

Бързо, за да не изгуби смелост, Попи извади патериците от блейзъра и ги пхна под мишниците си. Преценявайки доколко твърда е почвата и внимателно подбирайки местата, тя нагласи патериците, повдигна се от количката, пое дълбоко дъх и се изправи.

През последния месец доста пъти бе правила това, бе упражнявала движението и бе натрупвала сили. Напоследък успяваше да се справи дори без помощта на Грифин. Но никога досега не бе опитвала да го направи извън къщата. Дори само влажната земя беше достатъчно голямо предизвикателство. А като се добави разстоянието и фактът, че ако падне, здравата ще загази, предизвикателството беше наистина много сериозно.

Попи решително прехвърли тежестта върху левия си крак, напрегна дясното си бедро, за да премести напред десния крак,

придърпа напред левия крак и разпреди тежестта поравно и върху двата. Пое си въздух и повтори движението — прехвърли тежестта върху левия, помръдна десния напред с бедрото и примъкна левия крак до него.

Направи го отново. И отново. И отново. Отказваше да погледне назад и да мисли за разстоянието, което я дели от инвалидната количка. Не погледна и към надгробните плочи от двете си страни. Беше вперила очи в земята пред себе си, опитваше се да прецени доколко е твърда и да избегне най-разкаляните места, докато се концентрираше върху движенията на долните си крайници.

Напредваше крачка по крачка и издишаше дълбоко след всяко успешно движение — правеше го сковано, но се получаваше. Бавно и упорито прекосяваше гробището. Политна няколко пъти, когато патерицата ѝ потъна по-дълбоко в калта, отколкото бе очаквала, но остана изправена.

Онова, което през февруари бе изглеждало като снежна пряспа, сега се бе превърнало в каменна пейка. Тази пейка беше целта ѝ. Когато се почувства изморена — раменете ѝ затрепериха, ръцете я заболяха, а бедрата ѝ сякаш всеки момент щяха да получат мускулен спазъм, — тя опита да се закрепил по-стабилно, пое си дълбоко дъх няколко пъти и погледна към пейката. След това продължи упорито напред, като прехвърляше тежестта от единия крак на другия и след това го изтегляше напред. Колкото повече напредваше, толкова по-учестено дишаше и цялото ѝ тяло плувна в пот. Но вече беше близо. Съвсем близо. А колкото повече наближаваше, толкова нарастваше решимостта ѝ.

Някога би се затичала към пейката, би я прескочила и би се настанила с усмивка по средата. Сега напредваше болезнено бавно към лявата ѝ страна, където земята ѝ се струваше по-твърда. Дишайки учестено и шумно, Попи се изравни с пейката и преспокойно можеше да спре дотук. Но не ѝ се щеше да остава от тази страна. Искаше да стигне до средата и да застане с лице срещу Пери.

Последните няколко стъпки бяха най-трудни. Беше изморена и приливът на емоции бе изключително силен. Макар да се чувстваше победителка, задето бе стигнала дотук, Попи изпитваше ѝ силно усещане за загуба.

Почти стигнала до крайната си цел, тя с куцукане направи крачка, а след това още една. Третата я отведе до средата на пейката. Там внимателно се обърна. Подпря се на патериците, седна и ги постави до себе си. Измина малко време, преди да се възстанови от изтощението и да нормализира дишането си.

След това, задъхана, но по съвсем друга причина, погледна към надгробната плоча.

„Пери Уокър, обичан син и приятел, останал с нас твърде кратко“
Отдолу бяха изписани годините на раждането и смъртта му.

Докато гледаше надписа и го препрочиташе отново и отново, Попи усети как гърлото ѝ се свива. Когато очите ѝ се напълниха със сълзи и вече не можеше да различава ясно думите, тя сякаш съзря лицето на Пери върху гранита. От дълго време ѝ се искаше да дойде тук.

— Съжалявам — съсипана, каза тя, — ужасно съжалявам!

От очите ѝ бликнаха сълзи, но тя не ги спря. Стисна ръба на пейката и заплака за Пери, за семейството му и за трагичната им загуба. Плака и за собственото си семейство и за онова, което ги бе накарала да преживеят. Плака и за себе си — за изгубената си младост и сила и за прекършената невинност след онази нощ преди дванайсет години. Плака и за неща, за които знаеше, че не трябва да плаче — от самосъжаление, че не е подвижна, бърза и грациозна, но не се противопостави и на това чувство. Беше време да се пречисти.

Плака, докато сълзите ѝ пресекнаха. Но и тогава продължи да седи с Пери. Безмълвно му разказа къде е ходила и какво е правила, след като го бе изгубила, убедена, че я чува.

Най-накрая затвори очи, сведе глава и си припомни една молитва. Не знаеше къде я бе чула — всъщност изобщо не знаеше дали я бе чула, или си измисля. Но беше свързана с прошката.

Дочу някакъв звук. Отвори очи и се заслуша. Мина още малко време, преди да го долови отново, но си струваше. Изправи се и вдиша дълбоко от влажния пролетен въздух. Наистина се чувстваше пречистена. Заедно с това чувство дойде и покоят.

Погледна за последен път към гроба на Пери, взе патериците и ги намести под мишниците си. Обърна се на пейката, за да прецени обратния път, и погледна към блейзъра.

Грифин стоеше до колата.

Би трябвало да е изненадана, но не беше. Той усещаше нуждите ѝ. Сигурно се бе досетил защо иска да върви. Вероятно знаеше защо бе толкова заета напоследък и накъде се бе запътила днес.

Щом го видя, се удиви колко удачно и естествено ѝ се струва присъствието му. Той беше до нея по време на прогреса ѝ напоследък. Нещо повече, той беше неговият катализатор, неговият вдъхновител в много отношения. Когато го видя да стои там, облечен в джинсите си, пуловера и същото мъхнато синьо яке, което бе носил по време на първата им среща — синьото, което подчертаваше синевата в очите му, и косата му, която изглеждаше по-червена на слънцето — Попи си помисли, че срещата им е била предначертана.

Щом го зърна, усети как я обзема почти същото силно чувство, каквото бе изпитала преди малко, когато се бе изправила пред Пери. Но по отношение на Пери изпитваше огромна тъга. А към Грифин чувстваше любов. Щом го видя, сърцето ѝ се изпълни с толкова силна радост, че направо щеше да се пръсне.

Той не помръдна. Не се втурна към нея, за да я вземе в прегръдките си или да изрази загрижеността си, макар тя да бе изписана върху лицето му. Но цялото му излъчване внушаваше, че има вяра в нея. Той знаеше, че тя ще успее да се справи. Знаеше, че може да направи почти всичко, което реши. И за миг Попи си помисли, че Грифин може би има право.

Усмихна се и тръгна към него. Походката ѝ бе несигурна, както и на отиване, но сега това нямаше никакво значение, защото в момента не бе вперила поглед в надгробна плоча. Този път не гледаше един спомен, не се взираше в миналото. Пред нея стояха настоящето и бъдещето ѝ. Пред нея стоеше Грифин.

Едва когато го наближи, той тръгна към нея и го направи бавно, с нейния ритъм, някак съвсем небрежно и естествено. Тя го обичаше заради всяка несигурна и малка крачка, която бе в състояние да направи към него.

Той я пресрещна по средата. Застана срещу нея, без да я докосва. — Толкова те обичам, че просто не издържам повече! — каза Грифин.

Тя се засмя. Не би могъл да намери по-подходящи думи.

Той се усмихна в отговор, но загрижеността не изчезна от погледа му. И тогава Попи осъзна, че тази загриженост няма нищо

общо с това дали тя може да ходи сама в калта или не.

— Имам нещо в джоба си — рече той и тя беше сигурна, че не става дума за целувка.

— Може ли да го видя? — попита, обзета от неудържимо нетърпение.

Той пристъпи към нея и каза:

— Бръкни вътре.

Попи намести патериците си и бръкна в джоба му. Вътре имаше едно-единствено нещо. Сърцето ѝ замря.

— Извади го — прошепна Грифин.

Ръката ѝ се показва с пръстена на върха на пръста ѝ. Той го пъхна до края и вдигна дланта пред очите ѝ. Тя притаи дъх. Диамантът беше превъзходен, от двете му страни имаше по една багета, а всички камъни бяха инкрустирани в платина.

— Камъкът в средата беше на майка ми — нежно обясни той. — За мен ще бъде чест, ако приемеш да го носиш.

Попи просто не можеше да си поеме дъх.

— Боже мой! — възкликна тя. — Прекрасен е!

Внезапно се почувства изморена да стои на краката си. Обви с ръце врата на Грифин и патериците паднаха на земята. Той тутакси я вдигна.

— *Прекрасен е* все още не е нито *да*, нито *не* — прошепна в косата ѝ.

— Да. Да! — извика тя, но друг писък заглуши нейния. Точно това бе чула преди малко — разнасяше се от езерото като символ на прераждането.

Гмурците се бяха завърнали в Лейк Хенри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.